

Aprilynne Pike

BÙA MÈ

imagine

HOA VIÊN AT BẮC THỜI DẠY

Bùa Mê

Aprilynne Pike

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Chương 1](#)
[Chương 2](#)
[Chương 3](#)
[Chương 4](#)
[Chương 5](#)
[Chương 6](#)
[Chương 7](#)
[Chương 8](#)
[Chương 9](#)
[Chương 10](#)
[Chương 11](#)
[Chương 12](#)
[Chương 13](#)
[Chương 14](#)
[Chương 15](#)
[Chương 16](#)
[Chương 17](#)
[Chương 18](#)
[Chương 19](#)
[Chương 20](#)
[Chương 21](#)
[Chương 22](#)
[Chương 23](#)
[Chương 24](#)
[Chương 25](#)
[Chương 26](#)
[Chương 27](#)

[\[1\]](#)
[\[2\]](#)
[\[3\]](#)
[\[4\]](#)
[\[5\]](#)
[\[6\]](#)
[\[7\]](#)
[\[8\]](#)

[\[9\]](#)

[\[10\]](#)

[\[11\]](#)

Giới thiệu

Vẫn bầu không khí thần tiên, vẫn những nhân vật từng khiến ta ám ảnh... Nhưng đến "Bùa mê", mạch truyện và nhân vật đã vận động lên một bước cao hơn.

Laurel trở về tiên giới Avalon để học cách pha chế tiên dược như một tiên nữ Mùa thu đích thực. Tại nơi đây, cô được Tamani đưa đi khắp cõi Avalon, giảng giải những điều cô chưa hiểu về giống loài mình. Cõi tiên, cũng như Tamani, giống như một thứ bùa mê, lại một lần nữa mê hoặc Laurel. Nhưng, khi trở về thế giới của con người, Laurel có David - chàng trai luôn hiểu cô muốn gì, sát cánh bên cô trong những hiểm nguy, còn bố mẹ đã nuôi dưỡng cô kể từ khi còn tí xíu bị bỏ bên thềm cửa...

Laurel không có quyền lựa chọn và cũng không còn thời gian mà lựa chọn...Mối đe dọa của loài quỷ khổng lồ đang treo lên đầu tất cả mọi người. Vận mệnh của Avalon đã trở nên nguy nan hơn bao giờ hết. Những tiên nam siết chặt vòng canh gác. Laurel không còn bước lùi nữa...

Trải qua bao hiểm nguy, cô đã biết mình muốn gì, yêu điều gì hơn và dũng cảm chọn lựa, dẫu rằng chưa hẳn sự lựa chọn đó đã làm trái tim cô thanh thản...

Chương 1

Laurel đứng trước căn nhà gỗ, lướt qua hàng cây, cố hòng cô thít lại trong một cơn lo sợ ủa đến. Anh đang ở đó, ở đâu đấy quanh đây, và đang quan sát cô. Sự thật cô không thể nhìn thấy chẳng có nghĩa lý gì.

Không phải là Laurel không muốn gặp anh. Đôi khi cô nghĩ đó là vì cô muốn gặp anh... vô cùng. Bước vào cuộc đời Tamani chẳng khác nào đùa nghịch với một dòng sông đang ầm ào gầm thét. Chỉ cần sẩy chân một bước là dòng nước lớn sẽ cuốn cô đi. Cô đã chọn ở lại với David, và cho đến giờ cô vẫn tin đó là lựa chọn đúng. Dầu vậy, nó vẫn chẳng khiến cho cuộc hội ngộ này trở nên dễ dàng.

Và làm cho đôi tay cô ngừng run rẩy.

Cô từng hứa với Tamani rằng cô sẽ đến gặp anh sau khi lấy được bằng lái xe. Dù không nói rõ là ngày nào, cô *đã* hứa là vào tháng Năm. Giờ đã là tháng Sáu. Hẳn Tamani cũng biết rằng cô tránh gặp anh. Nhưng giờ anh đã ở đó, lại là người đầu tiên sẽ gặp cô, và cô không biết mình nên háo hức hay nên lo sợ. Lòng cô trào lên một cảm xúc hỗn độn – thứ cảm giác cô chưa từng thấy, và cũng không chắc là mình có muốn gặp lại hay không.

Laurel nhận thấy mình đang nắm chặt chiếc nhẫn nhỏ Tamani tặng cô hồi năm ngoái, chiếc nhẫn cô đã cẩn thận lồng vào một sợi dây chuyền và lúc nào cũng đeo quanh cổ. Cô đã cố không nghĩ về anh suốt sáu tháng qua. *Đã cố*, cô thừa nhận với chính mình, *và đã thất bại*. Cô buộc mình phải buông tay ra khỏi chiếc nhẫn và cố gắng bước đi thật tự nhiên và tự tin về phía khu rừng.

Khi những tán cây bắt đầu toả bóng xuống Laurel, bỗng một cái bóng màu xanh đen từ trên cây đu xuống và nhắc bóng cô lên khiến cô thét lên vì sợ hãi, rồi dần dần trở nên thích thú.

“Em có nhớ anh không?” Tamani hỏi với nụ cười mỉm đầy quyến rũ – nụ cười từng hút hồn cô từ giây phút đầu tiên.

Trong khoảnh khắc, dường như sáu tháng đằng đẵng qua chưa hề tồn tại. Chỉ còn hình ảnh của anh, cảm giác có anh rất gần khiến mọi sợ hãi, mọi trăn trở, và... mọi quyết tâm của cô tan biến. Laurel quàng tay ôm siết anh thật chặt như chẳng muốn rời.

“Như thế là có đấy nhỉ?” Tamani thì thầm.

Cô buộc mình phải buông anh ra và lùi lại. Chẳng khác nào bắt một dòng sông phải chảy theo một hướng khác.

Nhưng sau vài giây, cô định thần lại, lặng lẽ và say đắm nhìn anh. Vẫn mái tóc đen dài ấy, vẫn nụ cười bất chợt ấy, vẫn đôi mắt xanh biếc mê hồn ấy. Lúng túng, khó xử và hơi xấu hổ vì màn chào hỏi có phần nồng nhiệt vừa rồi, Laurel nhìn chằm chằm xuống mũi giày của mình mà chẳng biết nói gì tiếp theo.

“Anh đã mong em đến sớm hơn.” Tamani cuối cùng cũng nói.

Thật buồn cười, cô vẫn luôn lo sợ cái thời khắc gặp lại Tamani, vậy mà giờ cô đã tới đây.

Nhưng Laurel vẫn không thể nào quên được nỗi sợ hãi lạnh lẽo dâng lên trong lòng mỗi khi cô nghĩ về chuyện gặp lại anh lần nữa. “Em xin lỗi.”

“Sao em không đến?”

“Em sợ,” Laurel thành thực đáp.

“Sợ anh sao?” Tamani hỏi và mỉm cười.

“Đại loại thế.”

Cô hít một hơi thật sâu. Anh đáng được biết sự thật. “Đến bên anh thật quá dễ dàng. Em không còn tin vào bản thân mình nữa.”

Tamani cười tươi. “Chắc là anh không thấy khó chịu vì điều đó đâu.”

Laurel tròn mắt. Sự vắng mặt đằng đẳng của cô dường như chẳng làm anh nản lòng.

“Mọi thứ thế nào?”

“Ồn. Tốt, mọi thứ đều tốt.” Cô lấp bấp.

Tamani ngập ngừng. “Các bạn của em thế nào?”

“Các bạn của em?” Laurel hỏi lại. “Anh nói rõ hơn được không?”

Tamani đá tung lớp bụi đất. “David thế nào?” Cuối cùng anh cũng nói.

“Anh ấy vẫn ổn.”

“Hai người vẫn...?” Anh bỏ lửng câu hỏi.

“Ý anh hỏi là chúng em có còn bên nhau hay không chứ gì?”

“Ừ. Chắc thế.” Tamani lén nhìn chiếc lắc bạc cầu kỳ trên cổ tay Laurel. Nỗi thất vọng ngập tràn gương mặt anh, anh không nhìn lên nữa mà nhìn đắm đắm vào nó, nhưng rồi anh nhanh chóng xua tan cảm xúc bằng một nụ cười.

Chiếc lắc đó là món quà David tặng Laurel vào dịp trước Giáng sinh năm ngoái, khi họ chính thức trở thành một đôi. Nó được kết thành từ những sợi dây leo bằng bạc tinh tế với những cánh hoa nhỏ li ti bao quanh phần nụ hoa bằng kim cương lấp lánh. Cậu chẳng nói gì nhiều, nhưng Laurel ngỡ rằng chiếc lắc ấy là để đổi trọng với chiếc nhẫn mà cô vẫn luôn đeo trên cổ. Cô không thể vứt bỏ chiếc nhẫn ấy đi, và đúng như lời hứa mỗi lần nhìn thấy nó cô lại nghĩ về Tamani. Cô vẫn còn những cảm xúc với anh. Đau đớn và hầu như không chắc chắn, nhưng chúng đủ mạnh để khiến cô thấy tội lỗi mỗi lần để những ý nghĩ đó lang thang trong đầu óc mình.

Laurel và David không nói về chuyện này – cô chắc chắn rằng David thế nào cũng biết, và

điều đó khiến cô thấy thêm tồi tệ. David có tất cả mọi thứ cô yêu cầu ở một người bạn trai. Mọi thứ, trừ điều mà cậu không bao giờ có thể trở thành. Nhưng Tamani cũng không bao giờ có những điều David có.

“Vâng, chúng em vẫn bên nhau,” cuối cùng cô trả lời

Tamani im lặng.

“Em cần cậu ấy, Tam ạ,” cô nói, giọng nhẹ nhàng, nhưng không hối tiếc. Cô không thể - và cũng không bao giờ hối tiếc vì đã chọn David. “Em đã nói với anh từ trước rồi mà.”

“Ừ, chắc rồi!” Anh lướt bàn tay dọc cánh tay Laurel. “Nhưng giờ cậu ấy đâu có ở đây.”

“Anh biết là em không thể sống thiếu cậu ấy mà,” cô buộc mình phải nói thế, nhưng lời cô thốt ra chỉ là một tiếng thì thầm.

Tamani thở dài. “Anh sẽ phải chấp nhận chuyện đó, đúng không?”

“Trừ khi anh thực sự muốn em phải đơn độc.”

Anh quàng cánh tay qua vai cô – giờ đây như một người bạn. “Anh không bao giờ mong muốn em phải chịu điều đó.”

Laurel vòng tay ôm chặt lấy anh.

“Lý do của cái ôm này là gì?” Tamani hỏi.

“Vì anh vẫn luôn là anh.”

“Ừ, anh chắc chắn sẽ không từ chối một cái ôm đâu,” Tamani nói, giọng có phần đùa giỡn, nhưng anh đã vòng tay siết chặt lấy Laurel, hầu như tuyệt vọng. Tuy nhiên, trước khi cô kịp lùi lại, anh đã buông tay, chỉ xuống con đường nhỏ. “Đi thôi,” anh nói. “Lối này.”

Miệng Laurel khô đi. Chân cô chôn chặt xuống nền đất.

Đã đến lúc rồi.

Thọc tay vào túi áo, Laurel cảm thấy rõ mồn một tấm thiệp được chạm nổi – nó đã xuất hiện trên gối ngủ của cô vào một buổi sớm đầu tháng Năm, được niêm phong kín bằng sáp và thắt một dải ruy băng bằng bạc lấp lánh. Thông điệp ghi trên đó tuy ngắn ngủi – chỉ có bốn dòng – nhưng nó đã làm thay đổi mọi thứ.

Vì điều kiện giáo dục của cô là quá thiếu thốn và không phù hợp, cô sẽ được triệu tập đến học viện Avalon.

Hãy trình diện tại cánh cổng vào giữa buổi sáng, trong ngày đầu tiên của mùa hè.

Cô sẽ học tập tại Học viện trong vòng tám tháng.

Quá thiếu thốn và không phù hợp. Mẹ cô đã chẳng vui vẻ gì với chuyện này. Và gần đây bà

cũng chẳng mấy vui vẻ với bất cứ thứ gì liên quan đến thế giới loài tiên. Sau khi thân phận của Laurel được tiết lộ, mọi chuyện trở nên ổn thoả đến không ngờ. Bố mẹ cô đã luôn cảm thấy một sự khác biệt gì đó ở cô con gái nuôi của họ. Và cũng dần rõ như sự thực rằng Laurel là một đứa bé được gửi vào thế giới loài người, một đứa bé thần tiên được họ nuôi nấng để sau này thừa kế vùng đất tiên thần thánh, họ đã chấp nhận sự thực đó để dàng một cách đáng ngạc nhiên, ít ra cũng là trong những ngày đầu tiên. Thế nhưng, mấy tháng gần đây, trong khi quan điểm của bố cô vẫn không có gì thay đổi thì mẹ cô lại ngày càng bị ám ảnh bởi ý nghĩ Laurel không phải con người. Bà không muốn nói về chuyện đó nữa, thậm chí từ chối nghe về nó, và đến tháng trước khi Laurel nhận được tấm thiệp mời thì mọi chuyện bùng nổ. Thực ra thì nó giống như một lệnh triệu tập hơn. Laurel đã phải đấu tranh rất nhiều, và bố cô cũng phải thuyết phục một cách hết sức khách quan thì mẹ cô mới đồng ý cho cô đi. Cứ như thế sau này cô sẽ trở về và bắt đi một ít tính người ấy.

Laurel thấy mừng vì đã không kể cho bố mẹ nghe về những tên quỷ khổng lồ. Nếu bố mẹ biết thì chắc chắn hôm nay cô đã chẳng thể đứng ở đây.

“Em sẵn sàng chưa?” Tamani giục, cảm thấy sự ngập ngừng của Laurel.

Sẵn sàng chưa ư? Laurel không chắc là cô có sẵn sàng cho chuyện này không nữa.

Lặng lẽ, cô đi theo anh xuyên qua khu rừng, những tán cây như tấm màn lọc hết ánh nắng mặt trời, toả bóng xuống con đường họ đi. Laurel biết con đường mòn này dẫn đến đâu. Chẳng mấy chốc, họ đã tới chỗ một cái cây nhỏ và nhiều mấu, thoát nhìn thì cũng bình thường, song lại là độc nhất vô nhị trong khu rừng. Mặc dù đã có mười hai năm sinh sống và khám phá vùng đất này, nhưng Laurel mới chỉ nhìn thấy cái cây này một lần trước đó – khi cô đưa Tamani trở về sau cuộc giao chiến với bọn quỷ khổng lồ, cô bị thương nhưng vẫn hoàn toàn tỉnh táo. Lần ấy, cô đã chứng kiến cái cây biến đổi và cảm thấy hình ảnh thoáng hiện mơ hồ của thế giới bên kia. Và hôm nay đây, cô sẽ đi qua cánh cổng này.

Hôm nay, cô sẽ được tận mắt chiêm ngưỡng Avalon.

Khi hai người tiến sâu vào trong khu rừng, những vị tiên khác cũng theo ngày sau, và Laurel cố không nghển cổ lên để nhìn chăm chăm vào họ. Cô cũng không chắc là mình đã quen với những vẻ sĩ đẹp dễ và thâm lặng này chưa – những vị tiên chưa bao giờ nói chuyện với cô và rất hiếm khi nhìn vào mắt cô. Họ luôn luôn ở đó, ngay cả khi cô không thể trông thấy họ. Bây giờ cô đã biết điều đó. Cô thoáng băn khoăn không biết có bao nhiêu người trong số họ đã theo dõi cô kể từ khi cô còn thơ bé. Thật là một công cuộc hành xác vĩ đại. Bố mẹ vất vả trông chừng những trò nghịch ngợm của cô đã là một chuyện, những người lính gác siêu nhiên vô danh lúc nào cũng để mắt đến cô lại là chuyện khác. Laurel nuốt nước bọt và tập trung bước thật nhanh, cố không nghĩ thêm điều gì khác nữa.

Ngay khi họ tới nơi, trước mắt họ hiện ra rừng tùng sừng sững đứng quây quần quanh một thân cây cổ thụ với vô số cành nhánh xắc bện. Những tiên canh gác đứng thành một nửa vòng tròn, và sau một cử chỉ dứt khoát của Shar – thủ lĩnh đội lính gác – Tamani bèn buông tay Laurel để gia nhập vào đội hình đó. Đứng giữa hàng tá những lính gác sắp xếp theo hình vòng cung như thế, Laurel nắm chặt dây đeo ba lô của mình. Hơi thở của cô trở nên dồn dập khi mỗi lính gác đều đặt một tay lên vỏ cây, ngay nơi thân cây đồ sộ chia tách thành hai nhánh lớn. Rồi thân cây bỗng rung mạnh khi toàn bộ ánh sáng của vùng đất trống dường như hội tụ lại và toả sáng rực rỡ quanh các cành cây.

Laurel quyết tâm giữ cho mắt mở to lúc này để chứng kiến toàn bộ quá trình biến đổi. Nhưng dù cố gắng nhìn về phía chùm ánh sáng rực rỡ ấy, cô vẫn phải nhắm vội mắt lại trong

một phần nghìn tích tắc trước một tia sáng loé lên chói lòe. Khi cô mở mắt ra, nó đã biến thành một cánh cổng hình vòm với những chấn song bằng vàng cao vút được viền quanh bởi vô số dây leo mềm mại điểm xuyết những bông hoa màu đỏ tía đẹp mê hồn. Hai cột trụ vững chãi ở hai bên neo cánh cổng vào mặt đất, nhưng mặt khác nó lại đứng đơn độc giữa khu rừng chan hoà ánh nắng nên chẳng khác nào một công trình kiến trúc đầy kiêu hãnh, một cánh cổng chẳng cần gắn vào bức tường nào. Laurel để hơi thở thoát ra ngoài khi nhận ra mình đã nín thở quá lâu, rồi lại đột ngột nín thở khi nhìn thấy cánh cửa đu đưa ra phía ngoài.

Một làn hơi ấm rõ rệt ủa ra từ cánh cổng. Thậm chí đứng cách xa vài mét, Laurel vẫn cảm nhận được mùi hương của sự sống và sinh sôi vốn đã quá đỗi quen thuộc với cô từ những năm tháng chăm sóc vườn cây cùng mình. Nhưng thứ mùi này đậm đặc hơn – kiểu như mùi hương thuần khiết của ánh nắng mùa hè được đóng chai. Laurel cảm thấy đôi chân mình bắt đầu tự nguyện bước về phía trước, và khi nó sắp sửa bước qua cánh cổng thì một thứ gì đó kéo giập tay cô lại. Laurel rời mắt khỏi cánh cổng và giập mình khi thấy Tamani đã bước khỏi vòng tròn và đang nhẹ nhàng nắm lấy tay cô. Anh chạm nhẹ vào bàn tay kia của cô, tựa như giục cô quay lại nhìn về phía cánh cổng.

Jaminson, vị tiên lão Mùa đông cô đã gặp vào mùa thu nâng bàn tay cô lên rồi đặt lên cánh tay mình hết như một quý ông lịch lãm trong những bộ phim ngày xưa. Ông mỉm cười với Tamani, nụ cười chân thành như cũng đầy dứt khoát. “Cảm ơn cậu đã mang Laurel đến cho bọn ta, Tam. Từ giờ ta sẽ chăm nom cho cô ấy.”

Bàn tay Tamani chưa chịu buông xuống ngay. “Tuần tới anh sẽ đến thăm em,” anh nói dịu dàng, nhưng vẫn đủ nghe.

Ba người bọn họ đứng đó, bất động trong vài giây. Rồi Jaminson nghiêng đầu và gật đầu với Tamani. Hàm Tamani hơi nghiêng lại, nhưng cuối cùng anh cũng gật đầu lại với vị tiên già và trở về vị trí của mình trong hình vòng cung.

Laurel cảm thấy ánh mắt anh vẫn dõi theo mình, nhưng cô đã quay lại với luồng ánh sáng rực rỡ đang chảy tràn ra từ cánh cổng vàng. Sức hút của Avalon mạnh mẽ đến nỗi cô không thể nấn ná, dù lòng cô đau nhói khi phải xa Tamani quá nhanh. Với lại, anh có thể đến thăm cô sớm cơ mà!

Jaminson bước tới dưới vòm cổng và ra hiệu cho Laurel tiến về phía trước, rồi ông buông tay cô ra. “Chào mừng cháu đã quay lại, Laurel!” Ông nhẹ nhàng nói.

Nín thở, Laurel bước về phía trước và băng qua ngưỡng cửa, đặt chân vào Avalon lần đầu tiên trong đời. *Không phải lần đầu tiên, cô tự nhủ, mình đang trở về nơi mình được sinh ra.*

Thoạt tiên, cô chẳng nhìn thấy gì ngoài tán lá cây rậm rạp của cây sồi khổng lồ đang phủ kín trên đầu cùng đất sỏi đen thẫm lạo xạo dưới chân và những hàng cỏ màu ngọc lục bảo óng ả. Jaminson dẫn cô đi qua vòm lá cây um tùm, và ánh nắng mặt trời lại chan hoà trên gương mặt cô, sưởi ấm đôi má cô tức thì khiến cô phải chớp chớp mắt.

Khu này giống như một công viên có tường bao quanh. Những con đường đất đen ẩm áp chạy ngoằn ngoèo qua những rặng cây xanh tốt tươi và hướng đến một bức tường đá. Laurel chưa bao giờ được chiêm ngưỡng một bức tường đá nào cao lừng lững như thế - để xây một công trình như thế này mà không cần đến bê tông thì chắc phải mất đến hàng thp kỷ, khu đất xung quanh được tô điểm bởi những hàng cây; vô số dây leo rậm rạp quấn quanh thân cây và cành nhánh của chúng. Hoa phủ đầy trên những dây leo, nhưng chúng đang khép chặt cánh để chống lại hơi nóng của ngày.

Laurel ngoảnh đầu nhìn lại cánh cổng. Nó đã khép lại, và phía bên kia những chấn song bằng vàng chỉ còn bóng tối. Cánh cổng nằm chính giữa khu đất và không kết nối với bất cứ thứ gì cả - nó chỉ sừng sững đứng đó, vây quanh là khoảng tiên canh gác, tất cả đều là tiên nữ. Laurel nghiêng đầu. Có thứ gì đó. Cô bước lên một bước và cảm thấy những ngọn giáo lưỡi rộng lướt qua tầm mắt mình.

“Được rồi, chỉ huy,” giọng Jaminson vang lên ngay sau cô. “Cô ấy có thể nhìn thấy mà.”

Những ngọn giáo biến mất và Laurel bước tiếp về phía trước, cô chắc rằng thị giác đang đánh lừa cô. Nhưng không, ở góc phải cánh cổng lại là một cánh cổng khác. Laurel tiếp tục rảo bước cho đến khi đi vòng qua bốn cánh cổng – chúng tạo thành một hình vuông hoàn hảo mà phía sau chúng lúc nào cũng là một màn đêm thăm thẳm lạ lùng. Lạ lùng vì lẽ ra Laurel sẽ phải nhìn thấy được những lính gác đằng sau chấn song.

“Cháu không hiểu,” Laurel nói và tiến đến cạnh Jaminson.

“Cánh cổng của cháu đâu phải là duy nhất,” Jaminson mỉm cười.

Laurel mơ hồ nhớ lại Tamani từng nói với cô về bốn cánh cổng này vào mùa thu năm ngoái, khi cô bị bọn quỷ tấn công và ném xuống dòng sông Chetsco. “Bốn cánh cổng,” cô khẽ nói, cổ xua đi hồi ức khó chịu.

“Ứng với bốn góc của trái đất. Chỉ cần bước chân qua là cháu có thể về nhà, tới những ngọn núi của Nhật Bnar, những miền cao nguyên Scotland hay tới miệng sông Nile ở Ai cập huyền bí.”

“Thật kinh ngạc,” Laurel nói, nhìn chằm chằm vào cánh cổng. *Cổng ư?* “Cả ngàn dặm chỉ trong một bước chân!”

“Và đây cũng là nơi dễ bị tấn công nhất trong toàn cõi Avalon,” Jaminson nói. “Nhưng chúng trông thần tình lắm đúng không? Là cả một kỳ công đấy. Đức vua Oberon đã mất cả đời để dựng lên những cánh cổng này, và Nữ hoàng Isis đã giấu kín đi phía bên kia của chúng – mới chỉ vài trăm năm trước đây thôi.”

“Bà ấy là một nữ thần Ai Cập ă?” Laurel như ngừng thở.

“Không, bà ấy chỉ đặt tên theo nữ thần thôi.” Jaminson mỉm cười. “Dù chúng ta đều muốn tin, nhưng không phải tất cả những nhân vật lẫy lừng trong lịch sử loài người đều là thần thánh. Đi thôi, *Am Fear-faire* (tiếng Geatic tại Scotland, có nghĩa là: người giám hộ) của ta sẽ lo lắng nếu chúng ta nấn ná quá lâu đấy.”

“Cái gì của ông cơ?”

Ông nhìn Laurel, ban đầu ánh mắt nhìn có vẻ ngạc nhiên, song lúc sau đượm buồn. “*Am Fear-faire*,” ông nhắc lại. “Những người giám sát ta. Lúc nào quanh ta cũng có nhất hai vị.”

“Tại sao ă?”

“Vì ta là tiên Mùa đông.” Jaminson bước chậm chậm xuôi xuống con đường đất, dường như cần nhắc từng lời nói. “Chúng ta có đặc ân là loài tiên hiếm nhất, vì thế chúng ta được kính

trọng. Chỉ có chúng ta mới mở được cánh cổng, vì thế chúng ta được bảo vệ. Và bản thân Avalon sẽ trở nên yếu ớt trước quyền năng của chúng ta, nên chúng ta không bao giờ được phép bị kẻ thù dụ dỗ. Quyền năng lớn...”

“... đi đôi với trách nhiệm lớn?” Laurel nói nốt câu nói bỏ lửng của Jaminson.

Jaminson quay lại với cô, mỉm cười: “Ai dạy cháu điều đó thế?”

Laurel ngừng lại, bối rối: “À... hình như là Người Nhện.” Cô trả lời chẳng đâu vào đâu.

“Ta cho rằng mọi chân lý đều mang tính phổ quát,” Jaminson cười to, giọng ông vang vọng trên những bức tường đá sừng sững. Rồi ông nhẹ nhàng nói: “Đó là cụm từ mà tiên Mùa đông bọn ta rất hay dùng. Vua của Briton [1] ngài Athur, đã nói điều đó sau khi chứng kiến sự trả thù tàn bạo mà bọn khổng lồ trút lên vương quốc Camelot. Ngài luôn nghĩ rằng Camelot bị sụp đổ là do ngài, đáng lẽ ra ngài phải ngăn chặn được thảm họa đó.”

“Liệu ông ấy có thể không?”

Jaminson gật đầu với hai lính gác đang đứng bên hai hàng cửa gỗ khổng lồ dẫn qua các bức tường. “Có lẽ là không,” ông nói với Laurel. “Nhưng đó là một lời nhắc nhở hữu ích.”

Những cánh cửa mở ra không một tiếng động, và các ý nghĩ bay biến khỏi đầu Laurel khi cô cùng Jaminson rảo bước qua hàng rào và hướng tới sườn đồi.

Một màu xanh đẹp tuyệt vời trải từ đỉnh đồi xuống chân đồi ngút tầm mắt Laurel. Những con đường màu đen chạy quanh co qua những bụi cây, những đồng cỏ phủ đầy hoa và vô số thứ gì đó rất rực rỡ mà Laurel không thể nhận biết được – chúng trông như những khí cầu khổng lồ với đủ mọi màu sắc, trải la liệt trên mặt đất và lấp lánh như bong bóng xà phòng. Xa xa dưới chân đồi, thấp thoáng những mái nhà và vô số chấm sáng lung linh đang chuyển động mà Laurel chắc chắn đó là các vị tiên.

“Có tới... *hàng nghìn* vị tiên ấy!” Laurel nói, không nhận ra là mình đang thốt lên quá to.

“Tất nhiên rồi,” Jaminson nói, giọng hóm hỉnh. “Hầu như loài tiên nào cũng sống ở đây. Chúng ta đã có hơn tám mươi nghìn cư dân rồi.” Ông ngừng lại. “So với loài người thì ít ỏi quá phải không?”

“Không ạ,” Laurel vội nói. “Ý cháu là, cháu biết con người thì đông đảo hơn rất nhiều, nhưng... cháu không bao giờ tưởng tượng được lại có nhiều tiên tụ tập tại một nơi như thế.” Thật lạ lùng, ý nghĩ đó làm cô thấy mình thật tầm thường và nhỏ bé. Tất nhiên, cô đã gặp những tiên khác – kam, Tamani, Shar, cả những lính gác luôn ẩn hiện trong khu rừng – nhưng ý nghĩ về hàng ngàn hàng ngàn vị tiên vẫn làm cô choáng ngợp.

Bàn tay Jaminson đặt lên tấm lưng nhỏ của cô. “Sẽ còn nhiều thời gian để cháu ngắm cảnh,” ông dịu dàng nói. “Ta phải đưa cháu đến Học viện đã.”

Laurel đi theo Jaminson đi xuôi theo bức tường đá. Khi họ vòng qua khu đất, Laurel nhìn lên con đường dốc và một lần nữa cô lại nín thở. Trên triền đồi thoải thoải cách đó chừng một phần tư dặm, một toà tháp khổng lồ vươn lên trời cao, nhô lên từ trung tâm một toà nhà ngồn ngang thẳng tầm mắt cô gái nhỏ. Nó giống như một thư viện đồ sộ hơn là một lâu đài, với những phiến đá xám vuông vắn và những mái nhà dốc đứng. Những khung cửa sổ lớn được tro

khắp các bức tường, và những cửa sổ mái nhà sáng rực rỡ giữa các phiến đá lợp trông như một kho kim cương lấp lánh. Mọi bề mặt được dây leo và hoa phủ kín, thoáng hiện qua những tán lá hoặc vô vàn các thứ cây muôn hình vạn trạng.

Giọng nói của Jaminson cất lên, như câu trả lời về thắc mắc đang quá kinh ngạc của Laurel. Ông chỉ tay về công trình đồ sộ ấy và nói: “Đó là học viện Avalon.”

Chương >

Khi hai người rảo bước tới Học viện, Laurel nhìn thấy một tòa nhà nửa thoáng hiện giữa khu rừng. Trên đỉnh đồi cao vút, cao hơn cả tòa tháp Học viện, án ngữ một lâu đài hoang tàn đổ nát. Laurel chớp mắt và nhìn lại, có thể đổ nát không hẳn là một từ chính xác. Lâu đài rõ ràng đã sụp xuống thành vô vàn mảnh vụn, nhưng những dây leo xanh biếc bám vào những phiến cẩm thạch trắng như thể chắp vá cách vách tường lại với nhau, và vòm lá của một thân cây khổng lồ xòe rộng phía trên, tỏa bóng xuống một nửa khối kiến trúc. “Tòa nhà gì đấy ạ?” Laurel hỏi khi liếc nhìn nó một lần nữa.

“Đó là cung điện Mùa Đông”, Jamison nói. “Ta sống ở đó”.

“Nó có an toàn không ạ?” Laurel hỏi hồ nghi.

“Tất nhiên là không”, Jamison đáp. “Đó là nơi nguy hiểm nhất trong toàn cõi Avalon này. Nhưng ta thì được an toàn ở đó. Những cư dân khác sống trong đó cũng thế”.

“Nó có sụp xuống tiếp không ạ?” Laurel hỏi, mắt liếc về một góc đổ nát trông như một chiếc áo lót với viền đăng ten xanh nhạt.

“Không”, Jamison đáp. “Tiện Mùa Đông chúng ta đã cai quản cung điện này hơn ba nghìn năm rồi. Những rễ tùng đã sinh sôi cùng với nó, và trở thành một phần của tòa kiến trúc bằng cẩm thạch này. Thân cây sẽ chẳng bao giờ để nó sụp xuống đâu”.

“Sao các ông không xây một cung điện mới ạ?”

Jamison im lặng trong một thoáng khiến Laurel lo lắng câu hỏi của mình có điều gì thất thố. Nhưng khi ông đáp lại, giọng ông không có vẻ gì là phật lòng: “Tòa lâu đài này không chỉ là nơi để ở Laurel ạ. Nó còn là nơi bảo vệ cho rất nhiều thứ - những thứ chúng ta không thể liều lĩnh chuyển đi chỉ vì sự tiện nghi của bản thân hay để thỏa mãn những ý thích phù phiếm”. Ông chỉ về phía tòa tháp bằng đá xám và mỉm cười. “Với lại, chúng ta đã có Học viện rồi mà”.

Laurel nhìn lại tòa lâu đài một lần nữa. Thay vào đồng dây dợ nhằng nhịt lúc đầu, giờ đây cô nhận ra những dây leo sắp xếp một cách có trật tự hơn và dệt thành một tấm mạng hình mặt cáo. Các góc được chẳng giữ rất chắc chắn, một mạng lưới rễ cây cùng nâng đỡ một bức tường lớn - cây tùng đã thực sự trở thành một phần của tòa lâu đài. Hoặc có lẽ tòa lâu đài đã trở thành một phần của cái cây. Toàn bộ khối kiến trúc dường như đang nằm dài vô cùng mãn nguyện trong vòng ôm trể nải của những thân rễ.

Tại khúc ngoặt tiếp theo họ tới một điểm mà ban đầu Laurel tưởng là một hàng rào bằng sắt. Lại gần, hóa ra đó là một bức tường sinh động. Những cành nhánh xoắn bện vào nhau tạo thành những vòng tròn đồng tâm phức tạp, trông như một thứ cây cảnh cầu kỳ đến khó tin. Hai lính gác đứng bên cánh cổng, một tiên nam, một tiên nữ, cả hai đều mặc những bộ áo giáp theo nghi thức màu xanh óng ả, đầu đội mũ gắn lông chim lấp lánh. Họ cúi mình thật thấp để chào Jamison rồi lại trở về gác hai bên cổng.

“Đi thôi”, Jamison giục Laurel khi thấy cô ngập ngừng bên cánh cổng. “Họ đang chờ cháu đấy!”

Khu đất của Học viện thật hồi hả và nhộn nhịp. Hàng tá vị tiên đang miệt mài làm việc trên sân. Vài vị mặc những trang phục lượt là hay quần lụa sáng, tay cầm cuốn sách. Vài vị khác lại khoác lên mình những bộ quần áo bằng cotton giản dị, bận rộn với việc đào xới và tỉa cành. Có những vị đang hái hoa, tìm kiếm những cụm hoa trữu để làm mẫu vật hoàn hảo nhất. Khi Jamison và Laurel đi ngang qua, hầu hết họ đều ngừng tay và cúi thấp thấp để chào. Có những vị không phải cúi mình, nhưng ít nhất cũng nghiêng đầu về kính trọng.

“Họ...” Laurel thấy mình thật ngớ ngẩn khi hỏi điều này. “Họ cúi mình trước cháu à?”

“Cũng có thể”. Jamison đáp. “Nhưng hôm nay thì họ hầu như cúi mình trước ta”.

Giọng nói tự nhiên của ông khiến Laurel không còn ngại ngùng. Nhưng rõ ràng ông đã quen với việc được cúi chào tới mức ông cũng không cần dừng lại dù chỉ để gật đầu với họ. “Thế cháu có phải cúi chào ông khi ông bước qua cánh cửa không?” Laurel hỏi, giọng hơi run run.

“Ồ không”, Jamison trả lời ngay. “Cháu là tiên Mùa Thu. Cháu chỉ phải cúi đầu trước Nữ hoàng. Một cử chỉ gật đầu nhẹ tôn trọng với ta là được rồi”.

Laurel bước trong bối rối và im lặng khi họ đi ngang qua vài vị tiên nữa. Cô nhìn những tiên chỉ nghiêng đầu chào Jamison. Họ bắt gặp ánh mắt cô và cô không biết làm thế nào để biết được thái độ của họ. Một vài người nhìn vẻ tò mò, số khác lại nhìn chăm chăm. Nhiều vị đơn giản là không thể đoán biết. Cúi gằm mặt xuống, Laurel vội vã đi cho kịp với Jamison.

Khi họ tới cửa trước của tòa tháp, những người hầu mở rộng cửa và Jamison dẫn Laurel vào một căn phòng nghỉ rộng thênh thang với mái vòm làm hoàn toàn bằng kính. Ánh mắt trời rọi xuyên qua đó, nuôi dưỡng hàng trăm chậu cây điểm trang cho căn phòng. nghỉ không nhộn nhịp như ngoài sân, chỉ có vài vị tiên đang ngồi trên những chiếc

ghế dài bên dãy bàn nhỏ, sách mở ra trước mặt.

Một bà tiên già – nhưng không già như Jamison, Laurel nghĩ, dù những vị tiên thật khó đoán tuổi – bước tới trước mặt họ và nghiêng đầu chào. “Jamison, hân hạnh được gặp ông!” Bà mỉm cười với Laurel. “Còn đây chắc là Laurel nhỉ? Ôi, cháu thay đổi nhiều quá!”

Laurel thoáng giật mình, rồi chợt nhớ rằng mình đã từng sống bảy năm ở Avalong trước khi ở với bố mẹ nuôi. Cô không nhớ được về bất cứ ai ở đây không có nghĩa là họ không nhớ về cô. Cô băn khoăn tự hỏi không biết bao nhiêu trong số những vị tiên cô đi ngang qua trên sân lúc này có thể nhớ về phần quá khứ mà cô không tài nào nhớ nổi.

“Ta là Aurora”, bà tiên nói. “Ta dạy những cô cậu mới nhập môn, những người đứng phía dưới và phía sau cháu ấy”. Bà cười, như thể có một điều gì hài hước kín đáo vậy. “Lại đây, ta sẽ chỉ cho cháu phòng của cháu. Chúng ta đã trang hoàng lại nó – mua một số đồ đạc mới – những cháu – nhưng cháu yên tâm, nó không bị xáo trộn quá nhiều đâu!”

“Cháu có một căn phòng ở đây ạ?” Laurel hỏi trước khi ngăn được mình lại.

“Tất nhiên rồi”, Aurora nói. “Đây là nhà của cháu mà!”

Nhà ư? Laurel liếc mắt nhìn căn phòng nghỉ thênh thang, nhìn những lan can cầu kỳ trên dãy cầu thang xoắn ốc, nhìn cả những khung cửa sổ và cửa sổ mái nhà rực rỡ. Nơi này thực sự từng là nhà của cô sao? Trông nó... sao lạ quá! Cô ngoảnh lại nhìn về Jamison ở phía sau, trông ông chẳng có vẻ gì là e ngại cả. Cung điện Mùa Đông của ông có khi còn đồ sộ nguy nga hơn ấy chứ!

Lên đến tầng ba, họ tiến vào một hàng lanh dẫn qua một dãy phòng với những cánh cửa bằng gỗ anh đào màu sẫm. Mỗi cánh cửa lại được sơn một dòng chữ chỉ tên cầu kỳ, lấp lánh: Mara, Katya, Fawn, Sierra, Sari. Aurora dừng lại trước một cánh cửa ghi rõ ràng chữ *Laurel*.

Laurel cảm thấy lồng ngực mình thắt lại và thời gian như ngừng trôi khi Aurora xoay nắm cửa rồi đẩy cánh cửa mở ra. Nó xoay trên tám bản lề lạng lẹ rồi lướt qua tấm thảm màu kem sang trọng để mở ra một căn phòng lớn với một bức tường làm hoàn toàn bằng kính. Những bức tường khác được buông rèm satin xanh nhạt từ trần nhà xuống tới mặt sàn. Một cửa sổ mái nhà được mở một nửa, rọi ánh nắng thẳng xuống chiếc giường lớn được phủ lụa mềm mại. Những bức rèm mỏng tang và nhẹ đến mức chúng bay tung lên mỗi khi có cơn gió nhẹ từ ngoài cửa thổi vào. Những đồ đạc giản dị nhưng được sắp xếp rất hài hòa – chiếc bàn, tủ bát và tủ quần áo – hoàn thiện nốt căn phòng. Laurel bước vào trong và lướt mắt chậm chậm khắp phòng, tìm kiếm một thứ gì đó cho cô cảm giác giống như nhà, thứ gì đó thật thân quen.

Nhưng dù cho đây là một trong những căn phòng đẹp nhất mà Laurel từng thấy, cô vẫn không hề nhớ chút gì về nó. Không một mảnh hồi ức, không một dấu vết kỷ niệm. Không gì cả. Cơn thất vọng ủa đến, nhưng cô cố giấu nó khi quay lại với Jamison và Aurora. “Cảm ơn bà ạ”. Cô nói, hy vọng nụ cười của mình không quá gượng gạo. Cô không nhớ được điều gì thì có làm sao chứ? Giờ cô đã ở đây rồi. Đó mới là điều quan trọng.

“Ta sẽ để cháu cất đồ và tắm rửa thay quần áo”, Aurora nói. Ánh mắt bà lướt qua chiếc ba lô và chiếc quần jean ngắn Laurel đang mặc. “Ở Học viện này, cháu có quyền mặc bất cứ thứ gì cháu thích, nhưng cháu có thể tìm thấy những bộ đồ thoải mái hơn trong tủ quần áo nhé! Chúng ta đã đoán trước về cỡ người của cháu, nhưng nếu cháu thích thì những bộ đồ mới sẽ được may cho cháu ngay sáng sớm ngày mai. Những thứ kia... những thứ cháu đang mặc... những sợi vải ấy như sắp sửa làm trầy hết da thịt cháu ra ấy!”

Jamison khẽ cười khúc khích khiến Aurora đứng thẳng người lại. “Nếu cháu cần gì”, bà nói, “thì rung chiếc chuông này nhé! Chúng ta có cả một đội ngũ người hầu phục vụ cho cháu. Hãy nghĩ ngơi khoảng một tiếng đi, rồi ta sẽ cử các thầy giáo dạy tri thức cơ bản đến để bắt đầu chương trình học cho cháu”.

“Ngay hôm nay ạ?” Laurel hỏi, giọng cô cất lên hơi lớn so với cô tưởng.

Aurora liếc nhìn Jamison. “Jamison và Nữ hoàng đã chỉ thị cho chúng ta phải tận dụng tối đa thời gian cháu ở đây. Phải chỉ dẫn thật tường tận mọi thứ cho cháu”.

Laurel gật đầu, một cơn rung mình vừa háo hức vừa lo lắng chạy dọc sống lưng cô. “Vâng ạ”, cô nói. “Cháu đã sẵn sàng”. Rõ ràng đây không phải là một hành trình gian nan như những chuyến đi công tác dài ngày của bố cô trước đây. Một chốc lát lái xe và một cuộc đi bộ thong thả trong rừng hiếm khi cần đến cả một tiếng đồng hồ để “tắm rửa thay quần áo”.

Jamison đứng bên ngưỡng cửa, quan sát căn phòng. Khi những bước chân ủa Aurora xa dần về phía hành lang, ông cất tiếng: “Ta đã không vào đây kể từ khi ta hộ tống cháu tới sống với bố mẹ cháu mười ba năm trước”. Ông nhìn cô. “Ta hy vọng rằng cháu không ngại khi phải lao vào công việc ngay. Chúng ta có ít thời gian quá

Laurel lắc đầu. “Không sao đâu ạ. Chỉ là... cháu có quá nhiều câu hỏi...”

“Chúng ta sẽ tìm hiểu vấn đề đó sau, Laurel ạ”. Jamison nói, nụ cười làm những lời ông thốt ra thật dịu dàng. “Khoảng thời gian cháu ở đây quý giá đến mức không thể lãng phí nó để tìm tòi về những lễ nghi phong tục của Avalon. Cháu còn nhiều năm phía trước để

học những thứ như thế mà”.

Laurel gật đầu, dù không chắc là cô có muốn thế không.

“Vả lại”, Jamison thêm vào với một ánh nhìn hóm hỉnh, “ta đảm bảo là anh bạn Tamami sẽ hạnh phúc đến ngất ngây khi được trả lời tất cả các câu hỏi của cháu đấy”. Nói rồi ông cất bước chuẩn bị rời đi.

“Khi nào cháu được gặp lại ông ạ?” Laurel hỏi.

“Ta sẽ tới khi tám tuần học của cháu kết thúc. Và ta hứa là chúng ta sẽ có chút thời gian để trò chuyện,” ông nói, rồi với một cử chỉ tạm biệt nhanh gọn, ông rời đi. Cánh cửa đóng lại sau lưng ông, để lại Laurel hoàn toàn bơ vơ trong phòng.

Đứng giữa căn phòng rộng, Laurel đi vòng một lượt để nhìn ngắm mọi thứ. Cô không nhớ gì về nơi này, nhưng cô cũng khá dễ chịu khi nhận ra dù thế nào thì những sở thích của cô vẫn chẳng hề thay đổi. Xanh lá vẫn là màu ưa thích, những đường nét giản dị vẫn được cô chọn lựa nhiều hơn so với những kiểu dáng cầu kỳ. Những tấm rèm có hơi điệu đà, nhưng dù sao chúng cũng là do cô chọn nhiều năm trước mà.

Cô bước tới bên bàn và ngồi xuống, nhận thấy chiếc ghế mình ngồi dường như hơi nhỏ. Cô kéo những ngăn kéo ra và tìm thấy ở đó mấy mảnh giấy dày, những lọ màu vẽ, bút lông ngỗng, và một quyển vở có đề tên cô bên trên. Mất vài giây Laurel mới nhận ra dòng chữ ấy chính là bút tích của mình hồi thơ bé. Run rẩy, cô cẩn thận mở trang đầu tiên. Ở đó có một dãy từ Latin mà Laurel ngờ rằng đó là tên các loài thực vật. Cô lật giở những trang tiếp theo và tìm thấy những dòng tương tự. Ngay cả những từ tiếng Anh cũng chẳng có ý nghĩa mấy với cô. Thật thất vọng làm sao khi nhận ra rằng cô của thời bảy tuổi còn hiểu biết nhiều hơn so với cô mười sáu tuổi bây giờ. *Hoặc là hai mươi*, cô đính chính lại, *hoặc là còn già hơn*. Cô cố không nghĩ đến bảy năm đời sống thần tiên đã vĩnh viễn mất đi trong kí ức của cô. Cô cảm thấy mình mới mười sáu tuổi, cô đúng là mới mười sáu tuổi. Laurel đặt lại cuốn vở vào ngăn kéo và bước tới tủ quần áo.

Trong tủ là mấy bộ váy mùa hè cùng vi bộ váy dài đến mắt cá chân được may từ thứ vải nhẹ nhàng và thanh thoát. Một hàng ngăn kéo chứa đầy những chiếc áo cánh và ống tay áo để làm vườn. Laurel áp những tấm áo lên má, tận hưởng cảm giác mềm mại mượt mà của lụa. Cô ướm lên mình vài bộ váy và chọn một chiếc đầm mùa hè màu hồng nhạt trước khi tiếp tục khám phá căn phòng.

Vừa bước tới cửa sổ, cô đã nín thở bởi quang cảnh bên dưới. Phòng cô nhìn ra một vườn hoa lớn nhất mà cô từng thấy trong đời – những luống hoa đủ mọi màu sắc trải rộng thành từng tầng lớp rực rỡ rộng mênh mông như mấy khoảng sân trước Học viện.

Những ngón tay Laurel ép chặt vào khung kính khi cô cố nhìn toàn bộ khung cảnh ấy một lần nữa. Cô cảm thấy hơi tiếc nuối vì một căn phòng với quang cảnh mê hồn thế này lại bị bỏ trống tới tận mười ba năm.

Tiếng gõ cửa vang lên làm Laurel giật nảy mình. Cô vội vã trả lời, chỉnh trang lại váy áo, vuốt lại mái tóc cho mượt rồi chạy ra mở cửa.

Một vị tiên cao lớn với gương mặt nghiêm nghị và mái tóc đen sắp ngả hoa râm đang đứng trước cửa, sau ông là một vị tiên trẻ hơn, ăn vận giản dị, tay ôm một chồng sách lớn. “Cháu là Laurel, đúng không?” Vị tiên cao nói với một giọng trầm ấm, dịu dàng.

Laurel chỉ có thể gật đầu mà không biết nói gì thêm. Ông ấy mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh sẫm dệt từ thứ sợi óng ả và để hở phần trước ngực trông khá gợi cảm. Laurel vô tình nhìn xuống ống tay áo ngắn để lộ làn da mịn màng của mình và quyết định rằng loài tiên vận những trang phục như thế để quang hợp qua da dễ dàng hơn.

“Tôi là Yeardly, thầy giáo dạy các môn cơ bản. Tôi có thể vào không?” Vị tiên nói và nghiêng đầu.

“Ồ, tất nhiên rồi ạ”. Laurel vội nói, mở rộng cửa hơn.

Yeardly sải bước vào trong và vị tiên trẻ theo sát ông. “Đến ở đó”. Yeardly chỉ vào bàn của Laurel. Vị tiên trẻ bê chồng sách đặt lên bàn cô rồi cúi người thật thấp chào cả hai người và bước lùi ra ngưỡng cửa đi xuôi xuống hành lang.

Laurel quay lại với thầy giáo.

“Tôi biết ngài Jamison rất nóng lòng cho cháu bắt đầu chương trình học, nhưng thành thật mà nói, tôi không thể dạy cháu ngay cả những bài học cơ bản nhất khi mà cháu còn chưa biết một số tri thức nền tảng mà từ đó các tri thức khác được cấu thành”.

Laurel định nói, nhưng nhận ra cô hiểu những lời này, nên lại thôi.

“Tôi mang đến cho cháu những gì tôi cho là cơ bản và thiết yếu nhất để bắt đầu quá trình học tập đích thực của cháu. Cháu nên bắt đầu ngay bây giờ”.

Laurel liếc mắt về phía chồng sách đồ sộ. “Tất cả chỗ kia ạ?” Cô hỏi.

“Không. Đó chỉ là nửa đầu thôi. Khi cháu đọc xong chỗ đó thì còn một chồng sách như thế nữa cơ. Tin tôi đi”, vị tiên nói, “thế là ít nhất rồi đấy”. Ông nhìn xuống một mảnh giấy vừa lôi ra từ chiếc túi khoác trên vai. “Một tiên nữ cấp dưới của chúng tôi”, ông nhìn

Laurel, “thứ bậc mà khi nào thuận lợi hơn cháu sẽ được trở thành, đã đồng ý làm gia sư cho cháu. Cô ấy sẽ có mặt cả ngày và sẵn lòng giải thích cho cháu tất cả những khái niệm cơ bản, vì thế cứ hỏi cô ấy và đừng có ngại nhé. Chúng tôi hy vọng cháu sẽ mất không quá hai tuần để học lại những điều cháu đã lãng quên kể từ khi rời xa chúng tôi”.

Ước gì có thể động thổ, Laurel siết chặt những ngón tay lại.

“Cô ấy tên là Katya”, Yearly tiếp tục, không để ý đến phản ứng của Laurel. “Tôi đoán là cô ấy sẽ đến đây gặp cháu sớm thôi. Đừng để sự quá thân thiện cởi mở của cô ấy làm xao lãng việc học tập của cháu nhé”.

Laurel gật đầu như một cái máy, mắt nhìn đắm đắm vào chồng sách.

“Tôi sẽ để chúng ở đây cho cháu đọc”, ông nói và quay gót. “Khi cháu đã đọc xong chúng ta có thể bắt đầu chương trình học chính thức”. Ông dừng lại bên ngưỡng cửa. “Hãy bảo những người hầu của cháu gọi tôi khi nào cháu đọc xong, nhớ phải đọc xong tất cả đấy nhé. Nếu không thì chẳng ích gì đâu”. Ông sải bước qua ngưỡng cửa mà không một lời tạm biệt. Cánh cửa đóng lại sau lưng ông, một tiếng cạch lớn vang lên rồi căn phòng của Laurel lại chìm trong im lặng.

Hít một hơi thật sâu, Laurel bước lại gần cái bàn và nhìn vào gáy sách trông như những pho thư tịch cổ: *Dược thảo đại cương, Nguồn gốc thuốc tiên, Bách khoa toàn thư và thảo dược tự vệ, Giải phẫu loài quỷ khổng lồ*. Laurel nhìn mặt trước cái tên cuối cùng.

Cô rất thích đọc sách, nhưng đây chẳng phải những cuốn tiểu thuyết nhẹ nhàng trong sáng. Ánh mắt cô lướt từ chồng sách ra quang cảnh tuyệt vời ngoài cửa sổ và nhận ra rằng mặt trời đã bắt đầu lặn xuống chân trời phía Tây. Đã hết một buổi chiều rồi sao?

. Những điều xảy ra đến ngày hôm nay không như những gì cô mong đợi.

Chương 3

Laurel ngồi khoanh chân trên giường với cây kéo trong tay, cắt từng t giấy ra thành những mẫu giấy nhớ tạm thời. Gần một ngày trời đọc sách, cô đã nhận ra rằng cần phải có giấy nhớ. Và cả bút đánh dấu nữa. Một năm học Sinh học với David rõ ràng đã biến cô thành một tín đồ của việc nghiên cứu có phương pháp. Nhưng đến sáng nay cô thật sự nản lòng khi phát hiện ra rằng những “người hầu” ăn nói nhẹ nhàng, phục trang giản dị vẫn đi lại hối hả khắp Học viện này hoàn toàn không biết giấy nhớ là gì. May là họ biết đến cây kéo, thế nên Laurel mới tự làm được những mẫu giấy nhớ cho mình. Bút đánh dấu thì, xui xẻo thay, không thể kiếm đâu ra.

Một tiếng gõ nhẹ vang lên sau cánh cửa. “Mời vào ạ,” Laurel nói to, lo rằng những mẫu giấy sẽ vương vãi khắp nơi nếu cô cố đứng lên và chạy ra mở cửa.

Cánh cửa mở ra và một cái đầu thò vào. “Laurel phải không?”

Không còn cố gắng nhận diện mọi người nữa, Laurel chỉ gật đầu và chờ người lạ mặt xưng tên xưng tuổi.

Mái tóc vàng được cắt ngắn theo kiểu tiên nữ kèm theo nụ cười rạng rỡ của người lạ khiến Laurel tự nhiên thấy bình tâm trở lại. Thật yên lòng khi thấy một nụ cười như vậy hướng về phía mình. Bữa tối hôm qua thực sự là một thảm họa. Laurel được triệu tập lúc bảy giờ xuống ăn tối. Cô vội vã đi xuống cầu thang theo sau vị tiên đã chỉ đường đến phòng ăn lớn – mà đáng lẽ cô phải nhận ra vị tiên ấy nói là *phòng ăn lớn* chứ không phải *quán ăn tự phục vụ* - vậy là cô khoác nguyên bộ váy mùa hè ấy, tóc buộc vổng lên đằng sau, chân trần chạy xuống phòng ăn. Ngay lúc bước vào phòng, Laurel đã nhận ra mình mắc sai lầm. Mọi người đều ăn vận chỉnh tề trong những chiếc sơ mi cài kín cổ và quần lụa, hoặc những bộ váy dài chấm sàn nhà. Trông chẳng khác nào một bữa tiệc vô cùng trịnh trọng của những quý bà quý ông. Tồi tệ hơn, cô còn bị bà Aurora kéo đến trước phòng để ra mắt và giới thiệu với những tiên Mùa Thu. Hàng trăm vị tiên Mùa Thu, không vị nào đáng để ngắm nhìn hơn là Laurel.

Phải ghi nhớ với bản thân: mặc lễ phục khi ăn tối.

Nhưng đó là chuyện tối qua, còn bây giờ, trước mắt cô là một nụ cười thật chân thành.

“Cậu vào đi,” Laurel nói. Cô không quá quan tâm xem tiên nữ này là ai và vì sao cô ấy

có mặt ở đây. Cô chỉ thấy cô ấy thật gần gũi.

Và cô ấy mở lời: “Mình là Katya,” cô nói kèm theo một cử chỉ gật đầu thân thiện.

“Mình là Laurel,” Laurel nói như một cái máy.

“Ừ, tất nhiên là mình biết rồi.” Katya nói, nhoen miệng cười. “Ai cũng biết cậu mà.”

Laurel lúng túng nhìn xuống vạt áo.

“Mình mong là cậu sẽ thấy thích Học viện,” Katya nói, nghe như một bà chủ nhà hiếu khách. “Mình thì hay di chuyển nên mình chẳng ở chỗ nào cố định cả. Mình cũng không ngủ nữa,” vừa nói cô vừa bước tới ngồi cạnh Laurel trên giường.

Laurel tránh ánh mắt của Katya và làm ra vẻ đồng ý, cô tự hỏi rằng không biết Katya có thể thực sự bay lượn được bao xa trong cõi Avalon này.

Thực tế là Laurel cũng *không* ngủ được. Cô cũng mong đây sẽ là một môi trường mới như Katya nói, nhưng cô đã vùng tỉnh giấc đến mấy lần bởi những cơn ác mộng. Không chỉ là những cơn mơ thường lệ về bọn khổng lồ, về khẩu súng chĩa thẳng vào Tamani, về việc cô chĩa súng vào Barnes hay những con sóng lạnh trùn lên đầu cô. Đêm qua cô không mơ về lần chạy trốn khỏi Barnes nữa, mà bước chân cô di chuyển chậm rãi hơn – đó là cơn mơ về bố mẹ cô, về David, Chelsea, Shar và Tamani.

Laurel ngồi dậy và đi về phía cửa sổ, trán cô ép vào mặt kính lạnh, cô nhìn ra những đốm sáng lấp lánh thừa thớt trong khoảng tối mênh mông trải rộng trước mắt mình. Thật trớ trêu khi cô tới Avalon để học cách bảo vệ chính mình, bảo vệ những người thân yêu, vậy mà cô lại để họ sống trong nguy hiểm. Cứ cho là bọn khổng lồ chỉ săn lùng riêng cô, và gia đình cô sẽ được an toàn khi cô không ở bên cạnh họ, nhưng toàn bộ chuyện này đã vượt khỏi tầm kiểm soát của cô, vượt khỏi những gì cô biết. Cô ghét cái cảm giác vô ích – vô dụng này kinh khủng.

“Cậu đang làm gì đấy? Katya hỏi, kéo Laurel ra khỏi dòng suy nghĩ ảm đạm.

“Mình đang làm giấy nhớ.”

“Giấy nhớ ư?”

“Ừ, một công cụ học hành dùng ở nh... ở thế giới con người ý mà.” Laurel nói.

Katya cầm lên một mẫu giấy nhớ. “Chúng chỉ là những mảnh giấy cắt nhỏ ra, hay còn

điều gì nữa mà mình chưa nhìn thấy?”

“Không, chỉ thế thôi. Khá đơn giản mà.”

“Thế sao cậu lại phải tự ngồi đây mà làm giấy nhớ thế này?”

“Thì...” Laurel nhún vai. “Chẳng phải mình cần chúng hay sao?”

Mắt Katya mở to và hỏi rất ngây thơ: “Cậu không phải học như điên trong thời gian ở đây à? Thầy Yeardley đã bảo mình vậy mà?”

“Ừ, nhưng giấy nhớ sẽ giúp mình học hiệu quả hơn,” Laurel khẳng định. “Rất đáng để bỏ thời gian làm chúng mà.”

“Ý mình không phải thế,” Katya cười. Cô bước về phía chiếc chuông bạc mà Aurora đưa cho Laurel ngày hôm qua và rung lên. Những tiếng chuông lanh lảnh vang lên khắp phòng vài giây, khiến bầu không khí xung quanh trở nên rộn rã.

“Wow,” Laurel thốt lên.

Một thoáng sau, một tiên nữ tầm trung tuổi đã xuất hiện nơi ngưỡng cửa. Katya cầm lấy cây kéo từ tay Laurel và vợ lấy một xấp bìa cứng. “Chúng tôi muốn những mảnh bìa này được cắt thành những mẫu hình chữ nhật to đúng bằng này,” cô nói, giơ ra một mẫu giấy nhớ Laurel vừa cắt xong. “Đây là nhiệm vụ tối quan trọng, phải ưu tiên hàng đầu đấy!”

“Tất nhiên rồi, thưa cô,” vị tiên khẽ nhún mình, như thể bà đang nói chuyện với Nữ hoàng chứ không phải với một tiên nữ trẻ kém bà đến nửa số tuổi. “Cô muốn tôi cắt chúng ở đây và đưa cho cô luôn, hay tôi mang đi đâu đó rồi quay lại và đưa cho cô tất cả những mẫu giấy cô cần?”

Katya nhìn Laurel và nhún vai: “Theo mình thì nên để bà ấy ở đây, cắt đến đâu bà ấy sẽ đưa cho chúng ta đến đấy.”

“Thế cũng được,” Laurel lăm bầm, không thoải mái lắm khi bắt một phụ nữ lớn tuổi làm một công việc của người hầu như vậy.

“Bà có thể ngồi ở kia,” Katya nói rồi chỉ vào chỗ ngồi bên bậu cửa sổ. “Chỗ ấy đủ sáng đấy.”

Người phụ nữ chỉ gật đầu, mang đồng bìa cứng tới bậu cửa sổ rồi ngay lập tức bắt tay

vào cắt chúng thành những mẫu hình chữ nhật sắc nét.

Katya thả người lên giường bên cạnh Laurel. “Giờ thì nói cho mình nghe cậu sẽ làm gì với đồng giấy nhớ này, để mình xem mình có thể giúp cậu những gì nào!”

“Mình có thể tự cắt chúng mà,” Laurel thì thầm.

“Tất nhiên rồi, nhưng làm thế này sẽ giúp cậu tiết kiệm được rất nhiều thời gian.”

“Mình cũng nghĩ là nên tiết kiệm thời gian cho cả bà ấy nữa,” Laurel vặn lại.

Katya ngẩng lên và nhìn chăm chăm một cách hồn nhiên. “Bà ấy ư? Mình không nghĩ thế. Bà ấy chỉ là một tiên Mùa Xuân thôi mà!”

Một cơn phản nộ trào lên trong lồng ngực Laurel. “Tiên Mùa Xuân thì sao? Bà ấy vẫn là một sinh thể, bà ấy vẫn có những cảm xúc chứ!”

Katya trở nên lúng túng. “Mình không nói là bà ấy không phải như thế. Nhưng đó là công việc của bà ấy mà!”

“Cắt giấy nhớ cho mình sao?”

“Làm bất cứ nhiệm vụ nào mà tiên Mùa Thu yêu cầu. Thế này vậy,” Katya vẫn tiếp tục với giọng nói tươi tỉnh hồn nhiên, “hãy cho là chúng ta đã giúp bà ấy thoát khỏi cảnh ngồi dài chờ đợi những mệnh lệnh từ một tiên Mùa Thu khác. Nào, làm việc thôi, nếu không chúng ta sẽ lãng phí khoảng thời gian bà ấy tiết kiệm hộ chúng ta đấy. Cho mình xem cậu đang đọc cuốn sách gì nào!”

Laurel đang nằm dài trên giường, nhìn chăm chăm vào quyển sách. Cô đã đọc hầu như cả sáng nay và chữ nghĩa đang bắt đầu nháy nhót trước mắt cô, thế nên giờ cô chỉ có thể nhìn chăm chăm vào nó. Bỗng một tiếng gõ cửa khe khẽ vang lên và cánh cửa bằng gỗ anh đào chạm trổ cầu kỳ mở ra. Laurel ngẩng đầu lên, trước mặt cô là một vị tiên Mùa Xuân đứng tuổi với đôi mắt màu hồng thân thiện và những nếp nhăn đối xứng hoàn hảo.

“Có một vị khách đến thăm cô ở sân trong ạ,” vị tiên khẽ khàng nói. Tất cả những người hầu là tiên Mùa Xuân đều được lệnh phải giữ yên lặng khi ở bên Laurel để tránh làm phiền cô.

Cả những bạn học khác cũng vậy. Laurel chẳng nhìn thấy ai ngoài Katya, ngoại trừ trong bữa tối – kiểu gì cô cũng bị những người khác soi chăm chăm. Nhưng giờ cô đã đọc được gần xong cuốn sách, nghĩa là thời gian học chính thức sắp bắt đầu. Cô không chắc

đó có phải là điều tốt hay không nữa.

“Một vị khách ạ? Laurel hỏi lại. Mấy vài giây bộ não đang mệt lử vì học của cô mới dung nạp được thông tin ấy vào đầu. Cô suýt nữa hét lên vì sung sướng. *Tamani! Chắc chắn rồi!*

Laurel chạy ào xuống những dây cầu thang và rảo bước qua một lối đi nhỏ nữa để có thể băng qua một hành lang được bao bọc hoàn toàn bằng kính, được trang trí với rất nhiều loại hoa đủ mọi màu sắc của cầu vồng. Khung cảnh đẹp tuyệt vời. Ngày đầu tiên ở Avalon cô đã nhìn thấy chúng – những sắc màu rực rỡ phủ kín lối đi đẹp lung linh chạy khắp các khoảng sân Học viện. Nhưng chúng không chỉ là những đồ trang trí, chúng còn là công cụ của tiên Mùa Thu. Bây giờ cô đã biết hơn về chúng sau gần một tuần nghiên cứu và nhớ tên từng loài vậy một. Những cây phi yến màu xanh và mao lương màu đỏ, hoa freesia vàng [2] và hoa rum, hoa hồng môn đậm và loài hoa yêu thích mới nhất của cô – những bông địa lan cánh trắng muốt mềm mại với những phần nhụy màu hồng sẫm. Ngón tay cô lướt trên những cánh lan nhiệt đới khi cô đi ngang qua, tự động nhắm lại những công dụng phổ biết của loài hoa này trong đầu. *Những cánh hoa màu vàng có thể chữa độc, có thể ngăn quá trình quang hợp tạm thời, có thể phát lân quang khi trộn đúng liều lượng với cây chút chút.* Cô vốn nhớ được rất ít kiến thức trong đầu, nhưng những mẫu giấy nhớ đã giúp cô ghi nhớ rất tốt. Cô đã thực sự bối rối khi yêu cầu bà tiên Mùa Xuân cắt chúng cho mình, mà bà ấy lại còn cắt rất khéo hơn cô rất nhiều nữa.

Rời khu hành lang hoa, Laurel vội vàng lao tới cầu thang, gần như nhảy vài bậc một. Cô trông thấy Tamani đang đứng dựa lưng vào tường gần cửa trước, cố không hét gọi tên anh và chạy ào đến với anh. Cố kìm nén mọi khao khát.

Thay bằng những chiếc sơ mi rộng và quần ống túm mà Laurel thường thấy, hôm nay anh mặc một chiếc áo chên bóng cùng với quần bó màu đen. Mái tóc anh được chải ngược ra sau một cách cẩn thận, khuôn mặt anh trông thật khác khi không có những lọn tóc lòa xòa rủ xuống. Khi cô vòng tay ôm anh, bàn tay anh thoáng ngập ngừng ngăn cô lại. Cô đứng đó, lúng túng, rồi anh chột mím cười và cúi gập mình, khẽ nghiêng đầu để biểu thị sự kính trọng của một tiên Mùa Xuân. “Thật hân hạnh được gặp em, Laurel.” Nói rồi anh chỉ về phía cánh cửa. “Ta đi chứ?”

Cô ngạc nhiên nhìn anh trong giây lát, nhưng khi thấy anh hất đầu về phía lối ra lần nữa, cô mím môi và bước ra khỏi những cánh cửa của Học viện. Chúng dẫn xuống một con đường mòn quanh co uốn khúc qua những luống hoa và cây cỏ xanh mướt chứ không chạy thẳng tắp như hầu hết những lối đi sang các vùng lân cận ở nhà. Và, thật không may, trên đường có những học viên là tiên Mùa Thu khác. Cô cảm thấy ánh nhìn chăm chăm của họ phía sau mình, và dù có những người cố giấu ánh mắt dò xét sau trang sách, số khác vẫn dăm dăm nhìn cô một cách công khai.

Cả chặng đường dài và lặng lẽ, Laurel luôn liếc mắt về Tamani ở phía sau. Anh cứ nhất định đi sau cô hai bước. Cô có thể trông thấy một nụ cười tinh quái thấp thoáng trên khóe môi anh, nhưng anh vẫn không nói gì cả. Khi đã băng qua tất cả những cánh cổng, anh dừng cô lại bằng một cái chạm nhẹ vào lưng cô và nghiêng đầu về phía một hàng cây cao. Cô tiến về phía hàng cây ấy, và khi Học viện đã khuất sau những tán cây cao, một vòng tay mạnh mẽ nhắc bổng cô lên và xoay tròn cô trên không trung.

“Anh nhớ em lắm,” Tamani nói, nụ cười mà Laurel rất yêu lại rạng ngời trên khuôn mặt anh.

Laurel vòng tay quanh người anh và ôm siết thật lâu. Anh là người gọi nhắc cô đến cuộc sống bên ngoài Học viện, là dây neo níu cô lại với thế giới của chính mình. Là nơi cô vẫn quen gọi là nhà. Thật lạ lùng khi nhận ra rằng, qua có mấy ngày ngắn ngủi, sự gắn bó chặt chẽ nhất giữa cô với Avalon lại trở thành sự dây nối kết chặt chẽ nhất giữa cô với đời sống quy củ và mực thước.

Và, tất nhiên, anh ấy vẫn là anh ấy. Không cần phải nói thêm gì nữa.

“Xin lỗi em nhé,” Tamani nói. “Những nghi thức giữa tiên Mùa Xuân với tiên Mùa Thu ở Học viện này rất khắt khe, mà anh thì không muốn em phải gặp rắc rối. Thực ra thì anh sẽ gặp rắc rối nhiều hơn, nhưng sự bất chấp... tốt nhất là nên tránh xa những rắc rối.”

“Vâng.” Laurel cười tươi và lùa hai bàn tay vào mái tóc anh, bới cho nó xổ tung ra thành những lọn lòa xòa như trước. Cô nắm lấy bàn tay anh như nắm tay một người bạn đồng hành quen thuộc. “Thật vui là anh đã đến. Phải học thêm một đêm nữa chắc em điên lên mất.”

Tamani điềm đạm nói: “Đó là một công việc gian nan, nhưng quan trọng lắm đấy.”

Cô nhìn xuống đôi chân trần lấm tấm bụi cát của anh. “Nó không quan trọng *đến thế*.”

“Có đấy. Em không biết loài tiên chúng ta phải sử dụng những thứ mà tiên Mùa Thu chế tác ra nhiều đến thế nào đâu.”

“Nhưng thực sự em chưa làm được điều gì cả! Em còn chưa bắt đầu học chính thức cơ.” Cô thở dài và lắc đầu: “Jamison cũng nghĩ nó quan trọng, nhưng em còn không biết mình có thể học được gì trong vòng chưa đầy hai tháng.”

“Em không thể trở lại đây... những l

“Chắc là có.” Laurel lại nhìn lên. “Nếu em được triệu đến.”

“Ồ, em sẽ được... *triệu đến* mà.” Tamani cười rõ tươi khi nói điều đó, như thể anh vừa tìm ra một từ rất... buồn cười. “Tin anh đi.”

Ánh mắt anh gặp mắt cô và Laurel cảm thấy như bị thôi miên. Sau một thoáng xáo trộn, cô quay đi và bước tiếp. “Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?” Cô hỏi, cố giấu đi sự lúng túng.

“Đi đâu ư?”

“Jamison nói anh sẽ đưa em đi ngắm cảnh. Em chỉ có vài tiếng rảnh rồi thôi.”

Tamani dường như hoàn toàn không chuẩn bị cho tình huống này. “Anh không hiểu ý định của ông ấy...”

“Em chẳng được làm gì ngoài việc học thuộc lòng các loài cây,” Laurel ngừng lại. “Sáu ngày. Đẳng đẳng. Em muốn được tham quan Avalon!”

Nụ cười tinh quái lại bùng sáng trên gương mặt Tamani. Anh gật đầu: “Sẵn sàng! Thế em thích đi đâu nào?”

“Em... em không biết.” Laurel quay lại nhìn anh. “Nơi nào đẹp nhất Avalon hả anh?”

Tamani hít một hơi, chuẩn bị định nói, rồi lại ngập ngừng và im lặng. Sau một thoáng anh nói: “Em muốn đi cùng với một ai đó nữa không, hay chỉ có chúng ta?”

Laurel nhìn dăm dăm xuống chân đồi. Một phần cô muốn đi một mình với Tamani, nhưng cô biết mình khó có thể cầm lòng khi ở bên anh lâu như thế. “Em có được chọn cả hai không?”

Tamani cười tươi. “Chắc chắn rồi. Sao chúng ta không...”

Laurel đặt ngón trỏ lên môi anh. “Không, đừng nói gì với em cả, hãy đi thôi.”

Đáp lại, Tamani chỉ xuống chân đồi và nói: “Em đi trước đi.”

Một cơn rừng mình lại háo hức chạy dọc người Laurel khi hình ảnh Học viện trở nên nhỏ dần nhỏ dần sau lưng họ. Họ đi qua những bức tường đá cao gắn liền với cánh cổng, và chẳng mấy chốc họ băng qua những con đường ngoằn ngoèo thấp thoáng vài tòa nhà ở đó. Những con đường này không lát đá mà được phủ một lớp đất đen mềm xốp và màu

mỡ - thứ đất Laurel từng thấy khi đi trên lối mòn từ cánh cổng lên đến Học viện. Đất mát rượi dưới đôi chân trần của cô, tiếp thêm sinh lực cho mỗi bước cô đi. Đi thế này thích hơn những cuộc dạo bộ khác cả chục lần.

Càng xa Học viện, đường phố càng trở nên đông đúc. Họ tiến vào một nơi giống như hội chợ ngoài trời với hàng trăm vị tiên đang tụ tập ở lối vào, dạo qua những cửa hàng mở cửa sẵn hay đi quanh những gian hàng bán vô số thứ đồ lấp lánh. Mọi thứ đều rực rỡ và sống động, và mất vài giây Laurel mới nhận ra những dải sáng lung linh nhiều màu thoát ẩn thoát hiện trong đám đông chính là những cánh hoa của tiên Mùa Hạ. Một vị tiên đi lên sát trước cô, mang theo một loại đàn dây và khoe những cánh dài tuyệt đẹp trông hết như một bông hoa nhiệt đới. Cánh hoa đỏ tươi xen lẫn những đường sọc dài màu nắng trời, và có khoảng mười cánh hoa như thế tạo thành những góc sắc nhọn như loài lan hoàng hậu mà Laurel đã học tuần qua. Nhưng nó đúng là to lớn! Những cánh hoa phía dưới chỉ bằng bình cách mặt đất chừng chục phân, trong khi những cánh phía trên khum khum trên đầu cô ấy như một chiếc vương miện khổng lồ.

Thật may mình không phải là một tiên Mùa Hạ, Laurel nghĩ, nhớ lại cái lần cô phải tìm cách giấu nhem đi những cánh hoa mùa thu gần một năm về trước. Cái thứ này làm sao mà giấu đi dưới áo sơ mi được chứ!

Ở đâu cô cũng gặp những cánh hoa như hoa nhiệt đới đang bung nở rực rỡ với muôn vàn trạng thái khác nhau. Trang phục của tiên Mùa Hạ cũng thật là khác biệt. Họ vận những bộ quần áo may từ thứ tơ lụa nhẹ và sáng – cũng giống như Laurel và các bạn cô – nhưng dài và rộng lòng thùng hơn, với diềm xếp nếp, những quả tua cùng những phụ kiện khác đung đưa trong gió và những đuôi áo dài quét đất. *Thật phô trương, Laurel nghĩ. Như mấy bông hoa của họ vậy.*

Cô nhìn lại phía sau để chắc chắn rằng mình không lạc mất Tamani. Anh vẫn ở đó, bước sau cô hai bước. “Em muốn anh dẫn đường cơ,” Laurel nói, mặt mũi vì phải ngoảnh cổ lại liên tục.

“Chỗ của anh không phải ở đó.”

Laurel ngừng lại. “Chỗ của anh?”

“Đừng tranh cãi nữa,” Tamani nói nhẹ nhàng và chạm nhẹ những đầu ngón tay vào cô để giục cô đi tiếp. “Chỉ là mọi thứ phải như thế thôi.”

“Một tiên Mùa Xuân là như thế này à?” Laurel hỏi, giọng cô có phần hơi cao.

“Laurel, xin em đấy,” Tamani nói vẻ cầu khẩn, đôi mắt anh liếc hết bên này đến bên

kia. “Mình nói chuyện này sau nhé!”

Cô nhìn trân trân vào anh, nhưng anh từ chối ánh mắt cô. Sau một thoáng Laurel đành đầu hàng và bước tiếp. Cô lang thang những gian hàng, thích thú với những chiếc chuông gió lấp lánh và những giải lụa dài óng ả được các chủ hàng trưng bày thật bắt mắt. Họ thậm chí còn ăn vận phô trương hơn cả đám đông.

“Đây là cái gì vậy?” Laurel hỏi, cầm lên một chuỗi hạt kim cương lấp lánh đẹp mê hồn – có lẽ là đồ thật – được kết với những hạt ngọc bé xíu và những bông hoa bằng thủy tinh thanh nhã.

“Rất tuyệt nếu cài lên tóc em,” một tiên nam tóc đỏ cao ngều nhiệt tình giới thiệu. Với đôi tay đeo gang trắng dường như quá trang trọng với Laurel, anh chạm vào phần cuối chuỗi hạt nơi một chiếc lược được giấu rất tinh tế sau một cụm hoa thủy tinh. Anh ấy là tiên nam nên không nở hoa, nhưng qua trang phục Laurel đoán anh cũng là tiên Mùa Hạ. “Anh cài lên tóc em nhé?”

Laurel nhìn Tamani và anh mỉm cười gật đầu. Cô quay lại và vị tiên nam cao ngều đó cẩn thận cài thứ trang sức lộng lẫy lên tóc cô, rồi dẫn cô đến trước một tấm gương lớn đối diện với gian hàng. Laurel mỉm cười với bóng mình trong gương. Chuỗi hạt lấp lánh được cài lên tóc cô và buông xuống tận vai. Nó tỏa sáng lung linh dưới nắng trời, khiến cho những lọn tóc nổi bật nhất trên mái tóc cô càng trở nên rực rỡ. “Đẹp quá,” cô nói, gần như nín thở.

“Em thích cài nó luôn hay để anh gói vào hộp?”

“Ôi, tôi không thể...”

“Em đeo nó đi,” Tamani nói dịu dàng. “Trông dễ thương lắm!”

“Nhưng em...” cô bước qua người bán hàng cao kều để tới gần Tamani. “Em không có tiền trả cho nó đâu, và tất nhiên em sẽ không bắt anh phải trả.”

Tamani cười nhẹ nhàng. “Em không phải trả tiền cho những hàng hóa ở đây, Laurel. Đó là chuyện của... con người. Hãy lấy nó đi, anh ấy sẽ tặng cho em nếu em thích nó.”

Laurel liếc nhìn về phía người bán hàng đã đi ra khỏi tầm nghe. “Thật ạ?”

“Ừ. Hãy nói với anh ấy em thích nó và em sẽ cài nó khi ở Học viện. Đó là tất cả những gì anh ấy muốn nhận.”

Thật không thể tin nổi! Laurel cảm thấy hoang mang và trong một thoáng cô không thể đẩy lùi được ý nghĩ rằng chỉ một giây nữa thôi sẽ có một viên cảnh sát-tiên nào đó nhảy xổ ra và còng tay cô lại. Nhưng Tamani không đời nào lừa gạt cô... đúng không?

Laurel nhìn vào gương lần nữa, rồi mỉm cười với chàng tiên Mùa Hạ không quá gượng gạo. “Nó thực sự, thực sự rất đẹp,” cô nói. “Tôi muốn đeo nó khi trở lại Học viện, có được không ạ?” Chàng tiên cười thật tươi và khẽ cuối mình. Laurel ngập ngừng bước đi.

Không ai ngăn cô lại.

Mấy phút sau cô mới vượt qua được cảm giác vừa ăn trộm một thứ gì đó. Cô bắt đầu chú ý đến những người đi xem hàng khác. Rất nhiều người trong số họ đã lấy đi những món đồ từ các gian hàng mà chẳng trả gì ngoài những lời khen ngợi và biết ơn. Sau vài phút quan sát những “người mua”, cô buộc mình bình tĩnh lại.

“Ta cũng nên mua gì đó cho anh nữa,” cô quay lại nói với Tamani.

“Ồ không. Không phải mua cho anh đâu. Anh không mua đồ ở đây. Quảng trường mua sắm của bọn anh ở dưới chân đồi kia cơ.”

“Thế đây là quảng trường gì vậy?”

“Em không đoán được sao? Là Quảng trường Mùa Hạ.”

“Ồ,” Laurel nói, hơi hoang mang. “Nhưng em là tiên Mùa Thu. Lẽ ra em không được mua sắm ở đây.”

Tamani cười vang. “Không không. Tiên Mùa Thu và Mùa Đông có thể mua bất cứ thứ gì họ thích. Số lượng họ quá ít nên không đủ để mở một quảng trường riêng.”

“Ồ,” Laurel suy nghĩ trong một thoáng. “Vậy là em cũng được mua sắm ở chỗ của anh hả?”

“Chắc là được, nhưng sao em lại muốn thế?”

“Thế tại sao em lại không muốn chứ?”

Tamani nhún vai. “Nó không đẹp đẽ và hấp dẫn như Quảng trường Mùa Hạ. Ý anh là quảng trường thì vẫn đẹp, mọi thứ ở Avalon này đều đẹp, nhưng bọn anh không cần mấy thứ đồ trang sức lòe loẹt hay tinh xảo. Bọn anh cần quần áo, lương thực và những công cụ của riêng mình. Anh cần mua vũ khí cũng như tiên được cho bộ dụng cụ lính gác

của anh – những thứ này được gửi xuống từ Học viện. Tiên Mùa Hạ thì cần những thứ hào nhoáng lòe loẹt, chúng là một phần trong công việc chuyên môn của họ. Đặc biệt là những đồ trong rạp hát ấy. Nếu nhìn gần hơn, cụ thể là phía trong cửa hàng, em sẽ thấy rất nhiều dụng cụ phục vụ cho chuyên môn. Màu vẽ và các dụng cụ trang trí phong nề, nhạc cụ hay đại loại thế.” Anh cười tươi. “Những gian hàng thì chứa đầy các đồ châu báu và chỉ có toàn châu báu, vì thế chúng bắt ánh sáng mặt trời hơn và càng tỏa sáng lấp lánh hơn

Họ cùng cười vang và Laurel chạm vào chiếc cài tóc mới. Cô thoáng băn khoăn nó sẽ đáng giá bao nhiêu khi ở California, nhưng rồi nhanh chóng xua tan đi ý nghĩ đó. Cô sẽ chẳng bán thứ gì cả, thế nên chẳng cần phải bận tâm.

Đám đông thưa dần khi họ rời xa khỏi hội chợ. Hai bên con đường đất rộng giờ đây là những dãy nhà san sát, Laurel liếc nhìn sang hai bên đầy ngạc nhiên. Mỗi ngôi nhà đều được ghép hoàn toàn từ loại kính làm bằng đường nung nóng – cùng loại kính cửa sổ ở phòng Laurel. Những khối cầu lớn trong mờ mờ cửa hướng ra đường phố đích thị là phòng khách, còn những khối cầu màu hồng phấn nhỏ hơn tụ tập quanh hai bên hay phía sau thì chắc là những phòng ngủ xinh xinh. Những tấm rèm lớn bằng lụa màu hồng phấn được vén lên để ánh mặt trời có thể chiếu vào trong các tòa nhà lộng lẫy ấy, nhưng đến đêm chúng lại được buông xuống cho kín đáo. Mỗi ngôi nhà đều tỏa sáng dưới nắng trời, nhiều ngôi nhà được trang trí bởi những chuỗi pha lê và các lăng kính bắt sáng. Ánh nắng phản chiếu lên chúng rồi nhảy nhót lung linh, y như những thứ đồ lấp lánh mà Laurel thường treo trong phòng cô ngày xưa. Toàn bộ khu nhà rực rỡ đến mức khó có thể nhìn thẳng vào nó, và Laurel nhận ra đó chính là “những chùm bong bóng” mà cô từng nhìn thấy từ đỉnh đồi trong ngày đầu tiên cô đến đây cùng với Jamison. “Đẹp quá,” cô trầm trồ.

“Ừ. Anh thích được đi xuống chân đồi qua khu nhà của tiên Mùa Hạ lắm!”

Những ngôi nhà lấp lánh bắt đầu giãn dần ra. Laurel và Tamani bước tiếp xuống đồi. Con đường thênh thang cắt ngang một cánh đồng trồng toàn cỏ ba lá xen lẫn những luống hoa rực rỡ mà trước đó Laurel mới chỉ được thấy trong phim ảnh. Và dù cô đã quen với bầu không khí của Avalon – lúc nào cũng ngát ngậy mùi đất mới và thoang thoảng hương hoa – nhưng ở đây những mùi hương đó đậm đặc hơn bao giờ hết. Những cơn gió tinh nghịch cứ mặc sức mang chúng đi và mơn trớn trên khuôn mặt Laurel. Cô hít một hơi thật sâu, tận hưởng làn gió mát lành.

Bỗng thấy Tamani không còn bên cạnh nữa, cô dừng bước và quay lại. Anh đang cúi mình bên vệ đường, lau tay vào một lá cỏ ba lá êm ái. “Anh đang làm gì thế?” Cô hỏi.

Tamani đứng bật dậy, có vẻ hơi ngượng nghịu. “Anh... ờ... anh quên găng tay.” Anh khẽ nói.

Laurel bối rối trong một thoáng, rồi chợt nhận ra cây cỏ ba lá vừa rồi trông hơi lấp lánh. “Anh mang găng tay để che đi phần hoa đúng không?”

“Để cho lịch sự ý mà,” anh hắng giọng.

Laurel nhớ lại và nhận ra tất cả những tiên nam ở Quảng trường Mùa Hạ đều đeo găng tay. Giờ thì cô đã hiểu vì sao. “Vậy mình đi đâu tiếp ạ?” Cô hỏi, đưa tay lên ngang trán để che bớt ánh nắng và có thể nhìn thấy khung cảnh phía xa.

“Anh sẽ đưa em đến nơi anh yêu thích nhất trong toàn cõi Avalon này.”

“Thật ạ?” Laurel hỏi, giọng đầy háo hức. “Là đâu vậy anh?”

Tamani mỉm cười dịu dàng. “Là nhà anh. Anh muốn em gặp mẹ anh.”

Chương 4

Một cơn rừng mình chạy dọc sống lưng Laurel, cơn hoang mang và bối rối choáng ngợp lấy cô. “Mẹ anh ư?”

“Ừ...sao thế em?”

“Anh nói với em là loài tiên không có mẹ cơ mà?”

Tamani mở miệng định nói rồi lại thôi, đôi lông mày anh cau lại – vẻ mặt thường trực khi anh chưa nói hết một sự thực nào đó. “Anh chưa bao giờ thực sự nói rằng loài tiên không có mẹ,” anh nói chậm rãi. “Anh nói rằng mọi thứ nơi đây rất khác biệt. Và chúng đúng là như thế.”

“Nhưng anh... Em... em vẫn tưởng là loài tiên sinh ra từ những hạt giống – anh từng nói là anh tự chăm sóc chính bản thân anh còn gì!” Cô gắng hỏi, có phần hơi tức giận.

“Đúng thế,” Tamani nói, cố xoa dịu Laurel. “Nhưng chỉ hầu hết thôi. Việc làm mẹ ở đây không giống như ở thế giới con người.”

“Nhưng anh có một người mẹ, đúng không?”

Anh gật đầu, và cô thấy rằng anh biết những gì cô sắp nói.

“Thế em có mẹ không? Một người mẹ tiên ấy?”

Tamani im lặng một thoáng, và Laurel nhận thấy anh không muốn nói về chuyện đó. Cuối cùng anh nhún vai, rất nhẹ, hầu như chỉ một thoáng động đậy, rồi lắc đầu.

Cơn sốc và nỗi thất vọng trào dâng trong cô. Đôi khi ở nhà cũng ngọt ngào thật đấy, nhưng cô nhớ mẹ cô, và nhớ nữa. Nỗi nhớ nhà đau đớn trong cô và không phải chỉ trong thoáng chốc. Nước mắt chực trào ra nhưng Laurel cố kìm chúng lại. Cô quay gót bước tiếp xuống chân đồi, mừng vì không có ai gần đó. “Sao lại không?” Cô nói, giọng hơi hờn dỗi.

“Chỉ là em không có.”

“Nhưng anh vẫn có đấy thôi? Sao anh lại có mẹ hả?” Cô biết mình thật trẻ con và nóng nảy, nhưng cô chẳng thèm quan tâm.

“Vì anh không phải là tiên Mùa Thu hay Mùa Đông.”

Laurel dừng lại và quay lại nhìn Tamani. “Thế thì sao? Chúng ta được sinh ra theo những cách khác nhau à?”

Tamani lắc đầu.

“Hạt giống sinh ra em được tạo thành từ hai người tiên, đúng không?”

Tamani ngập ngừng rồi gật đầu.

“Thế họ đâu rồi? Em có thể...”

“Anh không biết,” Tamani cắt ngang câu nói của cô. “Không ai biết cả. Người ta hủy hết các hồ sơ về nó rồi.” Anh nhẹ nhàng nói.

“Sao lại thế?”

“Tiên Mùa Thu và Mùa Đông không ở cùng bố mẹ. Họ là những đứa trẻ của Avalon, những đứa trẻ kế thừa vương miện. Với Avalon thì em là con gái của Nữ hoàng Marion. Không giống như trong thế giới loài người,” anh nói thêm, “quan hệ huyết thống không giống như thế.”

“Vậy là quan hệ của anh với mẹ anh không giống như em với mẹ em ở nhà, đúng không?” Laurel cấm cản nói. Cô biết rằng gọi một nơi khác bên ngoài Avalon là “nhà” sẽ khiến Tamani phật lòng, nhưng cô đang quá tức giận để có thể ngăn lại lời nói.

“Ý anh không phải thế. Khi em tạo ra một hạt giống, nó chỉ là một hạt giống. Nó rất, rất quý giá bởi nó tiềm tàng một sự sống mới, nhưng giữa nó với em chưa có mối quan hệ thật thuộc nào cả. Mối quan hệ ấy chỉ bắt đầu khi chồi cây mọc lên, và cây con về nhà sống với bố mẹ nó. Nhưng chỉ có tiên Mùa Xuân và Mùa Hạ là sống với bố mẹ mà thôi. Người tạo ra hạt giống của em...”

“Bố mẹ em,” Laurel cắt ngang.

“Ừ. Bố mẹ em có thể sẽ thất vọng khi nhận raphải là cây con của riêng họ, và em sẽ

không bao giờ về nhà với họ, nhưng họ sẽ tự hào vì đã đóng góp được điều gì đó cho giống loài. Với họ, em không còn là một cá nhân nữa. Họ sẽ không nhớ về em vì họ không biết đến em.”

“Điều đó sẽ khiến em cảm thấy dễ chịu hơn, đúng không?”

“Ừ.” Tamani đặt tay lên vai Laurel, kéo cô đứng lại trước khi cô trở gót bước đi trên con đường rộng thênh thang. “Vì anh biết em vị tha đến mức nào. Em muốn trải nghiệm cảm giác đoàn tụ với một người bố mẹ đã mất tích từ quá lâu – những người phải chịu đựng hàng chục năm đằng đẳng nhớ thương em – hay là muốn họ không hề bị tổn thương khi em được một cặp bố mẹ người trần nuôi dưỡng?”

Laurel nuốt nước bọt. “Em không nghĩ mọi chuyện lại theo hướng ấy.”

Tamani mỉm cười dịu dàng. Anh đưa tay vén một lọn tóc của cô ra sau tai, ngón tay cái vuốt ve trên má cô. “Tin anh đi. Chẳng ai muốn để mất em cả. Anh không mong muốn điều này xảy đến với một ai đó đâu.”

Vô thức, Laruel dựa vào bàn tay Tamani. Anh ngả về phía trước cho đến khi trán anh tựa vào Laurel, bàn tay anh ôm lấy khuôn mặt cô, chậm chậm trượt xuống cổ cô. Chỉ khi mũi anh lướt qua mũi cô – vô cùng dịu nhẹ - cô mới nhận ra anh đang định hôn mình. Cô không hoàn toàn dám chắc mình có muốn ngăn anh lại hay không.

“Tam,” cô thì thào. Đôi môi anh phả hơi thở ấm nóng ngay trên môi cô.

Những ngón tay anh ấn chặt vào cổ cô thêm nữa, nhưng anh chợt ngừng và lùi lại. “Anh xin lỗi,” Tamani nói. Anh ngẩng mặt lên, hôn nhẹ nhàng lên trán cô rồi lùi lại và hướng về con đường rộng chạy cắt ngang qua đồng cỏ. “Đi thôi. Vài tiếng nữa là anh phải đưa em trở lại Học viện rồi.”

Laurel gật đầu, không chắc cảm xúc nào trong mình là mạnh nhất. Nhẹ nhõm? Thất vọng? Cô độc? Hay tiếc nuối?

“Làm sao... làm sao họ biết em sẽ trở thành một vị tiên Mùa Thu?” Laurel hỏi, cố gắng tìm một chủ đề trung tính hơn.

“Chồi cây của em nảy mầm vào mùa thu,” Tamani nói. “Tất cả các vị tiên đều hiện ra từ chồi cây của họ vào mùa đặt trưng cho quyền năng của họ.”

“Chồi cây ư?”

“Bông hoa mà từ đó em sinh ra

“Ồ.”

Câu trả lời đơn giản hơn Laurel tưởng, và cô nhận thấy mình chẳng còn gì để nói nếu không đề cập đến vấn đề tổ tông của loài tiên. Vì thế cô im lặng, và Tamani bước theo cô. Họ bước đi im lặng một lúc lâu, cho đến khi những khác biệt hành trở nên đông đúc hơn và những ngôi nhà dần hiện ra hai bên đường. Chúng khác hơn rất nhiều so với những ngôi nhà cô nhìn thấy quanh Quảng trường Mùa Hạ. Chúng cũng được trang trí dây leo như ở Học viện – những dây leo phủ đầy loài hoa nở lúc trăng lên. Nhưng thay cho các bức tường trong suốt mà Laurel đã quen mắt, những tòa nhà này được làm từ gỗ và vỏ cây với mái che vững chắc; rồi cả những ngôi nhà nhỏ và vài ngôi nhà tranh mái lợp lùm xùm. Trông chúng thật lạ mắt và cổ kính, hết như những ngôi nhà nhỏ Laurel từng được nghe trong các câu chuyện thần tiên. Nhưng cảm giác khác biệt vẫn lan tỏa trong không khí.

“Sao những ngôi nhà ở đây lại không trong suốt ạ?” Laurel hỏi.

“Đây là nhà của tiên Mùa Xuân,” Tamani đáp, vẫn chậm rãi bước đi phía sau vai trái của cô.

“VẬY...?”

“VẬY GÌ?”

“VẬY SAO NÓ LẠI KHÔNG TRONG SUỐT?”

“Tiên Mùa Hạ cần một lượng ánh sáng khổng lồ để quang hợp, từ đó họ mới tạo ra được những ảo ảnh cũng như pháo hoa. Họ tận dụng từng giờ có thể để phơi mình dưới nắng. Với lại,” anh nói thêm sau một thoáng ngừng, “những ngôi nhà kiểu này dễ xây dựng và giữ gìn hơn. Bọn anh đông đảo lắm mà!”

“CÓ BAO NHIÊU TIÊN MÙA XUÂN TẤT CẢ?”

Tamani nhún vai. “Anh không biết chính xác. Hình như là khoảng tám mươi phần trăm cư dân nơi đây.”

“Tám mươi? Thật không ạ? Thế tiên Mùa Hạ thì sao?”

“Ồ, anh đoán là khoảng mười lăm phần trăm. Có thể chỉ hơn một chút xíu nữa thôi.”

“Ôi!” Laurel không hỏi về tiên Mùa Thu – cô có thể làm được những con tính. Tamani từng bảo cô tiên Mùa Đông là hiếm nhất, mỗi thế hệ có khi chỉ có một người, nhưng tiên Mùa Thu như thế cũng là hiếm lắm rồi. Trong tiềm thức cô cũng nhận ra tiên Mùa Thu ít ỏi hơn nhiều so với tiên Mùa Xuân và Mùa Hạ, nhưng cô không hiểu vì sao ượng giống loài mình lại bị hạn chế đến mức ấy. Thảo nào tiên Mùa Thu không có được quảng trường của riêng mình.

Nhà cửa đông đúc dần lên và các tiên tụ tập trong đó. Một số người đeo găng tay và mang những dụng cụ làm vườn – vài thứ trong số chúng khá lạ lẫm với Laurel dù đam mê của mẹ cô là gắn bó với cây cối cả đời. Những tiên khác thì ở bên ngoài nhà và giặt giũ những bộ quần áo có màu sắc rực rỡ như quá tươi sáng so với họ. Laurel nhận thấy có vài chiếc xe kéo được chất đầy đồ ăn – từ rau tươi cho đến những suất ăn đầy đủ được bọc trong lá nho và lá cải bắp hay trong những cánh hoa khổng lồ thoang thoảng hương thơm tựa như hoa dành dành.

Một tiên Mùa Xuân vội vã bước đi, trên tay cầm một vật giống như cây roi của người chăn cừu, nhưng có một chiếc lọ đeo lưng lủng lẳng trên đoạn dây làm từ sợi gai dầu gắn vào đầu gậy. Quanh cổ anh ta còn có ít nhất hàng tá lọ đựng chất lỏng như thế. Laurel ngoảnh cổ lại liếc nhìn anh ta đầy thắc mắc, nhưng Tamani chỉ mỉm cười rồi chỉ về phía trước.

Laurel quay lại và nhận thấy hình như phía trước mặt có âm thanh gì đó rì rào nhỏ, rồi sau đó chợt vút cao lên rộ rã. Và chỉ khi một đám mây cơn trùng khổng lồ kêu vù vù không biết từ đâu hiện ra, Laurel mới hiểu vì sao. Cô cố tìm một tiếng thét thất thanh khi nhận thấy mình bị bao bọc bởi một bầy ong mật dày đặc.

Rồi, cũng nhanh như khi xuất hiện, chúng bay đi trong thoáng chốc. Laurel ngoảnh cổ nhìn lại nơi bầy ong biến mất vào đám đông, theo sau anh chàng tiên Mùa Xuân với cây roi của người chăn cừu. Cô nhớ lại ngày trước mình từng đọc ở đâu đó về chuyện các loài động vật, cơn trùng và “những dạng sống thấp hơn” có thể bị ảnh hưởng và điều khiển bởi mùi hương. Cô thoáng nghĩ về ích lợi của loài ong nuôi với quần thể cây trồng, nhưng dòng suy nghĩ của cô bị đứt quãng bởi tiếng cười của Tamani.

“Anh xin lỗi,” anh hắng giọng, một nụ cười vẫn lẩn khuất nơi khóe môi. “Nhưng em nên xem vẻ mặt em lúc đó.”

Laurel định cự lại, nhưng cô ngờ rằng vẻ mặt mình lúc đó *hắn* khá là buồn cười, thế nên cô bỏ qua. “Em có đi đúng đường không đấy?” Cô hỏi, như thể không có gì bất thường vừa xảy ra.

“Ừ. Lúc nào rồi anh sẽ nói cho em biết.”

“Chúng mình đang ở địa phận của tiên Mùa Xuân đúng không? Thế sao anh phải đi sau em chứ? Em cảm thấy chẳng thoải mái tí nào.”

“Anh rất lấy làm tiếc,” Tamani nói, giọng anh trở nên căng thẳng. “Nhưng mọi thứ ở đây đều thế. Em luôn phải đi sau những người cao hơn em một bậc.”

Cô đột ngột ngừng lại làm Tamani suýt đâm sầm vào cô. “Đây là điều ngớ ngẩn nhất mà em từng nghe thấy đấy.” Cô quay lại với Tamani. “Em sẽ không làm như thế đâu.”

Tamani thở dài. “Nghe này, em có đủ quyền để được nhận điều đó, còn anh thì không.” Anh liếc về phía đám đông đang lướt qua họ và cuối cùng nhẹ nhàng cất tiếng: “Nếu anh không tuân theo, thì không phải em gặp rắc rối, mà là anh.”

Laurel không muốn tuân theo quy định ngớ ngẩn này, nhưng cô cũng không muốn Tamani bị trừng phạt bởi ý thích của cô. Nhìn lần nữa vào đôi mắt Tamani đang nhìn xuống, cô quay gót bước tiếp. Cô nhận thấy càng lúc mình dừng lại càng nhiều, nhiều hơn cả lúc ở Quảng trường Mùa Xuân. Và, bên cạnh vô số những đồ dùng được đem ra bán, cô nhìn thấy mọi người quanh đây hầu như... ai cũng... giống Tamani. Họ vận những trang phục giản dị may từ thứ vải giống như vải bạt, hầu hết là quần ống túm hoặc váy ngang ống chân. Nhưng giống như những loài tiên khác, họ đều trang nhã và quyến rũ. Họ không giống những người lao động điển hình – với khuôn mặt lam lũ và quần áo sờn rách – mà trông giống các diễn viên hơn – các diễn viên đóng vai người lao động. Cô cố nén một tiếng cười khúc khích khi nhớ lại cái lần mẹ đưa cô xuống vùng San Francisco để xem buổi công chiếu bộ phim Brigadoon [3]

Khi mọi người bắt gặp ánh mắt cô, họ bèn dừng ngay các cuộc trò chuyện để mỉm cười và cúi mình thật thấp – giống hệt như cách cúi mình của Tamani khi anh gặp cô ở Học viện. Khi cô và anh đi qua, họ lại tiếp tục trò chuyện huyên náo như trước. Một vài người chào Tamani và cố gắng nói điều gì đó. Tamani cũng vẫy lại họ, và Laurel đã nghe thấy những câu hỏi của họ - có một từ cứ quanh quẩn trong tai cô. Sau khi Tamani dừng lại trao đổi vài lời với một tiên nam cứ khăng khăng bám lấy anh, cô quyết định hỏi về từ đó.

“Người pha trộn là gì?”

Tamani ngập ngừng. “Giải thích nó ra thì hơi kỳ cục đấy.”

“Ồ, sao phải bận tâm thế chứ, giải thích những điều kỳ cục với em rõ ràng đâu phải là một phần trong mối quan hệ của chúng ta?”

Giọng mỉa mai của cô khiến anh chàng cười ngượng ngùng. “Nó là một thứ đồ của tiên

Mùa Xuân ấy ,” anh nói giọng lảng tránh.

“Ôi, thôi đi,” cô nói rồi bắt đầu trêu chọc: “Nói cho em, nếu không em đi *cạnh* anh bây giờ!”

Khi Tamani không đáp, cô bước chậm lại và nhanh chóng lùi về cạnh bên anh.

“Được rồi,” anh thì thầm, nhẹ nhàng đẩy cô lên phía trước. “Người pha trộn chính là tiên Mùa Thu. Không phải cách gọi bôi nhọ đâu,” anh vội nói. “Đó chỉ là một... biệt danh thôi. Nhưng bọn anh thường không bao giờ gọi thẳng bọn em bằng cái tên tiên Mùa Thu.”

“Người pha trộn ư?” Laurel đọc thử cái tên đó, thích thú với cảm giác đọng lại nơi đầu lưỡi. “Vì bọn em tạo ra mọi thứ nhỉ,” cô bật cười. “Nghe cũng đúng thật!”

Tamani nhún vai.

“Thế còn tiên Mùa Hạ?”

Lúc này Tamani hơi thu mình lại. “Người lấp lánh.”

Laurel cười vang, khiến cho những tiên Mùa Xuân ăn vận trang nhã phải nhìn về phía cô trước khi quay trở lại công việc hối hả khẩn trương. “Thế còn tiên Mùa Đông?”

Tamani lắc đầu. “Ồ, bọn anh không bao giờ dám mạo phạm những tiên Mùa Đông theo cách ấy. Không bao giờ.” Anh dứt khoát.

“Thế còn anh gọi chính mình thế nào.”

“Ticer,” Tamani nói. “Ai cũng biết điều đó.”

“Có lẽ ai cũng được ở làng của những Ticer,” Laurel nói. “Còn em thì không”.

Tamani khịt mũi khi cô nhắc đến làng của những Ticer. “Bây giờ em đang ở trong làng rồi đấy thôi.”

“Thế nó có nghĩa là gì?”

“Ticer, giống như một sự cám dỗ. Đó là những gì bọn anh phải làm. Cũng là những gì bọn anh *có thể* làm. Hầu như chỉ có lính gác mới dùng đến nó thôi.”

“Ồ,” Laurel cười toe toét. “Ticer. Hay thật. Thế sao chỉ có lính gác mới dùng đến sự cảm dỗ?”

“Ừm,” anh nói, vẻ hơi không chắc chắn, “có nhớ năm ngoái anh cố cảm dỗ không?”

“Ồ phải rồi! Em hầu như đã quên mất!” Cô quay lại với anh, đầy giận dữ thách thức. “Thế mà em đã phát điên lên vì anh đấy!”

Tamani cười khúc khích và nhún vai. “Thực ra, nó không có tác dụng với em vì em là tiên mà. Vì thế chỉ có những lính gác – đặc biệt là những lính canh gác bên ngoài Avalon – mới thực sự có cơ hội dùng nó với các sinh vật không phải là tiên.”

“Em hiểu rồi.” Thỏa mãn trí tò mò, Laurel lại tiếp tục rảo bước. Những ngón tay dịu dàng chạm vào eo lưng cô, hướng cô đi qua những đám đông vẫn còn chật kín người.

“Rẽ phải đi em,” Tamani nói. “Mình sắp đến rồi.”

Laurel vui mừng vì được rẽ xuống một con phố đỡ đông đúc hơn. Cô cảm thấy lúng túng khi mình quá ư nổi bật và thầm ước vị tiên cao kều ở gian hàng nọ nên để chiếc cài tóc rực rỡ của cô vào trong hộp. Chẳng có ai ở đây đeo những thứ như thế thậm chí là chỉ hơi hơi giống. “Chúng ta đến rồi hả anh?”

“Ngôi nhà ở đằng kia kìa,” Tamani chỉ, “Ngôi nhà với những ô hoa lớn ngay trước cửa ấy.”

Họ đến một ngôi nhà xinh xắn được làm từ một thân cây rỗng – Laurel chưa từng thấy một cái cây nào kiểu như thế trước đây. Thay vì phần thân cây đồ sộ mọc thẳng lên trên, nó có phần gốc rất lớn và mọc phình ra theo hình cầu, trông như một quả bí ngô khổng lồ. Thân cây hẹp lại ở phần ngọn và tiếp tục mọc lên trên, đâm cành trổ lá che mát cho ngôi nhà. “Sao nó mọc được như thế hả anh?”

“Ngôi nhà này là quà tặng của Nữ hoàng dành cho mẹ anh. Những vị tiên Mùa Đông có thể yêu cầu cây cối mọc theo bất cứ hình dạng nào họ muốn.”

“Sao mẹ anh lại được nhận quà từ Nữ hoàng?”

“Người muốn cảm ơn mẹ anh vì đã phục vụ Người nhiều năm trời như một người làm vườn ưu tú.”

“Người làm vườn ư? Chẳng phải ở đây có rất nhiều người làm vườn sao?”

“Ồ, không, đó là một công việc hết sức chuyên biệt. Chỉ những tiên Mùa Xuân uy tín nhất mới được giao phó thôi.”

“Thật sao?” Laurel hỏi đầy hoài nghi. Cô đã nhìn thấy hàng tá những người làm v Học viện mà!

Tamani nhìn cô lạ lùng, rồi sau một thoáng anh mới à ra vỡ lẽ. “Không phải những người làm vườn em vẫn nhìn thấy đâu. Bọn anh gọi họ là Những người trông nom vườn tược, và đúng là có nhiều người như vậy ở đây lắm. Còn mẹ anh, anh nghĩ em có thể gọi bà là một... bà mụ.”

“Bà mụ ư?”

Nếu Tamani có nghe thấy câu hỏi đó, thì anh cũng không phản ứng gì. Anh gõ nhẹ lên cánh cửa của cái cây kỳ lạ kia. Và, không chờ một lời hồi đáp, anh mở cửa. “Con đã về đây!”

Một tiếng hét sung sướng vang lên từ trong nhà và một mớ váy áo sặc sỡ ào đến run rẩy quăn quanh cổ chân Tamani. “Ôi Chúa ơi, gì thế này!!!” Anh gõ cô bé tiên bé xíu ra và nhắc bổng cô lên đầu. “Cái gì đây nhỉ? Chú cứ nghĩ đây là một bông hoa mang tên Rowen cơ đấy!” Cô bé lại hét lên thích thú khi anh siết chặt lấy cô vào lồng ngực mình.

Cô bé trông như chỉ mới một tuổi, không khác một đứa trẻ còn ẵm ngửa là mấy. Nhưng khi cô bé đứng vững lại, ánh mắt cô bé toát lên vẻ thông minh. Thông minh và tinh quái nữa – Laurel chỉ cảm thấy chắc chắn như thế nhưng không biết vì sao.

“Hôm nay cháu có ngoan không đấy?” Tamani hỏi.

“Tất nhiên rồi,” cô bé nói, rành rọt hơn Laurel tưởng. “Cháu *lúc nào* chả ngoan!”

“Tốt lắm.” Anh nựng cô rồi ngó vào bên trong nhà. “Bà đâu rồi?”

“Tam! Ngạc nhiên chưa này! Mẹ không biết là hôm nay con sẽ về đấy!” Laurel nhìn lên và chợt cảm thấy xấu hổ khi một tiên nữ có tuổi bước lại phía mình. Người phụ nữ rất đẹp, với khuôn mặt bừng sáng và đôi mắt màu xanh nhạt y hệt như Laurel. Bà cười rạng rỡ với Tamani và dường như không nhận thấy Laurel lúc đó đang nép sau anh nơi ngưỡng cửa.

“Con cũng không biết cho đến sáng nay mẹ ạ.”

“Không sao,” người phụ nữ nói, ôm lấy khuôn mặt Tamani bằng cả hai tay và hôn lên

má anh.

“Con đi cùng một người bạn nữa,” Tamani nói, giọng anh chột lảng lại.

Người phụ nữ quay về phía Laurel và trong một giây gương mặt bà đầy ắp băn khoăn. Nhưng rồi ký ức bùng rạng trong bà, và bà mỉm cười. “Laurel! Xem cháu kìa, cháu chẳng ác xưa là mấy!”

Sự ấm áp lan tỏa trong Laurel, nhưng chẳng được bao lâu thì nó đã tan biến khi bà nghiêng đầu và cúi mình chào cô.

Tamani chắc hẳn nhận thấy cô khó xử, anh vội nắm lấy tay mẹ và nói: “Laurel đã nhận được đủ những nghi thức trịnh trọng trong ngày hôm nay rồi. Cô ấy muốn được là chính mình trong ngôi nhà này mẹ ạ.”

“Tốt thôi,” mẹ anh nói và mỉm cười. Rồi bà bước tới, ôm chặt lấy gương mặt Laurel và hôn lên hai má cô như làm với Tamani lúc nãy. “Chào mừng cháu!”

Nước mắt trào lên trong mắt Laurel. Đó là lời chào nồng ấm nhất mà cô nhận được từ những con người nơi đây trừ Tamani kể từ ngày cô đặt chân đến Avalon. Cô nhớ mẹ mình đến nhức nhối. “Cám ơn bác ạ,” cô nói nhẹ nhàng.

“Vào đi vào đi, đứng ở cửa làm gì chứ! Nhà bác có đủ cửa sổ mà,” bà nói, lua hai đứa vào. “Và khi đã bỏ qua những nghi thức, cháu cứ gọi bác là Rhoslyn nhé!”

Chương 5

Bên trong ngôi nhà cũng gần giống như căn nhà ngoại ô mà Laurel từng sống, nhưng mọi thứ dường như giản dị hơn. Những bông mao lương vàng được chăm sóc đặc biệt để có thể rực rỡ vào mỗi tối – *nó có vỏ giống cây tần bì còn hương thơm giống như hoa oải hương*, Laurel tự động nhắm lại trong đầu – rủ xuống từ các thanh rui và đu đưa nhẹ nhàng trong làn gió mát lạnh ủa vào qua sáu ô cửa lúc nào cũng mở rộng. Rèm cửa không làm bằng lụa mà bằng một thứ chất liệu giống như cotton, và lớn phủ trên những chiếc ghế cũng thế. Sàn nhà là gỗ mềm chứ không phải thảm lông xa hoa, và Laurel cẩn thận chùi chân vào tấm thảm dày đặt trước thềm nhà. Trên tường treo vài bức tranh màu nước trong những tấm khung xiên xiên.

“Đẹp quá!” Laurel thốt lên, lại gần hơn để chiêm ngưỡng một bức tranh vẽ một thảm hoa đầy ắp những cây hoa cao vút đang trổ bông rực rỡ.

“Cám ơn cháu. Từ khi nghỉ hưu bác mới bắt tay vào vẽ vời đấy. Bác thích công việc này lắm.”

Laurel quay sang một bức tranh khác – bức này vẽ Tamani. Cô mỉm cười trước cái cách bà Rhoslyn nắm bắt một cách hoàn hảo những đường nét trên gương mặt con trai mình. Trong tranh, đôi mắt anh thật nghiêm nghị, nhìn về một điểm nào đó bên ngoài khung tranh. “Bác vẽ đẹp quá,” Laurel trầm trồ.

“Đẹp gì chứ, bác chỉ tự khuây bằng mấy thứ đồ bỏ đi của tiên Mùa Hạ thôi mà! Vớ lại, cháu sẽ chẳng thể mắc sai lầm khi vẽ một nhân vật đẹp trai như Tamani của chúng ta đâu,” bà vừa nói vừa vòng tay qua eo con trai.

Laurel nhìn họ, gia đình nhỏ này hạnh phúc y như những gì cô hy vọng và hình dung. Bà Rhoslyn, thậm chí còn nhỏ bé hơn Laurel, đang nhìn Tamani đầy tự hào; còn Tamani đang xốc lại cô tiên nhỏ bên hông khi cô bé nín lấy ngực anh. Trong thoáng chốc cô chợt thất vọng vì cuộc sống của anh không có cô trong đó, nhưng ngay lập tức cô tự mắng mình. Hầu như cuộc sống của chính cô cũng có anh đâu, và thật là ích kỷ nếu mong nhận từ anh ấy nhiều hơn những gì cô sẵn lòng cho hoặc có thể cho anh! Cô mỉm cười với Tamani, xua tan những ý kiến u ám trong đầu.

“Em gái anh đấy à?” Laurel hỏi, chỉ vào cô tiên.

“Không,” Tamani nói, còn Rhoslyn cười vang.

“Ở tuổi bác mà có con gái nhỏ đến thế à?” Bà vừa nói vừa cười. “Trời đất ời, không!”

“Đây là Rowen,” Tamani nói, thúc nhẹ vào sườn cô bé. “Mẹ nó mới là em gái anh.”

“Ôi. Là cháu gái anh!”

Tamani nhún vai. “Ở đây chúng ta không dùng từ chỉ quan hệ huyết thống nào ngoài bố mẹ, anh em trai và chị em gái. Trên tất cả, chúng ta thuộc về nhau, chúng ta cũng giúp đỡ nuôi nấng con cái của những người tiên khác.” Anh cù cô tiên nhỏ khiến cô bé hét lên thích thú. “Ở đây Rowen được quan tâm chú ý đến nhiều hơn vì cô bé thân thiết hơn những chồi cây khác, nhưng mẹ con anh cũng không yêu cầu đòi hỏi gì cả. Tất cả chúng ta là một gia đình!”

“Uhm.” Laurel vừa thích vừa không thích quan niệm này. Thật vui khi mỗi người trong cái xã hội rộng lớn này đều coi bạn như một phần của gia đình họ. Nhưng cô nghĩ về những mối ràng buộc mà mình có trong cái gia đình rộng lớn đến mức lỏng lẻo này. Chắc chắn cô sẽ thiếu vắng những điều thân thuộc ấy.

Laurel chớp chớp mắt ngạc nhiên khi nhìn thấy một sinh vật nhỏ trông như một con sóc màu đỏ tía với đôi cánh bướm hồng rực rỡ đang đậu vắt vẻo trên vai Rowen. Mới vài giây trước nó có ở đó đâu nhỉ? Khi Laurel tròn mắt nhìn, Rowen thì thầm điều gì đó với con vật rồi lặng lẽ cười, như thể cô bé đang kể một câu chuyện cười cho một người bạn hết sức thân thiết vậy.

“Tamani!” Laurel thì thầm, không rời mắt khỏi con vật lạ.

“Gì em?” Tamani đáp, dõi theo ánh nhìn chăm chăm của cô.

“Kia là con gì vậy?”

“Đó là bạn thân của con bé đấy,” anh đáp, cố nhịn cười. “Ít nhất lúc này thì là như thế. Con bé thay đổi nó liên tục ý mà!”

“Có cần phải nói cho anh biết là em đang hoàn toàn rối loạn không nhỉ?”

Tamani tìm một chiếc ghế đẩu và ngồi xuống, đặt Rowen đứng trên sàn nhà. Anh duỗi thẳng hai chân ra trước mặt. “Em hãy nghĩ đó là một người bạn ảo-mà-không-ảo ấy.”

“Nó là ảo sao?”

“Nó là một ảo ảnh.” Anh cười ngất khi thấy Laurel trông thật bối rối. “Rowen,” anh nói, giọng trầm ấm, “là một tiên nữ Mùa Hạ. Lâu lắm rồi nhà anh mới lại có tiên Mùa Hạ đấy.”

Rowen mỉm cười bên lên.

Rhoslyn cười rạng rỡ và vội lấy khăn tay chấm mắt. “Nhà bác tự hào về con bé lắm.”

“Tạo ra một người bạn bằng ảo giác là phép màu đầu tiên của tiên Mùa Hạ. Rowen đã tạo ra bạn chơi cho mình sau hai tuần chồi cây của con bé nảy mầm. Nó cũng giống như có một tấm chăn phủ đặt biệt hoặc một thứ đồ chơi yêu quý, nhưng nhộn hơn nhiều. Ví như những đồ chơi yêu thích của anh ngày xưa chẳng bao giờ nhảy nhót lung tung như thế được.”

Laurel hướng mắt về phía cái thứ giống con sóc màu tía vẽ đề phòng. “Vậy là nó không có thật à?”

“Chỉ thật hơn một tẹo so với người bạn ảo của bất kỳ vị tiên nào khác thôi.” Anh ngừng lại. “Dù vậy con bé cũng không thực sự chạm được vào nó. Đó là một ảo ảnh đích thực. Khi con bé lớn hơn nó sẽ được học về thực chất của những thủ thuật tạo ra ảo ảnh. Còn giờ nó mới chỉ bắt đầu tập tọe thôi.”

“Ngạc nhiên thật đấy!”

Tamani đảo mắt. “Ngạc nhiên ư, chưa đâu! Em phải xem những đấng anh hùng cứu thế mà nó gọi hồn lên để cứu nó khỏi bọn quái vật dưới gầm giường cơ!” Anh ngừng lại. “Chúng cũng là sáng tạo của con bé đấy.”

“Bố mẹ của Rowen đâu ạ?”

“Chiều nay chúng ở Quảng trường Mùa Hạ,” Rhoslyn nói. “Rowen sắp đến tuổi đi học rồi nên bố mẹ con bé đi thu xếp tìm thầy dạy học cho nó.”

“Rowen còn nhỏ thế kia mà?”

“Nó sắp lên ba rồi đấy,” Tamani đáp.

“Thật sao?” Laurel hỏi, nhìn chăm chú vào cô bé đang chơi trên sàn nhà. “Cô bé trông non nớt quá,” cô khẽ nói, rồi chợt ngừng lại. “Nhưng hành xử lại chừng chạc hơn nhiều. Em đang định hỏi anh về điều đó đấy.”

Rowen nhìn chăm chăm vào Laurel. “Cháu cũng giống như những người bạn cùng tuổi khác thôi. Có đúng không ạ?” Cô bé chuyển hướng câu hỏi sang Tamani.

“Cháu là một cô bé hoàn hảo, Rowen ạ,” anh bế thốc cô bé lên lòng và cái vật nửa đồ nửa tía hồng rực án ngữ trên đỉnh đầu anh.

Laurel buộc mình quay đi chỗ khác sau một hồi phân vân liệu có bất lịch sự quá không khi cứ nhìn chăm chăm vào một thứ hoàn toàn không có thật. “Để chú giới thiệu cô Laurel với cháu nhé,” Tamani nói với Rowen. “Cô ấy đặc biệt lắm đấy. Cô ấy sống ở tận thế giới loài người cơ!”

“Giống như chú” Rowen nói – nghe có vẻ hết sức bình thường.

“Không hẳn là như chú đâu,” Tamani bật cười. “Cô Laurel sống *với* con người đấy!”

Đôi mắt Rowen mở to. “Thật sao?”

“Ừ. Cô ấy còn không biết mình là tiên cho đến khi cô ấy nở hoa vào năm ngoái đấy.”

“Thế cô Laurel nghĩ mình là ai?” Rowen hỏi.

“Cô nghĩ mình cũng là con người, như bố mẹ cô vậy.”

“Ngốc quá cơ,” Rowen cười vang. “Làm sao tiên lại là người được chứ? Con người lạ lùng lắm. Và đáng sợ nữa,” cô bé thêm vào sao một thoáng ngừng, rồi thì thào một cách đầy bí ẩn. “Họ là động vật đấy!”

“Họ không đáng sợ đâu Ro,” Tamani nói. “Họ trông cũng giống chú cháu mình thôi mà. Nếu cháu không biết tí gì về loài tiên thì thế nào cháu cũng nghĩ mình là con người thôi.”

“Ôi, cháu không bao giờ làm một con người đâu,” Rowen điềm đạm đáp.

“Ừ, cháu sẽ không bao giờ phải làm con người cả!” Tamani nói. “Cháu sẽ trở thành tiên nữ Mùa Hạ đẹp nhất Avalon này cơ mà.”

Rowen mỉm cười rồi cụp mắt xuống vẻ e lệ, và Laurel không hề nghi ngờ điều Tamani vừa nói. Với mái tóc nâu xoắn xoắn mềm mại và hàng lông mi dài cong vút, cô bé xinh đẹp hơn bất cứ đứa trẻ nào Laurel từng nhìn thấy. Rồi cô bé mở khuôn miệng xinh xắn như búp hoa hồng và ngáp dài.

“Đến giờ ngủ trưa rồi đấy Rowen,” bà Rhoslyn nói.

Mặt Rowen xịu xuống và cô bé bắt đầu bĩu môi hờn dỗi. “Nhưng cháu muốn chơi với cô Laurel cơ!”

“Lần sau cô Laurel lại tới mà,” bà Rhoslyn nói và đánh mắt sang Laurel như thể để kiểm tra hiệu lực của lời hứa.

“Cháu chẳng muốn ngủ đâu,” cô bé bắt đầu rên rỉ.

“Cháu có thể ngủ trên giường của chú Tam!”

Thế là khuôn mặt Rowen bừng sáng. Cô bé liền bước ngay ra lối đi phía sau căn phòng.

“Hy vọng con không phiền,” bà Rhoslyn nói với Tamani. “Đi thôi cháu yêu.” Bà dẫn cô cháu gái bé nhỏ đi xuống một lối đi hẹp, để lại Tamani cùng Laurel một mình trong phòng.

“Cô bé mới ba tuổi thật ạ?” Laurel hỏi.

“Thật. Và ở lứa tuổi con bé như thế là bình thường.” Tamani nói rồi nằm dài trên chiếc ghế bành rộng. Trông anh ấy thoải mái như thế mới quyến rũ làm sao. Laurel chưa bao giờ nhìn thấy anh thanh thản và nhẹ nhõm đến vậy.

“Anh từng nói với em tuổi tác của loài tiên có hơi khác biệt, nhưng em...” Giọng cô kéo dài rồi bỏ lửng.

“Em đã không tin anh, đúng không?” Tamani cười.

“Em tin anh. Nhưng được nhìn tận mắt thì mới thấy thực sự khác lạ.” Cô nhìn anh. “Tiên nào cũng trải qua thời kỳ thơ ấu, đúng không?”

“Không như em nghĩ đâu.”

“Và khi em được bố mẹ mang về nuôi em đã lớn hơn Rowen đúng không?”

Tamani gật đầu, một nét cười tinh quái thấp thoáng nơi khóe miệng. “Em đã lên bảy. Vừa tròn bảy tuổi.”

“Anh và em – Chúng ta cùng nhau đến trường, đúng không?”

Anh cười khúc khích. “Những lớp học của tiên Mùa Thu có lợi lộc gì với anh chứ?”

“Thế sao em lại biết anh?”

“Anh dành khá nhiều thời gian ở Học viện với mẹ.”

Như thể cảm thấy mình đang được nhắc đến, bà Rhoslyn bước trở lại căn phòng với những tách mật hoa chuối cảnh ấm nóng trên tay. Laurel từng được nếm thử nó một lần ở Học viện, ở đó người ta nói với cô rằng thứ đồ uống ngọt ngào này rất được ưa chuộng ở Avalon và khá phổ biến. Cô cảm thấy thực sự cảm kích khi được mẹ Tamani mời nó lúc này.

“Người làm vườn là gì hả bác?” Laurel hỏi, mắt hướng về phía bà Rhoslyn. “Anh Tamani nói với cháu đó là công việc giống như một bà đỡ.”

Bà Rhoslyn tắc lưỡi chê bai. “Ồi, Tamani và những từ ngữ của nó! Bác không biết bà đỡ là cái gì, nhưng Người làm vườn là một Người trông nom vô cùng chuyên biệt – họ sẽ nuôi dưỡng và giáo dục những chồi cây đang nảy mầm.”

“Ồ.” Nhưng Laurel vẫn hoàn toàn bối rối. “Chẳng phải bố mẹ chúng vẫn chăm nom chúng sao?”

Rhoslyn lắc đầu. “Không có đủ thời gian đâu. Những mầm cây cần được chăm sóc thường xuyên và đặc biệt. Các bác có cả tá nhiệm vụ phải làm mỗi ngày, và nếu bà mẹ nào cũng dành ra một năm hoặc hơn để trông nom cây con của họ thì quá nhiều công việc sẽ bị đình trệ. Với lại, nếu một cặp đôi quyết định sinh ra hạt giống chỉ để thoát khỏi một năm lao động, thì việc nuôi dưỡng một mầm sống mới mẻ là một nhiệm vụ quá mức quan trọng so với một lý do tầm phào như thế.”

Laurel băn khoăn không biết bà Rhoslyn sẽ nói những gì về muôn vàn lý do tầm phào mà loài người nghĩ ra để có con, nhưng cô vẫn im lặng.

“Những mầm cây được nuôi dưỡng trong một ườn đặc biệt ở Học viện, như tất cả các loài cây và hoa quan trọng khác. Mầm cây Mùa Xuân và Mùa Hạ sẽ học cách làm việc bằng cách quan sát những người xung quanh, thường là cha mẹ của chúng, vì thế Tamani dành rất nhiều thời gian ở bên bác trong Học viện.

“Và cháu đã ở đó, đúng không ạ?”

“Tất nhiên rồi, ngay từ khi mầm cây của cháu đâm chồi, như tất cả các tiên Mùa Thu

khác.”

Laurel nhìn lên Tamani và anh gật đầu. “Ngay từ ngày đầu tiên. Như anh nói ấy. Thế nên họ không biết em đâu.”

Laurel gật đầu một cách tuyệt vọng.

“Laurel hơi buồn vì không biết cha mẹ tiên của mình là ai, mẹ ạ,” Tamani nhẹ nhàng giải thích.

“Ôi đừng buồn phiền như thế chứ,” bà Rhoslyn quở trách. “Sự chia tách là một phần trọng yếu trong quá trình giáo dục của cháu. Cha mẹ phải tuân theo như thế thôi.”

“Gì cơ ạ? Sao có thể như thế chứ?” Laurel hỏi, hơi giận dữ trước giọng nói bình thản của bà khi gạt đi ý nghĩ về người cha người mẹ không ai biết của cô – trong khi chính bà cũng là một người mẹ.

“Nếu cha mẹ cháu là tiên Mùa Xuân thì may mắn đã mỉm cười với họ - họ đâu biết cách dạy dỗ một mầm cây Mùa Thu! Một mầm cây Mùa Thu phải được tách ra khỏi những mối liên kết bừa bãi với các giống tiên thấp hơn,” bà nói bình thản, như thể bà không phải là một tiên Mùa Xuân vậy. “Họ phải học cách chuyên tâm vào nhiệm vụ mà họ được kỳ vọng để đảm trách. Tiên Mùa Thu rất quan trọng trong xã hội chúng ta. Chỉ cần một thời gian ngắn ở Học viện, chắc chắn chắn sẽ nhận ra điều đó.”

Laurel chẳng biết nói gì. Tâm trí cô đang ghim chặt vào cụm từ *những mối liên kết bừa bãi*. Cha mẹ hơn thế rất nhiều chứ! Hay ít nhất cũng nên như thế.

Dù ở nhà Tamani rất thoải mái và ấm cúng, nhưng Laurel vẫn nhận thấy mình muốn chạy trốn khỏi cuộc trò chuyện này. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời vẫn án ngữ phía trên đường chân trời phía tây, chưa phải lúc để nói lời cáo từ. Nhưng cuối cùng cô vẫn nói thẳng. “Tamani, chúng ta đi xa quá rồi, em sợ về đến Học viện thì sẽ muộn mất.”

“Ồ, đừng lo,” Tamani nói. “Chúng ta đã đi theo một đường tròn quanh rìa của khu dân cư. Từ đây tới những khu rừng của Nữ hoàng và các khoảng sân của Học viện không xa nữa. Nhưng mà,” Tamani nói, hướng về phía mẹ, “chúng con phải đi rồi mẹ ạ. Con đã hứa với bà Auroro là chỉ đưa Laurel đi tham quan một lát thôi.” Tamani nhìn Laurel đầy quan tâm, nhưng cô tránh ánh mắt anh và nhìn đi chỗ khác.

“Tất nhiên rồi con yêu,” Rhoslyn nói giọng trầm ấm, hoàn toàn không biết về không khí căng thẳng mà bà ta vừa tạo ra. “Laurel, hãy đến đây chơi bất cứ lúc nào cháu muốn nhé. Bác rất mong được gặp lại cháu.”

Laurel mỉm cười mà như chết lặng. Cô cảm thấy những ngón tay của Tamani đang vào tay cô, kéo cô về phía cửa ra vào.

“Con sẽ quay về chứ, Tam?” Bà Rhoslyn hỏi trước khi họ bước qua ngưỡng cửa.

“Vâng, con phải trở về cánh cổng vào rạng sáng ngày mai, nhưng đêm nay con sẽ ở đây.”

“Hay quá. Rowen sẽ ngủ ở giường khác khi con quay về. Mẹ đảm bảo là giường đệm của con lúc nào cũng tinh tươm!”

“Cám ơn mẹ.”

Laurel tạm biệt bà rồi quay trở ra con đường chính họ vừa đi chỉ một giờ trước đó. Khi Tamani buông tay khỏi tay cô và lại bước sau cô vài bước, cô lăm bầm điều gì đó không rõ ràng rồi khoanh chặt tay trước ngực. Cố gắng không giậm chân thật mạnh khi bước đi, nhưng hình như không thành công lắm.

“Xin em đừng như thế,” Tamani nhẹ nhàng nói.

“Em không thể,” Tamani nói. “Cái cách mẹ anh nói, bà...”

“Anh biết em không quen được điều đó, Laurel, nhưng ở đây là thế. Anh đảm bảo rằng không ai trong số bạn cùng lớp của em thấy lẫn lộn về điều này đâu.”

“Họ chẳng biết điều gì tốt hơn cả. Nhưng anh thì biết.”

“Tại sao? Chỉ vì anh biết con người sống như thế nào à? Em đang cố làm ra vẻ lối sống của em là đúng đắn hơn đấy!”

“Nó *đúng* là tốt hơn!” Laurel nói, quay ngoắt lại đối diện với anh.

“Có thể, nhưng với con người thôi,” Tamani nói lại với một giọng dứt khoát và điềm tĩnh. “Nhưng loài người khác xa so với loài tiên. Loài tiên có những nhu cầu khác biệt.”

“Và anh nói anh thích như thế chứ gì? Chia rẽ các tiên con ra khỏi bố mẹ của chúng?”

“Anh không nói cái nào tốt hơn. Anh không sống quá thân thiết với con người để có thể phán xét. Nhưng nghĩ mà xem,” anh nói, chạm một tay lên vai Laurel, sự tiếp xúc ấy làm

những âm sắc trong lời nói anh trở nên mềm mại. “Điều gì sẽ xảy ra nếu chúng ta sống ở Avalon này theo đúng cái cách em từng sống ở Trần gian? Mỗi khi tiên Mùa Xuân sinh ra một mầm cây Mùa Thu, họ sẽ để cô bé sống cùng và nuôi dưỡng cô bé. Rồi cô bé rời họ để đến Học viện khoảng mười hai tiếng một ngày. Họ không nhìn thấy cô bé nữa. Họ không hiểu cô bé học những gì và làm những gì. Họ còn không có một khu vườn trong nhà mình – khu vườn cô ấy cần để thực hành những điều được học – thế là giờ cô ấy đi những mười bốn, mười sáu tiếng một ngày. Họ nhớ cô ấy, cô ấy cũng nhớ họ. Cha mẹ con cái chẳng bao giờ nhìn thấy mặt nhau. Cuối cùng họ *giống như* những người xa lạ, và những người cha người mẹ biết họ đã mất đi điều gì. Và điều đó đau đớn lắm, Laurel ạ. Họ đau khổ, cô ấy cũng đau khổ. Em nói xem như thế nào tốt hơn?”

Laurel đứng chôn chân ở đó. Anh ấy có đúng không nhỉ? Cô ghét phải nghĩ về điều này, nhưng nó có một hiệu lực mạnh mẽ đến tàn nhẫn mà cô không thể phủ nhận.

“Anh không nói điều đó là tốt hơn,” Tamani nói, giọng anh dịu dàng hơn. “Thậm chí anh cũng không bắt em phải hiểu, nhưng em đừng nghĩ chúng ta ngăn những cảm xúc lại là vì chúng ta chia tách những người thượng đẳng ra khỏi những người hạ đẳng. Chúng ta có những lý do của riêng mình.”

Laurel chậm rãi gật đầu. “Thế còn những người cha?” Cô hỏi, giọng trở nên nhẹ nhàng khi cơn giận dữ đã bay biến. “Anh có cha không?”

Tamani nhìn đăm đăm xuống đất. “Anh từng có,” giọng anh trầm xuống và gần như nghẹn lại.

Cảm giác có lỗi ập đến Laurel. “Ôi, em xin lỗi, em không cố ý... Em xin lỗi!” Cô chạm nhẹ vào vai anh, thầm mong mình có thể làm điều gì đó hơn thế.

Quai hàm Tamani siết chặt lại, nhưng anh cố mỉm cười. “Không sao đâu. Anh chỉ nhớ ông thôi. Mới có một tháng trôi qua mà.”

Một tháng. Đúng lúc anh mong chờ cô tới thăm anh ở mảnh đất này. *Nhưng mình đã không đến.* Cô cảm thấy lồng ngực mình trống rỗng. “Em... em đã không biết.” Cô ngừng lại.

Anh mỉm cười. “Không sao đâu, thật đấy. Bọn anh đều biết điều đó sẽ tới

“Thật ư? Vì sao cha anh mất vậy?”

“Thực ra thì ông không chết. Nó là một kiểu trái ngược với cái chết.”

“Là sao ạ?”

Tamani hít một hơi thật sâu và thở ra chậm chậm. Khi anh ngẩng lên nhìn Laurel, anh lại trở về cái vẻ lúc trước – cố giấu những buồn rầu vào tận đáy lòng. “Lúc nào đấy anh sẽ chỉ cho em. Đó là thứ em phải thấy mới hiểu được.”

“Nhưng chúng ta không thể...?”

“Hôm nay chúng ta không còn thời gian nữa.” Tamani cắt ngang lời cô, giọng anh có phần căng thẳng. “Đi thôi, anh phải đưa em về, có như thế họ mới cho anh đưa em đi lần tới chứ!”

“Là tuần sau ạ?” Laurel hỏi, lòng đầy hy vọng.

Tamani lắc đầu. “Ngay cả khi anh có thật nhiều sự cho phép của Avalon, họ cũng sẽ không cho em xao nhãng việc học hành đâu. Phải vài tuần nữa cơ.”

Laurel thấy ý niệm về “sự cho phép của Avalon” đáng chán một cách lạ lùng – nhưng vẫn chưa bằng việc bị nhốt ở Học viện trong một thời gian vô hạn định. *Vài tuần* nữa ư? Chẳng khác nào anh ấy vừa nói là mãi mãi. Cô chỉ còn biết hy vọng kỳ học tới sẽ trôi qua nhanh hơn so với những ngày ngồi trong phòng ôm khư khư chồng sách vừa rồi.

Chương 6

Sáng hôm sau, Laurel ngâm ngía hình dáng mình trong gương, bần khoản không biết chính xác một học viện ở cấp học việc sẽ phải ăn vận như thế nào. Sau tai họa bữa tối đầu tiên ở Avalon, cô đã hết sức chú ý để ăn mặc sao cho phù hợp, nhưng khi cô hỏi bất cứ ai rằng phải mặc những gì, thì họ chỉ mỉm cười và khích lệ cô hãy mặc “bất cứ thứ gì cô cảm thấy thoải mái nhất”. Cô nhìn mái tóc đang buộc vòng lên cao của mình rồi tháo dải ruy băng ra để những lọn tóc xõa xuống bờ vai. Khi cô ngắm mình lại một lần nữa trong gương, có tiếng gõ cửa vang lên khe khẽ. Cô bước tới cánh cửa và thấy khuôn mặt tươi cười của Katya ngó vào.

“Mình nghĩ mình nên đến để chỉ cho cậu biết phải đi đến đâu trong ng chính thức đầu tiên này,” Katya vừa nói vừa cười rạng rỡ.

“Ôi hay quá!” Laurel nói và mỉm cười nhẹ nhõm. Cô liếc nhìn trang phục của Katya – cô bạn mặc một chiếc váy dài mềm mại cùng chiếc áo sát nách cổ rộng. Laurel thì mặc chiếc đầm mùa hè dài đến ống chân được may từ loại tơ lụa nhẹ đến mức nó khẽ bay lên trong gió và sột soạt theo mỗi bước cô đi. Cô thấy bộ váy của mình cũng gần gần như trang phục của Katya, thế nên trông cô sẽ không quá lạc điệu như lần trước.

“Cậu đã sẵn sàng chưa?” Katya hỏi.

“Sẵn sàng!” Laurel nói. “Đợi mình vợ lấy cái ba lô nữa là xong!” Cô khoác ba lô lên vai, hành động đó nhận được một cái liếc trộm từ Katya. Với chiếc khóa kéo màu đen dày cộp và dẹt từ sợi nylon, đây là chưa kể đến cái hình Rô bất đại chiến mà David từng nghịch ngợm dán lên đó vài tháng trước, trông nó đối lập gay gắt với chiếc túi may từ vải bạt của Katya. Nhưng Laurel không biết lấy gì để đựng đồng giấy nhớ của cô, với lại, cảm giác được mang chiếc ba lô quen thuộc xưa kia khiến cô cảm thấy thoải mái và bình yên đến không ngờ.

Hai cô gái bước ra cửa, sau vài chỗ ngoặt họ đã hướng tới một hành lang dài với những khung cửa kính làm từ đường nung sáng rực rỡ trong nắng sớm, in bóng các tiên nữ lên những khung cửa sổ đối diện. Laurel nhìn hình ảnh phản chiếu khi họ đi ngang qua, trong thoáng chốc đã mất dấu không nhận ra đâu là bóng mình. Katya cũng cao ngang tầm Laurel và tóc cũng màu vàng sáng, chỉ có điều tóc cô ấy ngắn hơn và uốn thành từng lọn rất dễ thương ôm lấy gương mặt. Hầu hết tiên ở Học viện đều nhuộm tóc bằng những khẩu phần ăn thường ngày, vì thế những tiên tóc xanh lá và xanh dương luôn đông đảo hơn nhiều so với tiên tóc vàng hay nâu sẫm. Đó là một sự tiếp cận thời

trang thú vị mà trong một hoàn cảnh khác có lẽ Laurel hẳn đã vô cùng thích thú. Giờ đây, cô có cả một mớ những sắc thái về lẽ lỗi ăn mặc bất thành văn.

Họ bước tới một cánh cửa đôi – từ đó tỏa ra thứ hương thơm nồng ấm của đất ẩm màu mỡ. “Hôm nay chúng mình học ở đây” Katya nói. “Chúng mình sẽ học ở những địa điểm khác nữa tùy vào chương trình học, nhưng hầu như nửa thời gian sẽ là ở đây.” Cô mở cửa và một làn sóng âm thanh huyền ảo ủa tới.

Đằng sau cánh cửa là một căn phòng không giống bất cứ lớp học nào mà Laurel từng thấy. Nó giống một nhà kính hơn. Những chiếc hộp trồng vô số các loài cây khác nhau được đặt quanh chu vi căn phòng ngay dưới những ô cửa sổ cao vút lên tận trần nhà, thêm vào đó là các cửa sổ được bố trí trên mái nhà dốc nhọn đen màu hắc ín khiến cả căn phòng mang hơi nóng ấm của miền nhiệt đới. Laurel đột nhiên thấy biết ơn bộ váy mỏng nhẹ mà cô đang mặc, đồng thời hiểu vì sao trong tủ áo của mình lại chứa nhiều bộ đồ kiểu ấy đến thế.

Không có bàn học nào mà chỉ có một chiếc bàn dài chạy dọc căn phòng, bên trên đầy những dụng cụ thí nghiệm. Laurel có thể hình dung ra cảnh David sẽ nhặt lên từng thứ một: từng chiếc cốc bê-sê, từng cái lọ nhỏ, ống nhỏ giọt hay bản kính; thậm chí còn có cả những dụng cụ trông y hệt chiếc kính hiển vi, và từng hàng từng hàng chai lọ chứa đầy những chất lỏng nhiều màu sắc.

Nhưng chẳng có cái bàn học nào cả. Laurel hơi ngạc nhiên và nhận ra điều đó thật thoải mái. Nó gợi nhắc cô về những ngày học tại gia xưa kia.

Chính các tiên lại tạo ra một cơn rung mình bối rối chạy dọc sống lưng Laurel. Tiếng rì rầm trò chuyện – vốn bị bao bọc bởi vô số những cây xanh xung quanh – vang lên khắp phòng. Có lẽ phải có đến hàng trăm tiên được tập hợp lại đây, tụ tập thành các nhóm trước những chậu hoa hoặc đứng thành vòng tròn say sưa tán gẫu. Không gian dường như đông đặc đến khủng khiếp, và mặc dù cô đã từng nghe đến những giảng đường lớn ở trường đại học, thì lớp học đông nhất mà cô tham dự ở trường trung học Del Norte cũng chỉ có ba mươi hai người. Bà Aurora nói rằng những học viên học cùng với Laurel tại đây có tuổi đời xấp xỉ từ mười cho đến bốn mươi tùy thuộc vào tài năng cũng như sự cố gắng của họ, vì thế không ai đoán được giữa cô và họ có bao nhiêu điểm chung. Dĩ nhiên là cô chẳng nhận ra ai trong căn phòng này. Thật bất lợi khi hầu hết họ đều biết đến cô trước đó như một tiên nữ nào đó mà bản thân cô chẳng thể hình dung nổi.

Khi Laurel còn đứng chôn chân trên phiến đá lát sàn ẩm ướt, Katya đã vẫy một nhóm tiên nữ đang tùm tùm quanh một thứ trong như một chùm cây lựu, rồi quay sang Laurel. “Mấy phút nữa các giáo sư sẽ đến, vì thế mình muốn kiểm tra lại cây lê của mình trước khi họ xuất hiện. Cậu không phiền chứ?”

Laurel lắc đầu. *Phiền ư? Mình còn chẳng biết phải làm gì nữa.*

Katya bước tới chiếc hộp trồng một cây con đang trổ lá và lôi ra một quyển sách từ trong túi.

Cây lê, Laurel tự động liên tưởng. *Để chữa lành các vết thương, trung hòa hầu hết chất độc. Nước ép từ hoa có thể bảo vệ chống lại sự khử nước.* Cậu đang làm gì với nó thế?" Cô hỏi.

"Cố làm cho nó mọc nhanh hơn ấy mà," Katya nói, liếc nhìn vài dấu hiệu trên thân cây nhỏ xinh. "Đây là một loại thảo dược vừa mới nảy mầm, nhưng mình không khéo lắm trong việc chăm sóc nó." Cô cầm lên một lọ nhỏ đựng thứ chất lỏng màu xanh sẫm rồi giơ ánh nắng mặt trời. "Nếu cậu cần một liều thuốc chữa bách bệnh, thì mình chính là Người pha trộn của cậu đây!" Laurel chớp mắt trước cách dùng từ tự nhiên của Katya – vì Tamani đã bảo chỉ có tiên Mùa Xuân mới nói như thế, và thậm chí anh còn ám chỉ rằng đó là cách nói không mấy lịch sự. Hẳn là Katya đã nghĩ khác." Nhưng đầu óc mình ngày càng rối rắm khi phải nhớ thêm nhưng công dụng chức năng của mấy loại cây này," Katya tiếp tục, không để đến phản ứng của Laurel.

Laurel để ánh nhìn của mình lang thang khắp căn phòng. Có những tiên ngẩng lên nhìn lại cô, có người quay đi chỗ khác, có những người mỉm cười với cô, và có vài người chỉ nhìn chăm chăm vào cô cho đến khi chính cô phải là người quay đi. Nhưng khi bắt gặp ánh nhìn trừng trừng của một tiên nữ cao có đôi mắt màu tía và mái tóc màu nâu sẫm, Laurel ngớ ngàng khi thấy mình trở thành đối tượng của ánh mắt sắc nhọn ấy. Cô ta hất mái tóc dài ra sau vai, rồi hơn cả một cử chỉ quay đi đơn giản, cô ta quay ngoắt bước đi và phô ra tấm lưng của mình.

"Này, Katya," Laurel thì thào. "Ai kia?"

"Ai cơ?" Katya hỏi, có vẻ hơi xao nhãng.

"Đằng kia kìa! Cô gái có mái tóc dài nâu sẫm và mắt cùng đường chân tóc màu tía ấy!"

Katya liếc về phía đó thật nhanh. "Ồ, đó là Maria. Cô ta nhìn cậu à? Kệ cô ta đi. Cô ta có hiềm khích với cậu đấy."

"Với mình ư?" Laurel hầu như rít lên. "Cô ta thậm chí còn chẳng biết mình mà!"

Katya cắn môi dưới ngập ngừng. "Nghe này," cô khẽ nói. "Không ai thích chuyện phải nói cho cậu nghe cậu đã quên mất những gì. Bọn mình đều đã tạo ra những liều thuốc kí ức," cô nói nhanh, trước khi Laurel có thể cắt ngang. "Bọn mình đã học làm những người

nhập môn. Mình hoàn thành khóa học đầu tiên vào năm mười tuổi. Nhưng những liều thuốc ấy là để áp dụng cho con người hay loài quỷ khổng lồ - tức là những loài động vật. Chúng không có tác dụng với loài tiên."

"Ví như loài tiên có thể miễn nhiễm trước sự cám dỗ, đúng không?" Laurel khẽ hỏi.

"Không hẳn. Nếu tiên nào cũng có thể miễn nhiễm với phép màu của tiên Mùa Thu, thì chúng mình không thể sử dụng những liều thuốc hữu ích này được nữa. Chỉ có điều thuốc tiên dùng cho loài động vật thì không có tác dụng tương tự trên những loài thực vật, và có vị tiên nào đang hoảng tử tế lại đi chế ra thứ thuốc ăn cắp trí nhớ của một tiên khác cơ chứ! Ý mình là, ngày xưa tu đã từng nghiên cứu về độc dược dành cho loài tiên - xưa lắm, trước khi mình nảy mầm cơ - nhưng có một tiên nữ... cô ấy đã đi quá xa" Katya nói, giọng cô hầu như chỉ còn thì thầm. "Và bây giờ thì điều đó bị ngăn cấm vô cùng nghiêm ngặt. Cậu phải có một sự cho phép đặc biệt thì mới được đọc những cuốn sách nói về chuyện đó. Cậu là trường hợp đặc biệt, bởi họ không muốn cậu có thể tiết lộ bất cứ điều gì với con người, kể cả khi tình cờ. Nhưng mà, nói thật, trông thấy một tiên nữ mắc chứng lãng quên đi lại quanh đây - một nạn nhân của thứ phép màu mà chúng mình thậm chí không được tìm hiểu thêm chút nào nữa - chúng mình cảm thấy cậu như một điều cấm kị sống vậy. Đừng giận mình nhé." Katya hất đầu về phía Mara. "Mara ghét điều đó nhất đấy. Vài năm trước cô ta đã xin được học về độc dược dành cho loài tiên, và dù là học viên giỏi nhất lớp, đồng thời là một chuyên gia về chất độc dành cho động vật, cô ta vẫn bị từ chối."

"Và vì thế nên cô ta đâm ra ghét mình à?" Laurel hỏi, bối rối.

"Cô ta ghét việc cậu là bằng chứng sống cho một thứ thuốc mà cô ta không biết cách chế tạo. Nhưng trên tất cả, cô ta biết cậu, hoặc đã từng biết cậu. Hầu hết chúng mình ở đây đều biết cậu, dù ít dù nhiều."

"Ôi!" Laurel khẽ thốt lên.

"Về phần mình, mình không thực sự biết cậu cho đến khi cậu được chọn làm người thừa kế và được gửi vào thế giới của con người, và ngay cả khi ấy mình cũng chỉ đứng nhìn cậu từ xa. Nhưng Mara," cô nói rồi hất đầu về phía tiên nữ cao và lạnh lùng như tượng kia, "cô ta đã từng là bạn khá thân của cậu đấy."

"Thật á?" Laurel hỏi, vừa cảm thấy ngớ ngẩn khi phải chờ đến một người khác cô mới biết được ai là bạn của mình ở đây, lại vừa hoang mang khi một người bạn trong quá khứ lại có thể có một ánh nhìn khủng khiếp như thế.

"Ừ, nhưng Mara cũng chạy đua trong công cuộc trở thành người thừa kế, và cô ta thực

sự ấm ức khi cậu là người được chọn chứ không phải cô ta. Cô ta coi đó là một thất bại thay vì nhìn thẳng vào sự thực – rằng cậu phù hợp hơn cô ta rất nhiều. Mái tóc vàng của cậu rõ ràng là một căn cứ hết sức thuyết phục. “Loài người thích những đứa bé tóc vàng,” “họ nói thế.”

Laurel cố nén cười, cô hắng giọng khiến cho vài tiên khác phải ngẩng lên chú ý. Ngay cả Mara cũng quay đầu lại và trừng trừng lườm Laurel lần nữa.

“Chắc cô ta ở đây để thể hiện bản thân ý mà, nói. “Mara thật sự rất thông minh, cô ta đã leo lên đẳng cấp người học việc sớm hơn hầu hết chúng mình. Cô ta đã sẵn sàng để trở thành một người thợ, và với mình thì cô ta đi sớm ngày nào tốt ngày ấy,” nói rồi Katya quay lại với cái cây của mình.

Laurel cũng quay người lại, nhưng vẫn liếc về phía Mara qua khóe mắt. Cô gái có thân hình mảnh khảnh, yếu đuối ấy đang tựa lưng một cách trể nãi tương phản với vẻ duyên dáng và thanh nhã của một vũ công, nhưng đôi mắt cô ta đang liếc khắp phòng, cân đo đong đếm nó, dường như để tìm xem nó thiếu thứ gì. Họ có thể từng là bạn của cô thật sao?

Một đoàn tiên tùy tùng tầm trung tuổi sải bước vào căn phòng, vị dẫn đầu vỗ tay để thu hút sự chú ý của các học viên. “Tập trung nào các em!” Giọng bà nhỏ nhẹ đến không ngờ, nhưng nó âm vang khắp căn phòng giờ đã trở nên hoàn toàn yên lặng. Mọi người đều ngừng cuộc nói chuyện và hướng về phía những người thầy khi họ bước vào.

“Ồ”, Laurel nghĩ, “thật là khác so với ở nhà.”

Các tiên từ mọi phía của căn phòng bước lại rồi tập hợp thành một vòng tròn vây quanh khoảng hai mươi giáo viên. Vị tiên lúc này gọi mọi người giờ đóng vai trò chỉ đạo. “Hôm nay ai sẽ bắt đầu đề tài mới nhỉ?”

Vài cánh tay giơ lên, và ngay sau đó những người còn lại lùi bước nhường cho người giơ tay tiến lên phía trước. Mỗi lần như vậy, từng người – hoặc đôi khi là một nhóm nhỏ – sẽ trình bày về đề tài mà họ tiến hành, bao gồm mục đích của đề tài, kế hoạch họ lập ra để tiến hành, thời gian tiến hành dự kiến và một vài chi tiết nữa. Họ sẽ khai thác những câu hỏi từ phía hội đồng giáo viên và thậm chí từ phía các học viên khác.

Đề tài nào nghe cũng phức tạp và tiên nào cũng dùng những thuật ngữ mà Laurel chẳng hiểu nổi, nào là điểm thụ cảm monastuolo, ma trận đề kháng ở đa bào, các sinh vật caprylic. Sau vài phút cô đã bắt đầu lơ đãng. Cô liếc quanh một vòng khi các tiên thuyết trình đề tài của họ. những vị còn lại đứng im lặng lắng nghe. Không một ai nhúc nhích, hiếm hoi lắm mới có người thì thầm, và thậm chí họ cũng chỉ thì thầm về đề tài đang được thuyết trình. Sau gần nửa tiếng, tất cả các đề tài đã được trình bày xong. Nhưng ai

cũng vẫn im lặng và chăm chú.

“Ai đã hoàn thành đề tài ngày hôm qua?” Một thầy giáo cất tiếng hỏi. Vài cánh tay lại giơ lên và một lần nữa, đám đông lùi về phía sau để những tiên đó đứng lên phía trước.

Khi họ thuyết trình những đề tài đã hoàn thành, Laurel liếc quanh lớp học với con mắt đầy ngỡ ngàng. Cây cối mọc ở đây cũng muôn hình muôn vẻ như ở ngoài trời, nhưng có vẻ lộn xộn hơn. Nhiều cây được bọc quanh bởi những thếp giấy, thiết bị khoa học hay được che chân bởi những lớp vải để lọc ánh sáng mặt trời. Đây không phải là một nhà kính mà thực sự là một phòng thí nghiệm.

“Khi tôi quan sát đề tài của em tuần trước, hình như nó được thực hiện không tốt cho lắm thì phải,” một thầy giáo có chất giọng trầm ấm cất tiếng hỏi một tiên nữ nhỏ nhắn với làn da ngăm đen.

“Không tốt ạ,” tiên nữ trả lời đơn giản, không hề có biểu hiện xấu hổ hay lung túng. “Cuối cùng thì nó đã thất bại hoàn toàn ạ.”

Laurel thu mình lại, chờ đợi những tiếng thì thầm hay tiếng cười khúc khích chế giễu.

Nhưng họ không làm thế.

Cô lại liếc nhanh. Các tiên đang lắng nghe vô cùng chăm chú. Thực tế là vài người đang gật đầu khi tiên nữ lúc này trình bày những khía cạnh khác nhau trong thất bại của mình. Không một ai tỏ ra thất vọng dù chỉ là một chút. Mặt khác biệt thật lớn – mà cũng mới mẻ hơn rất nhiều – so với ở nhà.

“Vậy bây giờ em định làm gì?” thầy giáo lúc trước hỏi.

Tiên nữ trẻ không hề lung túng. “Em cần tiến hành vài nghiên cứu nữa để xác định tại sao huyết thanh lại không có tác dụng, nhưng như thế nghĩa là em phải làm lại tất cả từ đầu. Em sẽ quyết tâm tìm ra cách thức khôi phục lại tác dụng của thuốc thanh lọc dành cho giới nam cho Avalon.”

Người thầy suy nghĩ trong một thoáng. “Tôi ủng hộ.” cuối cùng ông nói. “Hãy làm lại một lần nữa. Em sẽ phải quay lại những nghiên cứu thường ngày của mình đấy!”

Tiên nữ gật đầu nói lời cảm ơn thầy rồi trở lại với vòng tròn học viên.

“Còn ai nữa không?” Vị tiên chỉ đạo lên tiếng. Mọi người nhìn quanh để tìm những cánh tay, nhưng không còn cánh tay nào giơ lên nữa. “Trước khi các em giải tán,” bà nói

tiếp. “Tôi nghĩ tất cả các em đã biết Laurel đã trở lại với chúng ta, dù chỉ trong một thời gian ngắn ngủi.”

Những con mắt đổ dồn về phía Laurel. Vài người mỉm cười với cô, nhưng hầu hết là những ánh mắt tò mò.

“Laurel sẽ học trong vài tuần tới. Hãy cho cô ấy quan sát các em một cách thoải mái. Trả lời những câu hỏi của cô ấy. Cô ấy không cần phải pha chế chất lọc thứ gì cả, nhất là trong những trường hợp đòi hỏi sự khéo léo tinh vi, nhưng hãy vui lòng dành chút thời gian giải thích cho cô ấy các em đang làm gì, như thế nào và tại sao. Giải tán!” Bà vỗ tay lần nữa, và đám đông bắt đầu tản ra.

“Bây giờ thì làm gì?” Laurel thì thào với Katya. Tiếng rì rầm đã trở lại căn phòng, nhưng sau cả tiếng đồng hồ im phăng phắc vừa rồi, Laurel thấy tốt nhất là cứ thì thầm mà nói.

“Mình học thôi,” Katya nói đơn giản. “Mình có hai đề tài dài hạn phải làm ngay bây giờ, rồi sau đó còn phải làm công việc sản xuất hàng loạt nữa cơ.”

“Công việc sản xuất hàng loạt?”

“Pha chế những mẫu thuốc và huyết thanh đơn giản cho các tiên khác ở Avalon. Bọn mình đã học cách làm ra chúng từ khi còn khá nhỏ, nhưng bọn họ chỉ tin tưởng giao cho những học sinh lớp cao hơn việc chuẩn bị những thành phẩm để phân phát cho dân cư. Bọn mình có các chỉ tiêu hàng tháng và mình đang tập trung hết mức vào cây lê này đây.”

“Tất cả các cậu đều chỉ...làm việc thôi à? Làm bất cứ cái gì cậu muốn sao?”

“À, những đề tài cấp cao thì luôn cần sự ủng hộ của hội đồng giáo viên. Họ đi lại quanh đây và kiểm tra bọn mình theo định kì đấy. Nhưng đúng là bọn mình được quyền chọn đề tài mà mình sẽ làm.”

Toàn bộ chuyện này gợi nhắc Laurel nhớ đến những năm tháng học tại gia cùng mẹ, bà đã xây dựng một chương trình phù hợp với sở thích riêng của cô và học mọi thứ tùy theo khả năng của chính cô. Cô mỉm cười với những hồi ức, dù đã lâu lắm rồi cô không năn nỉ mẹ cho quay trở về học ở nhà nữa – nhờ một phần không nhỏ công lao của David và cô bạn Chelsea.

Nhưng Laurel chưa có đề tài của riêng mình, và việc đi lang thang trong phòng không mang lại cho cô cảm giác học hành thật sự. Thậm chí sau một tuần liền ghi nhớ công dụng của các loài thảo mộc, cô vẫn không thực sự hỏi được câu hỏi nào có ý nghĩa với những

học sinh ở đây. Vì thế, cô nhẹ hẫng người khi thấy một gương mặt quen thuộc bước vào – thứ cảm giác mà cô nghi ngờ mình đã cảm thấy khi nhìn lên khuôn mặt nghiêm nghị của Yeardley, người thầy dạy những trí thức cơ bản.

“Cô ấy đã sẵn sàng chưa?” Yeardley hỏi Katya thay vì hướng

Katya mỉm cười và thúc Laurel lên phía trước. “Cô ấy là của ông đấy ạ.”

Laurel theo Yeardley tới bên chiếc bàn chất đầy dụng cụ. Ông không chào hỏi gì nhiều mà bắt đầu kiểm tra những điều cô đã học cả tuần trước. Laurel không hoàn toàn tự tin trong bất cứ câu trả lời nào, nhưng Yeardley dường như đã đủ hài lòng với sự tiến bộ của cô. Ông với chiếc túi khoác vai và lôi ra... thêm một đồng sách nữa.

Cơn thất vọng tràn ngập Laurel. “Cháu nghĩ là mình đã đọc xong rồi mà,” cô nói, trước khi có thể ngăn mình lại.

“Cháu chẳng bao giờ có thể đọc xong cả.” Yeardley nói, như thể đó là một từ ngữ tồi tệ lắm. “Mỗi đẳng cấp đều có một bản chất tự nhiên. Bản chất phép màu của tiên Mùa Xuân mang tính xã hội, nó dựa trên sự thấu cảm. Tiên Mùa Hạ phải mài sắc những cảm quan mỹ học của mình, vì thiếu nghệ thuật, phép màu của họ sẽ rất nghèo nàn. Bản chất phép màu của loài chúng ta là trí tuệ, những trí thức thu được từ quá trình nghiên cứu công phu sẽ là kho dự trữ để trực giác của chúng ta tiến gần đến sức mạnh hơn.”

Laurel thấy điều đó chẳng giống phép màu cho lắm. Hầu như nó giống một công việc đòi hỏi thật nhiều khó nhọc và gian nan.

“Mà, đây là sách của tôi, không phải của cháu.”

Cuối cùng Laurel cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Laurel”

Cô ngẩng lên trước âm điệu giọng nói của ông. Nó không còn nghiêm nghị như một thoáng trước đây mà hơi căng thẳng – thậm chí còn đượm vẻ lo âu – những đã dịu dàng hơn trước đó rất nhiều.

“Thông thường thì tôi sẽ bắt đầu dạy cháu về các loại tiên dược sơ đẳng. Thuốc ngoài da, thuốc rửa vết thương, thuốc bổ, và những thứ kiểu như thế. Những thứ mà chúng tôi thường dạy cho người học việc. Nhưng cháu còn phải quay lại đây trong một lần khác ít quan trọng hơn và học những thứ này, hoặc tự cháu sẽ phải học, thế nên lần này tôi sẽ dạy cháu về các loài thảo mộc dùng cho tự vệ Jamison yêu cầu thế, và tôi hoàn toàn đồng

ý với quyết định của ông ta.”

Laurel gật đầu, cảm thấy một cơn rùng mình chạy dọc người. Không hẳn vì cô thấy háo hức khi được bắt đầu những bài học thực sự, mà vì cô hiểu nguyên nhân của sự gấp gáp này- đó là sự đe dọa của loài quỷ khổng lồ. cô đang phải chờ đợi.

“Hầu hết những gì tôi dạy cháu đều vượt quá khả năng thực hành của cháu, có thể tới một lúc nào đó nó sẽ trở nên phù hợp, nhưng đây sẽ là điểm khởi đầu. Tôi mong cháu sẽ học hành chăm chỉ, cho chính quyền lợi của cháu chứ không phải cho tôi.”

“Vâng tất nhiên rồi ạ.” Laurel nghiêm chỉnh đáp.

“Toy đã cho cháu học về rất nhiều loài cây khác nhau về công dụng của chúng. Những gì cháu chưa được học là làm thế nào để tạo ra độc dược, huyết thanh, thuốc tiêm, và việc tạo ra chúng không đơn giản là pha trộn những nguyên liệu có sẵn theo một tỉ lệ chuẩn. Luôn có một chỉ dẫn chung – một công thức, nếu cháu muốn – nhưng quá trình tiến hành cũng như kết quả không bao giờ giống nhau giữa tiên này với tiên khác. Những gì chúng tôi dạy ở Học viện không phải là vẽ những công thức, mà là về cách cháu thấu hiểu và làm theo trực giác của mình – tin tưởng rằng khả năng của cháu nằm trong huyết quản cháu, sử dụng hiểu biết về tự nhiên của cháu để tăng thêm sự sống cho mỗi người ở Avalon. Bởi vì thứ nguyên liệu quan trọng nhất trong mỗi hỗn hợp chính là cháu – một nàng tiên Mùa Thu. Không ai có thể làm được những gì chúng ta làm, ngay cả khi họ làm theo một cách chính xác những nghi thức của chúng ta”. Nói rồi ông với chiếc túi và lấy ra một lọ nhỏ, trong đó trồng một cây xanh bé xíu với những nụ hoa còn khép chặt.

“Cháu phải học cách cảm nhận được điều cốt lõi nhất trong mỗi sinh thể mà mình làm việc” ông tiếp tục nhẹ nhàng chạm vào cây con, “rồi hình thành một mối liên hệ với nó, thật gần gũi, thật thân quen, tới mức cháu không chỉ biết cách khuất phục nó theo ý muốn của mình,” ông tìm trong dây chai lọ rồi nhấc lên một chiếc, mở ra và nhỏ một giọt dung dịch trong đó lên đầu ngón tay, “mà còn khai mở những tiềm năng của nó, cho phép nó phát triển đến mức cực thịnh mà không ai có thể làm.” Nói rồi ông cẩn thận chạm đầu ngón tay ướt vào những nụ hoa đang khép chặt. Khi ông nhấc tay ra, những chiếc nụ ấy bắt đầu hé mở và để lộ ra những cánh hoa màu tía nhạt bên trong.

Ông nhìn lên đôi mắt đang mở to của Laurel. “Chúng ta bắt đầu nhé?”

Chương 7

Laurel quỳ gối trên chiếc ghế dài trước cửa sổ, mũi ép vào tấm kính, mắt về phía con đường nhỏ dẫn đến những cánh cổng của Học viện. Tamani nói mười một giờ anh sẽ đến, nhưng Laurel vẫn mong anh đến sớm hơn.

Thất vọng, cô miên man nghĩ về những bài học của mình – hôm nay, một liều huyết thanh monastuolo rõ ràng đã hỏng một cách trầm trọng. Nhưng Yeardley cứ nhất quyết rằng việc nhìn vào những thất bại cho đến phút cuối, mặc dù biết chúng rất tệ hại, sẽ dạy cô tốt hơn về những gì không được làm. Với Laurel, điều này dường như thật lãng phí thời gian, nhưng cô đã học được cách không đoán định lại về Yeardley. Dù bề ngoài ông lúc nào cũng nghiêm nghị lạnh lùng, nhưng bốn tuần qua đã cho cô thấy một con người khác trong ông. Ông bị ám ảnh bởi thảo mộc học, và không gì có thể làm ông hài lòng hơn một học viên thực sự nhiệt thành. Ông luôn luôn, *luôn luôn* đúng. Tuy nhiên, Laurel vẫn hồ nghi về thứ luật lệ đặc biệt này.

Cô đang định ngồi xuống thì có ai đó gõ cửa phòng. *Cuối cùng thì anh cũng đến!* Vội vàng soi gương để chỉnh trang lại đầu tóc quần áo, Laurel hít một hơi thật sâu rồi chạy ra mở cửa cho Cecilia – vị tiên nữ quen thuộc không chỉ đã cắt giấy nhớ cho cô mà còn làm hàng trăm việc vặt cho cô trong những tuần qua nữa.

“Thưa cô Laurel, có ai đó đang chờ cô dưới sảnh,” bà vừa nói vừa nghiêng đầu. Dù không biết bao nhiêu lần Laurel đã yêu cầu họ không phải làm thế, nhưng những tiên Mùa xuân vẫn *luôn* tìm cách để cúi mình trước cô.

Laurel cảm ơn Cecilia vì lời báo rồi chạy ào qua cửa, không cả ngừng lại để chào tạm biệt bà. Mỗi bước đi, cô lại thấy lòng thư thái hơn. Không phải là cô không thích những bài học – mà ngược lại, giờ đây khi đã hiểu chúng hơn, cô thấy chúng khá là hấp dẫn. Nhưng cô đã đứng về một điều ngay từ lúc bắt đầu: có quá nhiều công việc phải làm. Cô học với Yeardley suốt tám tiếng một ngày, quan sát những tiên Mùa thu trong vài tiếng nữa, và hàng đêm cô lại phải đọc thêm sách cũng như thực hành pha chế những loại thuốc nước, thuốc bột, cùng huyết thanh. Cô đắm chìm trong việc học từ bình minh cho đến đêm khuya, chỉ được nghỉ ngơi chút xíu trong bữa tối lúc cuối ngày. Katya quả quyết với cô rằng không phải tiên Mùa thu nào cũng phải như thế, rằng họ “chỉ” học tập và làm việc có mười hai tiếng một ngày thôi. Nhưng như thế cũng là quá sức với Laurel rồi.

“Mình thừa nhận khối lượng bài vở mà cậu phải học có hơi quá sức thật,” một ngày Katya nói – lời nói đầy vẻ nhượng bộ của một tiên Mùa thu vốn siêng năng, tận tụy. Cô ấy

khá giống David ở điểm này. Nhưng khi Laurel cố gắng ca ngợi Katya như thế thì cô b lại tỏ ra bị xúc phạm ghê gớm khi bị so sánh với con người.

Vì lẽ đó mà khi bức thư của Tamani đến tay cô ba ngày trước mời cô cùng dự một bữa ăn chiều, Laurel đã vô cùng phấn khích. Chỉ là một sự giải lao nho nhỏ - một buổi picnic vào chiều thứ Bảy - nhưng đó lại là một cơ hội thật tuyệt vời cho cô làm mới chính mình và chuẩn bị cho tuần cuối cùng vui đầu vào sách vở trước khi trở về ngôi nhà thân thương.

Laurel xao lãng đến mức cô hầu như không trông thấy Mara và Katya đang đứng ở tay vịn cầu thang và quan sát toàn cảnh.

“Anh ta lại tới đây nữa,” Mara nói, đôi môi đỏ mọng hoàn hảo nhếch lên khinh khỉnh. “Cậu không thể bảo anh ta đừng đợi ở ngoài à?”

Laurel nhướn một bên lông mày. “Nếu tôi mà làm được theo ý mình, thì anh ấy sẽ gặp tôi ở trong phòng ngủ của tôi kìa!”

Đôi mắt Mara mở to và trừng trừng nhìn cô, nhưng Laurel đã quen với những ánh nhìn đe dọa mơ hồ từ khuôn mặt đẹp như tượng này rồi. Kể từ cái nhìn chăm chăm khó hiểu đầu tiên trong phòng thí nghiệm hôm ấy, tình hình vẫn không tốt đẹp hơn. Nói chung Laurel tránh nhìn cô ta mọi lúc mọi nơi. Thậm chí có lần Laurel hỏi Mara về một đề tài của cô ta - nghiên cứu và thử nghiệm trên cây xương rồng - cô ta đã quay lưng đi và không thèm nghe Laurel nói.

Ngẩng cao đầu, Laurel rảo bước mà chẳng nói thêm lời nào.

Katya bước theo cô. “Đừng bận tâm đến cô ta,” cô nói, giọng cô thật ấm áp. “Mình thì nghĩ cậu thật là dũng cảm đấy.”

Laurel liếc nhìn về phía Katya. “Dũng cảm? Ý cậu là sao?”

“Mình không biết nhiều về những tiên Mùa xuân ngoài đội người hầu của chúng ta,” Katya nhún vai. “Đặc biệt là những binh lính.”

“Những người lính gác,” Laurel tự động đính chính mà không thực sự rõ vì sao.

“Ừ. Nhưng mà họ dường như quá... lỗ mãng.” Cô ngừng lại rồi lén nhìn qua tay vịn về phía sảnh nơi Tamani đang đứng đợi. “Và có *quá nhiều* những người như bọn họ nữa chứ.”

Laurel tròn mắt.

“Tất nhiên bọn cậu đã biết nhau từ ngàũa ngày xưa rồi, nên với hai cậu sẽ khác.”

Laurel gật đầu, dù đó chỉ là một phần sự thật. Trong ký ức của cô, cô mới biết Tamani chưa đầu một năm. Nhưng một năm đó dài hơn nhiều so với những gì cô có thể nhớ về bất cứ tiên Mùa thu nào cô vẫn trông thấy hàng ngày. “Thôi, gặp cậu sau nhé.” Laurel nói rồi cười rạng rỡ, những mệt mỏi trong mấy tuần vừa qua chỉ còn một thứ ký ức nhạt nhoà.

“Cậu đi trong bao lâu?” Katya hỏi, đôi mắt mở to.

***Lâu đến khi nào mình có thể.* Nhưng với Katya cô chỉ nói: “Mình không biết. Nhưng tối nay mình không gặp cậu đâu. Mai nhé!”**

Katya trông không có vẻ tin tưởng lắm. “Thực lòng mình thấy cậu không nên đi một mình. Có lẽ nên để Cealin hộ tống cậu?”

Laurel cố gắng không tròn mắt một lần nữa. Không hiểu ông trời run rủi thế nào mà Caeclin là tiên nam Mùa thu duy nhất xấp xỉ tuổi cô. Và bất chấp vóc dáng nhỏ con cùng giọng nói chẳng khác nào tiếng chuột kêu, chàng ta vẫn khẳng khẳng đòi đóng vai trò hộ tống cho tất cả các “quý cô” của mình – cái tên mỹ miều mà chàng ta phong cho họ. Điều cuối cùng mà Laurel nghĩ chàng ta có thể làm là lượn qua lượn lại để chứng tỏ mình tuyệt hơn rất nhiều so với các tiên nam khác mà họ gặp ở đây. Đó chính xác là những gì Cealin sẽ làm.

Laurel thậm chí còn không muốn nghĩ đến chuyện Tamani sẽ phản như như thế nào.

Cô khẽ mỉm cười. Biết đâu đây lại là một ý tưởng hay ho? Trước mặt Tamani, Cealin sẽ chẳng còn giống như cậu ta mười giây trước đây nữa. Thật thú vị khi chứng kiến cảnh cậu ta phải trở về đúng chỗ của mình. Nhưng dù sao điều này cũng chẳng thú vị bằng việc cô được một mình ở bên Tamani. “Tin mình đi, Katya, mình không cần một quý ông hộ tống!”

“Nếu cậu đã nói thế.” Katya mỉm cười. “Vui vẻ nhé,” cô nói, giọng nói chân thành như vẫn đượm vẻ hoài nghi.

“Mình đi đâu đây anh?” Laurel cất tiếng hỏi sau khi hai người hoàn thành công cuộc lạng lẽ rảo bước một cách trịnh trọng qua những khoảng sân và những cánh cổng Học viện.

“Em không tự trả lời được à?” Tamani hỏi lại, miệng cười toe toét và chỉ vào chiếc giỏ liễu Gail đang đu đưa trên tay trái.

“Em hỏi là chúng ta đang đi đâu, chứ không hỏi chúng ta đang làm gì.” Giọng Laurel không chút bức mình. Thật thoải mái khi được bỏ lại Học viện phía sau, cảm nhận làn gió mát lành mơn man trên da mặt cùng lớp đất mềm mại sưởi chân và liếc nhìn Tamani đang đi sau cô. Laurel muốn dang rộng cánh tay, xoay tròn trong không trung và cười nói, nhưng cô đã kịp kìm chế được mình.

“Em sẽ biết mà,” Tamani nói, ngón tay anh chạm vào lưng cô, hướng cô rẽ xuống con đường nhỏ tách rời khu dân cư,

Sau vài phút bước đi trên con đường hẹp và dốc, hai người leo lên được ngọn đồi cao và trong một thoáng Laurel đã nghĩ mình vừa nhìn lầm. Toả bóng một khoảng rộng trên phía đỉnh đồi là một cái cây khổng lồ với cành nhánh đồ sộ trải rộng trong không trung. Nó mơ hồ giống như một cây sồi với vô vàn chiếc lá thon dài đan dệt vào nhau, nhưng thân cây không cao vút và thẳng tắp như tượng mà rắn chắc, mập mạp, nhiều u bướu đến mức chẳng nhìn ra hình thù gì. Laurel ngờ rằng nó còn to lớn và đồ sộ hơn rất nhiều so với ngay cả những cây tùng hùng vĩ nhất trong khu rừng quốc gia bao quanh khu đất nhà cô ở Orick.

Ngoại trừ sự choáng ngợp ấy, nó cũng không quá dị thường, nhưng khi Laurel bước tới dưới tán cây, cô bỗng thở hổn hển vì cảm thấy... thứ gì đó... cô không thể gọi tên hay giải thích. Như thể không khí đang đậm đặc quanh cô, cuộn xoáy lấy cơ thể cô như nước. Luồng nước *sống* đang trườn dần vào không khí cô đang thở là lấp đầy cô, cả bên ngoài lẫn bên trong.

“Cái gì vậy anh?” Laurel thở gấp ngay sau khi tìm lại được giọng nói của mình. Cô thậm chí còn không nhận ra Tamani đã xoá nhoà khoảng cách giữa họ và đang vòng tay ôm chặt lấy eo lưng cô.

“Nó là Cây Thế Giới. Nó... nó được làm từ loài tiên chúng ta.”

“Làm thế nào...” Laurel thậm chí còn không biết hỏi thế nào.”

Tamani chau mày. “Anh đoán nó... ôi, đó là một câu chuyện dài.” Anh dẫn cô đến gần thân cây hơn. “Hàng triệu hàng triệu năm trước đây – trước cả khi có con người – loài tiên đã xuất hiện từ những cánh rừng của Avalon. Theo thần thoại, chúng ta chưa nói được mà chỉ xào xạc trong gió giống như những cây sậy hay những đồng lúa mì. Đó là cách chúng ta giao tiếp với nhau. Nhưng có một vị tiên, chính là vị tiên Mùa đông đầu tiên, tên ông đã bị lãng quên khi thế giới còn quá non trẻ, ông ấy có một sức mạnh vĩ đại

hơn bất cứ tiên nào trước đây cũng như sau này. Sức mạnh đó chính là trí tuệ vô song. Khi ông cảm thấy thời gian sống của mình đang dần cạn kiệt, ông khát khao muốn được chuyển hoá thứ năng lượng trí tuệ ấy. Thế làm, thay vì chờ đợi cho đến lúc kiệt sức tàn hơi, ông trèo lên đỉnh đồi này và cầu nguyện Gaia, người mẹ của toàn thể Tự nhiên, để nói với bà rằng ông nguyện từ bỏ của mình nếu bà bảo tồn ý thức của ông trong hình dạng một thân cây.”

“Thế... ông ấy... là cái cây này à?” Laurel hỏi rồi chạm vào vỏ cây thật nhẹ nhàng.

Tamani gật đầu. “Ông ấy là cái cây khởi nguyên. Và những tiên khác đến đây khi gặp rắc rối hay khi có điều gì cần thắc mắc. Nếu họ lắng nghe cẩn thận, thì mỗi khi có làn gió thổi qua, họ sẽ nghe thấy tiếng lá cây xào xạc – đó chính là ông ấy đang chia sẻ trí tuệ của mình. Nhiều năm trôi đi, lũ chim đã dạy cho loài tiên biết nói và...”

“Chim ư?”

“Ừ. Chim là những sinh vật đầu tiên mà loài tiên nghe thấy tiếng hót và cách phát âm của chúng. Thế là chúng ta đã học cách sử dụng giọng nói của mình như chúng vậy.”

“Thật thế ư?”

“Đó là những điều người ta nói đấy.”

“Vậy chuyện gì đã xảy ra sau đó?”

“Không may, khi loài tiên bắt đầu biết nói và biết hát, họ đã quên mất cách nghe tiếng xào xạc trên lá cây. Trong một thời gian rất dài, cây Thế giới này cũng chỉ như những cây bình thường khác. Rồi Efreisome đã lên làm Vua. Ngài là một học giả và ngài đã tìm ra những thần thoại về Cây Thế giới rải rác trong các thư tịch cổ. Một ngày, ngài lắp ghép toàn bộ câu chuyện lại với nhau, và ngài không ham muốn gì hơn là làm hồi sinh lại Cây Thế giới để khai thác trí tuệ thông thái của nó. Hết giờ này qua giờ khác, Efreisome đã ở trong bóng cây để chăm nom bảo vệ cây và đánh thức nó khỏi giấc ngủ dài. Đâu đó trong những tế bào của ngài đang cất giữ bí mật về khả năng nói mà không cất lên tiếng. Ngài đã học được từ cây những câu chuyện từ hàng trăm hàng ngàn năm trước, và mỗi tối khi trở về nhà ngài đều viết chúng ra rồi chia sẻ cho thần dân. Cho đến khi cảm thấy thời gian của mình không còn nhiều nữa, đức vua quyết định nhập vào cái cây này.”

“Nhập vào cái cây này là sao?”

Tamani ngáp ngừng. “Ông ấy... ông ấy ghép mình vào thân cây. Lớn lên trong nó và trở thành một phần của nó.”

Nghe thật kỳ cục nhưng cũng thật là hấp dẫn. “Sao ông ấy lại làm vậy?”

“Tiên nào trở thành một phần của cây Thế giới sẽ giải phóng ý thức của mình vào trong nó. Trí tuệ của hàng nghìn vị tiên đã và đang sống trong cái cây này. Hàng nghìn, hàng nghìn.” Anh ngừng lại. “Họ được gọi là Những người thầm lặng.

Sự nhận thức bùng lên trên gương mặt Laurel. Cô thở gấp. “Bố anh cũng thế. Ông là một phần của cái cây này, đúng không?”

Tamani gật đầu.

Laurel vội rút tay khỏi lớp vỏ cây, cảm thấy mình như một kẻ xâm phạm. Nhưng sau một thoáng, cô lại chạm vào nó, ướm thử nó bằng những đầu ngón tay. Yeardley đã dạy cô rằng phải dùng những đầu ngón tay tỉ mỉ để cảm nhận bản chất của bất kỳ loài thực vật nào – một trong số ít những bài học cô cảm thấy dễ dàng và nhanh chóng. Giờ cô nhắm mắt lại và cảm nhận, đôi bàn tay ấn nhẹ vào vỏ cây.

Nó không giống như loài cây nào mà cô từng cảm nhận. Dòng nhựa sống không chảy êm ái nhẹ nhàng dưới tay cô mà gầm thét như một con sông hùng vĩ và kiêu hãnh, ào ạt như một cơn sóng thần khổng lồ. Laurel thở gấp khi một thứ gì đó tựa như tiếng hát đang chảy tràn trên bàn tay cô, lan ngược lên cánh tay, và dường như lấp đầy trong cô từ đỉnh đầu cho tới gót chân. Cô quay lại với Tamani, mắt mở to. “Vậy là ông ấy đã trở thành bất tử.”

“Ừ, nhưng chúng ta không nắm bắt được ông nữa, như thể ông đã chết rồi vậy. Anh... anh nhớ ông nhiều lắm.”

Laurel rút tay lại khỏi thân cây và nắm lấy tay anh. “Loài tiên có thường xuyên làm thế này không?”

“Không. Nó đòi hỏi sự hy sinh. Em phải nhập thân vào cây khi em cần còn đủ sức mạnh để vượt qua được quá trình này. Bố anh mới chỉ một trăm sáu mươi tuổi – ông vẫn còn ba mươi đến bốn mươi năm cuộc đời phía trước – nhưng ông đã cảm thấy mình yếu dần và biết rằng phải hành động ngay.” Anh cười buồn. “Đó là lần duy nhất anh nghe thấy bố mẹ cãi nhau.”

Tamani ngừng lại và giọng nói anh trở nên buồn thăm thẳm. “Nếu em nhập vào Cây, em phải đi một mình, vì thế anh không biết bố anh đã chọn phần cành nhánh nào để nhập vào. Nhưng đôi lúc anh thề rằng mình có thể nhìn thấy những đường nét khuôn mặt ông trên một cành cây phía trên kia,” anh nói, chỉ tay lên phía trên rồi nhún vai.

“Chắc chỉ là ao ước thôi.”

“Có thể không đâu,” Laurel nói, tuyệt vọng vì không tìm ra lời lẽ nào để an ủi. Sau một khoảng im lặng dài cô cất tiếng hỏi: “Quá trình nhập thân diễn ra trong bao lâu?” Trong tâm trí cô hiện lên hình ảnh một vị tiên già bị thân cây đồ sộ nuốt dần, và sự sống của ông ta chậm chậm bị bóp nghẹt lại.

“Ồ, nhanh lắm,” Tamani xua tan đi hình ảnh khủng khiếp trong đầu Laurel. “Em đừng quên rằng cả vị tiên trở thành cái cây này và vị tiên đầu tiên nhập vào thân cây đều là những tiên Mùa đông. Thân cây còn lưu giữ lại một chút quyền lực vô biên đó. Bố...” Anh ngập ngừng. “Bố bảo anh rằng ta chỉ cần chọn một chỗ trên thân cây rồi quỳ phục trước nó, và khi tâm trí ta trở nên trong sáng, những ý định của ta trở nên thông tri, cây sẽ cuốn ta lên và ta sẽ thay đổi trong chớp mắt.” Ánh mắt Tamani quanh quẩn trở lại nơi anh nghĩ cũng có thể nhìn thấy khuôn mặt của bố mình.

Laurel nhích lại gần hơn. “Anh nói cái cây này có thể trò chuyện. Anh không thể nói chuyện với ông ấy sao?”

Tamani lắc đầu. “Đâu chỉ có mình ông! Em nói chuyện với cây như thể nói chuyện với một tổng thể, và nó sẽ đáp lại em bằng tiếng nói.”

Laurel nhìn lên những cành cây cao ngất. “Thế em có thể nói chuyện với nó không?”

“Không phải hôm nay. Cần có thời gian đã. Em phải đến nói với nó câu hỏi của em, hoặc điều em quan tâm, sau đó hãy ngồi xuống, lặng lẽ, và lắng nghe cho đến khi từng tế bào trong em có thể nhớ về cách hiểu được thứ ngôn ngữ này.”

“Phải mất bao lâu hả anh?”

“Nhiều giờ. Nhiều ngày. Khó đoán trước được lắm. Và nó còn phụ thuộc vào việc em cẩn thận lắng nghe đến mức nào, cũng như việc em mở lòng đón nhận câu trả lời đến đâu.”

Laurel do dự một lúc lâu trước khi hỏi tiếp. “Anh đã thử chưa?”

Tamani quay về phía cô, đôi mắt anh không chút đề phòng – ánh mắt cô mới chỉ nhìn thấy vài lần trước đây. “Rồi.”

“Anh có nhận được câu trả lời không?”

Anh gật đầu.

“Mất bao lâu ạ?”

“Anh ngưng ngưng. “Bốn ngày.” Sau đó anh cười toe toét. “Tại anh bú rợ bĩnh quá. Anh không mở lòng để nhận câu trả lời đúng đắn. Anh quyết tâm phải có được câu trả lời mà *anh* muốn.

Cô cố tưởng tượng ra cảnh Tamani ngồi lặng lẽ dưới chân cây trong bốn ngày liền. “Thế cây đã nói gì?” cô thì thầm.

“Có lẽ anh sẽ nói với em một ngày nào đó.”

Miệng Laurel khô đi khi đôi mắt ấy cứ nhìn đăm đăm vào cô và luồng không khí sống cứ cuộn cuộn xoáy quanh cô. Tamani mỉm cười và chỉ ra một vạt cỏ dày cách xa vòm lá của Cây Thế giới vài thước.

“Chúng mình không thể ăn dưới tán cây sao?” Cô hỏi, miễn cưỡng rời khỏi thân cây.

Tamani lắc đầu. “Thế là không lịch sự,” anh nói. “Chúng ta phải để cây lại cho những người tìm kiếm câu trả lời. Đó là một điều hết sức riêng tư mà,” anh thêm vào.

Dù Laurel hiểu được điều đó, cô vẫn hơi buồn khi phải bước ra khỏi bóng cây và hoà mình vào nắng trời. Tamani bày ra vài món ăn nhẹ - bữa ăn có phần đơn giản vì không cần ăn nhiều dưới ánh nắng đầy dưỡng chất của mặt trời Avalon - rồi hai người cùng ngồi xuống vạt cỏ xanh. Laurel nằm sấp trên cỏ, lặng lẽ thưởng thức những đồ ăn đó trong quãng nghỉ ngắn ngủi này.

“Việc học hành của em sao rồi?” Tamani hỏi.

Laurel ngẫm nghĩ một lúc rồi trả lời: “Khá thú vị. Em không biết là bọn anh có thể làm được nhiều thứ cói cây cối như thế.” Cô quay mình lại đối diện với anh, cầm chống lên khuỷu tay. “Và mẹ em còn là một bác sĩ áp dụng liệu pháp thiên nhiên nữa chứ. Tin em đi, điều đó khá là có ý nghĩa đấy.”

“Em đã học được nhiều thứ lắm rồi à?”

“Gần như thế.” Cô chau mày. “Ý em là, về mặt chuyện môn thì em *đã học* được khối thứ! Em còn không nghĩ mình có thể học nhiều thế trong vài tuần ngắn ngủi như vậy. Nhưng em chưa thực sự *làm* được gì cả.” Cô thở dài và lại gục đầu xuống. “Em chưa pha chế được liều tiên dược nào. Vài lần em cũng làm được gần giống, nhưng chưa lần nào em thành công cả.”

“Chưa lần nào ư?” Tamani hỏi, giọng anh ngấm ỉn nỗi lo lắng.

“Thầy Yeardley nói thế là bình thường. Thầy nói rằng để pha chế thành công được liều thuốc đầu tiên có khi mất đến vài năm. Em không có gần ấy thời gian, ở Avalon này cũng như trước khi cần phải bảo vệ bố mẹ em. Nhưng thầy nói rằng em đã làm tốt.” Cô quay về phía Tamani. “Thầy nói rằng cho dù em không thể nhớ, nhưng thầy vẫn coi em là đang học lại. Rằng em đang phải theo đuổi một quá trình học hành nhanh đến mức phi tự nhiên. Em hy vọng là thầy đúng, cô lầm bầm. “Thế còn anh?” cô hỏi. “Cuộc sống của anh lúc này chắc phải thú vị hơn em nhiều lắm nhỉ?”

“Thực ra là không, thực sự là không. Ở bên cánh cổng yên lặng lắm. Yên lặng quá mức.” Anh ngồi bó gối, mắt nhìn lên Cây Thế giới. “Gần đây anh phải đi thám thính rất nhiều.”

“Thám thính gì cơ?”

Tamani liếc nhìn Laurel trong một giây rồi ánh mắt anh lại trở về cái cây. “Anh phải rời cánh cổng, mạo hiểm đi ra ngoài để tìm một vị trí tốt hơn cho vùng đất.” Anh lắc đầu. “Nhiều tuần nay chúng ta không trông thấy bóng dáng một tên quỷ nào. Anh không nghĩ chúng đã đột ngột từ bỏ Avalon,” anh cất tiếng cười căng thẳng rồi điềm đạm nói tiếp. “Anh phải tìm ra nguyên nhân, nhưng anh cũng chỉ làm được có thế. Anh không phải là một con người... anh không biết cách trà trộn vào thế giới loài người. Vì thế anh không có được tất cả những thông tin mong muốn. Anh... anh đang bỏ lỡ thứ gì đó,” Tamani nói chắc chắn. “Anh biết điều đó. Anh có thể cảm thấy nó.” Nói rồi anh nhún vai. “Nhưng anh không biết nó là cái gì và phải tìm nó ở đâu.”

Laurel liếc nhìn về phía cái cây. ‘Sao anh không hỏi cây ấy?’

Tamani lắc đầu. “Không được đâu. Nó không phải là một đảng toàn tri, cũng không phải là một bậc tiên tri. Nó là sự kết hợp của trí tuệ ngàn năm, nhưng trí tuệ ấy không vượt qua ngưỡng cửa của Avalon. Thậm chí Những người thăm lặng cũng không giúp anh được. Anh phải tự làm thôi.”

Họ im lặng nằm đó trong vài phút, vai chạm vai, tận hưởng ánh nắng mặt trời. “Tam?” Laurel ngập ngừng hỏi.

“Gì em?” Tamani nói, đôi mắt anh nhắm nghiền trông như đang say ngủ.

“Anh...” Cô do dự. “Anh có mệt mỗi khi phải làm một tiên Mùa xuân không?”

Mắt anh đột ngột mở to trong một giây rồi lại nhắm lại. “Sao em hỏi thế?”

Cô im lặng, cố nghĩ ra cách hỏi Tamani mà không làm anh tổn thương. “Chẳng ai nghĩ tiên Mùa xuân giỏi giang cả. Anh phải cúi mình, phải hầu hạ, và đi sau em. Thế là không công bằng.”

Tamani im lặng một thoáng, lườm anh liếm dọc môi dưới khi anh suy nghĩ. Cuối cùng anh nói: “Thế em có mệt mỏi vì chuyện người ta nghĩ em là một con người không?”

Laurel lắc đầu.

“Sao không?”

Cô nhún vai. “Vì em giống con người mà.”

“Không, đó là lý do logic cho việc *tại sao* người ta lại nghĩ em là một con người. Anh muốn hỏi em vì sao điều đó không khiến em khó chịu.”

“Vì em luôn nghĩ mình là một con người. Mọi người cũng luôn nghĩ em là một con người. Em đã quen với điều ấy rồi,” cô nói, những lời nói buột ra khỏi miệng trước khi cô nhận ra mình đã rơi vào bẫy của Tamani.

Anh chàng cười toe toét. “Thấy chưa? Cũng giống như anh vậy. Anh luôn là một tiên Mùa xuân, và anh luôn hành động như một tiên Mùa xuân. Cũng giống như khi em hỏi anh có mệt mỏi khi sống thế này không. Đây là cuộc sống của anh mà.”

“Nhưng... ở một mức độ nào đó, anh không nhận thấy có điều gì đó không hay sao?”

“Sao lại không hay?”

“Vì anh là một cá nhân, như mọi cá nhân ở đây. Tại sao việc anh thuộc loài tiên nào lại xác định địa vị xã hội của anh chứ?”

“Anh nghĩ cái cách con người phân chia địa vị xã hội giống như một sự sỉ nhục. Có lẽ còn hơn thế.”

“Tại sao lại thế được?”

“Bác sĩ, luật sư, vì sao họ được kính trọng?”

“Vì họ được đào tạo. Và bác sĩ thì cứu mạng con người.”

“Vì thế em sẽ trả lời cho họ nhiều hơn, và họ sẽ có một vị trí cao hơn trong xã hội, đúng không?”

Laurel gật đầu.

“Thế thì có khác gì nhau đâu? Tiên mùa thu được giáo dục nhiều hơn, họ cũng cứu giúp sự sống còn gì? Tiên Mùa đông thậm chí còn làm nhiều hơn thế, họ bảo vệ cho Avalon được an toàn trước sự tấn công của những kẻ xâm lăng, bảo vệ những cánh cổng, giữ cho chúng ta không bị con người phát hiện. Sao họ không được kính trọng hơn chứ?”

“Nhưng nó lại hoàn toàn xảy ra ngẫu nhiên. Không ai lựa chọn làm một tiên Mùa xuân cả.”

“Có thể là không, nhưng em đã lựa chọn một cuộc đời làm việc chăm chỉ hết sức mình. Tất cả những tiên Mùa thu đều thế. Em không chỉ ngồi đó và pha trộn mấy thứ thuốc vớ vẩn. Em vừa kể với anh em phải học hành vất vả đến mức nào. Tiên Mùa thu nào cũng học hành vất vả như thế. Ngay cả khi họ không chọn làm một tiên Mùa thu, họ cũng đã chọn cách làm việc và tôi luyện kỹ năng để giúp đỡ cho *anh*. Nếu điều đó không xứng đáng cho anh kính trọng, thì còn điều gì nữa đây?”

Điều này nghe cũng hợp lý, nhưng Laurel vẫn chưa chịu thua. “Không chỉ có thế,” cô nói “Không chỉ riêng chuyện tiên Mùa thu và tiên Mùa đông được tôn kính, mà tiên Mùa xuân lúc nào cũng bị nhìn với ánh mắt coi thường. Bọn anh quá đông,” cô nói, lương tâm bị cắn rứt đôi chút khi nhớ lại những lời tương tự của Katya nói trước đó không lâu – dù với thứ giọng khác. “Tiên Mùa đông có thể bảo vệ Avalon, nhưng chính tiên Mùa xuân mới là những người làm cho cõi tiên này hoạt động. Những chàng trai như anh đảm nhiệm hầu hết mọi việc. Ý em là, tiên Mùa hạ chỉ làm những trò giải trí, còn người thực sự làm ra lương thực, xây dựng những con đường và nhà cửa, những người may vá và giặt giũ tất cả quần áo cho em, họ là ai?” Cô hỏi, giọng bắt đầu cao lên. “Chính là những người như anh. Là Tiên Mùa xuân! Các anh không phải không là gì, mà các anh là *tất cả*!”

Điều gì đó trong mắt Tamani nói với Laurel rằng cô đã đánh trúng điểm yếu của anh. Anh nghiêng chặt hàm và mất một lúc suy nghĩ anh mới trả lời. “Có thể là em đúng,” anh nói nhẹ nhàng, “nhưng ở đây là như thế. Nluôn luôn như thế. Tiên Mùa xuân phục vụ cho Avalon. Bọn anh hạnh phúc khi được phục vụ,” giọng anh pha chút tự hào. “*Anh* hạnh phúc khi được phục vụ. Bọn anh không phải nô lệ. Anh hoàn toàn là một tiên tự do. Một khi anh hoàn thành những bổn phận của mình, anh có thể làm bất cứ điều gì và đi bất cứ nơi đâu anh muốn.”

“Anh tự do ư?” Laurel hỏi.

“Đúng.”

“Tự do như thế nào?”

“Tự do như anh muốn,” anh trả lời, giọng có phần dao động.

“Anh có được tự do khi đi bên em không?”

Tamani im lặng.

“Anh có được tự do trở thành người hơn cả một người bạn với em không? *Nếu*,” cô nhấn mạnh vào chữ *nếu*, “em quyết định sống trọn đời ở Avalon và sống với anh, anh có đủ tự do để đến với em không?”

Tamani nhìn đi chỗ khác và Laurel có thể thấy anh đang tránh những cuộc đối thoại kiểu này.

“Anh!!!” Cô khẳng khẳng hỏi.

“Nếu em muốn như thế,” cuối cùng anh trả lời.

“Nếu em muốn như thế ư?”

Tamani gật đầu. “Anh không được phép yêu cầu. Em sẽ yêu cầu anh.”

Hơi thở Laurel thắt lại trong lồng ngực và Tamani nhìn cô.

“Thế sao anh còn nghĩ David làm phiền em rất nhiều?” Laurel hỏi, mắt nhìn xuống vạt váy.

“Anh không thể lao về phía em như một cơn bão táp và nói ra những điều anh nghĩ. Anh không thể ‘đánh cắp’ em đi. Anh phải đợi, và hy vọng một ngày nào đó em sẽ yêu cầu.”

“nếu em không làm thế?” Laurel hỏi, giọng cô chỉ còn là một lời thì thầm.

“Thế thì anh sẽ đợi em mãi mãi.”

Chương 8

Laurel đứng trong phòng, nhìn xuống đồng đồ bừa bộn trên giường mình. Giờ cô đã biết đánh giá những trang phục do các vị tiên làm ra không chỉ ở vẻ đẹp bề ngoài của chúng – chúng không giống bất cứ thứ gì bạn có thể tìm thấy trong thế giới của con người. Hầu hết chúng đều được làm từ thứ lụa óng ả mỏng nhẹ như tơ, và vài vị tiên khác còn nói chúng được làm từ tơ nhện. Dù làm từ chất liệu gì, thì chúng cũng cho phép cả cơ thể người mặc được tham gia vào quá trình quang hợp, và vì thế Laurel không cảm thấy cần thiết phải mặc áo ba lỗ hay quần sooc như ở nhà nữa.

Có một bộ đầm cô đã tìm thấy trong một gian hàng của tiên Mùa Hạ trong một lần dạo chơi thư giãn sau cả ngày trời vui đầu vào đồng sách. Nó rất đẹp và vừa với người cô – một chiếc váy dài màu xanh sẫm khọt sâu ở lưng để chỗ cho những cánh hoa, còn chân váy thì bó sát đến đầu gối rồi xòe ra như chiếc đuôi của nàng tiên cá. Một đường diềm xếp nếp mềm mại mỏng tang bao quanh váy và bông bành bay mỗi khi có cơn gió dù là rất nhẹ thổi qua. Cô cảm thấy hơi tội lỗi khi đã lấy nó – vì cô chẳng có dịp gì để mặc nó cả – nhưng nó hoàn hảo đến mức khó có thể bỏ qua.

Laurel có rất nhiều váy dài tới gót chân cùng những chiếc sơ mi cắt theo kiểu nông dân giống như áo của Tamani, và tất nhiên là cô còn có mấy bộ váy ngắn giống như váy của những nàng tiên trong truyện. Cô biết rằng những bộ váy như thế chỉ để ngắm nghía thôi.

Nhưng chỉ một phần trong số chúng là nhét vừa ba lô của cô.

Và cô thì không thể đi mà không mang theo bộ đồ nghề của mình.

Trong tất cả những thứ mà họ đưa cho cô, đó là thứ quý giá nhất. Thầy Yeardley đã đưa nó cho cô vào sáng nay. Nó to bằng chiếc hộp đựng giày, chứa hàng tá những thứ thiết yếu bên trong. Chính xác là nó đựng vài lọ thuốc tiên do những tiên Mùa Thu giỏi giang hơn Laurel rất nhiều chế ra nhằm giúp cô ngăn chặn bọn quỷ khổng lồ. Nó còn đựng nhiều thứ biệt dược có thể bảo vệ cho gia đình vngười thân của cô. Dù sao đi nữa, sự tiến bộ trong thực hành của cô vẫn chỉ là giả thiết. Những thứ đó tốt hơn rất nhiều so với việc không có gì.

Nhưng bộ đồ nghề đó đã chiếm tới nửa chiếc ba lô của cô.

Khi cô đang đứng trầm ngâm bên chiếc giường chất đầy quần áo thì Katya bước vào

ngưỡng cửa và ném vật gì đó lên giường. “Có vẻ như cậu dùng được cái này đấy nhỉ,” cô bạn nói và cười vang.

Laurel cầm lên chiếc túi màu hồng trông như được làm từ giấy lụa mềm mại. Chắc nó bền hơn rất nhiều so với vẻ ngoài mỏng manh ấy. “Cảm ơn cậu,” cô nói. “Mình đang định gọi Celia xem bà ấy có thể tìm được thứ gì không.”

Katya nhìn vào chồng quần áo trên giường rồi liếc vào ba lô của Laurel đầy ngò vức. “Cậu không định cố nhét tất cả chúng vào trong kia đấy chứ?”

“Không,” Laurel nói và cười toe toét.

“Tốt,” Katya cất tiếng cười lạnh lạnh. “Mình nghĩ nếu muốn thế chắc phải có phép màu của tiên Mùa Đông cơ.”

Laurel khịt mũi, cười vang trước câu nói đùa hóm hỉnh của Katya. Cô nói lỏng sợ dây buộc túm miệng túi và thấy một chữ “K” được thêu hết sức bay bướm ở một bên túi. “Mình không thể lấy nó. Nó thêu tên cậu ở đây này!”

Katya nhìn vào chiếc ba lô. “Ôi thật à? Thực lòng là mình không biết đâu. Mình có cả đống túi thế này mà!”

“Thật sao?”

“Ừ! Người ta toàn gửi những cái túi kiểu này cho mình mỗi lần mình gửi quần áo đi giặt là. Hình như họ thuê một người giặt là khác hay sao ấy!”

Laurel bắt đầu nhét quần áo vào chiếc túi màu hồng. Cô vẫn phải bỏ lại vài thứ, nhưng tình hình đã được cải thiện đáng kể.

Katya lặng lẽ nhìn cô trong vài giây, rồi rụt rè cất tiếng hỏi: “Cậu thực sự phải đi sao?”

Laurel ngạc nhiên nhìn lên. Ngoại trừ một vài trường hợp cá biệt thì những tiên khác đều đối xử tử tế với cô – họ cũng rất hay trò chuyện với cô nữa – nhưng cô chưa gọi ai là bạn bè cả. Nhưng với Katya thì khác. “Mình sẽ quay lại mà,” cô nói.

“Mình biết.” Katya cố gượng cười. Cô ngừng lại một thoáng rồi lại hỏi: “Nhưng cậu có thực sự *phải đi* không chứ? Mình mới chỉ nghe được loáng thoáng vài chuyện, nhưng họ nói sứ mệnh của cậu đã hoàn thành rồi mà? Cậu đã giành được quyền sở hữu mảnh đất nắm giữ cánh cổng. Cậu không thể ở lại đây ngay từ bây giờ sao?”

Laurel nhìn xuống đồng quần áo mà cô đang gấp, tránh ánh mắt của Katya. “Mọi chuyện phức tạp hơn thế nhiều. Mình còn có gia đình, bạn bè nữa. Mình không thể bỏ họ đơn độc được.”

“Cậu có thể về thăm họ mà,” Katya gợi ý, giọng cô bừng sáng. Nhưng Laurel vẫn cảm nhận được sự trang nghiêm trong câu nói của cô.

“Mình không chỉ muốn về để gặp họ,” Laurel nói một cách nghiêm túc. “Mình phải bảo vệ họ nữa. Vì mình mà họ gặp nguy hiểm, và mình phải có bốn phận với những người mình yêu thương.”

“Bốn phận với loài người sao?”

Laurel nghiêng chặt hàm và mất đến vài giây để kìm nén sự tức giận. Đó thực sự không phải lỗi của Katya. Cô ấy không biết những điều tốt đẹp hơn. Cô ấy thậm chí còn chưa bao giờ nhìn thấy một con người. Ý nghĩ ấy xuyên thấu cô, và thay vì đáp lại, Laurel đi tới bàn học rồi lấy ra một tấm ảnh nhỏ từ ngăn kéo. Đó là bức ảnh chụp cô và David trong một buổi khiêu vũ đầu mùa xuân. David đứng sau cô, vòng tay ôm chặt lấy cô. Người chụp ảnh đã chớp đúng khoảng khắc Laurel quay lại nhìn David, khuôn mặt nghiêng nghiêng của cô đang mỉm cười thật tươi, còn David thì đang nhìn xuống cô đầy âu yếm. Đây là một trong những bức ảnh yêu thích nhất của Laurel. Cô đưa nó cho Katya.

Một nụ cười bừng lên trên gương mặt Katya. “Cậu và anh ta đã ôm nhau thế này rồi cơ à?” Cô bạn hét lên. “Thế mà không thèm nói gì với mình nhé,” cô nói, đôi mắt mở to và nhìn chăm chú như bị thôi miên. Rồi cô liếc quanh phòng và hạ thấp giọng. “Anh ta là một Unseelie phải không? Mình đã nghe kể về bọn họ rồi. Họ sống bên ngoài những cánh cổng và...”

“Không,” Laurel cắt ngang. “Đó là David. Là con người mà mình nói với cậu đấy!”

Gương mặt Katya đầy hồ nghi. “Một con người á?” Cô nói với vẻ kinh ngạc tột độ rồi nhìn lại tấm ảnh, chau mày vẻ không ưa. “Nhưng... anh ta *đang chạm vào* cậu đấy!”

“Ừ, đúng thế đấy,” Laurel nói một cách nóng nảy và giật lấy tấm ảnh. “Anh ấy là bạn trai mình. Anh ấy chạm vào mình và hôn mình và...” Cô buộc mình ngừng lại trong vài giây. “Anh ấy yêu mình,” cô nói đồng dục nhưng điềm tĩnh.

Katya nhìn chăm chăm vào cô mấy giây liền trước khi khuôn mặt cô dịu. “Mình chỉ lo cho cậu ở ngoài đó,” cô bạn nói, đôi mắt vẫn liếc về phía bức ảnh gây sốc. “Con người không bao giờ tử tế với loài tiên chúng ta đâu.”

“Ý cậu là gì?”

Ánh nhìn trên gương mặt Katya biểu lộ rõ một sự quan tâm thành thực. Cô nhún vai. “Kể từ khi Avalon dính líu đến các sự vụ với con người đến nay đã là một khoảng thời gian dài. Mình biết đôi lúc nó cũng cần thiết. Nhưng dường như mối quan hệ giữa loài người với loài tiên luôn luôn kết thúc một cách tệ hại thì phải.”

Laurel chột ngắc lên. “Thật sao?”

“Chứ sao nữa. Sanzang, Scheherazade, rồi Guinevere. Lại còn có cả một chuyện đầy ô nhục đã xảy ra với Eva nữa chứ!”

Katya không nhận thấy một chiếc áo sơ mi đã vô tình tuột khỏi đôi bàn tay đang đông cứng của Laurel.

“Và còn nhiều người khác nữa. Mỗi lần Avalon tiếp cận vào thế giới con người là lại có thứ gì đó sai lầm. Mình có thể đoán chắc điều ấy!”

“Bố mẹ mình yêu mình, và David cũng thế. Họ sẽ không bao giờ làm bất cứ điều gì khiến mình tổn thương đâu!”

“Nhưng mà phải cẩn thận đấy nhé!” Katya nói.

Laurel lặng lẽ gói ghém đồ đạc trong vài phút, cẩn thận bọc những đồ trang sức cho mái tóc trong những chiếc váy dài. Sau khi nhìn lướt lại căn phòng xem mình còn quên thứ gì không, cô quay ra nhìn Katya. “Eva à? Cậu nói nghiêm túc đấy chứ?”

“Tất nhiên rồi! Sao thế? Con người đã nói gì về cô ấy?”

Laurel đang ngồi trên chiếc ghế dài thêu kim tuyến thì những cánh cửa của Học viện bật mở cho Jamison và hai người hộ vệ luôn-hiện-hữu của ông bước vào. Đây là một lý do để không bao giờ nên mong ước trở thành một tiên Mùa Đông. Laurel dĩ nhiên sẽ chẳng bao giờ muốn có ai đó cứ kè kè theo sát bên mình. Bị đi theo khoảng *một nửa* thời gian đã là quá lắm rồi.

“Laurel, cháu yêu của ta!” Jamison nói và giơ tay ra siết chặt lấy đôi bàn tay Laurel rồi mỉm cười như một người ông trù mẩn. Cô quay lại và với lấy chiếc túi hồng Katya đã đưa cho cô.

“Không, không,” Jamison quở trách. “Chưa đến lúc!” Khuôn mặt ông trở nên nghiêm nghị. “Ta và cháu còn nhiều điều để nói trước khi cháu chúng ta.” Ông ngồi xuống cạnh cô trên chiếc ghế dài. “Yeardley đã nói với ta rằng cháu là một học viên xuất sắc!”

Laurel mỉm cười trước lời khen ngợi từ vị giáo sư nghiêm khắc kia. Khó khăn lắm ông mới khen cô như vậy, vì thế lời khen trở nên quý giá hơn rất nhiều.

“Ông ấy rất hài lòng khi thông báo với ta rằng cháu có một tài năng tuyệt vời,” Jamison tiếp tục. “Là một hiện tượng – chữ ông ấy dùng đấy. Dù ta cũng chẳng ngạc nhiên chút nào,” ông nói, nở một nụ cười ấm áp với cô. “Ta đã cảm nhận được tiềm năng phi thường của cháu khi ta gặp cháu lần đầu tiên vào năm ngoái.”

“Ồ, không ạ,” Laurel nói, đầy ngạc nhiên. “Cháu không phải như thế đâu. Cháu còn lâu lắm mới có thể sẵn sàng. Cháu sẽ không bao giờ...”

“Ồ, ta nghĩ cháu sẽ làm được đấy. Cháu thậm chí còn tiềm ẩn nhiều khả năng hơn chúng ta mong đợi bởi cháu còn là một mầm cây bé xíu. Với thời gian và sự khổ luyện, ta chắc rằng những năng lực của cháu sẽ nở rộ một cách ngoạn mục. Cháu có thể còn vĩ đại như... thôi, đừng bận tâm. Cháu chỉ cần nuôi dưỡng những khả năng to lớn của mình. Chúng mạnh mẽ lắm đấy!” Ông vỗ nhẹ lên tay Laurel. “Ta tình cờ lại trở thành một người phán xét ưu tú cho những thứ này.”

“Ông ư?” Laurel khẽ hỏi, có đôi chút ngạc nhiên về sự táo bạo của mình.

Nụ cười của Jamison biến mất, thay vào đó là nét mặt nghiêm trang. “Đúng thế. Và cháu sẽ cần đến những kỹ năng cháu được học. Ta ngờ rằng cháu sẽ cần đến chúng sớm hơn dự tính đấy.” Ông quay về phía Laurel, khuôn mặt nghiêm nghị lạ lùng. “Ta mừng là cháu đã trở lại,” ông nói chân thành. “Sứ mệnh chúng ta giao cho cháu quan trọng hơn nhiều so với chúng ta mong đợi. Những bài học của cháu mùa hè này đã rất hà khắc và nặng nề, nhưng cháu phải kiên trì. Cháu phải luyện tập những kỹ năng được học cho đến khi thành thục. Thời gian là một thứ xa xỉ mà chúng ta không còn nhiều nữa đâu.”

Laurel nhìn lên ông. “Đây có phải là điều mà ông luôn định nói với cháu không?”

“Đúng vậy,” Jamison nói rồi lắc đầu. “Laurel, nói cho ta nghe, cháu biết gì về sự xói mòn?”

Laurel không hình dung được điều này có liên quan gì, nhưng vẫn trả lời: “Nó giống như khi nước chảy hay gió làm xói mòn đất đai đúng không ạ?”

“Đúng thế. Qua thời gian, gió và nước có thể mang theo những ngọn núi cao nhất ra

biển khơi. Nhưng,” ông nói, giơ cao một ngón tay, “một vạt đồi đầy c sẽ chống lại sự xói mòn, cũng như một bờ sông sẽ được giữ chắc bởi những lùm cây và cây cao. Chúng trải rộng bộ rễ của mình,” ông nói, giơ cao tay theo mạch nói, “và ôm chặt lấy. Cho dù dòng sông có cuốn trôi đi đá sỏi, nếu rễ cây đủ khỏe, chúng vẫn có thể chống đỡ được. Còn nếu không, rồi chúng sẽ bị cuốn theo.”

“Gần hai ngàn năm nay, chúng ta đã bảo vệ quê hương mình khỏi sự thâm nhập và khai thác của bọn ác quỷ cũng như con người. Khi sự xói mòn đe dọa thành lũy của chúng ta, chúng ta gieo trồng những hạt giống – như cháu vậy. Khi chúng ta đem cháu đến với bố mẹ cháu, chúng ta cũng chỉ mong cháu làm được như hầu hết các tiên khác, lớn lên tại nơi cháu được ươm mầm. Toàn bộ nhiệm vụ của cháu là lớn lên và thừa kế mảnh đất ấy, cùng với đó là phải giống con người đến mức không thể nghi ngờ, có như thế chúng ta mới che mắt được bọn quỷ ác kia. Cho đến khi cháu đến tuổi trưởng thành trong thế giới loài người, chúng ta mới có ý định đưa cháu trở về Học viện.”

“Nhưng giờ chúng ta cần nhiều hơn ở cháu.” Ông đặt một bàn tay lên tay Laurel, và cơn bối rối tràn ngập trong cô. “Laurel, có ai đó đang đi ngược lại với chúng ta, chống lại vùng đất này và chống lại những người của chúng ta. Thời gian cũng không còn ủng hộ chúng ta nữa. Chúng ta cần cháu vươn rộng bộ rễ của mình, Laurel ạ. Chúng ta cần cháu chiến đấu với dòng sông điên cuồng kia, dù kết quả thế nào đi chăng nữa. Nếu cháu không thể...”

Ông đột ngột nhìn đi chỗ khác, chăm chú hướng về khung cảnh đồng quê Avalon bên ngoài cửa sổ đang trải rộng dưới tầm mắt họ. Sau một thoáng ông lại cất lời. “Nếu cháu không thể, ta sợ rằng tất cả nơi này sẽ tan thành tro bụi mất.”

“Ông đang nói về bọn ác quỷ.” Laurel nói khi tìm lại được giọng nói của mình. “Ông đang nói về Barnes.” Nhiều tháng nay cô đã không nói to cái tên này lên. Kể từ tháng Mười hai đến giờ chẳng thấy tăm tích gì của hắn, nhưng hắn chưa bao giờ ra khỏi tâm trí cô. Trong nhiều tháng liền cô vẫn giật mình trong bóng đêm và mắt cô vẫn lén nhìn vào những góc khuất.

“Ta không ngu ngốc mà tin rằng hắn chỉ có một mình đâu,” Jamison nói, vẫn hướng ánh nhìn ra toàn cảnh Avalon. Rồi ông quay lại với Laurel, đôi mắt màu xanh sắc sảo bắt gặp ánh nhìn đăm đăm của cô. “Cả cháu cũng thế.”

“Kẻ nào liên minh với hắn? Và tại sao ạ?” Laurel hỏi.

“Chúng ta không biết,” Jamison đáp. “Những gì chúng ta biết được là Barnes vẫn còn sống và đang lớn vồn đâu đó ngoài kia.”

“Nhưng hắn không thể lợi dụng cháu được nữa. Hắn không thể cháu bán mảnh đất cho hắn,” Laurel quả quyết.

Jamison cười buồn. “Giá mà mọi thứ đơn giản được như thế. Hắn còn có thể lợi dụng được nhiều thứ từ cháu lắm. Tuy hắn đã biết mảnh đất nằm đâu, hắn vẫn chưa biết vị trí của cánh cổng. Hắn sẽ cố dùng cháu để tìm ra nó.”

“Sao hắn cần phải biết ạ? Hắn không thể dẫn tay chân của hắn đến và san bằng toàn bộ khu rừng này sao?”

“Hắn có thể, nhưng chớ đánh giá thấp những kỹ năng của đội lính gác của chúng ta hay sức mạnh của cánh cổng. Cánh cổng có thể bị phá hủy, nhưng nếu thế thì phải có một lượng sức mạnh tập trung khổng lồ. Nếu hắn không tìm thấy chính xác cánh cổng ở đâu, hắn không thể phá hủy nó.”

“Cháu sẽ không bao giờ nói ra đây!” Laurel nói đầy sôi sục.

“Ta biết điều đó, và trong thâm tâm ta đoán rằng *hắn* cũng biết điều đó. Nhưng điều đó không ngăn cản được hắn tìm cháu để trả thù đâu. Không có một loài sinh vật nào mà ý niệm về sự trả thù lại ăn sâu bắt rễ trong tâm khảm như bọn ác quỷ này. Lòng khao khát trả thù của chúng mạnh mẽ và sâu sắc hơn bất cứ điều gì. Chỉ riêng lý do đó thôi cũng đủ khiến hắn tìm đến cháu rồi.”

“Thế sao hắn không làm thế ạ?” Laurel hỏi. “Hắn có rất nhiều cơ hội. Đã sáu tháng trôi qua rồi.” Cô nhún vai. “Hay là hắn đã chết thật rồi nhỉ?”

Nhưng Jamison lắc đầu. “Cháu đã quan sát cây bẫy ruồi Venus bao giờ chưa?”

Laurel thầm cười khúc khích, nhớ lại cuộc trò chuyện giữa cô với David hồi năm ngoái. “Rồi ạ,” cô đáp. “Hồi cháu còn bé mẹ cháu có trồng một cây.”

“Cháu đã bao giờ tự hỏi vì sao cây bẫy ruồi có thể bắt được ruồi chưa?” Jamison hỏi. “Con ruồi còn nhanh hơn, có thể nhìn thấy nguy hiểm đang ập tới, nó sẽ tẩu thoát được một cách dễ dàng nhất. Như thế thì mọi cây bẫy ruồi sẽ đều chết đói hết. Sao chúng lại không thế?”

Laurel nhún vai.

“Bởi vì chúng kiên nhẫn,” Jamison nói. “Chúng hoàn toàn yên lặng và dường như vô hại. Chúng không động tĩnh gì cho đến khi con ruồi bò lang thang một cách thỏa mãn ngay trong lồng bẫy. Chỉ khi gần như chắc chắn thì chúng mới chuyển động. Bọn quỷ khổng lồ

cũng thế, Laurel ạ. Barnes vẫn đợi, hẳn sẽ đợi cho đến khi cháu buông lỏng mọi sự thận trọng và đề phòng. Và, chỉ đến khi ấy, hẳn mới

Laurel cảm thấy họng mình thít chặt lại. “Cháu có thể làm gì để ngăn cản hẳn ạ?”

“Luyện tập những gì Yeardley đã dạy cho cháu,” Jamison đáp. “Đó sẽ là sự phòng vệ tuyệt vời nhất của cháu. Và đặc biệt cẩn thận những khi mặt trời lặn...”

“Barnes có thể đi ra ngoài cả ngày mà,” Laurel cắt ngang. “Chúng ta đều biết điều đó.”

“Không phải là ta ngu ngốc đến mức không nhận ra,” Jamison nói, không hề tỏ ý khó chịu khi bị Laurel cắt lời. “Nhưng sự thực là Barnes – hay bất kỳ tên quỷ nào – cũng đều yếu nhất vào lúc ban ngày, còn *cháu* thì yếu nhất khi mặt trời lặn. Việc cháu cẩn thận sau lúc hoàng hôn chẳng thể ngăn cản nổi bọn quỷ, nhưng ít nhất cũng giảm bớt đi những lợi thế của chúng.” Ông hơi duỗi chân ra. “Và điều đó cũng tạo điều kiện thuận lợi cho những người bảo vệ cháu.”

“Những người bảo vệ cho cháu ư?”

“Sau chuyện xảy ra vào mùa thu năm ngoái, chúng ta đã bố trí lính gác quanh khu rừng gần nhà cháu. Shar không muốn ta nói với cháu điều này – cậu ấy sợ rằng nó sẽ làm cháu lo lắng thêm – nhưng ta cảm thấy cháu có quyền được biết.”

“Cháu lại bị theo dõi lần nữa à” Laurel nói, cơn bực dọc ngày xưa lại trào lên trong cô.

“Không,” Jamison khẳng định chắc chắn. “Cháu đơn giản là được bảo vệ. Không có tiên nào nhòm vào cửa sổ nhà cháu hay xâm phạm những khoảng khắc riêng tư của cháu. Nhưng *ngôi nhà* của cháu đang được quan sát và trông coi. Nó đang được trông nom để tránh khỏi sự xâm nhập của bọn quỷ khổng lồ, và khi cháu còn ở đó, chỉ có tên quỷ mạnh nhất mới có thể tiếp cận được cháu. Hãy nhớ rằng khu rừng phía sau nhà cháu cũng là một ngôi nhà chứ không chỉ là những hàng cây. Các lính gác sẽ bảo vệ cháu khỏi tai họa.”

Laurel gật đầu, quai hàm cô nghiến chặt lại. Cô vẫn cảm thấy khó chịu khi bị những lính gác theo dõi sát sao – đôi khi còn bắt cô phải quên đi – trong hầu hết thời gian ở thế giới con người. Dù sự xâm phạm có bớt đi đôi chút, nhưng cô vẫn có cảm giác mất tự do. Nhưng cô biết tranh cãi thế nào đây? Cô đã tận mắt chứng kiến cơn thịnh nộ của Barnes, thấy hẳn bắn Tamani, rồi nhảy qua ô cửa sổ cao hơn bốn mét và tẩu thoát ngay sau khi Laurel bắn hẳn. Barnes là một kẻ đầy quyền lực cần phải tiêu diệt, và dù thầy Yeardley có tin tưởng vào những kỹ năng non nớt của cô thì cô vẫn không tin chút nào. Cô cần giúp đỡ và không có cách nào phủ nhận được

Như thường lệ, Jamison đã đứng. Ở ông toát ra sự thông thái, và ngay cả những người thầy thông thái nhất Học viện cũng chỉ như những ngọn nến yếu ớt lập lờ trước ánh sáng thái dương rực rỡ của sự thấu suốt ở ông. Dường như thật ngớ ngẩn khi ông ở đây, an ủi cô khi cô đang đối mặt với nỗi sợ hãi và nghi ngờ chính bản thân mình, khi Avalon có thể an toàn hơn rất nhiều dưới sự chỉ dẫn của ông.

“Sao...” Nhưng Laurel đã ngừng ngay câu hỏi của mình. Cô thường tự hỏi vì sao trong số những tiên Mùa Đông ít ỏi được chọn ra, Jamison lại không được chọn làm người cai trị toàn cõi Avalon. Nhưng đó đâu phải là việc của cô chứ!

“Gì hả Laurel?”

Laurel lắc đầu. “Không có gì ạ.”

“Cháu muốn biết...” Jamison nhìn thẳng vào Laurel rồi mỉm cười. Ông ngạc nhiên đôi chút, nhưng không hề phiền lòng chút nào. “Cháu muốn biết vì sao ta không phải là Vua đúng không?”

Laurel thở gấp. “Làm sao ông...?”

“Có những thứ trong cuộc đời chẳng hơn gì một sự may rủi tình cờ, và đây là một trong những điều kiện như thế. Vị Nữ hoàng gần đây nhất già hơn ta vài tuổi, nhưng đủ trẻ để nhậm chức Nữ hoàng vào thời điểm truyền ngôi. Và khi bà ấy từ già cõi đời,” ông cười, “ta không còn là một cây non có thể bị bẻ cong và uốn vào những vai trò nhất định nữa. Có lẽ nếu không có tiên Mùa Đông nào khác kế thừa ngôi vị... nhưng ơn trời, rất nhiều rất nhiều thế hệ rồi chúng ta không rơi vào tình cảnh tuyệt vọng như thế.”

“Ôi...” Laurel không biết phải nói gì nữa. Nói câu *Cháu xin lỗi* e rằng không thích hợp.

“Ta không buồn phiền vì điều đó đâu,” Jamison nói, một lần nữa dường như ông đọc được ý nghĩ của cô. “Ta đã dành hơn một trăm năm để làm người cố vấn cho một trong những nữ hoàng vĩ đại nhất trong lịch sử Avalon.” Ánh lấp lánh lại trở lại đôi mắt ông. “Hay ít nhất cũng là ta cảm thấy như vậy.” Ông thở dài mệt mỏi. “Nữ hoàng mới này... ừm, với một sự phát triển mà chỉ có thời gian và kinh nghiệm mới đem lại sự ra hoa kết trái, có lẽ những phán quyết của bà ấy sẽ được cải thiện dần dần.”

Sự chỉ trích của ông với Nữ hoàng, dù lịch sự và nhẹ nhàng, vẫn làm Laurel thấy sốc. Theo những gì cô được biết thì chưa ai dám nói những lời vô lễ với bà. Nhưng giờ đây lại có một tiên Mùa Đông khác được tự do nói những điều mình nghĩ. Cô không thể không băn khoăn có điều gì đặc biệt khiến Nữ hoàng có những phán quyết sai lầm.

Cái nhìn đầy ý nghĩa trên gương mặt Jamison làm Laurel nghĩ đến cha của Tamani. “Ông sẽ trở thành một... Người Thầm Lặng, đúng không Jamison?”

Ông nhìn cô và cười rất dịu dàng. “Giờ thì ai kể cho cháu nghe về họ thế hả?”

Laurel cúi đầu ngượng ngùng và im lặng. Khi cô ngẩng lên, Jamison không nhìn cô mà hướng ra cửa sổ phía đông, nơi ta có thể nhìn thấy những cành nhánh nhiều màu và tán lá khổng lồ của Cây Thế Giới đang vươn cao hơn tất cả những cây loài bình thường khác, nếu ta biết mình đang tìm kiếm điều gì.

“Là Tamani, đúng không nhỉ?”

Laurel gật đầu.

“Thằng bé đã sầu não rất nhiều kể từ khi cha nó nhập vào thân cây. Ta mong cháu có thể giúp nó tìm lại hạnh phúc một lần nữa.”

Laurel lại cảm thấy tội lỗi và hy vọng Jamison không biết cô đã tránh mặt Tamani lâu đến thế nào khi anh đang mong ngóng cô từng phút giây.

“Ta có một mong muốn tha thiết được theo bước cha của Tam,” Jamison nói. “Nhưng ta đã già rồi. Ta không còn đủ sức chịu đựng nữa.” Ông lại hướng về phía cô, nụ cười bao phủ lên nét đượm buồn trên khuôn mặt – dù là không hoàn toàn. “Nơi này cần ta. Đôi lúc một người phải gạt sang bên những khao khát của bản thân để phục vụ cho những lợi ích vĩ đại hơn. Ta sợ rằng Avalon đang ở trong thế ngàn cân treo sợi tóc như ngày trước. Ta...” Ông liếc về phía những tiên giám hộ, nhưng họ cố ý nhìn đi chỗ khác. Tuy nhiên ông vẫn hạ thấp giọng mình. “Ta đã đến bên cái cây, và ta đã nghe những thanh âm trong gió.”

Laurel nín thở, mắt cô đắm đắm vào mắt Jamison.

“Ta vẫn có một sứ mệnh. Có một vài việc không ai ngoài ta có thể... hoặc sẽ... làm. Và vì thế ta bằng lòng ở lại.”

Trước khi Laurel có thể hỏi xa hơn, Jamison đã đứng dậy và đưa tay cho cô. “Chúng ta đi tiếp nhé?”

Họ đi theo con đường mòn quen thuộc dẫn ra ngoài Học viện, xuống phía khu đất hình vuông có tường bao quanh – nơi án ngữ những cánh cổng và đội lính gác đang sắp hàng sau chúng. Laurel háo hức muốn nhìn xem Jamison sẽ mở con đường kỳ diệu về nhà cô như thế nào. Cô đợi ông làm thứ gì đó màu nhiệm – một cơn mưa lấp lánh, một luồng ánh

sáng chói lòa, hay ít nhất cũng là một câu thần chú cổ xưa – nhưng tất cả những gì ông làm là bước tới và kéo cánh cửa quanh những tấm bản lề câm lặng. Liếc về những tiên phía sau, ông mở cánh cửa rộng ra và ngay lập tức một tốp lính gác khác đứng thành một hình vòng cung rộng. Đứng chính giữa là Shar – nghiêm trang và rục rịch, còn bên phải anh là Tamani. Tất cả đều vận áo giáp, một cảnh tượng có phần đáng sợ, nhưng Laurel đã quen rồi.

Jamison đưa cánh tay lên lần nữa, mời Laurel bước qua cánh cổng. Đúng giây cuối cùng ông nhẹ nhàng ôm siết lấy bờ vai cô và ghé lại gần cô. “Hãy trở lại nhé,” ông thì thầm. “Avalon cần cháu!”

Nhưng khi cô nhìn lại, thấy ông đã khép cánh cổng vào. Hai giây sau những hình ảnh của Avalon đã tan chảy vào những bóng cây rồi biến mất.

“Để anh cầm cho,” Tamani cất tiếng làm Laurel giật mình. Cô mỉm cười và đưa chiếc túi lớn màu hồng cho anh. Anh nhìn chiếc túi và bật cười. “Ôi! Phụ nữ và mớ váy áo của họ!”

Laurel cười toe toét rồi quay lại nhìn cánh cổng lần cuối cùng, nhưng nó đã xoắn vặn trở lại trong cái thân cây trông khá là bình thường ấy. Cô lắc lắc đầu, vẫn chưa hết kinh ngạc trước những gì vừa được chứng kiến mùa hè này.

“Dù anh chẳng hề muốn chút nào, nhưng chúng ta cần phải nhanh lên,” Tamani nói. “Mong rằng mẹ em sẽ đến đây sớm và tốt hơn là em nên đợi bà ấy.” Anh đặt tay lên eo lưng cô và Laurel cảm thấy những tiên khác tan biến vào khu rừng chỉ cô cùng Tamani rảo bước trên con đường nhỏ.

Laurel lại cảm thấy lúng túng – thứ cảm giác thường trỗi dậy mỗi khi cô phải tạm biệt Tamani. Họ bước đi trong im lặng cho đến khi tới một điểm có thể nhìn thấy ngôi nhà gỗ và con đường xe chạy dài tít tắp. “Không có ai ở đây cả,” Tamani nói. “Nhưng anh đoán chỉ khoảng vài phút nữa thôi.”

“Em...” Giọng cô nghẹn lại. “Em rất tiếc khi không còn nhiều thời gian nữa.”

Tamani cười dịu dàng. “Anh hạnh phúc khi em thấy tiếc.” Anh dựa vào một cái cây, một chân giơ lên chống vào thân cây. Anh không nhìn cô. “Lần này em đi bao lâu?”

Cảm giác tội lỗi thiêu đốt lồng ngực Laurel khi cô nhớ lại những gì Jamison đã nói. “Không như anh nghĩ đâu.” Cô nói. “Em phải...”

“Được rồi,” Tamani cắt ngang. “Anh không có ý gì đâu. Anh chỉ thắc mắc, thế thôi.”

“Không lâu như lần trước đâu,” cô nói một cách bốc đồng.

“Là khi nào?” Tamani hỏi và nhìn thẳng vào cô, cái vỏ bọc vốn thân nhiên lạnh lùng của anh giờ vỡ vụn.

“Em không biết,” Laurel nói, tránh ánh nhìn chăm chăm của anh. Cô không thể nhìn vào mắt anh khi chúng đang mở to và dễ bị tổn thương như thế. “Em không thể thì thoảng đến thăm anh sao?”

Tamani im lặng trong một thoáng. “Được rồi,” anh nói. “Anh sẽ tìm ra cách. Chỉ cần em đến.” anh nói thêm đầy tha thiết.

“Em sẽ đến mà,” cô hứa.

Cả hai người cùng quay lại khi nghe thấy tiếng ô tô trên đường cái ngày một gần.

“Cỗ xe ngựa của em kìa,” Tamani nói và cười thật tươi, nhưng rồi miệng anh mím chặt lại.

“Cảm ơn anh,” Laurel nói. “Vì tất cả.”

Anh nhún vai, hai tay đút vào trong túi. “Anh có làm được điều gì đặc biệt đâu!”

“Anh...” Cô cố tìm ra từ để diễn tả những gì mình cảm nhận, nhưng không thể. Cô ghét phải nói lời tạm biệt. “Em...” Lần này câu nói đùa của cô bị cắt ngang bởi một hồi còi gấp gáp. “Mẹ em đấy,” cô nói vẻ xin lỗi. “Em phải đi rồi!”

Tamani gật đầu, nhưng vẫn đứng yên.

Laurel phải làm điều gì đó.

Laurel ngáp ngừng, rồi nhanh chóng bước tới hôn lên má anh và lao đi thật nhanh trước khi anh kịp nói gì. Cô vội bước trên con đường mòn về phía chiếc xe giờ đã đỗ lại và im lặng. Cô đứng sững lại. Đó không phải là xe của mẹ cô.

“David!” Âm thanh ấy thoát ra khỏi miệng Laurel ngay trước khi đôi cánh tay cậu ôm siết lấy cô, kéo cô vào ngực mình. Những ngón chân cô bỗng rời mặt đất và cô bỗng quay vòng vòng, giống như cái cách mà Tamani đã nhắc nhở cô lên rồi xoay tít ngay bên ngoài Học viện. Cảm giác được áp má vào ngực David khiến cô nhớ lại những lần được ôm

cậu thật chặt trên chiếc đi văng, trên bãi cỏ công viên, trên ô tô hay trên giường cậu. Cô níu chặt lấy cậu và cảm thấy phần nào xấu hổ khi nhận ra cô rất ít khi nghĩ về cậu kể từ lúc đi xa. Hai tháng xa cách dồn nén lại, và nước mắt đọng đầy đôi mắt cô trong khi cánh tay cô cứ níu lấy cổ cậu không rời.

Những ngón tay David nhẹ nhàng nâng cằm Laurel lên và trước khi cô kịp phản đối, môi cậu đã tìm môi cô – dịu dàng nhưng cương quyết. Cô không thể làm được gì ngoài việc hôn lại cậu, biết rằng Tamani mới chỉ vừa khuất xa tầm mắt, đang q tái hợp này với một vẻ thận trọng cảnh giác mà anh rất giỏi khoác lên mình.

Chương 9

“Laurel?”

Cô giật mình và chiếc ống hình trụ làm từ đường nung nóng nhỏ xíu vỡ tan. “Mình ở đây,” Laurel đáp một cách mệt mỏi.

David sải bước qua ngưỡng cửa và ôm choàng lấy cô, đặt một nụ hôn lên má cô. Đôi mắt cậu tia ngay sang vt đặt trước mặt cô. “Cậu đang làm gì đây?”

Để những vụn thủy tinh rơi lả tả trên tay xuống mặt bàn, Laurel thở dài. “Mình đang cố làm những chiếc lọ nhỏ từ thủy tinh chế bằng đường nung.”

“Chúng làm từ đường thật đấy à?”

Laurel vừa gật đầu vừa day day hai bên thái dương. “Cậu có thể ăn những mảnh vụn này nếu muốn,” Laurel nói, không thực sự mong cậu bạn làm điều đó.

David nhìn một cách ngờ vực vào đồng thủy tinh vụn rồi nhặt một mảnh to lên. Cậu nghiên cứu trong một thoáng rồi liếm lên bề mặt nó, tránh phần đầu sắc nhọn. “Như là kẹo cứng ấy,” cậu nói, đặt mảnh vụn ấy lên mặt bàn. “Kỳ lạ thật!”

“Mình làm hỏng nhiều lắm rồi.”

“Chúng để làm gì vậy?”

Laurel quay trở lại bộ đồ nghề và lôi ra một lọ thủy tinh – chiếc lọ thầy Yeardley đã làm chứ không phải cô. Cô vẫn chưa làm được chiếc nào cho ra hồn. Cô trao nó cho David. “Một vài loại thuốc nước hay thuốc tiên không thể lưu trữ được ở dạng thức cuối cùng. Vì thế cậu sẽ phải chia chúng làm hai phần. Khi chúng được pha chế xong, những hiệu ứng cậu mong chờ sẽ xảy ra ngay lập tức. Vì thế cậu sẽ trữ những phần khác nhau còn lại trong những lọ thủy tinh để có thể pha trộn chúng đúng thời điểm, hoặc bóp nát chúng trong trường hợp khẩn cấp.”

“Chắc sẽ đau lắm nhỉ?” David vừa nói vừa thận trọng đưa lại cho Laurel chiếc lọ mỏng manh.

Laurel lắc đầu. “Nó không dày đến mức cửa vào tay cậu đâu. Nhưng nếu có như thế đi chăng nữa, thì mảng đường cũng sẽ tan ra và cậu sẽ không phải gấp những mẫu thủy tinh ra khỏi tay mình hay những thứ tương tự đâu – đó là lí do vì sao cậu không sử dụng loại thủy tinh thông thường. Một cách lí tưởng thì cậu chỉ cần đổ chúng vào một chiếc cối, hoặc bất cứ thứ gì như thế, nhưng cậu phải chuẩn bị trước mọi tình huống.” Mình không phải chuẩn bị trước mọi tình huống, cô tự nhủ lòng.

“Thuốc nước không hòa tan đường à?”

“Hầu như là không”

“Tại sao?”

“Mình không biết, David” Laurel nói ngắn gọn. “Đơn giản là không.”

“Mình xin lỗi,” David khẽ nói. Cậu kéo chiếc ghế màu hồng có lót đệm ra và cùng ngồi xuống với cô bên cạnh bàn. “Thế cậu làm nó như thế nào?”

Laurel hít một hơi thật sâu và sẵn sàng thử lại lần nữa. “Mình lấy một ít bột mía đường này.” Cô nói và chỉ vào một chiếc túi vải đựng thứ bột mịn màu xanh, “và trộn nó với nhựa thông.” Vừa nói cô vừa làm theo y hệt, cố gắng tập trung mặc dù hơi thở của David đang ngay sát tai cô, ánh mắt cậu đang nhìn không chớp vào đôi tay cô. Cô hầu như có thể nghe thấy tâm trí cậu đang kêu ong ong khi cậu cố gắng tiếp thu mọi thứ vào đầu. “Nó đặc và sánh như si rô ấy,” cô nói, ngoáy hỗn hợp vừa tạo ra bằng một chiếc thìa thủy tinh, “và nó sẽ nóng dần lên.”

David gật đầu và tiếp tục quan sát.

“Sau đó mình sẽ lấy chiếc ống hút nhỏ này,” cô nói rồi nhặt lên một vật trông như một chiếc ống hút đã cắt đi một nửa và làm bằng thủy tinh. Laurel không nói với David là nó làm từ một mảnh kim cương rắn. “Mình nhúng nó vào hỗn hợp đường và thối, như thối thủy tinh thông thường ấy.” Nghe thì có vẻ dễ dàng, và hầu hết các tiên Mùa Thu ở tuổi cô đều đã tự làm ra những chiếc lọ cho chính họ từ nhiều năm nay. Nhưng Laurel không có được cái tài năng ấy.

Cô lại hít vào, hút lên một lượng hỗn hợp đường rất nhỏ vào trong ống rồi bắt đầu thổi ra, rất chậm rãi, trong khi hình dung – và tập trung – vào thứ mà cô muốn nó trở thành. Cô xoay chiếc ống trong khi thổi, và một bong bóng nhỏ phình to từ đầu ống, kéo dài dần, đi ngược lại mọi nguyên tắc vật lí, không phải bong bóng tròn mà là khối trụ dài. Thứ hóa hợp mờ đục đã trắng dần lên và chuyển sang trong mờ.

Laurel thổi vào chiếc ống thêm một chút không khí nữa rồi xoay xỏa một lần trước khi rời miệng ra. Cô luôn làm tốt cho đến bước này.

“Nó

“Suýt!” Laurel ra lệnh, cầm lên một con dao nhỏ bằng bạc trông như con dao mổ. Cô rạch một đường vòng quanh chỗ lớp thủy tinh-đường dính liền với chiến ống kim cương, sau đó kéo khối thủy tinh hình trụ ra, chậm chậm tách nó ra từ chiếc ống.

Ban đầu mọi thứ khá dễ dàng và Laurel thận trọng xoay tròn khối thủy tinh, tiếp tục tách nó ra. Cô nín thở khi kéo chiếc ống ra tại điểm kết dính cuối cùng. Khối đường còn dẻo oàn xuống, chảy ra thành một dải dài và vỡ vụn.

Và thế là, nó vỡ tan tành.

“Chết tiệt!” Laurel kêu lên, đặt mạnh chiếc ống xuống bàn cái “rầm”.

“Cẩn thận đấy.” David nói.

Laurel gạt đi sự quan tâm của cậu bạn bằng một cái xoa tay khó chịu. “Nó không vỡ được đâu,” cô lầm bầm.

Một khoảng lặng kéo dài khi Laurel ngهن cứu đông mảnh thủy tinh, cố gắng tìm ra mình đã làm sai ở điểm nào. Có lẽ cô đã hút lên hơi nhiều hỗn hợp đường và làm cho thành lọ trở nên dày hơn.

“Mình...mình có thể thử không?” David ngập ngừng hỏi.

“Nếu cậu muốn,” Laurel đáp, dù cô biết nó sẽ không thành công.

Nhưng David chỉ cười toe toét và nhảy sang chiếc ghế Laurel vừa ngồi. Cô quan sát cậu đang cố gắng làm theo bắt chước những gì cô làm, hút một lượng nhỏ thứ si rô dẻo quánh lên rồi nhẹ nhàng thổi. Trong một giây có vẻ như cậu đã làm được. Một bong bóng bé tí xíu hình thành ở đầu ống – dù nó cáo hình cầu hơn là hình thuôn dài. Nhưng hầu như ngay sau khi hình thành, khối bong bóng nổ bốp một tiếng và khối chất lỏng chảy một cách vô vọng ra khỏi chiếc ống kim cương.

“Mình làm sai ở điểm nào chứ?” David hỏi.

“Chẳng ở điểm nào cả,” Laurel nói.” Chỉ là cậu không thể làm thôi.”

“Mình không hiểu vì sao,” David nói, nhìn một giọt màu xanh còn dính lại nơi đầu ống. “Không thể có chuyện chúng ta làm chính xác từng bước như nhau mà lại cho những kết quả khác nhau một trời một vực như vậy được. Ít nhất thì chúng cũng phải giống nhau chứ!”

“Đây không phải là vật lí, David; không phải là khoa học. Mình làm được vì mình là một tiên Mùa Thu và đó là phần kết của lời giải thích. À” cô nói, lấy lại chiếc ống t David “mình gần như làm được.”

“Nhưng tại sao chứ?”

“Mình không biết!!!” Laurel nóng nảy nói.

“À, hay là cậu đã thổi nó theo một cách nào đó? Có kỹ xảo nào đó mà mình không nhìn thấy à?” David hỏi, không hề nhận thấy sự cáu giận của cô.

“Không. Những gì cậu nhìn thấy là những gì mình làm. Không có một phương pháp bí mật nào cả.”

“Vậy mình làm sai ở chỗ nào nhỉ?”

“Cậu làm sai ở điểm nào ư?” Laurel cười mỉa mai. “David, đến mình còn không biết mình đã làm sai ở điểm nào nữa là!” Cô ngồi sụp xuống giường. “Ở Avalon, trong ba tuần cuối ngày nào mình cũng dành một tiếng đầu hồ để tập thổi lọ thủy tinh. Vậy mà mình vẫn không làm được chiếc nào mà không làm vỡ nó. Không một chiếc nào hết!”

David ngồi xuống giường với cô. “Một tiếng mỗi ngày ư?”

Laurel biết David đang băn khoăn không biết nếu luyện tập thì cậu có thể thổi được lọ không, nhưng ít nhất anh chàng cũng không nói như thế. “Những thầy giáo của mình luôn nói rằng nếu mình nghiên cứu kĩ các bộ phận cấu thành cùng các qui trình, phương pháp, thì trực giác của mình sẽ làm phần còn lại. Nhưng mình chẳng thấy có hiệu quả là gì cả.”

“Vậy cậu mới chỉ được biết những gì phải làm thôi à?”

“Đó là những gì họ luôn luôn nói.”

“Giống như...bản năng ấy hả?”

Nghe đến câu này Laurel thả lưng đánh phịch xuống giường, tiếng thở dài thất vọng thoát ra từ miệng cô. “Ôi trời ơi, bản năng, đó là cái từ chết tiệt ở Avalon đấy! Thầy

Yeardley lúc nào cũng bảo mình: “Cháu phải cố gắng dựa vào bản năng, cháu cần phải tin tưởng vào bản năng của cháu.” Nhưng mình đã tra từ điển hai từ đó và chúng có nghĩa y như nhau mà!”

David nằm xuống cạnh cô và xích lại gần cánh tay cậu, tay cô ôm vòng qua ngực cậu. Làm sao cô sống được mà thiếu điều này trong tám tuần qua nhỉ? “Thật là thất vọng. Mọi tiên ở tuổi của mình đều đã vượt xa mình. Và họ ngày càng tiến bộ hơn nữa. Từng phút một ấy!” Cô thở dài. “Mình sẽ không bao giờ bắt kịp họ.”

“Cậu sẽ làm được mà ,” David nói, đôi môi cậu mơn man lên cổ cô. “Rồi cậu sẽ làm được.”

“Không, mình không làm được đâu,” Laurel ủ rũ nói.

“Có, cậu làm được,” David nhắc lại, mũi cậu chạm nhẹ vào mũi cô. Cánh tay cậu siết chặt eo cô làm cô không thể không mỉm cười.

“Cám ơn cậu,” cô nói.

Laurel nhắm mắt lại chờ đợi một nụ hôn, nhưng một tiếng gõ nhẹ nơi ngưỡng cửa khiến cô bật dậy.

“Các con ít nhất có thể nghiêm túc khi mẹ đang ở nhà không?” Mẹ Laurel lạnh lùng nói. “Các con biết đấy, giả vờ là các con đang tuân theo qui định ấy mà.”

David nhảy dựng lên và đứng cách xa chiếc giường tới gần một mét.

Laurel từ từ nhồm người dậy.” Con đã để cửa mở mà!”

“Ồ tốt đấy,” mẹ cô đáp. “Mẹ không thể đợi đến khi chứng kiến chuyện gì đang diễn ra khi bước vào phòng con lần tới đâu. Mẹ đến cửa hàng đây,” bà tiếp tục trước khi Laurel có thể đáp lại. “Mẹ muốn cả hai đứa đi xuống nhà, nào!”

Laurel nhìn mẹ ra khỏi nhà trong bộ váy áo đẹp mắt và một chiếc túi đậm chất buôn bán khoác trên vai. Đây chỉ là một trong vô số những thay đổi đã chào đón cô kể từ khi cô trở về từ tiên giới.

Đầu tiên là một sự việc thật là thường: David đã lái xe đưa cô về ngày hôm qua và đỗ lại bên cạnh một chiếc Nissan Sentra đen bóng với một chiếc nơ màu đỏ dính trên nóc trên lối xe chạy vào nhà cô. “Bố thấy là từ khi con biết chia sẻ trách nhiệm với tình hình tài chính của nhà ta, thì con cũng nên được hưởng một vài lợi ích từ điều đó,” bố cô nói

và cười vang khi Laurel vòng tay ôm chặt lấy ông. Viên kim cương Jamison đưa cho cô năm ngoái để giúp bố mẹ cô không phải bán mảnh đất đã chi trả được rất nhiều thứ nữa ngoài những hóa đơn thuốc của bố cô, nhưng Laurel không nghĩ nó còn được dùng cho những lợi ích cá nhân thế này.

Sự thay đổi lớn lao thứ hai là bố mẹ cô đã sửa sang lại ngôi nhà bé xiu của họ bằng cách xây thêm một phòng giải trí với rất nhiều cửa sổ lớn rất tiện lợi cho Laurel – và còn nói thêm gian bếp. Việc cô con gái vắng nhà trong suốt mùa hè đã trở thành cơ hội hoàn hảo với họ. Lẽ ra mọi thứ sẽ hoàn thành ngay trước khi Laurel trở về, nhưng ngay từ lúc bước vào cửa cô đã phải đi qua một đồng dụng cụ đồ nghề ngổn ngang. Mấy ông thầu khoán hứa sẽ dọn đi vào cuối tuần, nhưng Laurel vẫn hồ nghi điều ấy.

Nhưng đổi t lớn lao nhất, còn đáng ngạc nhiên hơn cả chiếc xe của cô, là vào mùa xuân bố cô đã mua lại được mấy cửa hàng cạnh hiệu sách của ông để định mở rộng thêm hiệu sách, nhưng ngay saou khi Laurel tới Avalon, bố mẹ cô đã quyết định mở lại một cửa hiệu mới – bán những phương thuốc trị liệu chiết xuất từ tự nhiên của mẹ cô. Cửa hiệu Những phương thuốc từ Tự nhiên – mới được khai trương ngay trước khi Laurel về nhà – bán những liều thuốc tự chế và hàng loạt những vitamin, thảo dược và thực phẩm tự nhiên, cũng như những cuốn sách hay ho về sức khỏe được bày bán tại hiệu sách xinh xắn ngay bên cạnh. Bố mẹ cô bây giờ còn nhìn thấy nhau nhiều hơn cả thời trước khi họ cưới.

Thật tuyệt! Laurel tiếp tục tự nhủ. Trên tất cả, mẹ cô đáng được hưởng những thứ thuộc về bà. Nhưng sau lần Laurel vắng nhà vừa rồi, mẹ bỗng trở nên dần xa cách với cô. trong khi bố cô dường như chẳng bao giờ nghe đủ những chuyện về Avalon, thì trong những cuộc trò chuyện ấy mẹ cô thường đột nhiên nhớ ra có việc gì đó cần làm ở một căn phòng khác. Laurel có cảm giác cửa hiệu mới của mẹ giống như một con đường giải thoát, suốt hai mươi bốn tiếng ở nhà vô chỉ nhìn thấy bà trong những bữa tối ngắn ngủi hay một hai lần bà chạy ào vào làm mấy việc lặt vặt rồi lại chạy ào ra. Laurel cảm thấy điều đó không giúp gia đình cô giải quyết được vấn đề.

Cô thở dài đứng dậy rồi kéo cánh tay David để cậu ngồi dậy theo. “Đi thôi, chúng mình xuống dưới nhà đi.”

“Ừ, nhưng...” David chỉ vào những dụng cụ làm thủy tinh la liệt trên bàn Laure.

“Hôm nay mình làm đủ rồi,” Laurel nói. “Đi làm thứ gì vui vẻ đi! Còn mấy ngày nữa là chúng mình lại phải đi học rồi đấy,” Cố kéo cậu về phía cửa, “sáng nay mẹ mình làm bánh quế cuộn đấy,” cô nói, cố khích lệ anh chàng.

Lần này thì David chịu nhấc chân lên, nhưng cậu còn nhìn về phía chiếc bàn một lúc lâu trước khi bị Laurel lôi đi.

Trong bếp, cậu rút một thanh bánh quế cuộn từ trong chảo ra và phết kem pho mát lên. Khi cắn một miếng, cậu hướng mắt về phía ô cửa sổ bếp rộng thênh thang – một chi tiết mới mà Laurel rất thích.

“Mình vẫn chưa nhìn thấy Chelsea; chúng ta có nên gọi điện cho cậu ấy và hỏi cậu ấy có muốn xem phim hay làm gì đó tối nay không nhỉ?” Laurel cẩn thận bọc kín lại bát kem. Thứ mùi ấy luôn làm cô thấy lợm giọng.

“Được đấy, nếu cậu ấy không hẹn hò với Ryan.”

“Ryan?” Laurel hỏi, cất bát kem vào tủ lạnh.” Cậu Ryan cao cao ấy á?

“Ừa.”

“Họ... thành một đôi rồi à?”

“Chelsea kín miệng về chuyện này lắm- cậu biết đấy- nhưng nếu giờ mà họ chưa thành một đôi thì thế nào sau này họ cũng thành. Có khi cậu có thể moi dduocj vài thứ từ cô ấy.”

“Ừ. Kỳ lạ thật.” Không phải vì chuyện Chelsea có bạn trai – Laurel lúc nào cũng mong chờ điều này – mà vì chuyện cô ấy đã chọn Ryan. Cái cậu Ryan cao lênh khênh, người chẳng mấy khi mở miệng mà lại còn hay chống đối ấy. Laurel rất hiểu những tính cách trái ngược nhau thì sẽ hút nhau, nhưng có lẽ đây là một điều quá trái ngược.

Với lại. Có một vấn đề là mấy năm qua Chelsea đã phải lòng David. Nhưng ... nếu giờ cô ấy quên được cậu thì, haizzz, ầu cũng là điều tốt hơn.

Hai người im lặng trong vài phút. David đang ăn nốt chiếc bánh quế của mình, còn Laurel thì đang nhìn đăm đăm ra cửa sổ, vơ vẩn nghĩ về Chelsea. Cuối cùng David cũng ăn xong miếng cuối cùng và hít một hơi sâu. “Mình đã tưởng là mình nhìn thấy Barnes vào hôm qua, ngay trước khi đi đón cậu ấy!”

Một cơn rùng mình tê buốt bóp nghẹn lồng ngực Laurel. “Cậu tưởng ư?”

“Ừ, nhưng không phải hẳn. Chỉ là một gã điều hành bãi chơi bowling thôi.”

“Ôi, thế thì vài tháng trước mình cũng nhìn thấy hắn hai lần rồi đấy.” cô cười vang, nhưng tiếng cười căng thẳng và chợt tắt ngấm khi cô nhìn thấy gương mặt David.

“Sao hắn không trở lại hả Laurel?” cậu khẽ hỏi.

Laurel lắc đầu trong khi nhìn qua ô cửa sổ về phía cánh rừng sau nhà. Cô tự hỏi không biết có bao nhiêu tiên đang sống ở đó và đang quan sát cô ngay trong lúc này đây. Có lẽ đã đến lúc phải nói với David về cuộc trò chuyện của cô với Jamison. “Mình không biết,” cô nói, bỏ lửng câu nói một lúc.

“Chúng mình đã phá hủy kế hoạch của hắn. Những kế hoạch lớn, rất lớn. Và hắn còn biết nơi cậu sống nữa.”

“Cám ơn đã nhắc nhở mình,” Laurel lầm bầm.

“Xin lỗi, không phải mình đang cố dọa cậu đâu. Nhưng mình cảm thấy như... mình không biết nữa, như một sợi dây đang căng ra mỗi ngày ấy. Mình cứ chờ một điều gì đó xảy ra. Và tình hình ngày càng tồi tệ hơn,” cậu tiếp tục. “Mình thấy bọ quỉ khổng lồ ở khắp nơi. Mỗi khi nhìn thấy một khuôn mặt lạ lùng dưới lớp kính râm, mình đều thấy giật mình. Cậu có thể hình dung nó như một chứng hoang tưởng diễn ra trong suốt hai tháng. Và cậu lại còn đi nữa...” David ôm lấy eo lưng Laurel rồi kéo cô lại gần, hôn lên mái tóc vàng óng. “Mình mừng là cậu đã trở về.”

“Ổn rồi.” Cô vòng tay quanh eo cậu rồi rướn người lên chờ đợi một nụ hôn. Những ngày qua thật dài – và David hầu như đã cao hơn cô tới ba mươi phân. Cậu đã cao thêm bảy phân so với hồi bảy tháng trước và cũng bắt đầu nặng cân hơn. Cậu không nói nhiều, nhưng Laurel cảm thấy sự tự tin của cậu bị tổn thương từ lần chạm trán với Barnes ngày trước. Dù động cơ của cậu là gì, Laurel cũng đánh giá cao kết quả ấy. Cô thích vóc người này của cậu, nó làm cô thấy ấm áp và thật an toàn.

Nếu cô có thể tiếp thu được hết những bài học ở Avalon, có lẽ cô sẽ thấy an toàn hơn.

Chelsea ôm chầm lấy Laurel còn Laurel thì rúc vào tóc cô bạn cười khúc khích, nhận ra mình nhớ cô bạn đáng yêu này biết chừng nào.

“Mình định đến từ hôm qua rồi cơ, nhưng mình đã tự hứa với bản thân là sẽ để cậu được tự do hắn một ngày với David trước đã. Văng cậu anh chàng khốn khổ lắm đấy!”

Laurel cười toe toét. Cô khá là tán thành với ý kiến này.

“Tháng đầu, hầu như ngày nào cậu ấy cũng lang thang với mình và nói không ngừng nghỉ về cậu, nhưng rồi mình bắt đầu đi chơi với Ryan và David chắc lấy làm kỳ lạ lắm nên mình thả lỏng mới gặp cậu vào hai tuần cuối. Lên gác đi.” Chelsea nói khi một chùm lá rụng xuống lối đi nơi họ đang đứng. “Tuần cuối cùng của kỳ nghỉ hè bao giờ cũng

tồi tệ nhất,” cô nói, chỉ vào mấy đứa em trai tội nghiệp đang vật nhau túi bụi trên sàn nhà.

Laurel không chắc đó là đánh nhau thật hay đùa nữa. Dù thế nào thì cách an toàn nhất cũng là tránh xa lũ nhóc ấy. Cô theo Chelsea này giờ vẫn đang nói luôn miệng lên tầng để vào căn phòng ngủ được trang hoàng đẹp lộng lẫy của cô bạn. Laurel luôn cảm thấy hơi không thoải mái khi ở đây, với những cô tiên mang cánh bướm quen thuộc cứ nhìn cô chăm chăm từ những bức tường, trần nhà và từ gáy những quyển sách về thần tiên đồ sộ của Chelsea.

“Này, nhìn da cậu không rám nắng lắm nhỉ.” Chelsea hỏi, ngừng lại để đợi câu trả lời.

“Ời?” Laurel nói, hoàn toàn lơ đãng. “Gì cơ?”

“Rám nắng ấy,” Chelsea nhắc lại. “Cậu không bị rám nắng lắm. Sau gần hai tháng ở một nơi hoang dã như thế mình nghĩ cậu phải bị cháy nắng nhiều lắm!”

Laurel hầu như đã quên câu chuyện mà David đã tạo ra với mọi người rằng cô đang ẩn dật tại một nơi cực kỳ xa xôi hoang dã. Một nơi ẩn dật mà, tiện lợi thay, chẳng thể dùng được điện thoại hay Internet. Laurel cảm thấy thật kinh khủng khi phải nói dối Chelsea, nhưng tính cô ấy thẳng tuột đến mức khó có thể giữ những bí mật. Mà đó lại là điểm tốt nhất ở con người Chelsea. “Ừm, kem chống nắng đấy.” Laurel nói lảng đi. “Mình bôi nhiều thật nhiều kem chống nắng.”

“Và dĩ nhiên là phải đội mũ nữa nhỉ,” Chelsea nói lún lún.

“Ừa, Nào, kể cho mình nghe về chuyện cậu với Ryan đi,” Laurel nói, bồn chồn muốn chuyển chủ đề.

Chelsea dường như đột ngột tìm ra thứ gì đó rất thú vị để nghiên cứu trên tấm thảm.

Laurel cười vang. “Này, cậu đang xấu hổ đấy à?”

Chelsea cũng cười một cách xúc động và nhún vai.

“Cậu thích cậu ta à?” Lauren hỏi thúc.

“Ừ. Mình chưa bao giờ nghĩ là mình sẽ thích cậu ấy, nhưng mình đã thích.”

“Tuyệt quá!” Laurel nói chân thành. “Thế...hai cậu đã chính thức chưa?”

“Bạn làm thế làm để trở thành “chính thức” hả?” Chelsea hỏi. “Bạn sẽ có một cuộc trò chuyện đặc biệt kiểu như: Ôi chào ôi, mình thích cậu và cậu thích mình, chúng mình muốn “gần gũi” nhau, vậy chúng mình chính thức yêu nhau đi à? Làm thế nào để chính thức hả?”

Mắt Laurel mở to. “Bạn đã “gần gũi” với Ryan rồi à?”

“Mình nghĩ thế.”

“Hoặc là rồi, hoặc là chưa!” Laurel nói, đôi lông mày nhướng lên.

“Ừm, chúng mình hôn nhau nhiều lắm. Như thế có tính không?”

“Không chỉ là tính, mà nó còn đánh dấu hai cậu chính thức là một đôi đấy.”

“Ôi, thế thì tốt,” Chelsea thở phào. “Mình đang phát sốt lên vì chúng mình chưa có cuộc trò chuyện đặc biệt nào đây.”

“Hôn thì tốt hơn nói,” Laurel cười toét. “Thế nó xảy đến thế nào?”

Chelsea nhún vai. “Thì nó...cứ xảy ra thôi. Đại loại thế. Ý mình là, cậu biết đấy, mình vẫn luôn thích David.”

Laurel gật đầu, nhưng nghĩ rằng tốt nhất là không nên nói điều gì.

“Chính vì thích cậu ấy nên cậu ấy đi đến đâu mình cũng biết. Lúc nào cũng vậy. Và mình ghét việc cậu được ở bên cậu ấy, nhưng mình cũng vui vì hai cậu được hạnh phúc. Thật kinh khủng khi bị giằng xé triền miên như vậy.”

Laurel nhích lại gần hơn và đặt tay lên cánh tay Chelsea. Cô biết chuyện này khó khăn đến mức nào. Chelsea cười và nhún vai. “Vì thế mình quyết định mình cần dừng lại. Dừng lại mọi chuyện với David. Không nghĩ về cậu ấy. Không nhìn cậu ấy, cũng không thích cậu ấy nữa.”

“Sao cậu làm được thế?” Laurel hỏi, ngay tức thì ngồi nghĩ vấn đề của cô với Tamani.

“Mình không biết nữa, thật đấy. Kỳ lạ lắm. Nhiều năm trời mình đã tìm đủ mọi cách để giành được sự chú ý của David, khiến cậu ấy phải thích mình. Và mình chẳng còn nhìn thấy điều gì khác nữa. Thế rồi mình quyết tâm không chú ý đến cậu ấy nữa, mà hướng bản thân mình về những người xung quanh. Điều đó thực sự thoải mái.” Đôi mắt cô mở to hào hứng. “Bạn biết không, các chàng trai đầy rẫy khắp mọi nơi nhé!”

Laurel cười vang. “Mình e rằng mình chỉ chú ý đến mỗi David mất.”

“Cậu nên như thế,” Chelsea nói nghiêm túc. “Dù thế nào đi nữa, Ryan và mình bắt đầu đi chơi cùng nhau, rồi cậu ấy hỏi mình có muốn xem phim không, có muốn đi ăn trưa không, và thế là chúng mình bên nhau mọi lúc mọi nơi.”

“Và hôn nữa chứ.”

“Và hôn,” Chelsea say sưa nói. “Ryan đúng là một nghệ sĩ hôn vĩ đại!”

Laurel tròn mắt. “Nào, giờ thì có chuyện mình thực sự muốn biết đây.” Cô châm chọc.

“À, cứ nói đi – tất cả những gì bạn khoăn của cậu.”

“Ồ, không!”

“Thoải mái đi mà. Mình lúc nào cũng muốn biết David hôn theo kiểu nào.!”

“Hừm, đó là một trong những điều cậu không được hỏi

Chelsea cười vang. “Mình đâu có hỏi. Mình chỉ nói mình luôn băn khoăn muốn biết thôi mà!”

“Thế là hỏi rồi còn gì.”

“Không phải!” Cô bạn dựa vào đầu giường. “Dù sao thì cậu cũng có thể nói với mình mà Laurel.”

“Chelsea!!!”

“Gì hả? Mình đã kể cho cậu nghe rồi đấy thôi!”

“Nhưng mình có hỏi cậu đâu!”

“Nào, nói về kĩ thuật hôn của cậu ấy đi.”

“Mình không nói đâu!”

“Cậu ấy thường ngậm đúng không?”

“Cậu ấy không ngậm!”

“Aha!”

Laurel thở dài. “Cậu kì thật đấy.”

“Ừ,” Chelsea cười toét miệng, vung vẩy những lọn tóc xoắn đáng yêu. “Nhưng cậu yêu quý mình, đúng không?”

Laurel bật cười “Ừ.” Cô tựa đầu vào vai cô bạn. “Và mình vui khi cậu được hạnh phúc,”

“Mình còn vui hơn nếu cậu kể mình nghe David ở trên giường thế nào.”

Laurel nhìn Chelsea một cách ngờ vực rồi lấy gối đánh cô túi bụi.

Chương 10

Laurel ngồi khoanh chân trong phòng, sắp xếp đồ dùng học tập để cho vào ba lô. David thì đã chuẩn bị xong xuôi cho việc trở lại trường cả tuần trước – có khi cả tháng trước ấy – và giờ cậu chàng đang nằm ườn trên giường Laurel và ngắm cô. Cô đang lôi một hộp bốn chiếc bút nhớ dòng đủ màu ra khỏi túi đồ rồi ôm chầm nó vào ngực. “Ôi, bút nhớ dòng thân yêu”, cô xuýt xoa, “tao nhớ mày nhiều lắm biết không!”

David bật cười. “Sang năm cậu có thể đem chúng theo mà”.

“Ôi! Sang năm! Lúc này đây mình còn không thể hình dung được công cuộc học hành sẽ lại vất vả đến thế”. Cô nhìn lên cậu. “Chẳng phải đó là một *kỳ nghỉ hè* sao?”

David nhoài xuống và vòng tay ôm lấy ngực cô, kéo cô lên giường cạnh cậu trong khi cô bật cười. “Cũng không giống một kỳ nghỉ với mình, khi mà cậu cứ đi biên biệt như thế”, cậu nói nghiêm túc, dựa lưng vào chõng gối của cô.

Laurel nép mình vào ngực David. “Giờ thì nó sắp kết thúc rồi”, cô nói khẽ khàng.

“Vẫn chưa hết ngày mà”, David thì thầm, hơi thở cậu buồn buồn nơi tai cô.

“Ôi”, Laurel nói, ngẩng mặt lên. “Ngày nào bố mẹ cũng nói mình cần sửa soạn cho năm học mới rồi”.

“Mình khá là ủng hộ bố mẹ cậu đấy”, David giấu cợt, nhưng cậu bắt đầu thở gấp. Những đầu ngón tay cậu ấn chặt vào lưng Laurel khi cậu hôn nhẹ nhàng lên bờ vai trần của cô bên dưới phần quai áo. Đôi cánh tay Laurel quấn quanh cổ cậu, rồi cô luồn tay vào tóc cậu. Cô rất thích được làm như thế. Những lọn tóc mềm mại chạm nhẹ vào đầu ngón tay cô, rồi lướt qua êm ái khi cô luồn vào mạnh hơn.

Tiếng thở dồn dập của David vang lên trong cổ họng khi đôi môi cậu tìm môi Laurel. Cô để mình cuốn theo từng đợt thư giãn nhẹ nhàng lúc nào cũng xuất hiện khi cô ở trong vòng tay David. Cô mỉm cười khi cậu lùi lại rồi tựa trán mình vào trán cô. “Sao mình lại may mắn thế nhỉ?” Cậu khẽ hỏi, bàn tay nghỉ ngơi trên eo cô.

“Sự may mắn chẳng có liên quan gì cả”, Laurel đáp, kéo cậu lại gần hơn và hôn lên môi cậu dịu dàng. Một lần, hai lần rồi đến lần thứ ba cô kéo cậu lại mạnh hơn, tận hưởng cảm

giác môi cậu ép chặt vào môi mình. Bàn tay cô mơn man dưới áo cậu, cảm thấy hơi thở dồn dập của cậu như sắp nổ tung ra ngoài lồng ngực. Cô ngập ngừng trong một giây – rồi vén áo cậu lên qua hai tay và qua đầu. Cô mê cảm giác này kinh khủng – cái cảm giác được nép chặt người vào bờ ngực trần của David. Người cậu lúc nào cũng ấm – kể cả trong mùa hè khi mà nhiệt độ cơ thể cô cũng cao gần bằng cậu. Cô yêu khoảng khắc hơi nóng lan tỏa trong cô ở những nơi người cô chạm vào người cậu, nó từ từ thẩm dần qua những tế bào cho đến khi cả cơ thể cô nóng dần lên khoan khoái, bàn chân cô gác trĩ nải lên chân cậu.

Laurel nhắm mắt lại, chờ đợi nụ hôn tiếp theo của David rồi sau vài giây cô lại mở mắt ra. David đang say sưa nhìn cô, cậu mỉm cười nhưng đôi mắt cô nghiêm trang. “Mình yêu cậu”, David nói.

Laurel mỉm cười, yêu những từ ngữ này kinh khủng. Mỗi lần David nói ra điều đó, nó tựa hồ như lần đầu tiên...

“Này, Tiên Nữ!”

Laurel cười toe toét khi đi xuống cầu thang. Bố cô bắt đầu gọi cô như thế kể từ ngày ông ra viện. Hai bố con trước giờ vẫn luôn luôn gần gũi, nhưng sau cái lần gần như mất ông năm ngoái, bây giờ một phút dường như đáng giá bằng hai. Và mặc dù trí tò mò không thể thỏa mãn của ông về thế giới loài tiên đôi lúc dồn cô đến chân tường, cô vẫn yêu cái cách ông dễ dàng chấp nhận con người thực của cô.

“Ngày đầu tiên đến trường của con thế nào con?”

Laurel đi vòng qua chiếc đi – văng về phía tủ lạnh để lấy ra một lon Sprite. “Ồn bố ạ. Đỡ hơn năm ngoái. Và con nghĩ mình đã chuẩn bị kỹ càng cho môn Hóa hơn là từng chuẩn bị cho môn Sinh ngày xưa”.

“Nghe có vẻ tiến bộ toàn tập nhỉ”, bố cô nói, ngẩng lên từ trang sách.

“Bố đang đọc gì thế?” cô vừa hỏi vừa liếc về phía bìa sách đã quăn mép.

Trông ông có vẻ hơi buồn nản. “*Stardust* – thể loại mộng lung huyền ảo ý mà”.

“Lại nữa ạ?”

Ông nhún vai. Những tiểu thuyết kỳ ảo – đặc biệt là mấy quyển liên quan đến thần

tiên - giờ đây dẫn đầu danh sách những thứ cần đọc của ông, và những câu chuyện thần tiên của Neil Gaiman nằm trong số sách ông thích nhất.

“Mẹ đâu hả bố?” Laurel hỏi, dù cô đã đoán được cậu trả lời.

“Mẹ con đang kiếm hàng tồn”, lời đáp đúng như mong đợi. “Mai bà ấy phải làm đơn đặt hàng rồi”.

“Con cũng đoán thế”, Laurel nói.

Bố con nhìn thấy khuôn mặt ủ dột của cô bèn đặt quyển sách xuống. “Con ổn chứ?”

Cô nhún vai. Bố cô ngồi thẳng dậy và chỉ vào một chỗ cạnh ông. Laurel thở dài rồi ngồi xuống đi - vắng, ngã đầu vào vai b

“Có chuyện gì thế con gái?”

“Con không biết nữa. Chỉ là... thật kỳ lạ khi bỗng nhiên bố ở bên con nhiều hơn là mẹ. Mẹ lúc nào cũng ở cửa hàng”.

Cánh tay ông siết chặt lấy cô. “Giờ mẹ con bận lắm. Mở một cửa hàng phải làm bao nhiêu là việc. Con nhớ cái hồi bố tiếp quản hiệu sách vào mùa hè năm ngoái rồi đấy. Bố *chẳng bao giờ* ở nhà được cả”. Ông cười khúc khích. “Thực tế là, nếu ở nhà bố sẽ chỉ muốn ngồi một chỗ và nghĩ rằng kiểu gì mình cũng lo liệu được mọi thứ”. Ông ngừng lại và lại ôm chặt lấy vai cô. “Con phải hiểu rằng, khi bố... bị ốm, mẹ con đã thấy hoàn toàn vô vọng. Chúng ta không có bảo hiểm, những hóa đơn bệnh viện thì chất chồng, và nếu có chuyện gì xảy ra thì mẹ con sẽ chẳng biết làm thế nào để nuôi con cả. Bà ấy chưa bao giờ thông thạo việc điều hành hiệu sách của bố. Bà ấy có thể chi tiêu tàn tiện cho đến cuối tháng, nhưng chỉ được ngần ấy thôi. Mẹ con sợ phải rơi vào hoàn cảnh ấy lần nữa, và còn điều này nữa - bố mẹ không còn trẻ”. Ông quay lại đối diện với cô. “Hầu như từng xu mẹ con kiếm được từ cửa hàng bà đều dành để tiết kiệm, Laurel ạ. Mẹ con làm như thế là vì con. Có như thế mẹ con mới lo được cho con nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra lần nữa”.

Laurel cọ cọ đầu ngón chân vào lớp đệm của đi - vắng. “Nhưng đôi khi con nghĩ rằng...” Cô ngừng lại, rồi vội vã thở dồn dập trước khi có thể đổi ý. “Mẹ ghét việc con là tiên”.

Bố cô lùi lại một chút để nhìn thẳng vào cô. “Ý con là sao?”

Sau câu nói đầu tiên, những lời nói còn lại ào ạt tuôn ra. “Mọi thứ bắt đầu thay đổi kể từ khi mẹ biết sự thật. Mẹ hành động như thể không biết đến con nữa - như thể con là một người lạ sống trong nhà mẹ vậy. Mẹ và con không trò chuyện với nhau nữa. Trước

đây mẹ con con vẫn trò chuyện cả ngày về mọi thứ. Còn giờ đây con cảm thấy mẹ hình như muốn tránh ánh mắt của con và ra khỏi phòng mỗi khi con bước vào. Con ghét điều đó”.

“Con yêu, con cần cho mẹ chút thời gian khi cửa hàng vừa mới khai trương. Bố thực sự nghĩ...”

“Mọi chuyện bắt đầu từ trước khi có cửa hàng mà!” Laurel cắt ngang, lắc đầu. “Mẹ không muốn nghe bất cứ điều gì về sự bất thường của con. Khi nhận được lời mời tới Avalong con đã rất hào hứng, vì đó là cơ hội của cả đời con. Vậy mà mẹ gần như đã không cho con đi!”

“Công bằng mà nói, đó là lỗi vì con đi hai tháng liền với những người hoàn toàn xa lạ, chứ không hẳn vì chuyện con là tiên đâu”.

“Có mà”, Laurel khẳng định. “Con đã hy vọng rằng mọi thứ sẽ thay đổi khi con trở về. Mẹ sẽ dễ dàng chấp nhận chuyện đó hơn khi con không có ở đây, lúc nào cũng hiện hữu trước mặt mẹ. Nhưng chẳng có gì thay đổi cả”, cô kết thúc, giọng trầm xuống. “Nếu có thay đổi, thì cũng là tồi tệ hơn”.

Bố cô im lặng trong một thoáng. “Bố không biết vì sao mẹ lại khó khăn như thế trong việc chấp nhận chuyện của con, Laurel ạ”, ông ngập ngừng. “Mẹ con có lẽ chỉ đơn thuần là chưa hiểu. Nó làm thế giới quan của bà đảo lộn. Có lẽ một thời gian nữa. Con cần kiên nhẫn”.

Laurel thở dài. “Mẹ thậm chí còn chẳng thèm ôm con khi con về nhà nữa. Con đã cố kiên nhẫn, nhưng dường như mẹ không còn yêu quý con nữa”.

“Không đâu Laurel”, bố cô nói, ôm cô vào ngực khi cô chớp mắt ngăn lại những giọt nước mắt chực trào ra”. Không phải thế đâu, bố hứa đấy. Khó cho mẹ con lắm. Mẹ không giống bố con mình. Con và bố, cùng ta luôn luôn nhiệt thành với những ước mơ để tưởng tượng ra những điều không thể. Còn mẹ con”, ông ngập ngừng, “bà rất logic. Toàn bộ chuyện này đã thực sự trối bà trong một chiếc thòng lọng. Không phải tại con, mà tại bà ấy cố trối tâm trí mình trong ý nghĩ rằng loài tiên tất nhiên là có thực”. Ông nhìn chăm chăm vào mặt cô. “Nhưng mẹ con yêu con”, ông nói cương quyết. “Bà ấy vẫn yêu con bằng cả trái tim mình như ngày xưa”. Ông áp má mình lên đỉnh đầu con gái. “Con có muốn bố nói chuyện với mẹ không?”

Laurel lập tức lắc đầu. “Không, đừng bố ơi. Mẹ có đủ chuyện phải lo lắng rồi.” Cô gượng cười. “Con sẽ đợi một thời gian nữa – sẽ kiên nhẫn, như bố nói. Mọi chuyện sẽ sớm trở lại bình thường, đúng không ạ?”

“Chứ còn gì nữa”, ông vừa nói vừa cười toe toét với một nhiệt tâm mà Laurel không thể có được.

Khi cô đứng dậy và trở lại căn bếp, bố cô lại cầm quyển sách lên. Cô quỳ xuống bên chiếc tủ lạnh và bắt đầu nhét thêm những lon Sprite vào trong. “Bình thường ư”, cô cười buồn. “Phải rồi!”

Cô nhìn lên phần thức ăn còn thừa được cất cẩn thận trong những chiếc hộp nhựa trong tủ lạnh. “Bố ơi, bố ăn tối chưa?” Cô hỏi.

“Ừm... chưa con ạ”. Ông ngập ngừng nói. “Bố định chỉ đọc một chương thôi, nhưng rồi lại bị cuốn theo

“Ngạc nhiên chưa!!!” Laurel dài giọng. “Com làm thứ gì cho bố ăn nhé!”

“Không cần đâu”, ông nói, đứng dậy khỏi đi văng và đuổi chân đuổi tay. “Bố có thể hâm nóng thức ăn thừa mà”.

“Không, con muốn thế”, Laurel nói. “Con sẽ làm”.

Bố cô nhìn cô lạ lùng.

“Bố cứ ngồi xuống đi. Con lên phòng một chút. Một giây nữa con sẽ xuống”.

Khi Laurel bước lên tầng, bố cô nhún vai rồi ngồi vào chiếc ghế của ông bên bàn ăn, tiếp tục cắm cúi vào cuốn sách.

Laurel chộp lấy bộ đồ nghề, cố gắng không nhìn vào đồng vụn thủy tinh mới nhất đang vương vãi trên bàn mình rồi lao vội xuống tầng dưới. Có một hộp đồ xào và mì – một trong những món khoái khẩu của bố. *Mình sẽ làm được!* Cô mở bộ đồ nghề bên cạnh lò nướng, trút hết đồ xào ra một cái xoong nhỏ rồi bật lò.

Bố cô nhìn lên khi nghe thấy tiếng xoong kêu lách cách trên lò. “Con không phải làm thế đâu”, ông nói. “Chỉ cần dùng lò vi sóng cũng được mà”.

“Vâng, nhưng con muốn làm điều gì đó đặc biệt cơ”.

Bố cô nhướn mày. “Đặc biệt thế nào?”

“Bố sẽ thấy”, Laurel nói, vẩy vẩy đầu ngón tay trong làn hơi nước bốc lên nghi ngút khi nước xuất trong nồi bắt đầu sôi.

Laurel không muốn thay đổi hương vị của món ăn – không phải cứ cho thêm gia vị là hương vị của nó sẽ đổi khác. Cô muốn làm đậm đà thêm những hương vị sẵn có. Những người thầy của cô ở Avalon đã nhắc đi nhắc lại với cô rằng nếu đã quen thuộc với những loài thực vật và tin vào trực giác của mình, cô có thể làm được hầu hết mọi thứ. Thật là dễ dàng. Đúng không nhỉ?

Cô nhắm mắt lại thư giãn – mừng vì lò nướng không đối diện với bàn ăn – và ngay lập tức chỗ đồ ăn dường như sống dậy dưới những ngón tay cô, tắm mình trong làn hơi nước. Cô hơi ngẩng đầu lên, hít hà hương thơm của tỏi, của đậu tương, của gừng và hạt tiêu.

Nghệ tây, cô tự nhủ, *dầu nghệ tây* và một chút *ngải đắng* sẽ tôn thêm hương vị của tỏi và gừng. Cô tập trung, cảm thấy dường như còn thiếu một thứ gì nữa mà cô nên thêm vào cho hoàn hảo. *Tảo xanh*, cuối cùng cô cũng tìm ra. Hàm lượng tinh bột cao trong tảo có lẽ sẽ làm hương vị của đậu tương thêm nổi bật. Còn hạt tiêu thì vẫn là hạt tiêu, mùi của nó đủ mạnh để tự tấn công vào khứu giác.

Cô với lấy một chiếc cối đá nhỏ từ bộ đồ nghề rồi bỏ vào đó một nhúm hạt ngải đắng cùng vài giọt dầu nghệ tây. Tuy nhiên, tảo xanh lại được đựng trong một cái chai rất nhỏ với chiếc vòi phun tí xíu gắn phía trên để có thể xịt ra một lượng nhỏ hơn một giọt. Laurel xịt chút tảo xanh nhẹ như một màn sương vào cối rồi xem xét và xịt thêm lần nữa. Cô dùng chày nghiền nát những hạt ngải đắng bé li ti rồi trộn thêm ba giọt tinh chất vào đó cho đến khi hương thơm thay đổi đôi chút. Cô nghiêng cối để vài giọt màu xanh lấm tấm rơi vào nồi mì đang sôi. Một làn hơi nước bốc lên, rồi chợt tan đi khi Laurel khuấy đều tay và trộn thêm vài giọt nữa vào trong phần nước sốt nâu sánh.

“Chúc bố ngon miệng”, Laurel nói, hào hứng đặt đĩa thức ăn lên trước mặt ông.

Bố cô ngẩng lên và có vẻ hơi giật mình. “Ồ, cảm ơn con”.

Laurel mỉm cười rồi đi tới bếp lò và lau dọn. Cô liên tục lén nhìn ông, tự hỏi không biết ông có nhận ra sự khác biệt khi mà cô không nói gì không.

Cô không phải chờ lâu.

“Wow! Laurel ơi! Ngon quá!” Bố cô nói. “Bố thấy nấu trên lò kiểu này thực sự ngon hơn rất nhiều so với quay trong lò vi sóng đấy!” Nhìn bố ăn ngon ngấu, Laurel bỗng cảm thấy tự hào khi nhận ra rằng sau mấy tuần rối tung vừa rồi rút cuộc cũng có thứ gì đó

thành công.

“Con có cho thêm gì vào đây không?” Bố cô hỏi sau khi đã ngấu nghiến hết nửa đĩa. “Vì xốt teriyaki chưa bao giờ ngon thế này”. Ông ngừng nhai và ăn thêm một miếng to bự nữa. “Bố vừa ăn nó hai ngày trước đây mà!” Ông vừa nói vừa ngấm ngía những sợi mì.

Laurel quay lại với nụ cười bí ẩn trên gương mặt. “Có thể con đã cho thêm *thứ gì đó* đấy ạ”, cô nói.

“Con nói cho mẹ biết đi, vì đây là món mì xào đáng ngạc nhiên nhất mà bố từng ăn đấy”.

Laurel cười thật tươi khi cô quay lại cho chiếc nồi cùng chiếc hộp nhựa vào trong bồn rửa xả nước ấm. Cô đeo găng tay vào để rửa hai chiếc đĩa. “Bố thấy không, đây chính là điều con mong mẹ sẽ hiểu”, Laurel ni, giọng cô át cả tiếng nước chảy. “Những thứ con có thể làm, không chỉ là cho loài tiên mà còn cho bố mẹ nữa. Chẳng hạn như nấu ăn ngon hơn theo cách mà không ai làm được. Hay có thể làm ra những loại vitamin tuyệt vời. Phiên bản Vitamin C của con rất đáng ngạc nhiên đấy”. Cô tắt vòi nước sau khi đã rửa sạch đĩa. “Và nó sẽ có tác dụng tốt, một khi con làm đúng. Con chỉ mong mẹ thấy rằng con không khác gì so với ngày xưa. Con không phải đột nhiên biến thành tiên, mà con vẫn luôn là tiên rồi. Con vẫn là con như trước đây. Ý con là, bố mẹ hãy nhận ra điều đó”, cô quay lại. “Có phải...” Cô há hốc miệng.

Bố cô đang ngủ gật, ông đang khe khẽ ngáy, má gục xuống miếng mì xào cuối cùng.

“Bố?” Laurel đi tới và chạm vào vai ông. Khi ông không đáp lại, cô lay người ông, lúc đầu còn nhẹ nhàng, rồi sau mạnh hơn. *Mình đã làm gì thế này?* Cô đang bước được nửa đường lên cầu thang, tay cầm theo cái chai đựng thuốc bổ màu xanh, thì chợt nhớ ra công dụng của tảo xanh. Cô lao xuống, nhớ lại những dòng chữ trên giấy nhớ. *Khi cần, một lần xịt tảo xanh sẽ làm cho bất cứ loài động vật nào chìm vào giấc ngủ sâu. Không xảy ra ngay lập tức, nhưng hoàn hảo cho bạn đủ thời gian chạy trốn.* Đến tận bây giờ, Laurel vẫn không áp dụng bất cứ điều gì học được về công dụng của thực vật dành cho động vật lên bố mẹ mình. Nhưng đây là một minh chứng quá rõ ràng.

Chậm rãi, Laurel đứng lại và trở lại căn bếp. Bố cô giờ đang ngáy to hơn. Chộp lấy chiếc khăn mặt, cô cẩn thận nâng đầu ông lên và lau sạch đám nước xốt dính trên má ông. Rồi cô rút quyển *Stardust* dưới tay ông ra và tựa đầu ông xuống cánh tay. Dĩ nhiên đây không phải là lần đầu tiên ông ngủ gật khi đang đọc sách. Nhưng bên bàn ăn bây giờ dường như là một con người mới, tuy nhiên cô ngờ rằng sẽ chẳng ai thắc mắc gì. Ông đã làm việc thực sự vất vả rồi.

Laurel mang chiếc đĩa vào bếp rồi đổ chỗ mì còn thừa vào thùng rác. Cô cũng phải rửa nốt cái đĩa này nữa. Mẹ cô hẳn sẽ không nhận ra mọi chuyện tồi tệ thế nào khi bà cứ cố văng mặt thế này. Sau khi xếp gọn đĩa vào ngăn tủ, Laurel nhìn bố lần nữa, ông vẫn đang ngáy đều và ngủ rất bình an. Cô mong rằng sáng mai ông sẽ tỉnh dậy. Cô sẽ chẳng biết phải làm thế nào nếu một ngày ông không bao giờ thức dậy nữa...

“Con là một tiên nữ tệ hại nhất từ *trước tới giờ*, bố nhỉ!”

Chương 11

Sau một tuần học, Laurel cùng David đi về phía hiệu sách của bố Mark, hai người tay trong tay bước đi trong những hơi thở gấp gáp cuối cùng của mùa hè. Đến nơi, cậu hôn tạm biệt cô rồi hướng đến hiệu thuốc nơi cậu làm việc, còn Laurel mở cánh cửa hiệu sách khiến tiếng chuông rộn rã vang lên.

Cô Maddie ngẩng lên và cười rạng rỡ. “Laurel!” Cô reo lên như mọi lần. Cô lúc nào cũng thế, và đó là điều làm Laurel luôn yêu quý cô. Dù chuyện gì xảy ra với bố mẹ cô, dù trên đời này có lũ quỷ khổng lồ, có Avalon hay gì gì nữa, thì Maddie vẫn ở phía sau quầy hàng và luôn đón chào cô với nụ cười cùng vòng tay rộng mở.

Laurel cười vang khi Maddie ôm cô thật chặt. “Bố cháu đâu ạ?” Cô hỏi và nhìn quanh.

“Ở phía trong ý”, Maddie nói. “Ông ấy đang kiểm hàng”.

“Vẫn như thường lệ nhỉ”, Laurel nói rồi hướng về những cánh cửa đang đu đưa phía sâu bên trong hiệu sách.

“Bố ơ”, cô mỉm cười khi ông ngẩng lên nhìn cô. Dù không cần thiết nhưng cô vẫn nhìn ông thật kỹ. Tận tám giờ sáng ngày hôm sau buổi tối hôm nọ ông mới tỉnh dậy khỏi cơn ngủ mê do tác dụng của tảo xanh. Ngoại trừ một bên cổ đau nhức thì ông dường như không bị ảnh hưởng gì. Mẹ cô đã trừng phạt ông vì tội quá tham công tiếc việc và thức quá khuya, nhưng thật may là bà không nghi ngờ gì thêm. Tuy nhiên, Laurel vẫn tránh xa không dám nấu ăn cho bố mẹ cô từ hôm ấy. An toàn kiểu gì cũng tốt hơn là phải hối tiếc.

Cô bước qua chiếc máy tính để ngồi lên ghế rồi chạm tay vào một chồng thẻ đánh dấu sách.

“Trường học thế nào con?” Bố cô hỏi.

“Ổn ạ”, Laurel nói và cười toe toét. “Dễ chịu lắm ạ”. Sau tám tuần ở Avalon mọi thứ dường như trở nên dễ dàng hơn. Bảy tiếng học một ngày ư? Chẳng hề gì. Một hay hai tiếng học thêm mỗi tối ư? Dễ như ăn kẹo ấy! Chuyển đi tới Avalon đã cải thiện hoàn toàn quan điểm của Laurel về việc học hành của con người. Nhưng giá trường học có nhiều hơn những cửa sổ ở trên mái thì có phải tốt hơn bao nhiêu không!

“Hôm nay bố cần con giúp gì không?” Laurel hỏi, nhìn quanh căn buồng hậu.

“Không con ạ”, bố cô nói, đứng dậy và duỗi thẳng lưng ra. “Thực ra bố đang kiểm kê lại mấy thứ giấy tờ, làm mãi mà không xong”. Ông nhìn ra ô cửa sổ nhỏ phía sau bàn làm việc.

“Cảm ơn bố”. Laurel khoác ba lô lên vai rồi vẫy tay chào ông trước khi bước ra mặt tiền của cửa hiệu. Cô hít một hơi thật sâu, cố gắng không do dự chút nào nữa rồi đi sang cửa hiệu Những phương thuốc từ Tự nhiên ngay bên cạnh. Kể từ khi cô trở về từ Avalon, đã mấy tuần rồi cô chỉ đến cửa hiệu của mẹ có vài lần, và vài lần ấy cô đều chú ý đến những chi tiết nho nhỏ. Laurel đẩy cửa vào, và thay vì tiếng chuông máy rộn rã như bên cửa hiệu của bố, cánh cửa ở đây chạm vào một chiếc chuông bạc nhỏ làm nó ngân lên nhẹ nhàng. Những chậu cây được xếp đầy bậu cửa, một dòng suối nhân tạo chảy róc rách yên bình ở một góc khu vườn xinh xắn được bài trí theo phong cách Thiền. Thậm chí còn có những lồng trụ bằng pha lê lấp lánh được treo nơi cửa sổ. Laurel chạm vào một chiếc, cô khẽ mỉm cười khi mẹ đã trang trí cửa hàng dựa theo ý tưởng trang trí phòng của cô. Dù đang căng thẳng với mẹ, cô vẫn ngờ rằng bà thích tận hưởng không khí làm việc ở đây hơn là bên hiệu sách – chắc điều này cũng nói lên điều gì đó.

Laurel quay lại khi mẹ cô bước ra từ bức rèm cửa được khâu từ những chuột hạt lấp lánh, đang khệ nệ bê một thùng lớn. Khuôn mặt bà hơi đỏ hồng lên và bà thở không ra hơi. “Ồ, Laurel, là con à! Tốt quá. Mẹ có thể đặt thứ này xuống một giây rồi!” Bà đặt chiếc thùng lớn xuống giữa sàn nhà đánh phích rồi quệt mồ hôi bên thái dương. “Con nghĩ là họ sẽ gửi mấy thứ này đến trong một cái thùng nhỏ hơn hử? Ý mẹ là, con trông mẹ có giống một gã đàn ông cơ bắp không?” Mẹ cô cười vang với câu nói đùa của bà, sau một thoáng ngập ngừng, Laurel cũng làm như thế, hy vọng rằng tiếng cười của mình không quá gượng gạo. “Thế con cần gì nào?” Mẹ cô hỏi, lại cúi xuống và đẩy chiếc thùng trên sàn nhà thay vì bê nó lên.

“Con chỉ đến xem mẹ có cần giúp gì không. Cửa hiệu của bố chẳng có gì phải làm cả”, cô thêm vào, và rồi lại ước gì mình đừng làm thế. Cô không muốn mẹ cảm thấy cửa hiệu bên cạnh cũng là nhất.

“Ồ”, mẹ nói, mỉm cười theo cái cách ít nhất cũng có vẻ chân thành. “Tốt quá! Hôm nay mẹ phải xếp đồ vào kho và một mình thì không làm xuể”. Bà cười vang. “Bố con có người giúp việc rồi, mẹ thì không muốn làm thế”.

“Hay quá”, Laurel nói. Cô bỏ ba lô ra và tới bên một thùng hàng mới. Mẹ cô giải thích về những thứ trong thùng – hầu hết chúng Laurel đều đã khá quen thuộc từ nhiều năm sống với một người chuyên dùng các liệu pháp thiên nhiên như mẹ cô – rồi bà chỉ cho cô xem một hệ thống những tấm thẻ bà dùng để đính kèm các chai lọ trên giá cao.

“Mẹ phải đi điền các hóa đơn và chuẩn bị cho đơn đặt hàng tuần tới đây, nếu cần giúp gì thì con cứ gọi to lên nhé!”

“Vâng ạ”, Laurel nói và mỉm cười. Mẹ cũng mỉm cười lại với cô. Cho đến lúc này thì mọi việc vẫn ổn.

Laurel thấy ngạc nhiên vì cô đã nhớ được thật nhiều những phương thuốc từ thảo dược sau kỳ học hè gian khổ vừa qua. Những mẫu giấy nhớ vốn vô cùng hữu dụng mà! Khi lôi những thứ trong thùng ra và xếp chúng vào các ngăn giá phù hợp, cô lại nhắm lại công dụng của chúng trong đầu mình. *Hoa chuông comfrey, được sử dụng như một loại tinh dầu trấn an những cơn kích động, và chăm sóc cho đôi mắt khi thị lực bị suy giảm. Rau húng mùa đông giúp cho tâm trí thêm sáng suốt và chữa chứng mất ngủ. Thúc đẩy quá trình oxy hóa. Trà từ lá cây mâm xôi thì dành cho những cây con biếng ăn. Thêm nhiều đường sẽ làm tăng giá trị dinh dưỡng. Cung cấp thêm năng lượng khi bạn hay thức khuya.*

Cô đặc biệt thích việc phân loại những dược phẩm vi lượng đồng căn, chúng hoàn toàn an toàn cho loài tiên khi được bảo quản trong đường, nhưng tác dụng của chúng với loài người so với loài tiên so với loài tiên là hầu như đối ngược nhau. Chẳng hạn như loại đậu St. Ignatius, chúng là một phương thuốc giúp con người tiêu tan nỗi đau buồn, thì với loài tiên, chúng được dùng như một loại thuốc giảm đau. Hay cây nhăng trắng thường giúp con người hạ sốt, thì với loài tiên chúng cực kỳ hiệu quả trong việc giúp họ không bị đông cứng trong thời tiết trời gió lạnh. Tamami từng nói với cô rằng hàng ngày những người lính gác cánh cổng ở Nhật Bản thường uống trà lạnh làm từ cây nhăng trắng trong suốt mùa đông để giữ ấm khi nhiệt độ trên những ngọn núi cao trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Nghĩ về Tamami khiến Laurel xao lãng trong một thoáng và tay cô vẫn nắm chặt lấy chiếc ống chứa Natrum Muriaticum một phút liền trước khi mẹ cô bước tới và kéo cô ra khỏi dòng suy nghĩ.

“Mọi thứ ổn chứ, Laurel?”

“Gì ạ? À vâng”, cô lẩm bẩm, ngẩng lên nhìn mẹ rồi cúi xuống nhặt thêm vài ống nữa từ chiếc hộp nhỏ. “Con chỉ nghĩ linh tinh một chút thôi”.

“Ừ”, mẹ cô vừa nói vừa nhìn cô với vẻ hơi buồn cười. Bà quay đi, rồi ngừng lại trong một giây. “Cám ơn con vì đã đến giúp mẹ”, bà nói và vòng tay ôm lấy Laurel. Đó là một cái ôm có phần lúng túng, kiểu như khi bạn ôm một người mà bạn chỉ thích bắt tay họ. Một cái ôm có vẻ bắt buộc

Chuông điện thoại reo và Laurel nhìn mẹ quay lại bàn sổ sách với một khoảng trống

mong nhớ khôn cùng trong lồng ngực. Thật lạ lùng khi nhớ một con người đang đứng ngay trước mắt mình, nhưng đó là điều Laurel đang cảm thấy. Cô nhớ mẹ, rất nhớ.

“Xin lỗi?” Một giọng nói vang lên phía sau cô.

Laurel quay lại và nhìn thấy một người phụ nữ lớn tuổi mà cô ngờ ngợ đã gặp ở đâu đó trong thị trấn. “Vâng ạ?”

“Cháu có thể giúp bác không?”

Laurel nhìn về phía mẹ cô – bà vẫn đang nói chuyện điện thoại. Cô quay lại với người phụ nữ. “Cháu sẽ cố ạ”, cô mỉm cười.

“Bác bị đau đầu. Bác đã dùng thuốc Advil rồi, nhưng nó không có tác dụng nữa. Bác nghĩ là cơ thể bác đã nhờn loại thuốc đó rồi”.

“Vâng ạ”, Laurel vừa nói vừa gật đầu đồng tình.

“Bác muốn dùng một thứ thuốc chiết khấu từ tự nhiên hơn. Nhưng cũng phải có tác dụng”, người phụ nữ thêm vào.

Laurel cố nhớ xem cô vừa xếp thứ gì lên giá vài phút trước. Cô đã cầm cái chai nhỏ ấy trong vai phải, phân vân không biết có nên dùng một ít không – mấy tháng nay cô gặp nhiều căng thẳng, và đầu cô bắt đầu đau nhiều hơn. Cô bước dọc lối đi và tìm thấy chai thuốc. “Đây ạ”, cô nói, đưa nó cho người phụ nữ. “Hơi đắt một tí”, cô chỉ vào thẻ ghi giá tiền, “nhưng đáng tiền lắm ạ. Cháu cũng đang định dùng nó đấy. Nó tốt hơn Advil rất nhiều”.

Người phụ nữ mỉm cười. “Cám ơn cháu. Tất nhiên là nó đáng để dùng thử rồi!”

Bà ta mang chai thuốc đến quầy thanh toán còn Laurel quay trở lại với công việc phân loại những thuốc vi lượng đồng căn. Một phút sau mẹ cô dẫn người phụ nữ đó tới chỗ cô, và sau một cái nhìn đầy ý nghĩa với Laurel, bà cầm lên một chai thuốc màu xanh. “Loại này tốt hơn nhiều đấy ạ”. Bà nói. “Nó được làm từ cây hoa anh thảo và tôi đã dùng nó để trị chứng đau nửa đầu của chồng tôi nhiều năm nay. Hiệu quả như một giấc mơ ấy”. Rồi hai người trở lại quầy thanh toán. Mẹ Laurel giải thích cho người phụ nữ về cách dùng loại thuốc viên vi lượng đồng căn, và rồi người phụ nữ nhanh chóng lên đường.

Mẹ cô đứng bên cánh cửa vài giây để vẫy chào bà ta, rồi bước lại gần cô. “Laurel”, bà bắt đầu, và Laurel có thể nhận thấy sự thất vọng bà đang cố kìm nén trong giọng nói của mình. “Nếu con không biết phải chỉ cho người ta thứ thuốc gì, hãy hỏi mẹ. Đừng

rút bừa những chai thuốc ở trên giá. Mẹ mong con hãy đợi mẹ cho đến khi mẹ nói chuyện điện thoại xong. Những người này cần sự giúp đỡ và các loại thảo dược thì có tác dụng không giống nhau chút nào”.

Laurel cảm thấy mình giống như một đứa trẻ đang bị trách mắng bởi một người lớn rất cẩn thận trong việc để lộ cảm xúc của mình. “Con không lấy thuốc một cách bừa bãi”, cô phản ứng. “Thứ thuốc đó thật sự chữa được bệnh đau đầu rất tốt. Con đã chú tâm lấy nó đấy”.

“Thật sao?” Mẹ cô lạnh lùng nói. “Mẹ không nghĩ cái *thứ ấy* lại chữa được đau đầu đâu”.

“Gì cơ ạ?”

“Pausinystakia johimbe đó? Con thậm chí không biết Pausinystakia johimbe được bán trên thị trường để làm gì sao? Đó là một loại thảo dược làm tăng cường chức năng đàn ông ấy!”

“Ôi ghê quá!” Laurel nói, thấy thật kinh khủng khi cô từng nghĩ sẽ lấy một chai cho bản thân mình. Cô vẫn biết hầu hết cái loài thảo dược đều có tác dụng khác biệt ở loài tiên, vậy mà lần này cô vẫn mắc sai lầm.

“Chính xác đấy. Mẹ lấy nó chỉ vì có một gã đàn ông đã tới đây tuần trước và hỏi mẹ xem có thể đặt hàng riêng thứ này không. Có điều gì đó mà mẹ không cần phải biết về gã chủ ngân hàng sáu mươi tuổi này”, mẹ cô thêm vào.

“Con xin lỗi”, Laurel thành thực đáp. “Con đã không biết”.

“Mẹ không đòi hỏi con phải biết. Nhưng vì thế nên mẹ mới phải ở đây. Mẹ thực sự vui mừng khi con đến đây giúp mẹ, nhưng đưa ra những viên thuốc tình dục để chữa đau đầu thì chẳng giúp đỡ được gì cả. Khi con cần lời khuyên thì con phải hỏi Laurel ạ. Con sẽ có nguy cơ giết chết ai đó chỉ vì đưa nhầm thuốc cho họ đấy, tùy thuộc vào điều kiện sức khỏe của họ ra sao. Lần sau hãy nhớ suy nghĩ về điều đó!”

“Con đã nghĩ”, Laurel cự lại, giọng cô đột nhiên vỡ òa bên tai cô. Cô thầm biết ơn vì cửa hàng đang vắng khách. “Và nó đã giúp con đấy chứ!” Cô thêm vào một cách bốc đồng.

Mẹ cô thở dài nặng nề rồi quay đi.

“Con đã nhầm lẫn đôi chút”, Laurel theo sau bà. “Con đã quên rằng thảo dược không có tác dụng như nhau ở loài tiên và loài người. Con chỉ mắc một sai lầm nhỏ thôi mà!”

“Laurel, làm ơn, không phải bây giờ!” Bà bước về phía bên kia quầy thanh toán.

“Sao lại không phải bây giờ?” Laurel nói, đập tay lên mặt quầy. “Thế thì bao giờ ạ? Ở nhà ư? Ở nhà thì mẹ cũng có bao giờ muốn nói về việc con là một tiên nữ đâu!”

“Chết tiệt, Laurel, hạ giọng xuống đi”, giọng mẹ cô sắc nhọn, một lời cảnh báo rõ ràng rằng cô hãy chú ý giữ mồm giữ miệng.

Và đáng ra cô nên làm thế. Đáng ra cô nên nghĩ đến lũ quỷ khổng lồ cùng gã Barnes và dòng người đang đi lại lộn xộn ngoài kia, đó là chưa kể đến sự thật rằng hiệu sách yên tĩnh của bố ở ngay bên cạnh mà cô thì không biết những bức tường ấy dày hay mỏng! Đáng ra cô phải tuyệt đối cẩn trọng trong lời ăn tiếng nói.

Nhưng cô đã không làm thế.

Cô chỉ nghĩ rằng phải nói ra cho mẹ biết, một lần, chỉ một lần này thôi. “Con chỉ muốn nói chuyện mẹ ạ. Thế thôi. Và con biết đây không phải là nơi lý tưởng, nhưng con không thể đợi đến một nơi lý tưởng thêm nữa. Con mệt mỏi vì những gì xảy ra giữa chúng ta. Mẹ con mình từng là những người bạn. Vậy mà bây giờ mẹ chẳng bao giờ muốn nghe bất cứ điều gì về cuộc sống thần tiên của con. Thậm chí mẹ còn không muốn nhìn thấy con nữa! Đôi mắt mẹ chỉ lướt qua con mà chẳng bao giờ nhìn vào mặt con cả. *Nhiều tháng trời nay rồi mẹ ạ*”. Nước mắt nghẹn ứ trong cổ họng cô. “Bao giờ thì mẹ mới quen được con đây?”

“Thật buồn cười đấy Laurel”, mẹ cô nói, ngẩng cao đầu với Laurel như thể để chứng tỏ rằng cô đã sai.

“Buồn cười ư?”

Mẹ cô nhìn cô đăm đăm trong vài giây và Laurel nhìn thấy có chút gì đó thay đổi trong đôi mắt của bà. Chỉ trong một giây, cô đã nghĩ mẹ sẽ cho... sẽ thực sự nói chuyện với cô. Nhưng sau chớp mắt, hắng giọng nhìn xuống rồi bắt đầu xem xét đồng hóa đơn trên quầy thanh toán. “Mẹ sẽ sắp xếp chỗ được phẩm vi lượng đồng căn này lại sau”, bà lặng lẽ nói. “Con có thể đi”.

Cảm thấy như bị dội gáo nước lạnh vào người, Laurel vẫn đứng đó, sững sốt. Mẹ cô đã xua đuổi cô! Sau một hồi thở gấp, Laurel quay gót bước đi và mở cửa, tiếng chuông vẫn lạnh lạnh rung lên như một nỗi

Một luồng gió mạnh táp vào mặt cô khi cánh cửa đóng sầm lại và Laurel nhận ra mình

không biết phải đi đâu. David đang trong giờ làm việc, còn Chelsea thì đang mãi mê luyện tập môn chạy địa hình. Bản năng mách bảo cô tìm đến bố, nhưng khi đặt tay lên nắm cửa cô lại dừng lại. Thật không công bằng khi khiến bố mẹ cô phải đối đầu nhau, khi cô chạy đến bên một người khi người kia làm cô đau đớn. Cô chỉ đứng ở bên ngoài, phía sau một tấm poster lớn in hình cuốn tiểu thuyết mới nhất của Nora Roberts, và nhìn bố cô cùng Maddie đang giúp một người khách với chồng sách cao ngất. Người đàn ông nói gì đó mà Laurel không nghe được, và bố cô ngửa cổ cười vang rồi bọc những quyển sách trong giấy lụa trong khi Maddie nhìn ông với một nụ cười rất đổi dịu dàng.

Nhìn bố lần cuối, rồi cô quay đi và lê bước về phía ngôi nhà trống vắng của mình.

Chương 12

Laurel và David đứng bên nhau trong phòng thí nghiệm Hóa học, nhìn thí nghiệm đầu tiên của họ thất bại thảm hại. David đang rà soát lại các con tính, tìm xem họ đã bỏ qua bước nào hay phép tính nào bị sai. Laurel nhăn mũi trước thứ hỗn hợp hăng nồng đang sôi sùng sục trên chiếc đèn Bunsen⁶.

“Chúng ta cho axit sulfuric vào chưa nhỉ?” David hỏi. “Rồi, đúng không?”

“Ừ, từ cái chai màu nâu sẫm kia,” Laurel đáp. “Năm mươi mililit. Chúng ta cân bằng phương trình này ba lần rồi đấy!”

“Mình không hiểu!” David thở ra bực bội. “Đáng lẽ nó phải chuyển sang màu xanh dương như hai phút trước chứ!”

“Đợi vài phút nữa đã. Có thể nó sắp chuyển sang xanh rồi đấy.”

“Không. Rõ ràng là quá muộn rồi. Nhìn xem, người ta viết đây này, ‘dung dịch sẽ chuyển sang màu xanh dương trong vòng một phút sau khi đạt đến nhiệt độ sôi.’ Chúng ta đã theo dõi rất chặt chẽ. Mà đây lại là một thí nghiệm đơn giản nữa chứ!” David cào tay lên tóc. Vì một vài lí do nào đó mà cậu cho rằng bốn lớp học AP⁷ vẫn chưa phải là quá nhiều cho một học kỳ; Laurel không tin điều đó. Mới chỉ hai tuần trong năm học mà cậu đã hơi xúc động rồi.

“David, sry mà,” cô nói.

“Không ổn tí nào đâu,” cậu thì thầm. “Nếu mình không đạt điểm A thì thầy Kling sẽ không chọn mình vào lớp AP Vật lý đâu. Mình phải vào được lớp AP Vật lý!”

“Cậu sẽ được học ở đó mà”, Laurel vừa nói vừa nhẹ nhàng đặt một tay lên vai David. “Mình không nghĩ một thí nghiệm vớ vẩn cón con như vậy lại khiến thầy Kling loại cậu ra khỏi lớp của thầy.”

David do dự trong một thoáng, rồi đôi mắt cậu lại liếc về phía đồng giấy vớ của hai người. “Mình sẽ cân bằng phương trình một lần nữa, xem có thể tìm ra chúng ta đã sai ở chỗ nào không.”

Thật không giống David chút nào khi cậu ấy cứ phát cuồng lên thế này, nhưng lúc này cậu ấy như thể sắp tan chảy ra đến nơi ấy. Laurel thở dài. Cô hít vào một hơi thật sâu và giờ những ngón tay lên miệng chiếc cốc đang sôi, đủ xa để nó không làm bỏng tay cô. “Thế nó chỉ chuyển sang màu xanh thôi à?”

David ngẩng lên khi nghe giọng nói đều đều ấy của cô. “Ừ, sao hả?”

Laurel ra dấu cho cậu im lặng trong khi cô tập trung hươ nhẹ ngón tay trong làn hơi nước trong vài giây. Cô liếc nhanh về phía David lúc đấy vẫn đang khom người bên những con tính rồi nhắm mắt lại và hít vào vài hơi sâu, cố gắng tĩnh tâm theo cách những người thầy ở Avalon từng dạy cô. Những ngón tay cô mơ hồ nóng ran lên khi cô cố xem xét các thành phần có trong dung dịch, nhưng không có chất nào thuộc thực vật cả. Mọi thứ trở nên phức tạp hơn nhiều.

“Laurel,” David thì thầm ngay bên tai cô. “Cậu đang làm gì thế?”

“Cậu làm mình xao lãng đấy,” Laurel điềm tĩnh nói, cố gắng duy trì sự tập trung từng chút một.

“Cậu đang cố làm theo cách của loài tiên à?” Cậu hỏi.

“Có lẽ.”

David liếc mắt quanh phòng. “Không phải là một ý tưởng hay đâu!”

“Tại sao? Vì mình có thể sẽ phá hỏng công trình thí nghiệm hoàn hảo của cậu à?” Cô nhạo báng.

“Mình chỉ quan tâm chút xíu đến việc cậu sẽ thổi bay cả cái trường này đi thôi,” cậu nói, giọng vẫn trầm thì.

Cô rút phắt tay khỏi làn hơi. “Mình không định thổi bay cả trường nhé!” Giọng cô dường như quá to. Nhóm học sinh ở bàn sau ngẩng lên nhìn hai người và cười khúc khích.

“Thôi nào,” David nói, đặt tay lên cánh tay cô. “Mọi thứ cũng đâu có ổn lắm ở cái môn pha chế thuốc nước của cậu!”

David đã đúng. Đúng là Laurel chẳng thấy mình tiến bộ lên tí nào kể từ khi từ Avalon trở về, dù cô đã thực hành ít nhất một tiếng mỗi ngày. Jamison đã dặn cô gái phải cần

thận và co cũng đã làm hết sức có thể. Chỉ là nó vẫn không thành công. Hoặc là chưa thành công. “Vậy là mình nên từ bỏ?”

“Không, tất nhiên là không. Nhưng không phải là ở trường, và không phải ới một bài tập được giao thế này.”

Nhưng Laurel không nghe cậu.”Coi chừng hộ mình nhé!”

“Gì cơ?”

“Cô Pehrson mà nhìn thì bảo mình.”

“Cậu đang làm gì vậy?” David hỏi, nhưng mắt cậu đã dán vào cô giáo.

Laurel vội lấy ba lô và lôi ra một bộ đồ nghề - thứ lúc nào cũng thường trực ở dưới đáy ba lô của cô. Cô xem xét những dụng cụ bên trong rồi mở nắp một chai nhỏ đựng dầu cây nữ lang và nhỏ một giọt lên đầu ngón tay. Cô chộp lấy một chai khác và rắc chút bột vỏ cây muồng hoa vàng trong đó ra lòng bàn tay. Sau khi thổi thổi lên lớp bột, cô xoa một ít dầu trong lòng bàn tay và trộn đều nó với lớp bột muồng hoa vàng. “Đưa cho mình cái thìa nhỏ kia với,” cô nói nhỏ với David.

“Laurel, cậu không làm được đâu!”

“Mình có thể! Mình thực sự nghĩ lần này sẽ thành công.”

“Ý mình không phải thế. Đây là một bài tập. Chúng ta không được...”

Laurel cắt lời cậu bằng việc nhoài người qua bàn để với lấy cái thìa cán dài bằng thép không rỉ mà cậu không chịu đưa cho cô. Cô cạo thứ hỗn hợp trong lòng bàn tay và trước khi David kịp ngăn cản, cô đã trút nó vào dung dịch đang sôi rồi cẩn thận khuấy đều.

“Laurel!”

“Suỵtttttttt!” Laurel ra lệnh rồi tập trung vào dung dịch.

K quan sát, thứ dung dịch ấy từ từ chuyển sang màu xanh nhẹ. Cô khuấy thêm chút nữa, nó đã có màu xanh dương.

“Thế này đã ổn chưa?” Laurel hỏi.

David chỉ còn biết đứng nhìn trần trời.

Laurel liếc về phía sau nơi hai bạn khác cũng vừa hoàn thành xong bài tập của họ. Hai màu xanh nhìn cũng có vẻ giống nhau. Cô ngừng khuấy và bước lên phía trước.

“Xem xem cậu có thể khiến cho cô giáo tới bàn của chúng ta bây giờ không,” Laurel nói. “Dung dịch này quá nóng để giữ màu được lâu.”

David dõi cái nhìn chăm chăm không hiểu nổi vào Laurel, nhưng rõ ràng là chẳng vui chút nào.

“Rất tốt, David và Laurel ạ!” Cô Pehrson nói, bắt gặp hai người đang không chú ý khi cô bước đến sau họ. “Lại còn vừa vụng thời gian nữa chứ. Chuông chuẩn bị reo rồi.”

David ngẩng lên khi cô Pehrson đánh dấu gì đó lên tấm bảng giấy của cô và quay lại. “Cô Pehrson, đợi đã ạ!”

Cô Pehrson quay lại và Laurel ném cho David cái nhìn cảnh cáo.

“Dạ...”

Cả Laurel và cô Pehrson đều nhìn chăm chú vào David.

Ánh mắt cậu nhìn có vẻ tràn đầy quyết tâm trong một giây, rồi giãn ra. “Em chỉ băn khoăn không biết đổ cái thứ này vào bồn rửa liệu có an toàn không thôi ạ.”

“Không sao đâu. Mà cô chưa ghi điều này trong tài liệu à? Chỉ cần các em đừng để bỏng tay là được,” cô nói rồi đi tới dãy bàn tiếp theo.

Laurel và David dọn dẹp trong im lặng, cả hai đều giật mình khi chuông vang lên rộn rã. Khi họ bước đi trên hành lang, Laurel nắm lấy tay David. “Sao cậu lại điên thế hả? Mình chỉ giúp cậu đạt được điểm A thôi mà!”

“Cậu đã gian lận,” David lặng lẽ. “Và mình chấp nhận điểm A đó bởi vì hoàn toàn không có cách nào để giải thích tại sao như thế là gian lận.”

“Mình không gian lận.” Laurel nói, cảm thấy bị tổn thương. “Mình chỉ tính toán sao cho dung dịch ấy chuyển sang màu xanh. Chẳng phải mục đích cuối cùng là thế

“Cậu có chắc nó thực sự không phải là gian lận không đấy?”

“David, theo tất cả những gì mình biết, thì lý do để thí nghiệm thất bại là thứ gì đó thuộc về mình,” cô hạ giọng. “Tiên Mùa thu rất có khả năng gây phiền phức. Cô giáo đã cho chúng ta làm một thí nghiệm rất dễ vào buổi đầu tiên. Và chúng ta đã theo đúng chỉ dẫn. Đáng lẽ nó phải thành công chứ? Mình thực sự nghĩ là vì mình mà nó không hoạt động.”

David nhìn đăm đăm vào cô. “Có lẽ cậu nói đúng,” cậu nói. “Mình chưa bao giờ thất bại khi làm theo những chỉ dẫn cả.”

“Thấy chưa?”

Lúc này David bật cười. Cậu dựa vào tủ đồ của mình rồi trượt xuống sàn nhà. Laurel cẩn trọng ngồi xuống cùng cậu. “Thật tồi tệ khi mình không biết phải phát điên lên với chuyện này hay nghĩ nó là một thứ thú vị nhất từ trước tới nay nữa!” David nói và vòng tay ôm lấy cô. “Cậu đã làm được. Cậu đã làm đúng!”

Laurel mỉm cười. “Mình đã làm được đúng không nhỉ?” Cô cười to hơn. “Mình đã sử dụng trực giác của mình. Mình không kém cỏi!”

“Cậu không kém cỏi,” David đồng tình, rồi kéo cô vào lòng và hôn lên trán cô. “Cậu làm tốt lắm.”

“Vào phòng đi nào!”

David giật mình ngẩng đầu lên, nhưng đó chỉ là Chelsea – cô ấy đang cười toe toét với họ từ bên kia hành lang trước khi quay trở lại với Ryan.

“Mình vẫn chưa quen chuyện này,” David nói, vừa lắc đầu mỉm cười.

“Mình biết,” Laurel nói, cảm thấy hơi khó chịu khi nhìn thấy một ai khác đang hôn nhau, nhưng cô cũng khó có thể ngoảnh mặt đi chỗ khác.

“Mình tự hỏi không biết họ đã ở trong phòng bao lâu trước khi ra ngoài trời thế này”

“Cũng tốt mà” Laurel nói, giọng có phần nghiêm túc. “Cô ấy rất hạnh phúc.”

“Chúng mình nên làm chuyện gì đó cho họ. Ý mình là, bốn bọn mình.”

“Giống như một buổi hẹn hò đôi ấy h

“Ừ! Chúng mình vẫn chưa có vụ nào cùng nhau kể từ khi hai người họ dính vào nhau. Mình nghĩ chúng mình nên thích Ryan. Cậu ấy thật ngọt ngào với các cô gái.”

David cười vàng. “Mình còn ngọt ngào hơn!”

Laurel nhướn mày, “Mình nghĩ ai đã từng hôn mình thì đều phải thừa nhận mình ngọt ngào nhất trong tất cả mọi người đấy.”

“Thì đâu phải ai cũng có vị như mật ong thế này,” David trêu chọc, bàn tay cậu đặt lên cổ Laurel khi cậu hôn cô. “Cậu có một lợi thế chẳng công bằng tí nào,” cậu thăm thì ngay trên miệng cô.

“Ôi!” Cô kêu lên, lùi lại khi tay cậu trườn xuống dưới và ấn nhẹ vào lưng cô.

David nhìn xuống, sự bối rối hiện rõ trên gương mặt. “Mình xin lỗi”

Laurel liếc quanh hành lang. “Mình sắp nở hoa,” cô thì thào. “Hai ba ngày nữa, chắc thế.”

“Được rồi,” Laurel nói. “Mình biết cậu thích nó mà. Và kể từ khi mình biết được chu kỳ của nó, mình chẳng thấy khó chịu chút nào cả, thật đấy. Nó chỉ hơi nhạy cảm chút thôi.”

“Ừ, mình sẽ cẩn thận,” cậu hứa, cúi xuống hôn lần nữa.

Hai người đều nhảy dựng lên khi cánh cửa phòng thì nghiệm bật mở, đập cái sầm vào bức tường. Tiếng máy dò khói lạnh lạnh đình tai réo ầm khắp hành lang khi một luồng khói xanh cuộn cuộn phun ra từ cửa chính và vài học sinh lao ra từ đám khói, ho sặc sụa. “Ra ngoài, ra ngoài mau!!!”. Giọng cô Pehrson nổi hẳn lên trong thứ âm thanh ầm ĩ ấy khi cô lừa một đám học sinh năm thứ hai ra khỏi phòng học. Đám khói mù màu xanh lan khắp hành lang và ai đó kéo chuông báo cháy, khởi động toàn bộ hệ thống báo động inh ỏi của tòa nhà.

David nhìn đám khói xanh cùng đám học sinh tháo chạy khỏi cửa thoát hiểm. Cậu đứng dậy và giúp Laurel đứng lên. “Ừm,” cậu nhăn mặt, miệng kề sát tai cô, “thí nghiệm của I mà đến nông nổi này nhỉ?”

Hai người nhìn nhau và cùng cười phá lên

Laurel đứng trước tấm gương trong phòng, nhìn chăm chăm vào những cánh hoa xanh nhạt nhô lên qua hai vai. Năm nay có nở hoa sớm hơn. Và mùa thu đến cũng sớm

hơn. Laurel chỉ có thể giả định rằng thời tiết mát mẻ bất t của tháng Chín đã ảnh hưởng tới cô cũng như ảnh hưởng đến mọi loại cây khác ở thành phố Crescent này.

Sau khi bố cô ra viện vào năm ngoái, gia đình cô đã quyết định rằng nhà chính là nơi trú ẩn an toàn của cô - ở đó cô chẳng phải che giấu điều gì cả. Nhưng việc thừa nhận điều đó và việc bước xuống cầu thang với những cánh hoa bông bênh lộ liễu trên lưng là hai thứ hoàn toàn khác nhau. Cô phải tới trường trong nửa tiếng nữa, và tất nhiên là cô phải xuống nhà với những cánh hoa được bọc lại xong xuôi.

Nhưng bố cô chắc sẽ thất vọng lắm.

Còn mẹ, tất nhiên mẹ sẽ thấy thoải mái hơn.

Laurel nhìn xuống tấm khăn quàng trên tay. Năm nay cô không còn phải sợ hãi vì làm tưởng nó là một căn bệnh lạ nữa, nhưng không hiểu sao nổi bối rối khi những cánh hoa nở bung trên lưng vẫn chẳng dụi bớt chút nào.

Nghiến răng, Laurel buộc chiếc khăn vào cổ tay. “Chẳng việc gì phải xấu hổ về con người thật của mình,” cô nói với bóng mình trong gương. Nhưng dạ dày cô vẫn cuộn lên khi cô xoay nắm cửa và mở nó ra, những cánh hoa xòe rộng sau lưng, hiện hữu trước mắt mọi người.

Cô nhón chân bước được nửa cầu thang rồi lại đổi ý – cô không muốn xuất hiện một cách lén lút ngay trong chính căn nhà của mình. Thế là cô bước một cách mạnh bạo xuống phần cầu thang còn lại.

“Wow!”

Laurel giật mình ngẩng lên và bắt gặp ánh nhìn của David, ánh nhìn của cậu di chuyển tới vùng eo để trần của cô rồi lại ngược nhìn gương mặt cô. Để những cánh hoa tự do thể này khiến chúng có xu hướng vương cao ra cả phía trước lẫn phía sau lớp áo. David có vẻ thán phục cảnh tượng này, nhưng Laurel thì đã quên mất sẽ khó chịu thế nào nếu phải buộc vạt áo quanh eo để che đi những chiếc lá nhỏ xíu quanh đài hoa, nhưng hôm nay cô lại cần một thứ có thể che giấu nó đi thật kỹ.

“Cậu đang làm gì ở đây vậy?” Cô hỏi.

“Mình rất vui được gặp cậu mà,” David nói, nhướn một bên lông mày lên.

“Mình xin lỗi,” Laurel nói và nắm chặt lấy tay cậu. “Cậu làm mình ngạc nhiên quá.”

“Mình biết ngày hôm qua cậu đã rất khép kín, nhưng mình vẫn muốn qua đây xem cậu có cần giúp gì không. Ho bất cứ điều gì như thế.”

Laurel mỉm cười và ôm chầm lấy David. Có cậu ở đây cô thấy tốt hơn rất nhiều, dù cậu có thực sự tới đây để lên nhìn bông hoa mới nở của cô đi chăng nữa.

Trong bếp, mẹ cô đang lúi húi bên chiếc máy pha cà phê, cố tình tránh ánh mắt của cô. Tuy nhiên, từ góc mắt mình, Laurel vẫn bắt gặp những cái liếc nhìn lên lút của bà khi bà trút cà phê mới pha vào một chiếc cốc dài. Chẳng có gì thay đổi sau vụ xung đột tại cửa hàng hôm nọ. Không một lời xin lỗi, cũng không có thêm những lúng túng khó xử. Như thể ngày hôm đó Laurel chưa bao giờ ra mặt vậy, và điều đó khiến mọi thứ tồi tệ hơn. Mỗi quan hệ của họ ngày càng xoay quanh việc lờ đi những vấn đề trong niềm hy vọng bất diệt rằng một ngày nào đó những vấn đề ấy sẽ tan biến đi. Nhưng chúng chẳng bao giờ tan biến. Chúng không thể tan biến.

“Bố đâu hả mẹ?” Laurel hỏi.

Bố cô vẫy vẫy tờ báo từ chiếc đi văng khuất sau cánh cửa phòng khách. “Bố ở đây,” ông rồi rít nói.

“Laurel nở hoa rồi ạ,” David gọi to.

Laurel ôm trán và ngay lập tức cô nghe thấy tiếng chân bố. “Ôi, thật à? Để bố xem nào!”

“Ba hoa vừa thôi,” cô thì thào với David.

Mẹ cô chộp lấy túi vải và đi ngang qua bố cô bấy giờ đang bước qua ngưỡng cửa. “Em đến cửa hàng đây,” bà nói với ánh mắt lẩn tránh.

“Nhưng em không...?”

“Em muộn mất rồi,” bà khẳng định, mặc dù giọng bà không rõ ràng cho lắm. Laurel thấy lạ lùng, giống như kiểu bà muốn ở lại nhưng không thể vậy. Cả cô cùng bố cô đều nhìn theo bóng bà bước ra ngoài.

Laurel dán mắt vào khung cửa, mong chờ nó mở ra và mẹ cô sẽ quay vào.

“Wow!!!” Bố cô thốt lên, trầm trồ nhìn con gái. “Nó...nó lớn quá!”

“Con nói với bố rồi mà,” Laurel nói, biết rằng nếu cô là con người thì mặt cô kiểu gì

cũng đỏ bừng lên ngay lúc này. Là một cái cây không phải không có những tiện ích.

“Ừ, nhưng bố đã nghĩ,” ông gãi gãi phía sau gáy, “thành thực mà nói, bố nghĩ con thối phồng.” Ông đi quanh Laurel làm cô bắt đầu thấy phát ngượng. “Làm thế nào con giấu được bố mẹ nhỉ?”

***Thời điểm tuyệt vời.* “Như thế này ạ,” cô vừa nói vừa tháo chiếc khăn ở cổ tay và buộc những cánh hoa lại quanh eo. Cô kéo chiếc áo rộng xuống rồi thả mái tóc dài đến tận eo trùm lên tất cả. “Bố thấy chưa?”**

Bố cô gật đầu. “Ấn tượng đấy!”

“Vâng,” Laurel nói. Chộp lấy bàn tay David. “Đi thôi cậu.”

“Thế không ăn sáng à?” Bố cô hỏi khi cô lấy chiếc ba lô trên bàn.

Laurel nhìn ông nhanh như chớp.

“Con xin lỗi, thói quen mà.”

“Đi xe mình hay xe cậu?” David hỏi sau khi Laurel đóng cửa.

“Xe cậu đi. Phải lái xe với bông hoa bị ép chặt thế này thật chẳng dễ chịu chút nào.”

“Ừ, đúng rồi.” David mở bên cửa dành cho khách cho Laurel. Sau gần một năm cậu vẫn không quên hành động này.

“Này,” David vừa nói vừa khởi động động cơ, “Còn gần nửa tiếng nữa mới vào giờ học. Chúng mình đi thẳng đến trường...” bàn tay cậu trượt nhẹ lên đùi cô, “hay mình đi đâu trước?”

Laurel mỉm cười và David cúi xuống hôn lên cổ cô.

“Ôi, mình nhớ hương thơm này quá!” Đôi môi cậu mơn man từ cổ lên cằm cô.

“David, bố mình đang nhìn qua cửa sổ về chúng ta kìa.”

“Với mình thì không sao mà,” cậu lẩm bẩm.

“Phải rồi, bố mình đâu phải bố cậu. Đi nào!” Cô nói và cười vang.

David ngả người ra sau và cài số lùi. “Mình chắc là mình có thể...” Cậu nhìn về phía ngôi nhà và vẫy tay với một khe hở nhỏ giữa những tấm rèm cửa phòng khách.

“David!”

Cái khe hở đã biết mất.

“Cậu tệ thật đấy!”

David cười nhả nhỏ. “Bố mẹ cậu quý mình mà.”

Đúng là họ quý cậu thật, Laurel luôn luôn nghĩ đó là một chuyện tốt đẹp. Nhưng đôi khi cô cũng không chắc lắm.

Chương 13

Ngày hôm sau, Laurel cùng Chelsea ngồi trên chiếc xích đu trước nhà Laurel, đu đưa một cách uể oải. “Mình ghét những ngày thứ Bảy,” Chelsea nói, đầu ngả lên một bên tay vịn của chiếc xích đu, nhắm mắt lại cho khỏi nắng.

“Sao thế?” Laurel hỏi, cũng nhắm mắt lại.

“Vì những chàng trai luôn luôn phải làm việc.”

“Đôi khi cậu cũng tham gia vào những cuộc chạy đua mà.”

“Đúng vậy.”

“Vớ lại, cậu có thể đến đây chơi với mình. Điều đó chẳng có chút ý nghĩa nào hay sao?” Laurel nói, thúc khủy tay vào Chelsea.

Chelsea mở mắt và nhìn Laurel ngờ vực. “Nhưng mà cậu không hôn giỏi như Ryan!”

“Cậu không biết được đâu,” Laurel mỉm cười.

“Chưa biết chứ nhỉ,” Chelsea nói rồi ngả người về phía Laurel.

Laurel đập mạnh vào tay cô bạn và cả hai cùng ngả ngửa ra sau, cười rúc rích.

“Cậu nói đúng,” Chelsea nói. “Chúng mình chẳng hay đi chơi cùng nhau nữa, ý mình là ngoài giờ ăn trưa ấy.”

“Và cậu thì biến mất một cách bí hiểm đến một nửa số thời gian,” Laurel vừa nói vừa cười.

“Mình là một cô gái bận rộn mà,” Chelsea giả vờ chống chế “À này! Ryan định tổ chức một bữa tiệc lớn tại nhà vào thứ Sáu tuần sau đấy! Cậu và David đều được mời. Ừa tiệc đó coi như một lời chào tạm biệt mùa hè ý mà.”

“Cậu ấy bị chậm mất mấy ngày rồi,” Laurel nói, quên rằng không phải ai cũng nhận

biết được chính xác sự chuyển giao từ mùa hạ sang thu.

“Ờ. Mùa hè đã qua rồi. Nhưng vẫn còn một lý do đủ hay ho để mở tiệc đấy. Ryan có một ngôi nhà tuyệt vời nhất cho những bữa tiệc tùng. Âm thanh nổi, phòng giải trí rộng thênh thang. Sẽ ngạc nhiên lắm đấy. Hai cậu phải đến đấy nhé!”

“Chắc chắn rồi,” Laurel nói, nhận lời mời thay cho David. Cậu ấy thì không sao, chỉ có cô mới là người thường không thích những bữa tiệc khuya.

“Tuyệt quá!” Laurel nhìn về phía mặt trời. “Năm giờ chưa nhỉ?”

Laurel cười vang. “Mình sẽ ngạc nhiên lắm nếu bây giờ còn là ba giờ đấy.”

Chelsea cắn môi dưới. “Mình nhớ Ryan”.

“Tốt mà! Cậu nên nhớ bạn trai của cậu.”

“Mình thường chế nhạo những đứa con gái lúc nào cũng như sắp ngất xỉu khi bạn trai của chúng đến gần. Mình luôn luôn muốn bảo chúng rằng phải phát triển một cá tính riêng chứ đừng để ai khác định hình chúng. Đôi lúc mình còn bảo thẳng chúng nó ấy”.

Laurel tròn mắt. “Ngạc nhiên ở chỗ nào nhỉ?”

“Và bây giờ mình là một trong số chúng,” Chelsea rên rỉ.

“Ngoại trừ việc cậu đã có cá tính riêng rồi.” Chelsea là một trong những cô gái cá tính nhất mà Laurel từng gặp.

“Mình cũng mong thế. Nhưng nghiêm túc mà nói, cậu ấy đã trở thành một phần lớn trong đời mình.” Cô bạn ngẩng đầu lên và nhìn lại Laurel. “Cậu có biết hai cuộc đua trong năm nay mà cậu ấy đến cổ vũ mình chính là hai cuộc đua mà mình thi đấu tốt nhất không? Mình chạy nhanh hơn khi cậu ấy ở bên. Mình đã có thể chạy nhanh hơn trước đây. Giờ mình đã là đôi chân chủ lực của đội rồi. Cậu ấy đã làm điều đó cho mình!” Chelsea đặt tay lên trán và giả vờ ngã ngất về phía sau. “Cậu ấy thật tuyệt vời!”

“Mình vui lắm, Chelsea. Cậu xứng đáng với một anh chàng tuyệt vời và Ryan có vẻ cũng thích cậu thực sự đấy.”

“ là số phận cả, đúng không?”

Laurel chỉ khịt khịt mũi.

“Cậu có nghĩ là bọn mình tiến triển quá nhanh không?” Chelsea hỏi nghiêm túc.

Laurel nhướn mày. “Còn tùy thuộc. Các cậu tiến triển nhanh như thế nào?”

“Ồ, không hẳn thế,” Chelsea nói, xua đi nỗi băn khoăn. “Ý mình là có lẽ mình đang đắm chìm quá sâu và quá nhanh mất rồi.”

“Như thế nào cơ?”

“Hôm nọ mình đã đăng ký cho kỳ thi SAT tháng Mười Một...”

“Tháng Mười Một ư?” Laurel cắt ngang. “Sao lại là tháng Mười Một? David và mình còn chưa nghĩ đến nói cho tới mùa xuân cơ.”

“Tại bọn mình giỏi giang quá thế ý mà,” Chelsea nói thẳng tưng. “Dù sao chẳng nữa, nó cũng yêu cầu việc mình chọn trường nào để gửi điểm vào. Và mình đã nói...” Cô bạn nhìn Laurel.

“Havard! Cậu luôn muốn học ở Havard,” Laurel nói mà không phải suy nghĩ gì.

“Chính xác, mình biết điều đó,” Chelsea nói, ngồi hẳn lên xích đu, thu hai chân xuống dưới mình. “Nhưng khi điền chữ Havard vào mình đã nghĩ, ‘Đội đã, Boston thực sự là rất xa so với trường Đại học California. Mình có muốn rời xa Ryan đến mức đó không nhỉ? Và mình đã nhất định không điền chữ Havard vào nữa.’”

“Cậu đã gửi điểm đi trường khác rồi phải không?” Laurel ngồi thẳng dậy. “Trường nào hả? Stanford phải không? Cậu vốn ghét Stanford mà!”

“Không, mình để trống. Mình chưa hoàn thành nó.” Cô ngừng lại. “Cậu có thấy thế không? Về David ấy?”

“Chắc chắn rồi,” Chelsea dài giọng. “Đó là vì cậu muốn tới Berkley, giống như bố mẹ cậu, đúng không?”

Câu hỏi khiến Laurel hoàn toàn không đề phòng. Cô gật đầu lơ đãng, còn ý nghĩ của cô thì đang vẩn vơ ở Avalon. Có một chỗ cho cô ở học viện – miễn phí, có sẵn phòng và bảng, lại chẳng có một cuộc thi SAT nào hết. Cô sẽ sở hữu vùng đất, và có thể những vị tiên sẽ muốn cô học ở Học viện cả ngày. Nhưng làm thế nào để nói Chelsea những điều này bây giờ? “Nếu mà David trở về miền Đông, cậu có thể từ bỏ mọi kế hoạch của cậu để theo cậu

ấy không?”

Những hai năm, Laurel tự nhủ, cố nén lại những lo âu đang dấy lên. Cô chỉ hơi nhún vai.

“Nhưng cậu đã nghĩ đến chuyện đó, đúng không?”

“Có lẽ thế,” Laurel nói như một cái máy. Việc đi theo David tới hàng nghìn dặm như thế còn đáng nghĩ hơn trả lời một câu hỏi nhiều. Đi theo David nghĩa là loại bỏ đẳng sau Avalon, bỏ lại Học viện và mọi thứ. Nhưng chọn Học viện cũng là từ bỏ David, đúng không? Đây là một ý nghĩ mới mẻ, và Laurel chẳng thích nó một tẹo nào.

“Vậy cậu nghĩ cậu và David có thể bên nhau trọn đời sao? Bởi vì một số người ngoài kia cũng thế à?” Chelsea nói dồn dập, như thể với chính cô hơn là với Laurel. “Họ gặp nhau trong trường trung học – chỉ cần click một cái - thế là đã trở thành bạn tâm giao?”

“Mình không biết,” Laurel thành thực đáp. “Mình không thể hình dung về việc mình không yêu David nữa. Mình không muốn chúng mình tan vỡ” Nhưng nếu phải chia lìa thì sao? Đột nhiên điều đó dường như hoàn toàn trở nên khả thi.

“Cậu vừa nói đến từ yêu đấy,” Chelsea cười toe toét, kéo Laurel ra khỏi những ý nghĩ u ám.

“Sao lại không chứ, đúng là mình vừa nói đấy!” Laurel cười vang.

“Cậu đang yêu David phải không?”

Chỉ cần nghĩ đến điều đó đã khiến cơ thể Laurel nóng bừng lên. “Ừ”

“Thế hai cậu...cậu biết đấy...”

Tiếp đó là một khoảnh khắc mà mọi thứ trở nên mờ nhòe. “Không...hắn thế.”

“Thế nghĩa là sao?”

“Nghĩa là không hẳn thế ý,” Laurel khẳng định.

Chelsea im lặng trong một thoáng. Laurel hy vọng cô bạn sẽ không chìm đắm quá sâu vào mối quan hệ thể xác có phần nghiêm túc giữa cô và David. “Mình nghĩ có lẽ mình cũng yêu Ryan mất rồi,” cuối cùng Chelsea cất tiếng, giải tỏa căng thẳng cho Laurel. “Thế

nên toàn bộ câu chuyện Havard mới làm mình đau đầu. Đó là những gì mình muốn hỏi mình lên mười tuổi. Tới Havard, học ngành báo chí, trở thành một phóng viên. Nhưng bây giờ, mình khó có thể chịu được ý nghĩ phải rời xa Ryan”

“Nhớ đâu cậu ấy cũng theo cậu tới Havard?”

“Có phải là mình không nghĩ đến điều đó đâu,” Chelsea vặn lại. “Cậu còn gần hai năm nữa để quyết định. Rất nhiều chuyện có thể xảy ra trong khoảng thời gian đó. Và nói một cách nghiêm túc nhé, nếu cậu từ bỏ ước mơ chỉ vì một chàng trai, có khả năng cậu chọn phải một chàng trai sai lầm đấy.”

Chelsea cau mày và nghịch nghịch những ngón tay. “Thế sẽ ra sao nếu qua thời gian mà ước mơ ấy dường như không đáng để hy sinh?”

Gương mặt của David và Tamani dường như trôi bồng bềnh trước mắt Laurel, phía sau là bóng của Học viện thấp thoáng mờ ảo. Cô nhún vai và xua tan những hình ảnh lẫn lộn trong tâm trí. “Thế thì chắc đó là một ước mơ sai lầm”

Ngôi nhà của Ryan đang rung lên trong tiếng nhạc khi Laurel và David tới hôm tối thứ Sáu. “Wow!!!” Laurel thốt lên. Ngôi nhà ba tầng được sơn màu xanh xám với mái nhà lợp ngói đá đen và những khung cửa chớp trắng sáng. Một hệ thống cửa sổ lớn tô điểm cho mặt tiền của ngôi nhà và trong ra một khoảng sân đẹp lộng lẫy với rặng sơn thù du viền quanh một con đường lát đá và những dây thường xuân xanh tốt phủ kín bức tường phía nam. Ngôi nhà dựa sát vào dải đá ven bờ và Laurel ngờ rằng họ có thể nhìn ra quang cảnh đẹp lạ lùng ở vũng tàu phía sau. “Đẹp thật!”

“Ừ. Thật sướng khi được làm đứa con duy nhất của một bác sĩ chuyên khoa của thị trấn.”

“Quá đúng.” Họ bước đi tay trong tay trên con đường lát đá và băng qua cửa trước. Vì đây là một ngôi nhà lớn trong một thị trấn nhỏ nên bữa tiệc không quá đông, nhưng cũng đủ kín người. Ở những góc không có người thì ngập tràn tiếng nhạc. Laurel cảm thấy một cơn đau ong ong trong tai.

“Kia kìa,” Laurel nói, giọng cô cố át tiếng nhạc và chỉ về phái Ryan cùng Chelsea. Ryan trông giản dị trong chiếc áo phông màu đỏ và quần jean Hollister, nhưng Chelsea thì lộng lẫy hơn hẳn ngày thường. Cô buộc cao mớ tóc xoắn lên và đeo một đôi khuyên tai vàng thật dài, luôn luôn đung đưa mỗi lần cô chuyển động. Cô diện chiếc quần jean màu xanh sẫm với một đôi xăng đan dễ thương cùng chiếc ba lô lỗ màu đen và chuỗi hạt lấp lánh càng tôn thêm làn da rám nắng cô có được từ mùa hè này.

Cũng có thể là do tắm nắng trong bể bơi nhà Ryan

“Xem cậu kia!” Laurel nói khi họ tới nơi. Cô ôm lấy Chelsea. “Cậu rạng rỡ lắm!”

Nhưng Laurel đang ước rằng cô không phải mặc chiếc áo dài phủ kín eo với một chiếc nơ lớn thắt ở phía sau để che đi bông hoa của cô thế này. Trời khá ấm và cô bắt đầu cảm thấy ngọt ngào.

“Cậu không thấy phát mê lên với ngôi nhà này à?” Chelsea kêu lên, kéo Laurel về một bên.

“Trông trắng lợt quá!”

“Mình thích đến đây lắm. Nhà mình có tận ba thằng em trai dưới mười hai tuổi nên chẳng thể có nhiều đồ dễ vỡ trong nhà,” Chelsea nói. “Nhưng ở đây thì sao? Họ đặt tượng lên bàn uống café nhé! Và ở bàn ăn những chiếc cốc được làm bằng – cậu tin không – bằng thủy tinh nhé!”

Họ cùng cười vang.

Chelsea quay đầu lại nhìn David và Ryan đang cười nói với nhau. Như thể cảm thấy có ai đang nhìn mình, họ cùng quay lại và nhìn thấy các cô gái. Ryan nháy mắt.

“Đôi lúc nhìn thấy họ cùng nhau như thế này mình tự hỏi sao Ryan có thể ở đây trong gần ấy năm mà mình chưa bao giờ trông thấy cậu ấy.” Cô bạn quay lại với Laurel. “Mình đang nghĩ gì thế nhỉ?”

Laurel cười vang và vòng tay ôm Chelsea. “Nghĩ là David ‘hot’ hơn đúng không?”

“Ồ, đúng, đúng thế,” Chelsea đảo mắt. “Đi thôi,” cô bạn nói, kéo Laurel về phía sau căn nhà. “Cậu phải nhìn thấy cảnh này mới được.”

Chương 14

Đến mười một giờ thì Laurel hoàn toàn kiệt sức và thiếu trầm trọng ánh sáng mặt trời. Cô mỉm cười nhẹ nhõm khi David luồn lách qua đám đông và mang đến cho cô một chiếc cốc nhựa đựng một thứ tựa như rượu punch đỏ.

“Cám ơn câu,” Laurel nói rồi nhận lấy chiếc cốc. “Nghiêm túc đấy. Mình kiệt sức và khát khô cả cổ rồi!”

“Chàng hiệp sĩ trong bộ áo giáp sáng ngời của cậu đến bên cậu đây,” David nói.

Cô đưa chiếc cốc lên môi và lập tức nhắm mắt. “Kính quá! Ai đó đã pha rượu mạnh vào đây!”

“Thật sao? Chuyện gì đây nhỉ, hài kịch tình huống của những năm 1950 à?”

“Không đùa đâu!” Laurel thậm chí còn không thể ngồi chung bàn với bố mẹ khi họ dùng rượu mà không cảm thấy buồn nôn. Mùi của bất cứ đồ uống có cồn nào cũng đều khiến cô lợm giọng.

“Chắc mình sẽ làm bốn phen hàng ngày và uống cả hai cốc vậy.” David vừa nói vừa lấy cốc rượu từ tay Laurel.

“David!”

“Gì cơ?” Cậu chàng nói sau khi đã uống một hơi dài.

Laurel đảo mắt. “Mình sẽ lái xe về nhà.”

“Mình ổn mà,” David nói sau khi uống một ngụm nữa. “Vài giây nữa là mình tỉnh táo ngay!”

“Cậu sắp say khướt ra rồi kìa.”

“Ôi xin cậu. Mẹ mình tuần nào chẳng bày ít nhất một bữa tiệc rượu vào buổi tối!”

“Thật á?”

David cười toe toét.

“Đưa đây cho mình,” Laurel nói và giằng lấy chiếc cốc.

“Để làm gì? Cậu có uống được đâu?”

“Tất nhiên là mình gần như có thể,” cô nói rồi lôi từ trong ví ra một chai nhỏ cô mang theo từ bộ đồ nghề của tiên Mùa thu.

“Cái gì thế?” David hỏi rồi xịch lại gần cô.

“Chất lọc lớt,” Laurel nói, nhỏ một giọt trong vắt vào cốc và nhẹ nhàng lắc đều.

“Cậu đã chế ra thứ này à?”

“Mình ước gì mình có thể chế ra nó,” cô buồn rầu nói. “Họ đưa cho mình ở Học viện đấy.”

Laurel nhìn xuống cốc. Màu đỏ của rượu punch giờ đã chuyển sang trong vắt. “Hừ,” cô nói. “Mình đoán cái chất tạo màu này cũng được xem như một loại chất không thanh khiết

David nghiêng cốc về phía mình và hít hà. “Cậu biết không hầu hết mọi người đều phải trả tiền để có thêm cồn vào trong đồ uống của họ đấy.”

“Một mình mình một kiểu mà.”

“Vậy cậu còn lại gì trong cốc? Nước đường à?”

Laurel nhún vai và nhấp một ngụm nhỏ. “Ừ, về cơ bản là thế.”

“Để cho ngon miệng,” mình nghĩ mình sẽ chộp lấy ngay phần rượu punch dự trữ của mình trong bất rượu, cảm ơn cậu.”

“Ngon miệng nhé,” Laurel gọi với theo, giọng trêu chọc.

Cô đi thong thả trong hành lang vắng vẻ với cốc nước đường trong tay. Thật mừng khi thoát khỏi đám đông ngọt ngào kia. Nếu cô hoàn toàn thành thực với chính mình, cô đã về nhà và lên giường đi ngủ. Còn ít nhất một tiếng nữa bữa tiệc mới kết thúc – có thể là hai

hoặc ba tiếng nữa – và cô biết David muốn ở đến phút cuối cùng.

Dù vậy, cô vẫn có thể trụ được thêm một tiếng nữa. Cô là thế.

Cô lang thang tới một ô cửa sổ lớn – hai bên treo hai bức họa cân xứng về những vũ công ba lê – và ngả người về trước để hứng trọn làn không khí mát lành khi cô nhìn lên bầu trời đêm. Đêm nay lạnh thật – có vẻ bất thường. Bầu trời không một gợn mây, không tách biệt nào để nén lại hơi nóng của thị thành.

Có cái gì đó ngoài cửa sổ chuyển động thấp thoáng trước mặt Laurel. Một hình dạng đen ngòm, được rọi sáng bởi những chum ánh sáng từ phía trong nhà, và nó lại chuyển động lần nữa. Cô dán mắt vào đó, cố đoán xem nó là thứ gì. Một con vật ư? Một con chó chẳng? Nó quá lớn so với một con chó. Nó đứng khuất một nửa trong bóng của một thân cây lớn khiến cô chỉ nhìn thấy những đường nét mờ mờ. Rồi nó ngẩng đầu lên, và chùm ánh sáng mờ ảo rọi thẳng vào khuôn mặt xám nhợt méo mó với những hình thù kỳ dị. Laurel lùi vội vào ô cửa sổ, lồng ngực thắt lại, hơi thở trở nên gấp gáp. Sau khi đếm chậm chậm từ một đến mười, cô lại lên nhìn qua cửa sổ.

Nó đã biến mất.

Sự biến mất này cũng rợn người y như khi nó xuất hiện như thể trong bản thân ánh sáng có một lỗ hổng mà từ đó một hình dạng to lớn khủng khiếp hình thành.

Mình có tưởng tượng ra nó không nhỉ? Bàn tay cô vẫn run rẩy khi cô hình dung lại khuôn mặt k chẳng cân xứng chút nào ấy, một mắt thấp hơn tới hơn hai phân so với mắt kia, cái miệng méo xệch gằm gù, cái mũi khoằm đến khó tin. Không, cô đã nhìn thấy nó!

Nỗi sợ hãi bóp nghẹt lồng ngực Laurel. Cô phải tìm David.

Cố gắng giữ bình tĩnh, cô chạy từ phòng này sang phòng khác tìm cậu. Nỗi hoang mang càng trào dâng lên khi dường như cô tìm thấy mọi người trừ cậu. Cuối cùng, cô cũng thấy cậu ở một góc bếp một tay cầm gói snack còn tay kia cầm cốc rượu, đang tán gẫu với đám bạn. Cô đến bên cậu, giả vờ điềm tĩnh. “Mình có thể nói chuyện với cậu không?” Cô hỏi với một nụ cười căng thẳng và dẫn cậu ra cách xa đám đông khoảng một mét. Cô ghé vào tai cậu. “Có một con quỷ ngoài kia.” Giọng cô run rẩy.

Nụ cười trên môi David tắt ngấm. “Cậu chắc không? Ý mình là, chúng mình đều rất hay bòn chần. Nhưng hàng tháng qua chúng mình đâu có nhìn thấy bóng tên quỷ nào nhỉ?”

Laurel lắc đầu cương quyết. “Không, mình đã nhìn thấy nó. Mình không nhầm đâu. Nó đến đây tìm mình. Ôi !” Cô khẽ rên lên. “Sao mình có thể ngớ ngẩn thế nhỉ?”

“Đợi , đợi đã,” David nói, đặt tay lên vai cô. “Làm sao cậu biết được, hắn đến đây để tìm cậu chứ? Sao chúng lại tấn công cậu lúc này, đột ngột như thế này? Có lẽ nào lại như thế?”

“Có đấy. Jamison đã nói với mình rằng điều đó sẽ xảy ra. Và nó đang xảy ra!” Bàn tay cô run rẩy và những từ ngữ cứ tuôn ra khỏi miệng cô cùng với nỗi sợ hãi đang dâng lên. **“Mình đã vô cùng cẩn thận, và đây là đêm đầu tiên mình để những người bảo vệ của mình ở lại nhà. Như Jamison đã nói. Chắc chúng đã theo dõi – và chờ đợi đến lúc mình quên bộ đồ nghề. Mình trở thành con ruồi rồi David ạ. Mình là một con ruồi ngu ngốc, quá ngu ngốc!”**

“Ruồi nào chứ? Laurel, cậu bình tĩnh lại đi. Cậu nói linh tinh rồi. Cậu không mang theo đồ nghề ư?”

“Ừ, mình không mang. Đó là vấn đề đấy. Mình chỉ bỏ vài lọ thuốc cơ bản vào ví rồi định mang theo ba lô để vào xe cậu, nhưng mình quên khuấy mất rồi. Bữa tiệc làm mình háo hức quá.”

“Được rồi,” David nói, kéo cô ra xa khỏi đám đông. “Hãy nghĩ một chút nào. Cậu đang mang theo thứ gì?”

“Mình chỉ mang theo hai chai huyết thanh monastudo thôi. Chúng sẽ khiến bọn quỷ ngủ say.”

“Tốt quá rồi, chúng ta sẽ không s

Laurel lắc đầu. “Nó chỉ có tác dụng trong một không gian khép kín và cũng không có tác dụng tức thì. Nó chỉ dụng trong những cuộc trốn chạy trong tương lai, không phải lúc này đâu. Nếu một tên quỷ lọt vào nhà, một nửa số người ở đây sẽ bị chết trước khi huyết thanh này phát tác trên một tên quỷ.”

David hít một hơi sâu. “Vậy chúng ta phải làm gì?”

“Chúng muốn mình, nhưng chúng sẽ giết bất cứ ai chỉ trong nháy mắt nếu chúng nghĩ điều đó có lợi. Chúng ta phải nhử hắn ra xa, và chúng ta phải làm thật nhanh.”

“Nhử hắn đi đâu?”

“Nhà mình,” Laurel nói, thầm ghét ý tưởng này, “Nhà mình rất an toàn. Nó được bảo vệ khỏi bọn quỷ và có những lính gác bao quanh nữa. Nó là nơi an toàn nhất trên thế giới

cho chúng ta lúc này đây.”

“Nhưng...”

“David, chúng ta không còn thời gian tranh luận đâu.”

David nghiêng hàm. “Được rồi, mình tin cậu. Rời khỏi đây thôi.” Cậu lôi chìa khóa xe ra khỏi túi.

“Mình sẽ lái xe.”

“Tin mình đi, Laurel, mình vô cùng tỉnh táo.”

“Mình không quan tâm. Đưa chìa khóa của cậu đây.”

“Được thôi. Mình phải nói với Chelsea thế nào đây?”

“Rằng mình thấy buồn nôn. Mình đã ăn phải thứ gì đó. Cô ấy biết dạ dày của mình có vấn đề mà.”

“Ừ.”

Họ đến chỗ Chelsea và Ryan, hai người đang nhảy trong tiếng nhạc slow êm dịu. Chelsea ngả đầu vào vai Ryan còn cậu chàng ôm chặt cô vào lồng ngực mình.

“Thôi, đi thôi,” Laurel nói. “Mình không muốn cắt ngang cảnh này.”

David do dự. “Cậu biết Chelsea rồi đấy, cậu ấy sẽ lo lắng nếu chúng ta cứ thế mà đi.” Cậu quay về phía cô. “Trên đường về cậu ấy có thể dừng lại trước nhà cậu để xem cậu thế nào.”

“Cậu nói đúng. Mình sẽ nói với cô ấy.”

Laurel cảm thấy tồi tệ khixen ngang vào, nhưng không còn cách nào khác. Cô rối rít xin lỗi và đảm bảo với Chelsea tới ba lần rằng cô chẳng cần gì khác ngoài việc về nhà và nghỉ ngơi.

Chelsea mỉm cười và vòng tay ôm lấy Laurel. “Cảm ơn vì cậu đã đến. Mình gặp các cậu sau nhé!”

Ôm lại Chelsea, Laurel hy vọng một cách tuyệt vọng rằng lũ quỷ sẽ bám theo mình. Cô sẽ ân hận cả đời nếu có chuyện gì xảy đến với Chelsea hay với bất cứ ai trong bữa tiệc này.

David nắm tay Laurel và họ cùng đi về phía nhà bếp. “Cửa bên là gần nhất với xe mình,” David nói, chỉ về phía đó, “nhưng vẫn cần phải chạy bộ một đoạn đấy.”

“Được rồi, đi thôi.”

Họ đứng ở cửa bếp trong vài giây và David giấu chặt lấy Laurel dưới cánh tay mình. Sau khi đặt một nụ hôn vội vàng lên trán cô, cậu hỏi. “Sẵn sàng chưa?”

“Rồi!”

Họ cùng hít một hơi sâu, rồi David nắm lấy bàn tay Laurel và mở cửa. “Đi!” Cậu thì thầm, hầu như rít lên.

Tay trong tay, họ chạy về phía chiếc xe Civic của David cách đó khoảng hai mươi mét. Họ khom người chạy quanh vài chiếc xe trước khi mở cửa và nhảy vào ghế ngồi.

“Cậu có nghĩ hẳn nhìn thấy chúng ta không?” Cô hỏi khi nhét chìa khóa vào ổ rồi khởi động.

“Mình không biết nữa.”

“Mình không thể đi nếu chúng chưa nhìn thấy chúng ta.”

“Ừm, thế chúng ta sẽ làm gì đây?” David hỏi, nhìn qua cửa sổ xe ra ngoài bóng tối mịt mù.

Laurel thở gấp, còn không dám nghĩ về việc cô sẽ định làm gì nữa. Thế rồi trước khi có thể đổi , cô trườn ra khỏi ghế lái rồi nhảy lên nhảy xuống, vẩy tay hoảng loạn.

“Này!!! Mày đang tìm tao phải không?”

Một bóng đen lừng lững cao tới gần tám mét hiện lên trước mắt hai người. Laurel thở hổn hển và chui vội vào trong xe, sang số cho xe chạy lùi. Tên ác quỷ chồm lên phía trước, ánh đèn pha của chiếc Civic rọi sáng bộ áo liền quần rách rưới và gương mặt ghê rợn của hắn. Hắn định giáng một cú đập xuống mui xe vừa lúc cần số vào vị trí.

“Chạy! Chạy” David hét lên.

Laurel nhấn một chân lên chân ga, còn chân kia đạp vào còn nhanh đến mức chiếc xe giật mạnh mẽ về phía sau, gần như đâm phải chiếc xe tải đang đỗ phía sau họ. Tên quý mặt đà ngà cúi dúi vào chỗ chiếc xe vừa đỗ, nhưng hắn đứng dậy được ngay. Laurel vào số một và lái xe ra khỏi đường xe chạy. David bị giật nghiêng ngả trên ghế ngồi, nhưng cậu vẫn dán mắt vào cửa sau.

“David! Laurel hét lên. “Mình cần cậu giúp. Quan sát những chiếc xe cho mình nhé. Mình không thể dừng ở chỗ biển báo stop này được!”

David quay về phía trước và chăm chú nhìn xoáy vào màu đêm ở cả hai hướng. Khi họ tới đoạn đường giao nhau, chân Laurel dứ dứ sẵn sàng nhấn phanh.

“Không có ai đâu, đi đi!”

Laurel lại nhấn ga, lái chiếc xe lao qua đoạn đường giao. Khi họ đã rời khỏi con đường dân vào nhà Ryan cùng khu Pebble Drive, cô đạp chân dứt khoát lên phanh. Chiếc xe trượt mạnh trên đường, tiếng lốp xe rít lên ghê rợn, nhưng cô vẫn giữ được đèn pha hướng về phía chính diện.

“Chỉ vừa mới qua góc đường thôi mà.” David nói khi họ mất không quá mười giây để tiếp tục lên đường. “Bọn quý ấy nhanh lắm!”

“Tốc độ giới hạn ở đường này là ba mươi lăm dặm một giờ, làm thế nào mình phóng nhanh được đây?” Laurel hỏi, kim đồng hồ đo tốc độ đã từ từ vượt lên con số bốn mươi lăm.

“Cảnh sát là mối lo ngại ít nhất của chúng ta trong tối nay,” David nói. “Cậu chỉ cần... Laurel! Nhìn ra kia!”

Một bóng đen to lớn thô kệch lao về phía họ, chặn ngay giữa con đường. Laurel đạp mạnh phanh và chiếc xe trượt dài trên vỉa hè khi cô cố sức điều khiển nó. Họ lao đi, bỏ lỡ mất con vật khổng lồ kia – mà chắc chắn đó là một con quỷ - và một bên xe trượt xuống một cái rãnh đổ nát. Chiếc xe lao đảo rồi dừng lại, bánh xe quay tít một cách vô vọng trong bùn và sỏi.

David rên lên khi cậu cố gắng ngồi thẳng người dậy sau cú va chạm vừa rồi. Laurel chăm chú nhìn ra ngoài bóng tối nhưng không trông thấy gì cả. Rồi mắt cô tập trung vào bìa rừng nhấp nhô cách đó chừng một trăm thước. “Những cái cây, David!” Cô nói một cách khẩn cấp. “Chúng ta phải chạy về phía những cái cây!”

“Mình không biết mình có thể chạy được không nữa.” David nói. “Đầu gối mình bị đập mạnh quá, auuuu!”

“Cậu có thể làm được David ạ.” Laurel tuyệt vọng nói. “Cậu phải làm. Đi thôi!” Cô đẩy mạnh cửa ra và kéo David theo sau. Sau vài bước loạng choạng cậu đã chịu đựng được, và họ nắm tay nhau chạy về phía khu rừng.

“Hắn sẽ đánh hơi thấy mình.” David nói. “Đầu gối mình đang chảy máu!”

“Mình cũng không khả quan gì hơn cậu đâu,” Laurel nói. “Hắn hoàn toàn có thể ngửi thấy hương hoa của mình. Chúng mình phải đi sát vào nhau. Không tranh luận nữa.” bất thành hình cô nhận ra sai lầm của mình – bọn quỷ khổng lồ sẽ lần theo hương hoa của cô. Cô không còn cách nào để tránh chúng, khi mùi hương của cô cứ ngào ngạt thế này. Cô giận mình vì đã đánh mất cảnh giác như vậy. Cô đã để cho điều đó xảy ra.

Khi họ cùng chạy, Laurel thọc tay vào ví và lôi ra mấy cái lọ mà nếu đổ chúng vào nhau sẽ tạo ra huyết thanh monastuolo. Cô biết chúng không thực sự hiệu quả khi dùng ở ngoài trời, nhưng cô phải thử một thứ gì đó, may ra làm chậm bước được bọn quỷ. Tấm khăn choàng của cô tuột ra và những cánh hoa bung xòe tự do khi cô cùng David băng qua những bụi cây để chạy lên phía quả đồi, nhưng cô không thể dừng lại và buộc nó lại. Cô nghe thấy tiếng một tên quỷ ngay phía sau và một tên khác đang tiến đến chỗ họ từ bên phải. David vấp ngã dúm dúi bởi đầu gối cậu đang bị thương, và tên quỷ sau họ gầm lên rồi nhảy tới, đâm một nhát đau nhói vào lưng Laurel. Cố kìm nén một tiếng thét, Laurel xoay ngoắt lại và đâm chai huyết thanh vào giữa trán hắn. Hắn lão đảo lùi lại, rống lên vì đau đớn, đôi bàn tay khổng lồ ôm lấy mặt. Laurel nhảy bật ra, lưng cô đau khủng khiếp, nhưng cơn thốn thức dồn dập trong lồng ngực cô và cô cố sức kìm nén một cơn buồn nôn đang trào lên.

Khi họ đến được chỗ hàng cây thì chân cô hầu như không thể gượng được nữa. “Đi nào David.” Cô thúc giục.

Họ vấp ngã liên tục trong rừng, những cành cây níu lấy quần áo họ, quất vào da thịt họ và cào xước mặt họ. Khi tới một khoảng rừng thưa, họ bất thành hình dừng lại, nhìn quanh.

“Lối nào?” David hỏi.

Một tiếng gầm vang lên bên họ.

“Lối này.” Laurel nói rồi chỉ về phía đối ngược với tiếng gầm. Nhưng khi cô chỉ như

thế, một tiếng gầm khác lại vang lên ở phía ấy. Họ lại lòng vòng, rồi thấy trước mặt mình chỉ có một tên quỷ khổng lồ thứ ba – hơi thở nóng hổi của hắn bốc khói trong tiết trời mùa thu se lạnh.

David kéo Laurel sát vào ngực mình, những cánh hoa của cô đập nát. Họ cố gắng để mắt tới những tên quỷ khác khi họ xoay vòng, nhưng . Chúng xoay tít, rồi đổi hướng và lại quay sang hướng khác, vờn họ như cá mập.

Có tiếng kim loại vang lên trong không gian và một vệt sáng của lưỡi dao lóe lên dưới ánh trăng. Laurel cảm thấy hơi thở của David căng lên trong lồng ngực.

David vội vàng ôm siết lấy cô một cái, rồi cậu bước ra, hai tay giơ lên cao. “Tao đầu hàng” cậu gọi to. “Hãy bắt tao về để cô ấy đi đi. Cô ấy vô hại.”

Laurel túm lấy vạt áo sau của cậu để kéo cậu lại, nhưng cậu không nhúc nhích.

Một tiếng cười khàn khàn lấp đầy không khí. “Vô hại?” Một giọng nói khô khốc vang lên.

“Chúng mày nghĩ bọn tao ngu lắm hả, thằng người kia? Nếu còn ai được sống trong đêm nay, thì cũng không bao giờ là con bé đó!”

Trước khi David có thể trở lại với Laurel, hai tên ác quỷ đã lao tới giữa hai người. Một tên cao hơn David, đôi vai rộng của hắn căng lên dưới lớp áo bạc màu. Con quỷ còn lại thì lưng gù gập xuống, tóc mù dài trượt chảy xuống lòng thong, và thậm chí trong ánh trăng mờ ảo Laurel cũng có thể nhìn thấy nước da trắng nhợt như xương của mù nứt ra và rỉ máu chỗ các khớp nối. Cô buộc mình không được nhắm chặt mắt khi tên quỷ cao lớn lừ lừ tiến đến chỗ cô, giơ cao con dao.

Chương 15

Laurel ôm chặt đầu và thầm mong rằng David sẽ chạy đi để thoát thân – dù cô biết cậu sẽ không làm thế. Tiếng kim loại chát chúa va vào nhau dội lại bên tai cô và phải mất vài giây cô mới nhận ra mình vẫn còn sống.

Lũ quỷ gần gào tìm kiếm kẻ vừa tấn công chúng. Một vật hình đĩa bằng kim loại lạ lùng đã đánh văng những lưỡi dao của chúng xuống nền đất – giờ nó đang cắm sâu vào thân cây ngay phía sau Laurel, cách đầu cô đúng mười lăm phân. Toàn thân cô run lên khi vừa thoát chết trong gang tấc và lần đầu tiên trong đời cô đã nghĩ có lẽ mình vừa ngất xỉu đi. Nhưng nguy hiểm vẫn chưa qua. Lợi dụng khoảnh khắc bọn quỷ xao lãng, Laurel nằm bẹp xuống và trườn về phía rìa khoảng rừng thưa. Có thứ gì đó to lớn và nặng nề đè xuống cô, kéo cô ra khỏi khoảng giữa rừng đó và ẩn sau một thân cây lớn. Một bàn tay che vội miệng cô khi cô cố hét lên.

“Mình đây.” David thì thào bên tai.

Là David! Cậu ấy cũng còn sống tay cô ôm riết lấy cậu, tai cô ghé sát ngực cậu và nghe thấy tiếng tim cậu đang đập cuồn cuộn. Âm thanh này mới tuyệt diệu làm sao. “Cậu có nghĩ chúng mình sẽ thoát được không?” Laurel hỏi, khẽ khàng nhất có thể.

“Mình không biết nữa. Chúng ta phải chờ thời cơ thuận lợi, nếu không chúng sẽ lại tóm được chúng ta.”

Laurel bấu chặt lấy tay David khi bọn quỷ bắt đầu di chuyển về phía họ, mũi hếch lên cao để đánh hơi. Laurel nghe thấy một tiếng cạch vang lên khô khốc và trước khi cô đoán được đó là tiếng gì, David đã ấn mạnh đầu cô xuống đất rồi nằm sát bên cạnh cô. Không lâu sau khi bụng cô áp xuống nền đất bụi, một loạt đạn bất thần vang lên xé toạc khu rừng với từng tràng sắc lạnh. Laurel vừa ôm chặt lấy tai và úp mặt xuống đám lá ẩm, vừa cố xua tan đi cái âm thanh sùng sục đang gọi nhắc dòng hồi ức ào ạt về mùa thu năm ngoái.

Những tiếng gào rú đau đớn vang lên giữa tiếng sùng và Laurel lén nhìn thấy bọn quỷ đang tẩu thoát vào trong rừng, một loạt đạn nữa nổ vang sau lưng chúng.

“Đồ nhát gan,” một giọng phụ nữ vang lên điềm tĩnh.

Laurel ngẩng lên từ mặt đất, miệng há hốc.

“Cô cậu ra được rồi đấy,” bóng đen nói tiếp, vẫn nhìn đăm đăm về phía bọn quý khổng lồ. “Chúng sẽ không quay lại đâu – hơi xấu hổ vì ta không chuẩn bị cho một vụ rượt đuổi thực sự.”

Laurel và David lồm cồm bò dậy. Laurel cánh giác kéo lại vạt áo để che đi bông hoa, cắn răng chịu đau. Khoảnh khắc thót tim vừa rồi khiến cơn đau dường như bay biến khỏi tâm trí cô, và giờ đây cô mới đủ bình tĩnh để tự hỏi xem không biết vết thương của mình trầm trọng đến mức nào – nhưng giờ chưa phải lúc kiểm tra. David định bước ra, nhưng Laurel nắm tay cậu kéo lại.

“Ta không cần đâu.” Người phụ nữ nói rành mạch.

Laurel nhận ra giờ cô trốn nữa cũng chẳng ích gì. Dù kì này là ai thì học cũng đã ở đó. Cô và David ngấp ngừng bước vài bước ra khỏi tầm chân của cái cây để nhìn về phía người phụ nữ vừa cứu họ. Cô cao hơn Laurel khoảng mười lăm phân, ăn vận đen kịt từ đầu đến chân, từ chiếc áo dài tay cho đến chiếc quần bó, đôi găng tay da và đôi ủng chiến. Chỉ có cặp kính đen là được cài lên phía đỉnh đầu, tôn thêm mái tóc màu nâu vàng được vuốt gel kỹ lưỡng chĩa ngược ra sau. Cô trạc bốn mươi tuổi với thân hình hoàn hảo chứ không thô kệch như lũ quý.

Dù mình chưa nhìn thấy nhiều quý cái, Laurel nghĩ, nhưng này trông giống người hơn.

“Ta rất thông cảm với sự lo sợ của các cháu” người phụ nữ nói. “dù các cháu vừa trải qua những gì, nhưng hãy tin ta, ta là một trong những người tử tế.” Bà giờ khẩu súng lên và biểu diễn một loạt những động tác thiện nghệ trước khi nhét nó trở lại bao súng đeo bên hông.

“Cô là ai?” Laurel hỏi.

Người phụ nữ mỉm cười, hàm răng trắng sáng lên dưới ánh trăng. “Klea.” Bà nói mạnh mẽ. “Klea Wilson. Thế còn các cháu?”

“Thật... thật là...tuyệt quá!” David lấp bắp, lờ đi câu hỏi. “Cô giỏi thật đấy. Ý cháu là cô chỉ cần đến đây và bọn chúng...ôi, cô biết đấy!”

Klea nhìn cậu một hồi lâu, đôi lông mày nhíu lại. “Cảm ơn cháu” cô ta lạnh lùng nói.

“Cô làm thế nào mà...” David cất tiếng hỏi, nhưng Laurel đã ngăn cậu lại bằng một cú giật mạnh vào cánh tay.

“Chúng là giống gì đấy ạ?” Laurel hỏi, cố tỏ ra ngây thơ mà không quá giả tạo. “Chúng

chẳng giống...người tí nào.”

David nhìn sang cô bối rối, nhưng một cái liếc nhanh đã xua tan đi những thắc mắc trên gương mặt cậu. Dù mọi chuyện có thế nào, Laurel vẫn quyết tâm giữ vững sự khôn ngoan và điều quan trọng tiên quyết là cô không được tiết lộ thân phận của mình cho người lạ mặt này – dù cô ta đã tuyên bố mình là người tốt.

Klea ngập ngừng. “Chúng là...một loài động vật mà các cháu chưa từng gặp. Cứ nói thế đã.” Bà khoanh tay trước ngực. “ta vẫn chưa biết tên hai đứa.”

“Cháu là David. David Lawson.”

“David.” Bà nhắc lại, rồi quay về phía Laurel.

Laurel cảm thấy mình giống như con nai bị ánh đèn pha rọi tới. Cuối cùng cô lẩm bầm. “Cháu là Laurel.”

Đôi mắt Klea mở to. “Laurel Sewell?”

Laurel ngẩng phắt lên, nhưng không nói gì.

“Ừm,” Klea nhẹ nhàng nói, hầu như với chính bản thân bà, “Cái tên nói lên rất nhiều.”

David giải cứu cho Laurel khỏi lúng túng bằng cách chuyển chủ đề. “Sao cô biết chúng cháu đang...” cậu chỉ về phía khoảng rừng

“Ta đã theo dõi những... đối tượng này vài giờ rồi,” Klea nói. “Chỉ khi chúng bắt đầu đuổi theo xe hai cháu thì ta mới nhận ra chúng muốn gì. Xin lỗi vì ta đã đến hơi muộn, nhưng ta không thể chạy nhanh bằng ô tô được. Thật may là chúng đã buộc các cháu phải tách khỏi con đường, nếu không thì ta không bao giờ đến kịp được mất.”

“Nhưng tại sao...?”

“Nghe này.” Klea nói, “chúng ta không thể quanh quẩn ở đây mà nói chuyện được. Chúng ta không thể biết quân cứu viện của bọn này đang cách đây bao xa.” Cô ta bước về phía cái cây nơi chiếc đĩa kim loại găm vào. Cô ta rút nó ra, rồi nhìn thẳng David. “Các cháu lái xe chở ta đi được không? Ta sẽ đưa các cháu đến một nơi an toàn và chúng ta có thể nói chuyện.” Cô ta hướng ánh nhìn chăm chăm về phía Laurel. “Chúng ta thực sự cần phải nói chuyện.”

Tâm trí Laurel gào thét phản đối lại ý kiến này – dù Klea là ai thì cũng không thể tin

được. nhưng cô ta đã cứu mạng cô và David. Hơn nữa, David lại quá háo hức muốn đồng ý.

“Vâng. Chắc chắn rồi. Tất nhiên rồi ạ!” Cậu nói. “Xe của cháu...chỉ là, ừm, bà biết nó ở đâu rồi đấy. Cháu hoàn toàn có thể chở bà đi...ờ... trừ phi, ừm, nó đang bị mắc kẹt, nhưng mà...” Cậu ngừng lời và một sự im lặng khó xử lấp đầy khoảng rùng rùng.

Klea xếp gọn chiếc đĩa kim loại vào chiếc túi rộng đeo sau lưng. “Ta nghĩ ba chúng ta có thể đẩy cái xe đó ra khỏi chỗ kẹt. Đi thôi.” Nói rồi cô ta sải bước về hướng chiếc ô tô.

David quay về phía Laurel, hai bàn tay cậu đặt lên vai cô. “Cậu có sao không?” Cậu hỏi, mắt nhìn khắp người cô, tìm kiếm những vết thương.

Laurel lắc đầu. “Không sao” có thể không phải là một từ chính xác, nhưng ít nhất cô cũng còn sống. David thở phào và vòng tay ôm lấy cô, bàn tay cậu xiết lấy lưng cô làm những cánh hoa thêm đau đớn. Nhưng Laurel không quan tâm. Cô ngả vào vai cậu, ước gì mình có thể òa khóc lên cho nhẹ nhõm. Nhưng, không phải bây giờ. “Mình mừng là cậu đã được an toàn,” cậu thì thầm.

“Mình vẫn còn sống.” cô ngờ vực nói. “Mình không biết chúng ta đã an toàn chưa. Đầu gối cậu sao rồi?”

David lắc đầu. “Ngày mai nó mới đau, nhưng ít nhất giờ mình vẫn có thể đi được.”

“Tốt rồi,” Laurel nói, hơi thở cô vẫn còn hơi gấp gáp. Rồi, nhớ lại khoảnh khắc ngốc nghếch của cậu, cô khẽ đập tay lên ngực cậu. “Sao lại có cái ý ngớ ngẩn là tự hy sinh thân mình thế?”

David cười bối rối. “Lúc đó mình chỉ nghĩ được có thể.”

“Đừng bao giờ làm thế nữa nhé!”

David im lặng một lúc lâu rồi nhún vai và hướng về phía chiếc xe. “Chúng ta đi thôi.”

“Này,” Laurel nói, một tay chạm vào má cậu. “Cậu đi trước đi, mình sẽ đến đó ngay,” cô thì thầm. “Mình phải buộc bông hoa lại đã,” cô nói sắc gọn, “đừng nói cho cô ta điều gì nhé. Mình không tin cô ta.”

“Cô ấy vừa cứu chúng mình khỏi bọn quỷ mà?” David phản đối “Cô ấy thật đáng nể!”

“Mình không quan tâm! Cô ta là người lạ và cô ta biết điều gì đó. Cậu không được nói

với cô ta bất cứ thứ gì!”

David ôm lấy cô. “Được rồi, được rồi mà, đừng giận dữ như thế.”

Laurel gật đầu và nén cơn giận lại. David không giống cô, cậu không phải giấu diếm điều gì cả. “Mình xin lỗi,” cô nói chân thành. “Giờ cậu đi đi, trước khi cô ta kịp nghi ngờ. Nói là mình đánh rơi ví nhé.”

David nhìn về phía những hàng cây. “Mình không muốn để cậu lại một mình,” cậu nói cương quyết.

“Mình không đi đâu đâu.” Laurel nói, chỉ vào chiếc ví đang đeo quanh vai. “Mình chỉ muốn buộc lại bông hoa thôi. Nào, đi đi. Cô ta đang nhìn về phía chúng ta đấy.” Klea đã xuống gần đến chân đồi và đang ngoảnh lại tìm kiếm họ qua màn đêm. “Cô ta sẽ quay lại đây nếu không thấy cậu xuống đó đấy.”

Nhìn Laurel một lúc lâu và nắm chặt lấy bàn tay cô, David đi ra khỏi hàng cây và bước xuống chân đồi.

Laurel tháo nút khăn ở cổ tay ra và nhẹ nhàng gấp những cánh hoa xuống. Vết đau trên lưng cô vẫn nhức nhối như một vết thương há miệng. Cô nghiêng rặng và buộc những cánh hoa lại thật chặt. Ngay sau khi kéo vạt áo xuống, cô vội vàng băng qua những hàng cây, cố gắng không guồng chân chạy. Cô tìm đường xuống chân đồi trong ánh trăng sáng mờ mờ. Bóng cô gần như thét lên khi bước hụt chân và nhận thấy mình đang mặt đối mặt với một con quỷ khổng lồ. Cô hoảng hồn lùi lại và lồm cồm bò khi nhận ra con quỷ này đang nằm bất động. Thì ra đây là con quỷ đã lãnh trọn chai huyết thanh monastuolo vào mặt lúc nãy. Ở đây giống như một không gian khép kín, khiến cho huyết thanh phát tán nhanh.

Cô chỉ còn định. Klea hẳn sẽ muốn nhìn thấy con quỷ đang hôn mê này, và chắc chắn sẽ giết nó. Nhưng nhìn dòng máu đỏ rực chảy ngang qua mặt tên quỷ nơi chai huyết thanh đâm vào và ngấm sau vào hần, cô ta sẽ biết được David và Laurel đã làm gì đó. Và nếu cô ta biết được bất kì điều gì về Laurel, mọi người sẽ trở nên tồi tệ thêm. Laurel không thể thông báo cho Klea về sự hiện diện của loài quỷ khổng lồ mà không phơi bày sự thật về chai thuốc tiên của cô. Cô đứng đó, rồi tiếp tục đi xuống chân đồi mà không quay lại, vừa đi cô vừa tự hỏi huyết thanh sẽ có tác dụng trong bao lâu. Họ phải rời chốn này càng nhanh càng tốt.

Chiếc xe của David vẫn đỗ ngay ở nơi họ bỏ lại, bánh trước ngập trong bùn, đèn pha vẫn rọi qua bóng đêm và cánh cửa hành khách vẫn mở rộng.

“Nó ngập khá sâu vào trong bùn rôi.” Kleasoi, mắt ngược lên rất nhanh để xác nhận sự trở lại của Laurel, “nhưng ta nghĩ ta và cháu có thể đẩy nó lên, David ạ.” Cô ta bước tới và dấn nhẹ vào cánh tay cậu. “Cháu trông có vẻ khỏe mạnh đấy!”

David hăng giọng như thể định nói gì đó, nhưng cậu lại im lặng.

“Laurel, cháu lái xe được không?” Klea vừa hỏi vừa xắn tay áo lên.

Sau khi trườn vào ghế lái, Laurel nhìn David đi theo Klea tới mũi xe và cùng tỉ tay vào cái hãm xung. Cô vẫn không chắc phải nghĩ gì lúc này. Năm phút trước cô đã nghĩ đời mình thế là hết – và nếu không có Klea, cô không nghi ngờ gì về việc đời cô sẽ thế nào. Vậy thực ra là lúc này họ phải làm gì? Bỏ người phụ nữ vừa cứu họ lại bên đường chỉ vì cô ta đã biết tên Laurel ư? Và sau khi cô ta còn giúp họ giải cứu cho chiếc xe này nữa? Họ chẳng phải làm gì ngoài việc đưa cô ta đến một nơi chỉ có cô ta mới biết. Dù sao chẳng nữa thì chiếc xe cũng phải lên đường. Nhưng tất cả chuyện này thật quá kỳ cục. Laurel ước gì mình có thêm thời gian để suy tính cho thấu đáo.

Laurel xoay vô lăng khi David và Klea cùng dồn sức đẩy xe. Sau vài lần thử, chiếc Civic đã nhúc nhích và Laurel đã lái được nó lên mặt đường. Sau khi nhấn phanh đỗ lại, cô ra khỏi xe và cùng hai người kia ngắm nghía chiếc xe, xem xét những thiệt hại. Hoặc, chính xác hơn, Klea nghiên cứu chiếc xe của David nhìn nhâm chăm cô ta.

“Nó cần được rửa sạch sẽ,” Klea nói, “nhưng có vẻ như các cháu sẽ chẳng có vật kỷ niệm nào rồi.”

“Thế càng tốt ạ.” Laurel đáp.

“Vậy,” Klea vừa nói vừa bước ra khỏi ánh sáng của chiếc đèn pha. “Chúng ta đi chứ?”

David và Laurel cùng nhìn nhau, rồi Laurel gật đầu với cậu. Không có cách nào để thăm ra dấu rằng có một con quỷ đang nằm bất tỉnh cách đó chưa đầy hai mươi mét.

Họ vào trong xe, David vội vã mở cửa cho ba người như thể đó là một đêm khác, và rồi họ lên đường. Có một khoảng tranh cãi lặng lẽ ngăn ngui giữa Laurel và David, nhưng Laurel vẫn ngồi bên vô lăng.

Klea chỉ đường cho cô. “Chỉ còn khoảng một dặm nữa hoặc hơn thế chút,” cô ta nói. “Bọn ta di chuyển chỗ cấm lều liên tục. Lí do duy nhất ta muốn các cháu nhìn thấy nó đêm nay là vì ngày mai bọn ta có thể dọn đi nơi khác.”

“Lều ư?” David hỏi.

“Cháu sẽ thấy,” Klea nói. “Rẽ phải ở đây.”

“Cháu không thấy có con đường nào,” Laurel nói.

“Giờ thì chưa. Cứ rẽ đi, rồi cháu sẽ nhìn thấy nó.”

Gật đầu miễn cưỡng, Laurel đánh chiếc Civic về bên phải. Ngay sau một lùm cây lớn cô đã nhìn thấy con đường lộ ra. cô lái xe chậm chậm vào đó và đi xuyên qua một bức màn mỏng toàn những cành lá quệt vào cửa trước và cửa sổ xe. Và ngay sau khi vượt qua đoạn đó, cô đã nhận thấy chiếc xe đang đi trên hai con đường song song với nhau, rõ ràng là vừa mới chia tách ra.

“Hay thật,” David vừa nói vừa nhoài người về phía trước.

Trong một phút liền họ lặng lẽ đi trên con đường hẹp và tăm tối, và Laurel càng ngày càng chắc rằng họ đang tiến dần vào một cái bẫy. Giá mà cô không quên cái ba lô. Thế rồi con đường đột ngột ngoặt sang phải, dẫn tới ba căn lều lưu động xếp thành một vòng tròn sáng rực rỡ. Phía trước hai căn lều là hai xe tải màu đen giống những chiếc xe khổng lồ trong trường đua. Nhưng ô cửa sổ nhiều màu phản chiếu lại ánh sáng chói lòa từ vài chiếc đèn pha lớn treo trên mấy cây cột cao, khiến cho khu lều trại ngập tràn thứ ánh sáng trắng rực rỡ. Những chiếc đèn nhỏ hơn treo ở lối vào của mỗi căn lều. Ngay phía ngoài vòng tròn sáng đó có hai con ngựa màu nâu được buộc vào một cây cọc, và dao kiếm cùng súng lớn được bày la liệt trên chiếc bàn picnic bằng nhôm. Cơn nôn nao tràn lên trong dạ Laurel mach bảo cô rằng cô cùng David đã đi quá xa.

“woa!!!” David thốt lên.

“Không đâu bằng ở nhà,” Klea cười gượng. “Chào mừng đến với lều trại của ta.”

Ba người bước xuống xe và bước về phía những căn lều – Klea đi một cách quyết còn David và Laurel thì có vẻ thăm dò nhiều hơn. Một đám người ồn ào vây quanh khu lều, họ đang hoàn thành những công việc khác nhau cũng chẳng mấy để ý đến Laurel và David. Phần lớn họ mặc quần áo màu đen.

“Laurel, David , đây là đội của ta.” Klea nói, chỉ về phía đám người đang đi lại gần đó. “dù ít người nhưng bọn ta luôn làm việc chăm chỉ.”

David bước vài bước về phía chiếc lều thấp màu trắng sáng rực như thể có hàng tá chiếc đèn lồng được thắp lên bên trong. “Các cô có gì trong đó vậy?” Cậu hỏi, nghển cổ lên nhìn khi có một người đàn ông chui vào, để lộ ra một chùm sáng chói lòa chiếu sáng toàn

bộ khu đất trong khoảnh khắc trước khi vạt lều khép lại.

“Theo họ nói thì, ta có thể nói cho cháu, nhưng sau đó ta phải giết cháu đấy,” trong giọng Klea có chút gì nghiêm túc khiến Laurel rùng mình. Cô ta dừng lại bên cạnh một chiếc xe tải màu đen và lôi từ trong giường ra một cái túi màu kaki. “Chúng ta lại đằng kia thôi.” Cô ta trèo vào chiếc bàn picnic được đặt ngay giữa khu lều trại.

Laurel nắm chặt tay David khi họ theo Klea đi tới chiếc bàn. Bây giờ họ đã ở đây, có thể nhận được những câu trả lời mà họ cần. Không có cách nào rút lui được nữa. Laurel không chắc so với lúc bọn quỷ đuổi theo họ thì lúc này họ đang gặp nhiều hay ít nguy hiểm hơn.

Họ ngồi đó trong khi Klea lôi từ trong túi ra một chiếc phong bì làm từ giấy manila rồi gỡ kính râm ở trên đầu xuống đeo vào mắt. Khu lều trại rất sáng nhưng Laurel thấy điều bộ vừa rồi có phần quá đáng một cách kỳ cục. Klea thọc tay vào chiếc phong bì, lôi ra một tấm ảnh bóng nhoáng và đẩy về phía Laurel. “Cháu có biết tên này không?” Cô ta hỏi.

Laurel nhìn xuống bộ mặt đang gầm rú của Jeremiah Barnes.

Chương 16

Cố nén cơn rùng mình, Laurel choáng váng nhìn chăm chăm vào bộ mặt đã ám ảnh cô trong những cơn ác mộng hầu như suốt một năm qua. Khi đôi mắt cô ngược lên và bắt gặp ánh mắt Klea lần nữa, chúng đầy ắp nghi ngờ. Bàn tay cô siết chặt lấy David.

“Ta đã mất nhiều năm trời để tìm kiếm hắc...” Klea nói. “Hắc và những kẻ như hắc. Nhưng lần cuối cùng ta săn được hắc – khoảng hai tháng trước đây – hắc có một t danh thiếp trong ví, trên đó có ghi vài cái tên. Một trong số chúng là tên cháu.”

Bàn tay Laurel bắt đầu run lên khi nghĩ đến chuyện Barnes mang theo cả tên cô bên người hắc. “Và cô đã ghi nhớ tên cháu và thả hắc đi một cách vui vẻ à?” Laurel cố nói nhỏ nhẹ, nhưng tiếng rít lên vẫn hắc trong giọng nói.

“Không...không hắc thế.” Mắt Klea liếc quanh trước khi cô ta cúi mình về phía trước, lấy lại tấm ảnh về phía mình. “Hắc...khỏe hơn bọn ta nghĩ. Hắc đã trốn thoát.”

Laurel chậm rãi gật đầu, cố gắng kìm nén tối đa cơn run rẩy. Dù Jamison đã báo trước, nhưng Laurel vẫn có một hy vọng nhỏ nhoi rằng Barnes đã thực sự tiêu đời sau phát đạn năm xưa. Nhưng đây là bằng chứng – một bằng chứng không thể phủ nhận được – rằng hắc vẫn lớn vồn quanh đây. Và đang sẵn lòng cô.

“Có vẻ cháu không ngạc nhiên nhỉ? Vậy cháu biết hắc à?”

Nói dối, nói dối, nói dối đi! Tâm trí cô hét lên. Nhưng làm thế thì có ích gì? Những ngón tay cô vẫn run từ khi nhìn thấy bức ảnh của Barnes. Quá muộn để có thể phủ nhận mọi thứ. “Đại loại là năm ngoái cháu chạm trán với hắc.”

“Không nhiều người thoát được sau khi chạm trán với tên này đâu.” Giọng cô ta đều đều, nhưng rõ ràng chứa đầy nghi vấn bóng gió. *Sao cháu vẫn có thể sống sót được?*

Những ý nghĩ của Laurel ngay lập tức tập trung vào Tamani và cô mỉm cười. Cô buộc mình nhìn xuống một điểm trên mặt bàn. “Cháu chỉ may mắn thôi”, cô nói. “Hắc chĩa súng vào cháu không đúng lúc.”

“Ta biết,” Klea gật đầu, vẻ nghiêm nghị. “Gươm đao là thứ duy nhất mà tên này thấy sợ. Thế hắc muốn gì ở cháu?”

Laurel nhìn chăm chăm vào bóng của Klea, thầm ước mình có thể nhìn vào đôi mắt của người phụ nữ này. Cô phải làm điều gì đó – bất cứ điều gì – để giấu đi sự thật.

“Cậu có thể nói với cô ấy mà,” David nói sau một khoảng ngừng lâu.

Laurel trừng mắt nhìn cậu.

“Ý mình là, chẳng nào họ cũng bán nó rồi mà, không ai lấy được nó từ cậu nữa đâu.” Bàn tay cậu siết lấy đùi cô đầy ý nghĩa, nhưng đây là câu chuyện bịa của David – còn Laurel không giỏi nói dối tí nào. Điều tốt nhất mà cô có thể làm là kéo dài thời gian. Cô lấy hai tay che mặt và dựa vào ngực David, giả bộ quá đau đớn và không thể nói được câu nào.

“Bố mẹ cô ấy tìm thấy một viên kim cương khi họ đang...sửa sang lại căn nhà cô ạ.” David giải thích.

Laurel hy vọng Klea không để ý đến khoảng ngừng rất ngắn ấy.

“Một viên cực lớn. Tên ác ôn đó đã bắt cóc cô ấy, để đòi tiền chuộc hay những thứ tương tự.” David vuốt ve bờ vai Laurel và vỗ về lưng cô. “Đó là một ký ức hãi hùng,” cậu quả quyết nói với Klea.

David, cậu thông minh thật đấy!

Klea chậm rãi gật đầu. “Có lý. Bọn quỷ khổng lồ là những kẻ luôn săn tìm những kho báu. Bản chất của chúng là thế, và cũng bởi chúng cần tiền để trà trộn vào thế giới chúng ta nữa.”

“Quỷ khổng lồ ư?” David hỏi, dựng lên một trò chơi đồ chữ. “Những con quỷ sống-dưới-gầm-cầu-và-hóa-đá-dưới-ánh-sáng-mặt-trời à? Có phải là những sinh vật ấy không?”

“Ta đã nhắc đến ba chữ quỷ khổng lồ à?” Klea hỏi, đôi lông mày cô ta nhíu lại một cách tức cười sau vành kính. “Ôi,” cô ta thở dài và lắc đầu, “có lẽ chỉ cần nhìn thấy chúng một lần là các cháu sẽ biết chúng thực sự là giống gì ngay ấy mà.” Nói rồi cô ta nhìn về phía Laurel bấy giờ đã ngồi thẳng dậy và đang lau mấy giọt nước mắt cá sấu. “Bố mẹ cháu bán viên kim cương đi là tốt rồi. Ít nhất thì Barnes cũng không săn lùng họ nữa. Tuy nhiên,” cô ta nói, nhét tấm ảnh trở lại phong bì, “đường như cháu luôn luôn ở trong tầm ngắm của hắn. Không thể nào mà những tên quỷ đó lại tình cờ xuất hiện tại bữa tiệc của các cháu được.” Cô ta ngừng lại. “Ta không tin vào những sự trùng hợp ngẫu nhiên.”

“Giờ thì hấn muốn gì ở cháu nữa?” Laurel hỏi, trao đổi một cái liếc nhanh với David. “Viên kim cương đã không còn mà.”

“Trả thù,” Klea trả lời đơn giản. Cô ta quay về phía Laurel và Laurel cảm thấy cái nhìn chăm chăm dữ dội của cô ta xuyên cả qua lớp kính. “Đó là thứ duy nhất bọn quý yêu thích hơn là châu báu.”

Laurel nhớ lại những lời tương tự của Jamison vào ngày cuối cùng cô ở Avalon. Đường như thật nực cười khi tìm ra sự thật trong cả đồng lời nói dối.

Klea lại lần tìm trong túi và lôi ra một tấm danh thiếp nhỏ màu xám. Cô ta đưa nó cho Laurel – cô ngập ngừng cầm lấy nó. “Ta thuộc về một tổ chức chuyên...lần theo dấu vết... của những sinh vật siêu nhiên. Hầu hết là quý khổng lồ, vì chúng là loài duy nhất tìm cách thâm nhập vào xã hội loài người. Hầu như các loài khác đều trốn tránh điều này bằng bất cứ giá nào. Đây là đội của ta, nhưng tổ chức của ta có mặt trên toàn cầu,” cô ta cúi về phía trước. “Ta tin cháu đang gặp một mối nguy hiểm khủng khiếp đấy Laurel ạ. Chúng ta muốn giúp cháu.”

“Để đổi lấy thứ gì?” Laurel hỏi, vẫn nghi ngờ.

Một nụ cười phảng phất trên đôi môi Klea. “Barnes đã trốn thoát khỏi ta một lần, Laurel. Hấn không phải là tên quý duy nhất ta phải giải quyết triệt để đâu.”

“Cô muốn chúng cháu giúp cô bắt hấn?”

“Tất nhiên là không,” Klea lắc đầu. “Những đứa trẻ non nớt như các cháu ư? Các cháu sẽ bị hấn giết chết thôi. Và, ta không có ý xúc phạm gì đâu, nhưng các cháu thuộc giống loài...nhỏ.”

Laurel định mở miệng vặn lại, nhưng David đã giẫm mạnh lên chân cô.

Klea lôi ra một mảnh giấy khác ra khỏi túi, đó là một tấm bản đồ thành phố Crescent. “Ta muốn bố trí một vài người bảo vệ quanh nhà cháu – và nhà của cháu nữa, David – phòng khi...”

“Cháu không cần những người bảo vệ,” Laurel nói, nghĩ về những tiên nam đang canh gác quanh nhà cô.

Klea giật mình. “Gì cơ?”

“Cháu không cần người bảo vệ,” Laurel nhắc lại. “Cháu không muốn họ.”

“Thực sự, Laurel, làm như thế để bảo vệ cho chính cháu. Ta chắc chắn bố mẹ cháu sẽ đồng ý. Ta có thể nói chuyện với họ, nếu cháu

“Không!!!” Laurel im bật khi hai người đàn ông đang làm việc cách đó vài thước bỗng ngừng lại và nhìn về phía cô. Cô phải nói sự thật bây giờ. “Họ không biết về hấn,” cô thừa nhận. “Cháu chưa kể với họ về Barnes một tí nào. Cháu đã về nhà trước khi họ nhận ra cháu vừa biến mất.”

Klea cười vang. “Thật sao? Xoay xở tốt đấy nhỉ.” Cô ta nghiêm mặt trở lại. “Nhưng nói nghiêm túc, Laurel, gần đây quanh thành phố Crescent này bọn quỷ mạnh động rất nhiều. Ta rất đau đầu. May mắn thay,” cô ta tiếp tục, giọng nói có phần thích thú, “bọn ta đang đối mặt với một giống loài khá dễ dàng...bị ngăn chặn.” Cô ta day day hai bên thái dương. “Không giống một loài sinh vật khác mà ta từng săn lùng.”

“Những sinh vật khác?” David hỏi.

Klea ngừng day thái dương và nhìn David đầy ý nghĩa. “Ta có thể kể cho cháu nhiều chuyện, David. Những thứ mà ta từng nhìn thấy. Có nhiều thứ ngoài kia mà không ai dám tin đó là sự thật.”

Đôi mắt David mở to và cậu mở miệng định nói gì đó.

“Nhưng ta e là chúng ta sẽ không có đủ thời gian để bàn luận về vấn đề đó tối nay,” cô ta nói, chấm dứt những thắc mắc của David. Cô ta nhìn sang Laurel. “Ta muốn cháu nghĩ lại,” cô ta nói nghiêm túc. “Vì cháu đã trốn thoát được hai lần mà không bị tổn thương nhiều, có lẽ cháu đã đánh giá thấp những sinh vật đó. Bọn ta đã có một thời gian vô cùng khó khăn để có thể giữ chúng trong tầm theo dõi, và bọn ta đã rèn luyện thực sự chuyên nghiệp.”

“Sao cô lại làm việc này?” Laurel hỏi.

“Ý cháu là gì, tại sao ư? Vì chúng là loài *quỷ khổng lồ*! Ta săn lùng chúng để bảo vệ con người, như ta đã bảo vệ cháu tối nay.” Cô ta ngáp ngừng, rồi tiếp tục. “Một khoảng thời gian trước đây ta đã mất mọi thứ...*mọi thứ*...cho những con quỷ độc ác như những tên này. Cả đời ta phải chiến đấu để chấm dứt những đau đớn do bọn chúng gây ra.” Cô ta ngừng lại trong một giây rồi lại tập trung vào Laurel. “Một giấc mộng vĩ đại, ta biết, nhưng nếu không ai thử thì điều đó chẳng bao giờ xảy ra cả. Xin cháu, hãy giúp chúng ta bằng cách để chúng ta giúp cháu!”

“Cháu không cần người bảo vệ hay bất cứ thứ gì,” Laurel khẳng định. Cô biết mình hơi nóng nảy, nhưng cô biết nói gì nữa. Các tiên canh gác đã là một chuyện, nhưng còn người này thì sao? Người phụ nữ lạ mặt này với những lều trại quân đội cùng súng ống của cô ta – Laurel không cần họ phải nhảy vào đội vệ sĩ thực sự của cô. Cô và David rời khỏi nơi này càng sớm thì sẽ càng tốt.

Klea mím môi. “Được rồi,” cô ta nói nhẹ nhàng, “Nếu cháu muốn thế. Nhưng nếu đổi ý thì cháu đã có danh thiếp của ta rồi nhé.” Cô ta nhìn qua nhìn lại giữa Laurel và David. “Ta phải thẳng thắn nói với các cháu rằng ta vẫn để mắt tới cả hai cháu. Ta không muốn chuyện gì xấu xảy ra. Các cháu có vẻ là những đứa trẻ ngoan.” Cô ta ngừng lại, ngón tay đặt gần cằm, nghĩ ngợi trong vài giây. “Trước khi các cháu đi,” cô ta nói chậm rãi, “ta có một thứ cho hai cháu. Và ta hy vọng các cháu sẽ hiểu vì sao ta đưa chúng cho các cháu, cũng như vì sao ta yêu cầu các cháu phải giữ chúng bí mật. Đặc biệt là với bố mẹ các cháu.”

Laurel nghiêng hàm. Cô không thích những lời này.

Klea chỉ vào một người đàn ông đi ngang qua và ông ta mang tới một chiếc thùng lớn. Cô ta xem xét nó vài giây rồi lôi từ bên trong ra hai khẩu súng ngắn trong những chiếc bao súng bằng vải bạt. “Ta không khuyến khích các cháu dùng thứ này,” cô ta nói, đưa cho Laurel và David mỗi người một khẩu, “nhưng nếu các cháu không muốn có những người bảo vệ, thì đây là điều tốt nhất ta có thể làm. Ta muốn mọi người phải thận trọng hết mức hơn là...ừm, chết.”

Laurel nhìn xuống khẩu súng Klea đang hướng về phía cô. Trong tầm mắt mình, cô thoáng thấy David đang cầm lấy súng của cậu mà không chút ngại ngần, miệng lẩm bẩm: “Tuyệt quá!” và đôi mắt thì dán chặt vào khẩu súng. Thật chậm rãi, cô đưa tay ra chạm vào khối kim loại lạnh lẽo. Nó không giống với khẩu súng cô chĩa vào Barnes năm ngoái lắm, nhưng khi cô nắm những ngón tay quanh báng súng, *cảm giác* cũng hầu như tương tự. Những hình ảnh về Barnes xoẹt qua đầu cô, tất cả nhuộm một màu đỏ tươi của máu. Máu của David trên cánh tay cô. Máu bắn tung tóe ra trên vai Barnes khi cô bắn hắn. Và đau đớn nhất là hình ảnh Tamani khi anh bị bắn, hai lần liền, bởi một khẩu súng còn không kinh khủng bằng khẩu súng này.

Cô giật phắt tay lại như phải bỏng. “Cháu không muốn nó,” cô nói lặng lẽ.

“Tùy cháu thôi,” Klea nói bình tĩnh. “Nhưng ta vẫn nghĩ...”

“Cháu đã nói là cháu không muốn nó!” Laurel nhắc lại.

Klea mím môi. “Thực sự là, Laurel...”

“Cháu đã lấy nó rồi,” David nói, bàn tay chạm vào khẩu súng thứ hai. “Chúng ta sẽ nói về chuyện này sau.”

Klea ngẩng đầu lên nhìn David, thật khó đoán cô ta đang nghĩ gì đằng sau cặp kính ngó gần kia. “Ta cho rằng nó sẽ hữu ích đấy.”

“Nhưng...” Laurel cất tiếng.

“Đi thôi,” David nói, giọng cậu nhẹ nhàng. “Gần nửa đêm rồi, bố mẹ cậu sẽ lo lắng đấy.” Cậu vòng tay ôm lấy Laurel và đưa cô ra xe. “Ồ,” cậu nói, ngừng lại và quay lại chỗ Klea, “cảm ơn cô. Cảm ơn cô rất nhiều, vì tất cả.”

“Vâng,” Laurel lăm bầm mà không quay đầu lại. “Cảm ơn cô.” Cô vội vã bước ra xe và chui vào trong trước khi David có thể mở được cửa cho cô. Lưng cô giờ đau nhói, và tất cả những gì cô muốn lúc này là chạy xa khỏi Klea và khu lều trại của cô ta rồi về nhà. Cô khởi động xe trước khi David có cơ hội ngồi vào ghế lái, và giây phút đại an toàn của cậu được thắt lại cũng là lúc cô vào số rồi vòng xe. Cô vừa lái xe trở lại con đường nhanh hết mức có thể, vừa nhìn lại Klea qua gương chiếu hậu cho đến khi con đường rẽ ngoặt và cô ta trong tích tắc biến mất khỏi tầm mắt.

“Tuyệt thật!” David thốt lên khi họ ra đến đường quốc lộ.

“Ừ” Laurel đồng tình.

“Chẳng phải cô ấy đáng nể lắm sao?”

“Gì cơ?” Đó *không* phải là những gì Laurel đã nghĩ.

Nhưng David đã hoàn toàn xao lãng. Cậu lôi khẩu súng Klea vừa đưa cho ra khỏi bao.

“David! Đừng có lôi nó ra!” Laurel nói, vừa cố nhìn vào David và khẩu súng vừa phải cố nhìn đường.

“Đừng lo, mình biết mình đang làm gì mà.” Cậu lấy súng ra và quay vòng nó xoay xoay mình. “Sig Sauer,” cậu nói.

“Sig gì cơ?”

“Sauer. Đó là tên nhãn hiệu. Nó thực sự là một khẩu súng tốt đấy. Đắt nữa,” cậu thêm

vào. “Dù không tuyệt bằng khẩu của cô Klea. Cậu có nhìn thấy thứ này không? Một khẩu tự động đấy. Mình cá đây là một khẩu Glock 18⁹ (9 Glock là tên của một loại súng ngắn bán tự động được sản xuất bởi công ty Glock GmbH nằm ở Deutsch-Wagram, Áo. Nó được ưa chuộng vì súng bắn nhanh, nhẹ, có nhiều đạn trong băng và đa dạng về chủng loại. Glock 18 là một phiên bản cải tiến của Glock 17 có thêm chế độ chọn kiểu bắn, được phát triển theo yêu cầu của đơn vị chống khủng bố người Áo Eko Cobra. Glock 18 thuộc kiểu súng ngắn tự động.)

“Xin chào David – thành viên của Hiệp hội Súng đạn Quốc gia!” Laurel cúi kính nói. “Cậu đến từ đâu vậy? Mình không biết là cậu mê súng đến mức ấy đấy.”

“Bố mình có hàng tá,” anh chàng say mê nói, mãi mê vuốt ve thứ vũ khí trong bàn tay. “Hồi còn nhỏ, trước khi bố mẹ mình chia tay, mình thường đi săn với bố. Bây giờ khi mình đến thăm ông, thì thoảng ông vẫn đưa mình ra bãi tập bắn. Thực tế là mình bắn khá cừ đấy. Mẹ mình thì không hâm mộ súng ống, bà thích kính hiển vi hơn. Mình nghĩ đó cũng là một nguyên nhân khiến họ không quay về với nhau nữa.” Nói rồi David kéo nòng súng và Laurel nghe cạch một tiếng.

“Cẩn thận đấy!” Cô kêu lên.

“Chốt an toàn vẫn đóng mà, đừng lo.” Cậu lại chạm vào thứ gì đó và ổ đạn trượt ra. “Ổ đạn dài hơn,” cậu say sưa nói với cái giọng y hệt bố cô lúc đang kiểm hàng. “Mười phát đạn thay vì tám.” Cậu lôi một viên đạn ra và giơ về phía cửa sổ. “Đường kính bốn mươi lăm,” cậu khẽ huýt sáo. “Những viên đạn này có sức sát thương trầm trọng đấy.”

Những từ ngữ chạy qua tâm trí Laurel như một cuộn băng ngắt quãng kỳ cục. *Đường kính bốn mươi lăm, ổ đạn dài hơn, mười phát đạn, sát thương trầm trọng. Đường kính bốn mươi lăm, ổ đạn dài hơn, mười phát đạn, sát thương trầm trọng.*

“Ôi,” Laurel nín thở, hai hàm răng nghiến chặt. Chân cô đạp mạnh vào phanh và chiếc xe lao đảo dừng lại ngay bên đường. “Đủ rồi!” Cô hét lên.

David ngẩng lên nhìn cô, vừa bối rối vừa có chút gì đó như là sợ hãi. “Sao thế?”

“Sao ư? Ý cậu là

“Có chuyện gì với cậu vậy?” Giọng nói ngây thơ thành thật của David cho cô thấy cậu không hề biết vì sao cô lại khó chịu đến thế.

Laurel choàng tay qua vô lăng rồi gục đầu lên đó. Cô hít vài hơi thật sâu rồi buộc mình bình tĩnh lại. David không nói gì, cậu chỉ đợi cô hạ nhiệt và tập trung những suy nghĩ lại.

Cuối cùng cô cũng phá vỡ sự im lặng. “Mình thấy cậu không hiểu tất cả những chuyện này đang tác động thế nào đến mình.” Khi David không đáp lại cô tiếp tục: “Bọn chúng đang theo dõi chúng ta. Có thể bọn chúng luôn luôn theo dõi chúng ta, mình không biết nữa. Và thực lòng mà nói, mình nghĩ cậu là người an toàn hơn. Nhưng làm sao chúng ta biết cô ta không săn lùng cả loài tiên nữa?”

David khịt mũi hoài nghi. “Ôi thôi nào, cô ấy không làm như thế đâu.”

“Cô ta không hả?” Cô hỏi, quay hắt lại nhìn thẳng vào David, giọng nghiêm túc đến chết người.

“Tất nhiên là không.” Nhưng giọng cậu đã mất đi một chút tự tin.

“Cô ta có nói vì sao cô ta muốn bắt bọn quỷ đâu? Hoặc là giết chúng nữa? Mình không nghĩ là chúng ta có thể đã an toàn.”

“Vì bọn quỷ đang cố giết *chúng ta* mà.”

“Cô ta chưa bao giờ nói ra điều đó. Cô ta chỉ nói vì chúng là loài quỷ khổng lồ”

“Đó chưa đủ là một lý do à?”

“Không. Cậu không thể săn lùng một giống loài chỉ bởi vì chúng là giống loài ấy, hoặc bởi vì những gì những kẻ giống chúng đã gây ra cho cậu. Mình không thể làm ra vẻ rằng ngoài kia chẳng có tên quỷ nào tốt bụng, cũng như chẳng có thần tiên nào xấu xa. Sự thật là bà ta săn lùng những mục tiêu chính đáng không đồng nghĩa với việc cô ta có những lý do chính đáng.”

“Laurel,” David điềm tĩnh nói, một tay đặt lên vai cô. “Cậu đang tranh luận về ngữ nghĩa học đấy. Mình thực sự nghĩ cậu đang thổi phồng mọi việc lên.”

“Đó là bởi vì cậu là con người. Cậu ấn tượng với khẩu súng này ư? Mình thì không thể thích thú với nó vì mình sợ rằng một ngày nào đó nó sẽ chĩa thẳng vào mình nếu cô ta khám phá ta mình là ai.

David ngừng bật, vẻ choáng váng hiện rõ trên mặt cậu. “Mình sẽ không để điều đó xảy ra đâu.”

Laurel cười sắc gọn. “Với cảm tính của cậu lúc này, cậu có nghĩ cậu thực sự sẽ ngăn được cô ta không? Cô ta và những – mình không biết nữa – những tên ninja làm việc cho

cô ta nữa?” Laurel luồn những ngón tay của mình vào tay David. “Mình tuyệt đối tin tưởng cậu, nhưng mình nghi ngờ việc cậu rất xuất sắc trong việc ngăn chặn những làn đạn.”

David thở dài. “Mình chỉ ghét việc phải bất lực thế này. Tự mình bảo vệ mạng sống của mình là một chuyện,” cậu cười mỉa mai. “Mình là một anh chàng điên rồ và ngốc nghếch mà, lúc nào chẳng lo được mấy chuyện vớ vẩn thế.” Cậu trở lại vẻ nghiêm túc và im lặng trong một thoáng. “Nhưng để cậu, và Chelsea, và cả Ryan, cùng toàn bộ những người trong bữa tiệc như đêm nay phải rơi vào vòng nguy hiểm thì lại là chuyện hoàn toàn khác. Mọi chuyện đêm nay quá rõ ràng, Laurel. Mình thấy sợ.” Cậu bật cười. “Không, mình thực sự kinh hoàng.”

Laurel nhìn xuống, tay mân mê vạt áo. “Mình xin lỗi, mình đã khiến cậu vướng vào chuyện này,” cô thì thầm.

“Không phải thế. Mình thấy mừng vì cậu để mình tham gia vào chuyện của cậu.” David nắm lấy cả hai bàn tay của Laurel và siết chặt cho đến khi cô ngẩng lên nhìn cậu. “Mình hạnh phúc vì được trở thành một phần trong thế giới của cậu. Dù năm ngoái mình suýt chết, nhưng đó là trải nghiệm thú vị nhất của mình đấy.” Cậu cười vang. “Với cả buổi tối đặc biệt hôm nay nữa.” Cậu nâng bàn tay cô và hôn lên đó. “Mình yêu con người cậu, và mình yêu *cậu*.”

Laurel mỉm cười yếu ớt.

“Mình chỉ nghĩ chúng ta cần giúp đỡ.”

“Chúng ta đã được giúp đỡ,” Laurel khẳng định. “Có các tiên canh gác bảo vệ quanh ngôi nhà mình trong sáu tháng.”

“Thế họ đã ở đâu tối hôm nay?” David hỏi, giọng cậu bắt đầu to lên. “Họ không ở đó. *Klea* đã ở đó. Dù muốn hay không, cô ấy đã cứu chúng ta và mình nghĩ điều đó cũng đáng để chúng ta tin cô ấy.”

“Vì thế cậu muốn mình quay xe lại và nói cho cô ta mọi chuyện à? Nói cho cô ta mình là một tiên nữ và nguyên nhân thật sự Barnes lòng bắt mình à?” Laurel phản ịch liệt,

David nắm bàn tay cô và siết chặt. Đó là điều cậu luôn luôn làm để giúp cô bình tĩnh. Cô nhìn xuống và thở dài. “Tất nhiên là không,” cậu nói dịu dàng. “Chẳng có lý gì để cô ấy biết nhiều hơn những gì đáng biết trong hiện tại. Mình chỉ nghĩ cậu nên tin cô ấy một chút để chấp nhận những sự trợ giúp. Không hẳn là người bảo vệ,” cậu nói, trước khi Laurel kịp phản đối, “nhưng nếu cô ấy muốn để ý đến chúng ta khi chúng ta không ở nhà cậu, thì

điều đó có tội tặc tử không?”

“Chắc là không,” Laurel lẩm bẩm.

“Chúng ta đã khiến nhiều người hôm nay phải gặp nguy hiểm, Laurel ạ. Giờ, mình biết là chúng ta phải cẩn thận hơn, nhưng trong trường hợp những chuyện như thế này xảy ra lần nữa, cậu không muốn,” cậu nâng khẩu súng lên rồi nhét vào trong bao, “một hàng rào bảo vệ nữa hay sao?”

“Nhưng đây có thực sự là cách tốt nhất không? Cô ta trao vũ khí cho những người vị thành niên như chúng ta. Cậu có biết như thế là phi pháp không?”

“Nhưng đó là vì lợi ích của cậu! Luật pháp không hiểu gì về chuyện này. Chúng ta phải bảo vệ mình bằng chính đôi tay của chúng ta.” Cậu ngừng lại. “Cậu đâu có lo lắng về chuyện phạm pháp khi Tamani giết những tên quỷ vào năm ngoái chứ?”

Laurel im lặng một lúc lâu, hàm cô nghiến lại rồi lại giãn ra. Rồi cô ngồi thẳng lại và nhìn thẳng vào mặt David. “Cậu từng bắn ai chưa David?”

“Tất nhiên là chưa.”

“Thế còn chĩa súng vào ai đó?”

Cậu lắc đầu.

“Nhìn ai đó bị bắn?”

Cậu lắc đầu một cách nghiêm trang, và rất chậm rãi.

“Mình đã làm cả ba việc đó rồi,” Laurel nói, dấm những ngón tay vào ngực. “Sau khi chúng ta trốn thoát khỏi Barnes mình đã gặp ác mộng hàng đêm. Giờ mình thì thoảng vẫn gặp lại những cơn ác mộng đó.”

“Mình cũng thế, Laurel. Mình cũng bị ám ảnh suốt.

“*Barnes* ám ảnh cậu, David. Nhưng cậu biết cái gì ám ảnh mình trong những cơn mơ không? Là chính mình đấy! Mình tự dẫn vật *chính mình*. Vì *mình* đã giơ súng lên và *mình* đã bắn vào một ai đó.”

“Cậu phải như thế mà.”

“Cậu có nghĩ đó là vấn đề không? Mình không quan tâm đến việc vì sao mình làm như thế. Thực tế là mình đã làm thế. Và cậu sẽ không bao giờ quên cảm giác đó. Cái khoảnh khắc khẩu súng giật trong tay cậu và máu ứa ra từ sinh thể ngay trước mặt cậu. Cậu sẽ không bao giờ quên đâu, David ạ. Vì vậy, xin lỗi cậu nếu mình không chia sẻ cái niềm háo hức khi có một khẩu súng như thế.”

David im lặng rất lâu. “Mình xin lỗi,” cậu thì thầm. “Mình không nghĩ đến chuyện đó.” Cậu ngừng lại, rồi thở dài thất vọng. “Nhưng cậu cũng không thực sự hiểu. Cậu có những vị tiên canh gác và thuốc tiên, còn mình chẳng có gì cả. Cậu không thấy ít nhất là mình cũng thấy an tâm hơn khi có một thứ gì đó bảo vệ sao?”

“Một khẩu súng khiến cậu cảm thấy lớn lao và mạnh mẽ hơn, đúng không?” Laurel cắt ngang.

“Không! Nó không làm mình thấy mạnh mẽ hơn, thấy mình có sức mạnh hơn một con người hay bất cứ thứ gì ngớ ngẩn người ta thường nói trên phim ảnh. Nhưng nó làm mình cảm thấy mình đang làm được điều gì đó. Như kiểu mình đang giúp đỡ và được giúp đỡ. Hơi khó hiểu phải không?”

Laurel định nói nhưng lại thôi. Cậu nói đúng. “Không,” cô lầm bầm.

“Vớ vẩn,” David nói với một nụ cười thăm dò, “cậu biết mình mê mấy đồ này mà. Kính hiển vi, máy tính, súng ống, mình thích tất cả chúng!”

Vài giây im lặng, và rồi Laurel cũng mỉm cười tuy hơi mệt mỏi. “Tất nhiên rồi. Mình còn nhớ cậu đã áp dụng cả lý thuyết điều tra tội phạm lên mình khi mình nở hoa năm ngoái mà!” Họ cùng cười vang, tiếng cười không hẳn làm họ thấy vui, nhưng ít nhất cũng làm họ thấy khá hơn rất nhiều.

Chương 17>

Chiếc xe rẽ vào lối dẫn vào nhà Laurel. Sau một thoáng ngập ngừng, họ cùng mở tung cửa rồi chạy vào nhà. Dù đáng ra là họ được an toàn hơn trong nhà của Laurel, nhưng cô vẫn muốn có vài bức tường nữa ngăn cách cô với bất kỳ tên ác quỷ nào đang ẩn nấp quanh đây. Ngay sau khi vào trong, Laurel đóng cửa thật mạnh – đúng hơn là có hơi...quá mạnh – và tiếng “sầm” vọng lên khắp căn nhà tối.

“Laurel?”

Cả hai nháy dựng lên, mắt vội hướng về phía cầu thang nơi mẹ Laurel đã nhìn họ với cặp mắt ngái ngủ.

“Mọi chuyện ổn chứ? Con đóng cửa mạnh quá đấy!”

“Con xin lỗi, chỉ vô tình thôi ạ. Bọn con không có ý đánh thức mẹ.”

Bà gạt sự lo lắng của hai đứa sang bên. “Mẹ tỉnh rồi mà. Có con gì đó cứ đánh nhau suốt đằng sau nhà ấy, hình như chó thì phải. Mỗi lần mẹ thiu thiu ngủ được là chúng lại bắt đầu. Mẹ xuống nhà pha một tách trà và mọi thứ lại yên ổn trở lại. Hy vọng là lần này sẽ ổn.”

David và Laurel liếc nhau. Cô cực kỳ nghi ngờ chuyện có con chó nào đó cắn nhau đằng sau nhà mình.

“Các con có vui không?”

“Gì ạ?” Laurel hỏi, hoàn toàn bối rối.

“Bữa tiệc ấy. Có vui không?”

Laurel hầu như đã quên khuấy mất. “À, có ạ,” cô nói với một sự hân hoan gượng gạo. “Tuyệt vời lắm mẹ ạ. Nhà của Ryan thật lộng lẫy. Và còn hoành tráng nữa,” cô thêm vào, hy vọng không quá giả tạo. “Mẹ đi ngủ đi,” cô vội nói. “David và con chuẩn bị xem phim bây giờ. Được không mẹ?”

“Ừ, chắc là vậy,” mẹ cô vừa nói vừa ngáp dài. “Đừng ồn áo quá nhé!”

“Vâng ạ, chắc rồi,” Laurel nói, kéo David về phía phòng giải trí.

“Chó cắn nhau ư?” David hỏi ngờ vực sau khi họ nghe thấy tiếng cửa phòng mẹ cô đóng lại.

“Mình biết,” Laurel nói, giọng cô lo lắng. “B đã lòng sục suốt đêm.” Cô nhìn đăm đăm vào khoảng không tối tăm bên ngoài. Dẫu biết là chẳng nhìn được gì, nhưng cô vẫn cố. Một cảm giác tội lỗi trào lên trong Laurel. Cô thậm chí còn không muốn nghĩ về những người gặp nguy hiểm vì cô tối nay nữa.

David đến sau cô và nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy eo cô, kéo cô vào mình.

“Đừng,” cô thì thầm.

Cậu chàng nom lúng túng và tổn thương.

“Không không,” Laurel vội xoa dịu, “Không phải tại cậu, tại bông hoa của mình ý.” Cô rên rỉ. “Nó đau lắm!” Giờ đây khi những căng thẳng của buổi tối đã qua đi, cơn đau trên lưng lại trở lại với cô. Cô lần tìm nút thắt chiếc khăn quàng, cố tháo nó ra nhưng tay cô không thôi run rẩy. Nước mắt dâng lên trong mắt cô khi cô giật mạnh chiếc khăn ra, không muốn gì hơn là để những cánh hoa bị thương của mình được tự do.

“Để mình,” David dịu dàng nói.

Cô buông tay ra và đứng yên khi những ngón tay nhẹ nhàng của cậu tháo nút thắt ra. Cậu mở tấm khăn choàng, kéo lưng áo cô lên cao một chút và giúp những cánh hoa mềm mại xòe bung ra. Laurel nghiêng rặng và thở gấp. Thả chúng xòe ra cũng tồi tệ như là gập chúng xuống. Cô ấn chặt lòng bàn tay vào mắt và cố gắng không rên lên đau đớn. “Cậu có thấy vết thương nào không?” Cô hỏi.

David không trả lời. Cô quay lại nhìn cậu. Khuôn mặt cậu hiện rõ nỗi đau đớn kinh hoàng.

“Sao vậy?” Laurel hỏi, giọng cô giờ chỉ còn là tiếng thì thào.

“Có vẻ như hần đã nắm lấy cả năm cánh hoa của cậu rồi xé tan chúng ra ấy. Chỉ còn lại vài viền cánh tơi tả thôi.”

Mắt Laurel mở to và cô ngoảnh lại nhìn qua vai trái, nơi màu xanh nhạt quen thuộc của những cánh hoa bông bành xòe lên. Trên vai phải và dưới eo cô, những cánh hoa vẫn còn nguyên, nhưng trên vai trái chẳng còn lại gì nữa. Một cảm giác mất mát lạ lùng ào lên

trong lòng cô. Những giọt nước mắt lăn chã rơi trước khi cô nhận ra mình đang thổn thức. Cô quay lại rồi vùi mặt vào áo David, để tất cả những thất vọng, kinh hoàng và đau đớn của buổi tối nay tuôn trào hết ra ngoài.

Cậu nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy lưng cô, cẩn thận để không chạm vào bông hoa ô. Ngực cậu thật ấm, xua tan đi cơn giá lạnh ngoài trời cùng nỗi sợ hãi chạy dọc người cô, má cậu cọ cọ vào trán cô, hơi rấp rấp vì vài ngày râu chưa cạo. Không có nơi nào trên thế giới mà cô muốn trú ngụ hơn là ở bên cậu trong khoảnh khắc này.

“Tới đây,” cậu thì thầm, đưa cô đến chiếc đi văng. Cậu nằm một bên và cô nép mình vào ngực cậu, đầu ngả vào ngực cậu. Khuôn mặt họ chỉ cách nhau vài phân, nhưng cậu không cố làm điều gì đó lãng mạn hay đam mê. Cậu chỉ ôm lấy cô cho tới khi nước mắt cô chảy chậm dần rồi khô hẳn. Chỉ khi hơi thở của Laurel đều đều trở lại cậu mới cất tiếng. “Buổi tối đáng nhớ, nhỉ!”

Cô rên rỉ. “Còn phải nói.”

“Thế chúng ta làm gì đây?”

Laurel nắm chặt lấy bàn tay cậu. “Đừng về nhé.”

“Tất nhiên là không rồi,” David nói, kéo cô lại gần hơn.

“Mọi thứ sẽ ổn khi mặt trời lên,” Laurel nói, nửa muốn thuyết phục bản thân mình.

“Thế thì mình sẽ ở lại cả đêm,” David đáp. “Mẹ mình sẽ hiểu mà. Mình sẽ nói với bà là chúng mình xem phim xong thì buồn ngủ quá.”

Laurel ngáp dài. “Cũng không sai sự thật lắm đâu. Mình mệt rũ ra rồi đây này.”

“Vớ lại, mình không ngại ngần thừa nhận rằng mình thực sự không muốn ra lại ngoài kia khi trời còn tối đen thế này.”

“Đồ nhát chết,” Laurel nói, khúc khích cười trước khi ngáp dài lần nữa. David có thể không bao giờ thực sự hiểu rằng để tỉnh táo và hoạt động được vào khuya muộn thế này phải khó khăn đến mức nào. Cô thấy mình giống như một cái sàng, liên tục bị rút dần năng lượng đi mà chẳng có gì lấp đầy nó.

“Ngủ thôi,” giọng David vang lên êm dịu, tay cậu đặt lên vai cô ấm áp. “Mình sẽ ở ngay bên cậu,” cậu hứa.

Laurel nép mình vào ngực cậu và để toàn thân thư giãn. Dù lưng cô còn đau nhức và nỗi sợ hãi vẫn còn rơi rớt lại, nhưng giấc ngủ đến với cô thật dễ dàng. Nhưng đến cùng với nó lại là cơn mơ về lũ quỷ khổng lồ lăm lăm dao kiếm, về những con người mang súng đạn, và về cả Jeremiah Barnes.

* * *

Mặt trời ló rạng cũng là lúc Laurel thức dậy. Cô cố gắng không đánh thức David, nhưng anh chàng lại là người rất dễ tỉnh ngủ. Cậu mở mắt nhìn cô, rồi lại nhắm mắt lại. Vài giây sau cậu đột ngột mở to mắt.

“Mình không mơ nhỉ,” giọng cậu khàn khàn.

“Ước là thế đi,” Laurel nói, cố vuốt phẳng nếp áo. “Mình thậm chí còn không thể hình dung mình trông như thế nào.” Bông hoa của cô vẫn đau, nhưng ít nhất cơn đau cũng không còn nhức nhối như bị dao đâm nữa. Cô không cố kéo áo xuống nữa vì nó chỉ làm những cánh hoa đau hơn.

David cười toe toét trước phần eo lưng để trần của cô, bàn tay cậu lướt qua một bên eo rồi mơn man lên phía trên lưng, cẩn thận vuốt ve những cánh hoa bên phải còn lành lặn của cô. Laurel tự hỏi không biết cậu có nhận ra cô thoải mái đến mức nào không, như thể chúng là một phần của da thịt cô vậy. Có lúc cậu chạm vu vơ vào chúng, hầu như vô thức. Có lúc cô lại cảm thấy bàn tay cậu quanh quẩn mãi bên những cánh hoa được cuộn chặt lại dưới lớp áo. Hơi lạ lùng khi cậu chạm vào cô theo cách này. Thật gần gũi. Hơn cả những cái nắm tay. Thậm chí hơn cả những nụ hôn.

“Rồi nó sẽ mọc trở lại, đúng không?” Cậu nói, giọng đượm chút tiếc nuối khi ngắm bông hoa lớn.

Cô gật đầu, ngoảnh cổ lại nhìn những cánh hoa xanh nhạt. “Chắc khoảng một hai tuần nữa nó sẽ tàn,” cô nói, giọng rõ ràng *không* mấy tiếc nuối. “Sau buổi tối hôm qua thì có khi còn nhanh hơn ý chứ.”

“Chuyện đó có thực sự làm cậu lo lắng không?”

“Thì thoảng thôi.”

Bàn tay David vuốt ve một cánh hoa dài suốt từ gốc đến ngọn, rồi cậu đưa nó lại gần mũi. “Nó quá...mình không biết nữa...nó gợi cảm lắm.”

“Thế á? Nhưng nó...vốn thuộc về thực vật học mà.”

“Thực vật học ư?” David nói và cười vang. “Đây có phải là một thuật ngữ khoa học không nhỉ?”

Laurel đảo mắt. “Cậu biết ý mình là gì mà.”

“Không. Cậu có thứ này sau lưng, nó đẹp hơn bất kì bông hoa nào mình từng nhìn thấy, hương thơm của nó thật tuyệt vời, cánh nó mềm mại và êm ái...Và,” cậu thêm vào, “nó còn kì diệu nữa. Sao nó lại không thể gọi cảm được chứ?”

Cô cười toe toét. “Có lẽ thế, nếu cậu cho rằng như thế.”

“Cám ơn cậu,” David nói, vừa liếm ngón tay vừa tự vẽ một điểm lên một tấm bảng tưởng tượng.

“Nhưng vì nó không phải là hoa của cậu mà!” Cô phản đối.

“Nó cũng gần như của mình còn gì,” cậu nói đầy khiêu gợi, kéo cô sát vào mình hơn.

“Chỉ vì mình chia sẻ nó với cậu thôi!”

David dịu dàng hôn cô, rồi say sưa nhìn ngắm gương mặt cô đến nỗi cô thấy hơi lúng túng. “Mẹ cậu đã gọi chưa?” Cô nói, chuyển chủ đề để ánh mắt cậu hướng đi chỗ khác.

David lắc đầu. “Chưa, nhưng tốt hơn là mình nên về. Thực ra là,” cậu nói, liếc nhìn màn hình điện thoại, “mình chẳng có tin nhắn nào cả, chắc bà ấy chẳng nhớ gì đến mình đâu. Nếu mình về nhanh, bà ấy có lẽ còn không nhận ra mình đã đi suốt đêm qua nữa.” Cậu ngồi thẳng dậy. “Và mình cũng không muốn trở thành người hâm mộ những buổi sáng sớm của cậu đâu. Mình cần ngủ thêm hai tiếng nữa trước khi làm việc.”

“Cậu phải làm việc trong bao lâu?”

“Từ trưa đến năm giờ chiều thôi. Đừng lo lắng.” David ở trong đội kiểm kho ở hiệu thuốc nơi mẹ cậu làm dược sĩ. Làm con trai của người đứng đầu cũng có những lợi thế của nó. Cậu có một lịch làm việc cực kì linh hoạt và chỉ làm việc khoảng hai ngày thứ Bảy trong một tháng, thi thoảng thì thêm một ngày Chủ nhật nữa. Tất nhiên là Laurel cũng có những lợi thế tương tự và cô chỉ làm việc ở cửa hiệu của cha mẹ khi nào cô cần hai mươi đô tiêu vặt. Hoặc là hơn.

“Không có cách nào khiến mẹ cậu ở nhà vào buổi tối à?” Laurel hỏi.

David đảo mắt. Mẹ cậu khá là nổi tiếng với đời sống tiệc tùng.

“Mình chỉ thắc mắc thôi.”

“Cậu còn giữ danh thiếp của cô Kl

Dường như Laurel tìm thấy thứ gì đó thú vị trên sàn nhà. “Còn.”

“Cho mình xem được không?”

Laurel ngáp ngừng, rồi lôi tấm danh thiếp ra khỏi túi áo. Cô đã thuộc lòng nó. Hai chữ “Klea Wilson” được in màu đen đậm, phía dưới là hàng số. Không mô tả nghề nghiệp, không địa chỉ, không ảnh hay logo. Chỉ có tên và số điện thoại của cô ta.

David cầm điện thoại lưu hàng số đó vào danh bạ. “Để an toàn ý mà,” cậu nói, “phòng khi cậu làm mất nó hay tương tự.”

“Mình sẽ không làm mất nó đâu.” *Nhưng mình có thể cố tình ném nó đi lắm đấy.* Có điều gì đó ở Klea làm cô thấy khó chịu, nhưng cô không chỉ ra rõ ràng được. Có lẽ là vì cái cặp kính ngó ngẩn ấy.

“À,” Laurel nói vẻ thăm dò. “Mình nghĩ...mình nên trở lại khu đất cũ vào hôm nay. Chậm nhất là ngày mai.”

David sửng ngờ. “Để làm gì?”

“Họ cần phải biết chuyện gì đã xảy ra,” Laurel nói, tránh nhìn vào đôi mắt cậu.

“Ý cậu là Tamani cần biết chuyện gì đã xảy ra, đúng không?”

“Cả Shar nữa,” Laurel chống chế.

David thọc tay vào túi quần và im lặng. “Mình đi cùng được không?” Cuối cùng cậu cũng lên tiếng.

“Mình nghĩ là không nên.”

Cậu ngẩng phắt lên. “Tại sao không?”

Laurel thở dài và luồn tay vuốt lại mái tóc. “Tamani luôn trở nên kỳ cục khi có cậu ở

đó, và thẳng thắn mà nói, mình thấy cậu cũng kỳ cục chẳng kém. Mình cần phải ngồi xuống và nói chuyện nghiêm túc với họ về người phụ nữ tên Klea kia, và mình không muốn hai người bạn cậu cố gắng nhảy vào hòng nhau khi mình đang làm điều đó. Với lại,” cô nói thêm, “cậu phải làm việc nữa mà.”

“Mình có thể xin nghỉ mà,” anh chàng khăng khăng bướng bỉnh.

Giờ thì Laurel ngẩng lên nhìn cậu. “Cậu không cần phải làm thế. Mình có thể đi một mình, và mình không muốn cậu phải lo lắng chút nào về chuyện này. Mình sẽ ở bên cậu. Mình yêu *cậu*. Mình không biết phải nói gì để làm cho cậu tin nữa.”

“Cậu nói đúng, mình xin lỗi.” David thở dài và ôm chặt lấy cô. Rồi cậu lùi lại và nhìn cô say đắm. “Mình sẽ thành thật với cậu – mình không thích cậu đến gặp anh ta. Nhất là đi một mình như thế. Mình muốn đi cùng cậu hơn.” Cậu ngập ngừng. “Nhưng mình tin cậu. Mình hứa đấy!” Rồi cậu nhún vai. “Mình chỉ là một chàng trai biết ghen một cách điển hình thôi mà.”

“Ừ!!!Mình biết rồi!!!” Laurel nhón chân lên hôn lên môi cậu. “Nhưng mình và họ chỉ nói chuyện thôi mà!” Cô nhăn mũi. “Và lau dọn nhà cửa nữa. Ít nhất mình cũng muốn hóng gió bên ngoài ngôi nhà ấy. Chẳng có ai ở đấy nhiều tháng nay rồi.”

“Cậu định lái xe tới đó à?”

“À, mình định bay cơ,” cô đùa, tinh nghịch chỉ vào sau lưng mình, “nhưng hình như kẻ nào đó đã cắt mất đôi cánh của mình rồi!”

“Mình hỏi nghiêm túc đấy!”

“Được rồi,” Laurel nói, hơi mất cảnh giác, “ừ, mình sẽ lái xe”

Gương mặt David trở nên căng thẳng. “Nếu chúng đuổi theo cậu thì sao?”

Laurel lắc đầu. “Mình không nghĩ thế đâu. Ý mình là, dưới ánh sáng ban ngày này chúng sẽ không làm thế. Và hầu hết đều là đường quốc lộ nữa. Với lại, nói thẳng ra, nếu chúng theo mình đến khu đất ấy, sẽ có một điều ngạc nhiên cực kỳ khủng khiếp đang đợi chúng.”

“Ừ nhỉ,” David nói, lông mày nhướng lên.

“Mình sẽ cẩn thận mà,” Laurel hứa. “Từ đây mình đã được bảo vệ, và mình sẽ không dừng lại cho đến khi tới đó.”

David kéo cô lại gần hơn. “Mình xin lỗi vì đã lo lắng quá nhiều. Mình không muốn bất cứ điều gì xảy đến với cậu.” Cậu ngừng lại. “Chắc là cậu không định mang theo cái...ừm... cái thứ mà Klea đã đưa cho chúng ta đâu nhỉ?”

“Không!” Giọng Laurel sắc như dao. “Đủ rồi đấy! Đi về ngay!” Vừa nói cô vừa đá cậu chàng bắn ra cửa trước. “Về ngay!”

“Được rồi, được rồi,” David cười vang. “Mình đi ngay đây mà!”

Laurel cười toe toét và kéo David lại đặt một nụ hôn lên môi cậu. “Về nhé,” cô thì thầm. David bước ra khỏi cửa và cô khóa cửa lại.

“Mẹ không nghĩ là phải thực sự *dặn* con rằng: Không được ngủ qua đêm với David!!! Mẹ nghĩ quy định này là rõ ràng rồi mà?”

Laurel giật nẩy mình, rồi quay lại và ngẩng lên khi thấy mẹ cô đang đứng dựa vào lan can. “Con xin lỗi, chúng con xem phim xong thì buồn ngủ quá. Không có gì xảy ra đâu mẹ ạ.”

“Mẹ cô cười vang. “Chỉ ngủ thôi mà tóc con lại bù xù hết lên thế kia à? Mẹ không cố ý làm con buồn đâu, nhưng lúc này con chẳng có vẻ gì là thần tiên cả.”

Bao nhiêu mệt mỏi và căng thẳng cùng lúc dâng lên trong Laurel, nhưng cái bức tranh tưởng tượng về vẻ bề ngoài đáng ra phải có của cô khiến mọi thứ đột nhiên trở nên buồn cười. Cô bật cười, rồi khịt mũi, rồi lại cười to hơn, không thể kìm được những tiếng khúc khích.

Mẹ cô bước tiếp xuống cầu thang, có vẻ vừa cáu tiết lại vừa cố nhịn cười.

“Chắc trông con phải tệ *lắm!*” Laurel nói và đưa tay vuốt lại tóc. Tóc cô vẫn còn cứng vì còn dính lại chút keo xịt tối qua.

“Chúng ta đều phải thừa nhận rằng đây không phải khoảnh khắc tử tế nhất của con.”

Laurel thở dài và mở tủ lạnh lấy một lon soda trong khi mẹ cô pha cà phê. “Thực sự là chúng con chỉ ngủ thôi mà,” cô nói.

“Mẹ biết,” mẹ cô nói và mỉm cười. Bà đang lúi húi dùng chày nghiền những viên vitamin trong một cái cối nhỏ. “Mẹ đã xuống nhà kiểm tra hai đứa rồi.” Vừa nói bà vừa rắc bột vitamin ấy vào lớp sỏi bao quanh gốc những cây Violet châu Phi – một mọn nhỏ

bà học được từ một người đàn ông có thú vui trồng cần sa trong nhà từ nhiều năm trước. Laurel quan sát mẹ và nhận ra rằng sáng nay mẹ con cô không ai nói điều gì khó xử hay ý tứ. Ít nhất lúc này cũng chưa. Vài phút qua dường như mọi thứ lại bình thường. Laurel không biết nên tận hưởng giây phút thú vị này cho đến khi nó kết thúc, hay phải than tiếc cho cái thực tế là điều này hiếm lắm mới xảy ra.

“Con xin lỗi,” Laurel nói lại lần nữa. “Chắc chắn lần tới con sẽ đá cậu ý ra khỏi nhà!”

“Cứ làm thế nhé,” mẹ cô trêu chọc.

Họ cùng quay lại khi tiếng huýt sáo của bố cô vang lên khi ông xuống cầu thang. Ông chào cả hai mẹ con và đặt một nụ hôn lên má mẹ cô để nhận lấy một tách cà phê ấm nóng.

“Hôm nay bố mẹ có đi làm không?” Laurel hỏi.

“Hôm nay là thứ Bảy à?” Mẹ cô đáp khô khốc.

“Những kẻ xấu bụng thì không được nghỉ ngơi,” bố cô vừa nói vừa cười toe toét. Ông nhìn sang mẹ cô. “Và, bố mẹ thì vô cùng, vô cùng xấu bụng con ạ.” Họ cười vang, và trong khoảnh khắc Laurel cảm thấy như họ đang trở lại khoảng thời gian trước khi cô nở hoa năm ngoái. Trước khi mọi thứ trở nên kỳ quặc thế này.

Nụ cười của cô tan biến khi cô nhận ra bố đang nhìn chăm chăm vào cô với ánh mắt hết sức lạ lùng. “Sao thế bố?” Cô hỏi khi bố cô đi tới.

“Bông hoa của con làm sao thế này?” Bố cô hỏi đầy lo lắng. “Những cánh hoa đang mất dần đi đấy!”

Cuộc thảo luận gia đình về bông hoa của cô là điều *cuối cùng* mà Laurel mong muốn trong buổi sáng hôm nay. “Chỉ là thi thoảng chúng rụng ra thôi ạ,” cô nói. “Buộc chúng lại hàng ngày như thế kể ra cũng không tốt lắm. Con đang phân vân...”

“Con có cần nghỉ học ở nhà khi con nở hoa để khỏi phải buộc nó lại không?” Bố cô hỏi, cắt ngang lời cô.

Laurel nhìn mắt mẹ mình mở to.

“Không, dĩ nhiên là không ạ,” Laurel phản đối. “Con hoàn toàn có thể kiểm soát nó mà. Nó vẫn ổn mà.”

“Bố biết là con biết cách,” bố cô nói miễn cưỡng. Ông lại nhấp chút cà phê, nhưng vẫn

chăm chú nhìn cô qua miệng tách.

“Khi bố mẹ đi làm,” Laurel nói, cố kéo cuộc hội thoại trở lại chủ đề cũ, “cho phép con quay về khu đất cũ nhé?”

Mẹ cô nhìn cô thật lâu. “Để làm gì?” Bà hỏi.

“Con muốn đến dọn dẹp,” Laurel nói, cố làm vẻ mặt tự nhiên. “Lúc trở về từ...khi con ở đó hồi tháng Tám, trông nó khủng khiếp lắm. Con thực sự muốn đến đó dọn dẹp để mấy người du thủ du thực không trú ngụ ở đó nữa,” cô nói và lúng túng cười.

“Mẹ tưởng *họ* sẽ ngăn không cho chuyện đó xảy ra?”

“À, vâng, có lẽ thế, nhưng con không thể yêu cầu những người canh gác cho con trở thành kẻ hầu người hạ được.”

“Bố thấy điều này có thể hiểu được,” bố cô xen vào. “Nơi đó có lẽ cần được dọn dẹp lại cho tử tế. Ông nhìn sang mẹ cô. “Em thấy có đúng không?”

Mẹ cô gượng cười. “Vâng. Tất nhiên rồi.”

“Cảm ơn bố mẹ ạ.” Laurel lẩm bẩm rồi nhìn ra chỗ khác. Cô đã không nói ra một phần mong ước của mình.

Chương 18

Laurel ngồi trong xe vài phút, nhìn chăm chăm về phía ngôi nhà nhỏ. Ngôi nhà của cô, hoặc cũng gần như vậy. Năm ngoái cô thường xuyên ở đây – cái lần cô tới và trở về từ Avalon, cũng như những lần cô tới gặp Tamani mùa thu trước. Nhưng cô không vào bên trong kể từ ngày chuyển tới thành phố Crescent gần một năm rưỡi qua. Ở nơi thảm cỏ không bị là cây hai mùa phủ lên, cỏ mọc um tùm, những lùm cây đã vươn lên đủ cao để che mất một nửa số cửa sổ trước nhà. Giải pháp khả dĩ nhất là lần sau phải rủ David theo, cùng với một cái máy xen cỏ và máy tia hàng rào, nhưng như thế thì chỉ tội rầy rà thêm ra.

Vào một ngày khác, chắc chắn cô sẽ có đủ thứ phải làm. Cô lôi ra một xô đầy bọt biển, giẻ lau và những dụng cụ lau chùi khác đã gói ghém sáng nay, rồi cô mang chúng đứng trước cửa nhà.ánh cửa xoay kéo kẹt quanh bản lề khi Laurel bước vào trong căn nhà nhỏ. Cảm giác lạ xâm chiếm khi cô bước vào một ngôi nhà hoàn toàn trống rỗng – ngôi nhà trước đây vẫn đầy ắp người và đồ đạc, vẫn ngập tràn tiếng nhạc và mùi hương. Căn phòng rộng chiếm hầu hết tầng trệt giờ chỉ còn là một khoảng không mênh mông hiện hữu. Sự trống trải ngập tràn.

Laurel đặt cái xô lên tủ bếp và đi về phía bồn rửa xả nước ra. Sau vài tiếng ục ục, một dòng nước đỏ màu đồng tuôn ra đầu vòi. Laurel để nó chảy một lúc và chẳng bao lâu nó đã trong veo trở lại. Cô cảm thấy thoải mái một cách lạ lùng khi nghe tiếng nước chảy róc rách tràn ngập căn phòng và vang vọng giữa những bức tường trống.

Cô đi vòng xuống cầu thang, mở tất cả cửa sổ cho làn không khí mát lạnh của mùa thu ùa vào trong nhà, xua tan đi thứ không khí ngọt ngào ẩm mốc bị bưng kín trong từng ấy tháng. Một cái cửa sổ phía bên phải trước cửa ra vào vẫn không mở được và Laurel phải cố hết sức trong vài giây.

“Để anh giúp em nhé,” một giọng nói dịu dàng vang lên ngay phía sau cô.

Dù đang ngóng chờ anh, nhưng Laurel vẫn giật bắn người. Cô bước sang bên để Tamani vẩy thứ gì đó từ một chiếc lọ nhỏ lên hia bên cửa trước khi nâng khung kính lên một cách dễ dàng. Rồi anh quay sang cô, cô cười thật tươi. “Em đã đến”.

“Cảm ơn anh”, cô nói và mỉm cười với anh.

Tamani chẳng nói gì, chỉ nhích ra đôi chút để đứng dựa vào tường.

“Em đến để dọn dẹp lại cửa nhà ý mà”, Laurel nói rồi chỉ vào cái xô đầy đồ nghề.

“Anh thấy rồi”, Tamani nhìn quanh căn phòng trống. “Một thời gian dài rồi không có ai ở đây. Nhiều năm trời rồi nhỉ”.

Họ đứng một lúc lâu trong im lặng khiến Laurel hơi bối rối, nhưng ít nhất điều đó không làm Tamani bận tâm.

Cuối cùng Laurel cũng bước lại và ôm lấy anh. Đôi cánh tay anh ôm riết lấy lưng cô, và ngay lập tức thì chạm phải bông hoa đang được quấn chặt lại. Anh giật mình lùi lại như thế rất sốc. “Anh xin lỗi”, Tamani vội vàng nói rồi thu tay về trước ngực. “Anh không biết”.

“Không sao đâu”, Laurel vừa nói vừa cười nhanh nút thắt quanh eo. “Em cũng định thả nó ra ngay khi mở xong mấy cái cửa này”. Những cánh hoa của cô lại xòe tung khi chúng được giải ph và cô không ngần ngại thở phào khoan khoái. “Đây là một trong những điều

hay ho nhất khi được ở đây đây”, cô nhẹ nhàng nói.

Tamani định mỉm cười, nhưng đôi mắt anh bỗng dán vào những bông hoa trắng xanh.

“Trời ơi, chuyện quái gì xảy ra thế này?” Anh hỏi bước ra phía sau cô.

“Ừm... đó là lí do vì sao em đến đây”, Laurel thừa nhận. “Việc lau dọn chỉ là cái cớ để em xin bố mẹ tới đây”.

Nhưng Tamani chẳng còn nghe cô nói nữa. Anh nhìn đăm đăm đầy kinh hãi vào lưng cô, bàn tay anh nắm chặt thành nắm đấm. “Chuyện gì xảy ra hả em?” Anh thầm thì.

“Bọn quỷ khổng lồ”, cô đáp lặng lẽ.

Đầu anh ngẩng phắt lên. “Quỷ khổng lồ? Ở đâu? Ở nhà em?”.

Laurel lắc đầu. “Em đã qua ngu ngốc”, cô nói, cố gắng giảm mức tồi tệ của chuyện vừa rồi. “Em đi dự tiệc đêm. Chúng tìm ra em và đuổi theo xe bọn em. Dù sao thì em cũng ổn rồi”.

“Nhưng lính gác của em đâu?” Tamani hỏi gấp gáp. “Em biết là họ ở đó không chỉ để bảo vệ mỗi căn nhà của em mà!”.

“Em nghĩ họ còn mãi... đương đầu với bọn khác nữa”, Laurel nói. “Khi bọn em về nhà, mẹ em nói có thứ gì đó như lũ chó cắn nhau ở phía sau nhà”.

“Em có thể bị giết rồi đấy!” Tamani la lên. Anh liếc nhìn lưng cô. “Mà trông em cũng

gần như bị thế còn gì!”.

“Một... phụ nữ đã tìm thấy bọn em, rất đúng lúc. Cô ta đã đuổi bọn quỷ đi.”

“Một phụ nữ? Ai cơ?”

Laurel đưa tấm ảnh thiếp của Klea cho Tamani.

“Klea Wilson. Cô ta là ai?”

Laurel thuật lại câu chuyện xảy ra tối hôm trước, vài lần cô phải ngừng lại vì Tamani muốn biết cụ thể hơn. Kể xong, cô có cảm giác như mình sống lại toàn bộ nỗi kinh hoàng. “Rồi sau đó cô ta bảo bọn em cầm ly súng và chúng rời đi,” cô kết thúc. “Thật kì lạ hết sức. Em không biết tí nào về cô ta cả.”

“Ai...” Tamani ngừng lại, rồi bước vài bước. “Không thể nào...” Thêm một vài bước nữa. Cuối cùng anh cũng dừng lại, hai bàn tay khoanh trước ngực. “Anh sẽ nói chuyện này với Jamison. Chuyện này thật quá mơ hồ.”

“Thế em phải làm gì?”

“Đừng có đi đâu vào buổi tối.” Tamani gợi ý.

Laurel đảo mắt. “Không chỉ thế. Em có không nên tin cô ta không? Nếu em gặp nguy hiểm và những lính gác không ở quanh đó...”

“Họ đáng lẽ phải luôn luôn ở bên em!” Tamani nói một câu cay độc.

“Nhưng nếu họ không thể, nếu em lại gặp người phụ nữ nay lần nữa... em có nên tin cô ta không?”

“Cô ta là con người đúng không?”

Laurel gật đầu.

“Thế thì không, chúng ta không tin cô ta.”

Laurel há hốc mồm nhìn anh. “Vì cô ta là con người ư? Thế David hay bố mẹ em cũng không đáng tin à?”

“Tức là em muốn tin cô ta chứ gì?”

“Không. Em không. Có lẽ thế. Em không biết nữa. Hãy nói với em đừng tin cô ta bởi vì cô ta sẵn lòng những loài không phải con người, hoặc bởi vì cô ta đưa chúng em những khẩu súng, chứ đừng bắn khoản cô ta không đáng tin chỉ bởi vì cô ta là một con người. Thế là không công bằng!”

Tamani buông thõng hai tay trong nỗi thất vọng. “Đó là tất cả những gì anh có thể nói, Laurel. Anh không thể dựa vào điều gì khác để phán xét cô ta được.”

“Cô ta đã cứu mạng em đấy!”

“Được rồi, anh sẽ không nói thế nữa” Vừa nói anh vừa bước tới dựa vào bức tường cạnh Laurel.

Cô thở dài. “Tại sao nó lại xảy đến lúc này chứ?” Cô nói, cơn thất vọng dâng lên từng chút một trong giọng nói của cô. “Ý em là, gần đây một năm kể từ lúc Barnes biến mất. Chẳng có động tĩnh gì, thế rồi một đêm – bùm! Bọn quỷ, Klea, rồi cả lũ quỷ quanh nhà em nữa. Tất cả đồng loạt xảy ra. Tại sao chứ?” Laurel hỏi, quay đầu về phía Tamani.

“Ừm...” Tamani ngập ngừng nói “Không hẳn là từ năm ngoái tới năm nay không có động tĩnh gì.” Trông anh có vẻ ân hận. “Bọ không nghĩ em cần được biết về mọi tên quỷ khổng lồ văng lai trong thành phố Crescent này và đi ngang qua lối nhà em.”

“Còn có những tên khác nữa sao?” Laurel hỏi.

“Còn vài tên nữa. Nhưng em nói đúng, đây là một cuộc tấn công có mục tiêu cẩn trọng và có tính toán nhất mà anh từng nghe kể lại.”

“Em không thể tin được là vẫn còn những tên khác nữa,” Laurel hồ nghi nói. “Em thực sự không kiểm soát được cuộc sống của chính mình!”

“Ôi thôi nào. Không đến mức thế đâu. Hầu hết chúng sẽ không dám tấn công anh trong vòng nửa dặm quanh nhà em. Những tên lính gác sẽ trông chừng chúng. Không cần lo lắng quá mà.”

Laurel mĩa mai. “Không cần lo lắng. Anh nói nghe dễ dàng nhỉ?”

“Mọi việc vẫn trong tầm kiểm soát,” Tamani khẳng định.

“Thế còn tối qua thì sao? Chuyện tối qua cũng trong tầm kiểm soát à?”

“Không,” Tamani thừa nhận. “Tối qua thì không. Nhưng trước đây chưa từng có chuyện như thế này xảy ra mà.”

“Thế nhớ nó xảy ra tiếp thì sao?”

Tamani mỉm cười vẻ mỉa mai. “Câu hỏi này hay đấy. Nếu được thì anh đã trả lời được vài câu hỏi khác của chính anh rồi. Ví như gần đây tại sao bọn quý lại không lùng sục quanh đây nữa, hoặc làm cách nào mà tên Jeremiah Barnes lại tìm ra cánh cổng nằm trên mảnh đất này, hoặc kẻ nào đã ra lệnh cho kẻ nào trong vụ này tấn công em vừa rồi... Đó là một trong rất nhiều thứ mà anh vẫn đang cố gắng tìm ra.”

Laurel im lặng trong một thoáng. “Vậy em phải làm gì?” Cô cất tiếng hỏi.

“Anh không biết nữa,” Tamani nói. “Tìm cách hoãn binh, anh đoán thế. Hãy cẩn thận, và cố tránh để không rơi vào những nơi người phụ nữ tên Klea có thể tìm ra.”

“Ôi, tin em đi, em sẽ làm thế?”

“Trong lúc này, đó là tất cả những gì em có thể làm được. Anh sẽ nói với Shar và Jamison. Bọn anh sẽ suy tính xem chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. Được chứ?”

“Vâng.

“Cám ơn em đã đến và báo cho anh biết,” anh nói. “Anh rất mừng vì em làm thế. Không chỉ vì anh được gặp em đâu, dù đó là một phần thưởng thật đáng yêu. À,” anh vói tay vào trong túi. “Anh có cái này cho em. Jamison đưa nó cho anh đấy.” Anh đưa cô một túi vải lớn. Cô cầm lấy nó và nhòm vào trong một giây trước khi bật cười.

“Cái gì vậy em?” Tamani bối rối hỏi.

“Bột mía đường anh ạ. Em dùng thứ này để tạo ra những lọ thuốc và gần như em hết nhẵn rồi.” Cô lắc đầu. “Giờ thì em có thể làm vớ thêm hàng trăm lọ nữa,” cô rầu rĩ nói.

“Em vẫn chưa thành công à?” Tamani hỏi, cố giấu nỗi lo lắng.

“Chưa,” Laurel nhẹ nhàng nói, “nhưng rồi sẽ thành công. Nhất là giờ em đã có tấn bột thế này,” cô cười toe toét.

Tamani mỉm cười, rồi anh bất chợt liếc sang bên, nhìn chăm chăm vào thứ gì đó qua vai cô.

“Gì vậy anh?” Laurel hỏi, ngoảnh cổ bồn chồn nhìn vào đám cánh hoa của mình.

“Anh xin lỗi,” anh nói đầy tiếc nuối. “Nó đẹp quá, mà năm ngoái anh chả nhìn được mấy!”

Laurel cười vang và xoay mình lại khoe những cánh hoa. Khi cô quay lại nhìn Tamani, cô thấy anh nhìn chăm chăm vào cái xô đựng đồ lau dọn. Laurel chợt nhớ về cuộc trò

chuyện giữa cô và David về chuyện cậu thấy bông hoa của cô gọi cảm đến mức nào. Nếu với David mà nó đã gọi cảm thì...

Đừng có xoay người lại như thế nữa.

“Vậy những thứ này là gì?” Tamani cất tiếng hỏi, xua tan đi khoảnh khắc khó xử.

“Chỉ là đồ lau dọn thôi mà. Đồ lau kính, lau sàn nhà, lau đủ thứ.” Cô lôi ra một đôi găng tay cao su. “Và em chẳng thích chúng chút nào cả.”

“Vậy... anh giúp em nhé?”

“Em chỉ mang theo một đôi găng tay thôi, nhưng...” Cô lôi ra một chiếc khăn bông lau bụi. “Anh lau bụi nhé!”

“Sao không phải anh cọ rửa và em lau bụi nhỉ?”

“Chỉ cần lau bụi thôi,” Laurel vừa nói vừa cười toe toét. “Anh sẽ không phải mặc tạp dề có diềm xếp nếp hay bất cứ thứ gì như thế đâu!”

Tamani nhún vai. “Thế cũng được. Chỉ hơi kì cục thôi.”

“Sao mà kì cục?” Laurel hỏi khi cô đổ đầy một xô nước ấm sủi bọt và đeo găng tay vào.

“Đây là công việc của một Ticer. Thật kì cục khi thấy em làm chúng. Thế thôi.”

Laurel cười vang khi cô dùng miếng bọt biển lau chùi nóc tủ đầy bụi. “Em lại nghĩ anh không mấy dễ chịu khi phải làm mấy chuyện của phụ nữ thế này.”

“Ôi con người,” Tamani vừa lẩm bẩm vẻ chế nhạo vừa lắc đầu. Rồi anh lại cất giọng vui vẻ: “Một ngày anh dọn dẹp được nhiều lắm đấy!”

Họ lặng lẽ lau một lúc lâu, Tamani quét hết mạng nhện ở những góc nhà còn laurel hì hục lau chùi đồng bàn tủ trong bếp.

“Thực ra em phải để anh mang cho em ít dụng cụ lau chùi từ Avalon,” Tamani nói, “nếu em định làm việc này thường xuyên. Mẹ anh biết một Người... à, một tiên Mùa thu rất giỏi chế tạo dụng cụ. Em sẽ không phải dùng đến găng tay đâu!”

“Anh vừa định nói đến Người pha trộn phải không?” Laurel trêu chọc.

“Anh là một người lính,” Tamani nói, giọng anh trịnh trọng một cách quá đáng. “Từ sáng tinh mơ cho đến chiều tối, quanh anh lúc nào cũng là những lính gác hoang dã vụng về. Anh xin lỗi vì hành vi thô lỗ vừa rồi.”

Laurel nhìn anh – lúc bấy giờ anh đang nhìn cô tinh nghịch, hầu như đang mỉm cười châm chọc. Cô thè lưỡi ra làm anh phải bật cười. “Ừm, nếu không có bất tiện, thì những dụng cụ lau nhà cũng tốt đấy,” cô nói. “Mẹ anh khỏe không?”

“Mẹ anh khỏe, bà muốn gặp em lắm đấy.”

“Thế còn Rowen?” Laurel hỏi, lẩn tránh câu hỏi ngầm trong lời nói của anh vừa rồi.

Nụ cười của Tamani trở lên rạng rỡ. “Con bé đã có buổi biểu diễn đầu tiên ở lễ hội ngày thụ phấn vừa rồi, nó thật đáng ngưỡng mộ! Nó lái cái tàu cho vị tiên đóng vai Guinrvere trong vở kịch diễn lại tích truyện về Camelot đấy.”

“Hẳn cô bé phải x lắm.”

“Ừ. Em nên đến dự một lễ hội vào một trong những ngày này.”

Những điều khả thi dần hiện lên ngày càng rõ nét trong tâm trí Laurel. “Có lẽ một ngày nào đó,” cô mỉm cười, “khi mọi thứ không... anh biết mà.”

“Không nơi nào trên thế giới an toàn với em hơn Avalon đâu!”

“Em biết,” Laurel nói rồi liếc nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Em kiếm điều gì vậy?”

“Những lính gác.”

“Tại sao?”

“Anh không mệt mỗi khi biết ngoài kia luôn có ai đó nghe ngóng mình sao?”

“Không. Họ lịch sự mà. Họ sẽ để chúng ta được riêng tư.”

Laurel khịt mũi hoài nghi. “Thừa nhận đi, nếu đó là Shar đang trò chuyện với một cô gái lạ nào đó, anh cũng sẽ do thám đúng không?”

Khuôn mặt Tamani đông cứng lại trong một giây trước khi mặt anh cũng liếc ra ngoài cửa sổ. “Được rồi,” anh thừa nhận. “Em đã thắng.”

“Đó là lí do khiến em không biết có nên ở lại căn nhà gỗ này nữa không. Ở đây không bao giờ thực sự em được ở một mình.”

“Cũng có những ích lợi khác mà,” Tamani nói, giọng anh nghiêm túc.

“Ồ em biết chứ,” Laurel nói không hề cần câu. “Nhưng trong số những ích lợi ấy không có sự riêng tư.”

Họ lại lặng lẽ lau dọn trong một khoảng thời gian lâu hơn nữa. Lúc đầu Laurel thầm ước gì như cô đã nghĩ đến chuyện mang theo cái đài nhỏ hay thứ gì tương tự. Nhưng Tamani dường như không ngại im lặng, và ngay sau đó Laurel đã nhận ra không gian xung quanh hai người không hoàn toàn lặng lẽ. Từng cơn gió nhẹ luồn qua những khóm cây rồi hiu hiu thổi qua những ô cửa tự chúng đã tạo nên thứ âm thanh diệu kỳ. Laurel chợt nhớ đến Những người thầm lặng và tự hỏi không biết cố có lắng nghe được họ, cũng như có thể nghe thấy âm thanh của rừng tùng vĩ đại này không.

“Nó có khó không?” Tamani chợt hỏi, giọng anh nhẹ nhàng nghiêm túc.

“Gì cơ?” Laurel ngẩng đầu lên từ bậu cửa cô vừa lau sáng bóng.

“Sống cuộc sống con người ấy? Khi mà em đã biết em là ai rồi?”

Laurel đứng yên một lúc gật đầu. “Thì thoảng. Thế còn anh? Có khó khăn không khi phải sống trong rừng, rất gần Avalon. Anh đi đi về về khá nhiều. Với lại anh còn có những người bạn – những tiên nam – họ ở quanh anh suốt.”

Tamani ngừng lại trong vài giây. “Thế em có hạnh phúc không?” Anh thì thầm.

“Lúc này ư?” Giọng Laurel trầm hẳn xuống khi bàn tay cô nắm chặt chiếc khăn giấy.

Mỉm cười buồn bã, Tamani lắc đầu. “Không phải lúc này. Anh biết lúc này em đang hạnh phúc. Anh có thể thấy điều đó trong mắt em. Nhưng em có hạnh phúc khi chúng ta... khi em không ở đây không?”

“Tất nhiên rồi.” Laurel vội nói. “Em rất hạnh phúc”, cô quay lại và lau chùi thật mạnh lên cửa sổ.

Nét mặt Tamani vẫn không thay đổi.

“Em có một lí do để hạnh phúc,” Laurel nói tiếp, cố giữ giọng bình tĩnh. “Em có một cuộc sống tuyệt vời.”

“Anh chưa bao giờ nói là em không có.”

“Anh không phải người duy nhất làm em hạnh phúc.”

Tamani gật đầu rất khẽ. “Anh biết điều đó.”

“Thế giới con người không ảm đạm và hoang vắng như anh muốn tin như thế. Nó vui vẻ và náo nhiệt...” Cô cố tìm một từ khác. “Và...”

“Anh vui lắm,” Tamani nói. Lúc này anh đã ở rất gần bờ vai cô. “Anh không yêu cầu em phải chứng minh điều gì cả,” anh nói nghiêm túc. “Anh chỉ thực lòng muốn biết. Và anh mong rằng em hạnh phúc. Anh... anh lo cho em. Tuy chẳng ích gì, anh biết, nhưng anh vẫn thấy lo.”

Cơn ngượng ngùng trào dâng trong cô và cô cố gồng thư giãn trong vùng sống lưng đang cứng đờ. “Em xin lỗi.”

“Ừ, em nên hạnh phúc,” Tamani cười thật tươi

Laurel lắc đầu và bật cười.

Nhìn nơi khóe mắt, cô thấy anh giơ tay về phía cô, rồi lại buông thõng xuống và cố khẽ thọc tay vào túi quần.

“Sao thế anh?” Laurel hỏi.

“Không có gì,” Tamani nói rồi quay đi và bước về phía bên kia căn phòng.

Laurel chớp lấy cánh tay anh. “Tay anh làm sao thế?”

Tamani hít vào một hơi và định nói điều gì đó, rồi anh lại đổi ý. “Chỉ là phần hoa thôi mà.”

“Thứ ‘bụi tiên’ ấy hả?” Laurel hỏi, nhớ về chuyện năm ngoái.

Tamani gật đầu.

“Cho em xem nào!”

“Năm ngoái em chả phát điên lên với anh còn gì.”

“Ôi xin anh. Đừng bắt em phải chịu trách nhiệm về tất cả những điều ngớ ngẩn em đã làm năm ngoái.” Cô chộp lấy cổ tay anh và kéo bàn tay về phía cô.

Anh không kháng cự.

Bàn tay anh không phủ một lớp mỏng mịn sáng lấp lánh. Cô nâng nó lên để thứ phần hoa kì lạ ấy tỏa sáng lung linh dưới ánh nắng mặt trời. “Đẹp quá!”

Rồi tay anh thả lỏng ra. Một nụ cười tinh nghịch lấp lánh trên gương mặt anh và đưa một ngón tay quét ngang mà cô, để lại một vệt dài óng ánh.

“Này!”

Bàn tay nhanh như cắt của anh rút lại và vẽ thêm một đường trên má kia của cô. “Thế là cân rồi nhé!”

Bàn tay anh giờ ra lần nữa – hướng đến mũi cô – nhưng cô đã kịp thời tóm lấy cổ tay anh và khóa chặt. Tamani nhìn xuống cổ tay mình đang cách mặt cô đúng bảy phân. “Ấn tượng đấy!”

Anh lại giờ tay lên nhanh đến nỗi Laurel thậm chí không nhìn thấy nó trước khi chạm vào mũi cô. Cô đập mạnh vào tay anh khi anh cười vang và tiếp tục cố vẽ những vệt dài lấp lánh trên mặt cô, còn cô thì khóa tay anh mặc dù lúc nào cũng thất bại. Cuối cùng anh cũng chộp được cả hai cánh tay của cô và kéo cô vào ngực mình. Nụ cười của cô tan biến khi cô ngẩng lên nhìn anh, khuôn mặt chỉ cách mặt anh vài phân.

“Anh thắng rồi,” Tamani thì thầm.

Đôi mắt họ khóa chặt vào nhau và Tamani từ từ cúi xuống. Nhưng trước khi khuôn mặt anh có thể chạm tới Laurel, cô đã cúi đầu xuống, cắt lìa sự giao mắt vừa rồi. “Em xin lỗi,” cô thì thào.

Tamai chỉ gật đầu và để cô đi. “Em có định dọn dẹp nốt ở tầng trên không?” Anh hỏi.

Laurel nhìn quanh tầng trệt đã lau dọn được một nửa. “Chắc là có.”

“Anh sẽ ở lại và giúp em nếu em muốn,” anh đề nghị.

“Em muốn anh ở lại,” Laurel nói, và lời lẽ của cô giống một câu trả lời hơn một câu hỏi, “nhưng chỉ khi anh cũng muốn.”

“Anh muốn mà.” Tamani nói, ánh nhìn của anh không chút do dự. “Vội lại,” anh cười toe toét, “em không mang theo thang. Không có anh thì sao em quét trần nhà chứ? Em đúng là một con bé con!”

Họ làm việc thêm ba tiếng nữa cho đến khi cả hai đều mệt lử, bụi bám khắp người, nhưng căn nhà gần như đã sạch bong. Ít nhất thì hai lần tới Laurel đến lau dọn nó cũng dễ dàng hơn.

Tamani cứ khẳng khẳng đòi mang giúp cô chiếc xô ra xe. “Anh định bảo em ở lại, nhưng anh sẽ thực sự an tâm hơn nếu em về tới nhà trước hoàng hôn. Nhất là sau buổi tối hôm qua. Như thế sẽ an toàn hơn.”

Laurel gật đầu.

“Và nhớ cẩn thận nhé,” anh nghiêm nghị nói. “Bọn anh sẽ để mắt tới em hết sức có thể, nhưng bọn anh không phải là những lính gác thần thông đâu.”

“Em sẽ cẩn trọng mà,” Laurel hứa. “Em vẫn luôn cẩn trọng.” Cô đứng lại một lúc lâu, và đến lúc Tamani phải là người rời đi trước, đôi cánh tay anh đã ôm lấy cô, siết cô thật chặt, mặt vùi vào cổ cô.

“Nhớ quay về sớm nhé,” anh thầm thì. “Anh nhớ em lắm.”

“Em biết,” Laurel thừa nhận. “Em sẽ cố.”

Cô chui vào sau vô lăng và chỉnh gương chiếu hậu để nhìn thấy Tamani đang đứng

đó, hai tay đút túi quần, dăm dăm dõi theo cô. Một bóng dáng thoáng chuyển động qua mắt cô và cô chăm chú vào thân cây to ở cuối sân nhà. Trong khoảnh khắc cô nhận ra một tiên nam cao gầy đang đứng lấp ló sau nó. Chính là Shar, người lính gác cô gặp một năm trước đây. Cô biết anh ta là thủ lĩnh của họ, dù kìm ỨC về bộ máy chính trị của Avalon chỉ lờ mờ hiện ra trong óc cô. Anh ta không nói gì chứng tỏ sự hiện diện của mình – anh ta chỉ đứng đó và nhìn chăm chăm.

Laurel rùng mình. Anh ta không nhìn chăm chăm vào Tamani. Anh ta nhìn cô.

Chương 19

Sáng thứ Hai, Laurel cố kéo cánh cửa nặng trĩu ở trường ra, cô nóng lòng muốn gặp David. Kể từ khi cô trở về từ khu đất cũ và David đến thăm ông bà của cậu, hai người đã không gặp nhau cả tuần rồi.

Nụ cười của cô dần biến mất khi cô tới bên khu tủ đồ và thấy vắng tanh. Cô và David thường ở bên nhau rất lâu, nhưng khi không được bên nhau, họ luôn gặp nhau ở đây trước giờ vào học. Và khi ngay khi tan học nữa.

Và cả những lúc ra chơi nữa.

Nhưng hôm nay Laurel không thấy cậu đâu. Cô đoán chắc là cô đi học muộn, nhưng nếu thế thì cậu phải gọi điện chứ - cậu vẫn thường làm thế mà. Mà hôm nay cậu thực sự đã muộn giờ. Laurel cố xua đi những hoang mang. David không hay nhớ mất tiếng chuông vo giờ đầu tiên, nhưng thỉnh thoảng thì cũng có. Cô chậm chậm lôi cuốn sách Tiếng Tây Ban Nha, cố làm ra vẻ bận rộn thay vì một cô gái chẳng biết làm gì cả ngoài việc quanh quẩn bên tủ đồ để chờ bạn trai.

Laurel cứ nấn ná ở đó cho tới khi còn ba mươi giây nữa thì tiếng chuông cuối cùng vang lên, rồi chạy hết tốc lực cho kịp giờ tiếng Tây Ban Nha.

Cô lao ra khỏi lớp ngay khi hết giờ, để rồi nhận ra khoảng không trước tủ đồ mình vẫn trống hoác. Tim cô đập thình thịch sợ hãi và cô chạy vội tới bưu điện trước cổng trường,

thầm ước nguyện hàng triệu lần rằng giá như mình có một chiếc điện thoại cầm tay. Bố mẹ tất nhiên có thể mua cho cô một cái rồi, nhưng mẹ cô cứ khẳng khẳng quan điểm rằng cô không cần điện thoại cho đến khi học đại học.

Ôi, bố mẹ

“Cháu có thể gọi một cuộc khẩn không ạ?” Laurel hỏi người thư ký. Cô ta đặt phịch chiếc điện thoại không dây xuống mặt quầy phía trước Laurel. Cô quay số của David và nổi căng thẳng tăng lên khi tiếng chuông bên kia vang lên tiếng chuông một lần, rồi hai lần. Đến tiếng chuông thứ tư thì hộp thư thoại mở. Nó kêu bíp một tiếng để cô để lại lời nhắn, nhưng cô biết nói gì bây giờ? Mình lo quá, xin cậu hãy tới trường đi ư?

Cô gác máy ma không nói câu nào. Cô nghĩ đến việc lái xe quanh thành phố để tìm David, nhưng trước khi làm công việc vô ích này, cô sẽ tới lớp Hóa học trước. Nếu cậu xuất hiện siêu muện thể này, ít nhất ở lớp Hóa học cô cũng có thể biết ngay lập tức khi nào cậu đến.

Giờ Hóa học chưa bao giờ kéo dài lê thê như thế. Trong khi thầy giáo đang nói luôn mồm về những ion nguyên tử thì tâm trí Laurel đang vụt nghĩ về một viễn cảnh càng ngày càng tồi tệ hơn. David đã bị bọn quỷ khổng lồ giết chết. David đã bị chúng bắt cóc và tra tấn. David đã bị chúng bắt cóc và trở thành con mồi để dụ cô. Cho tới lúc hết giờ, tất cả những điều này dường như vẫn không thể tin được, nhưng chúng đều có thể xảy ra.

Sau giờ Hóa học, Laurel chạy ào tới phòng nghiên cứu khoa học xã hội, nơi Chelsea vừa mới tan giờ Lịch sử. “Cậu có thấy David không?” Cô hỏi.

Chelsea lắc đầu. “Mình cứ tưởng cậu ấy đi với cậu mà?”

“Mình không thể tìm thấy cậu ấy,” Laurel nói, cố gắng giữ giọng không run rẩy.

“Hay là David ồm?” Chelsea đoán.

“Ừ, nhưng cậu ấy không nghe điện thoại. Cậu ấy luôn trả lời điện thoại mà.”

“Có thể cậu ấy đang ngủ.”

“Có thể,” Laurel nói. Cô trở lại tủ đồ và lấy ra cuốn sách Văn học Mỹ. Cô nhìn vào bìa sách và chợt nghĩ rằng ngồi đọc một thứ mà ai đó đã viết ra hàng thế kỉ trước dường như là điều vô nghĩa nhất thế gian này. Cô nhét nó trở lại tủ và chộp lấy cái ví. Cô phải xem xem cậu có nhà không. Sẽ không mất nhiều thời gian - nếu quay lại nhanh thì cô thậm chí chưa bị coi là vắng mặt. Laurel vừa vớ tay đóng cửa tủ lại thì Chelsea đập bộp vào vai cô khiến cô giật nảy mình.

“Chàng kia kìa,” cô bạn nói rồi chỉ về phía hành lang. David đang rảo bước về phía cô, nở nụ cười tươi. Cặp kính râm che khuất đôi mắt của cậu. Laurel chạy ào tới trước khi ngăn nổi mình. Cô lao vào David và ôm chầm lấy cậu, siết chặt hết mức có thể.

“Ôi, chào cậu,” David vừa nói vừa nhìn xuống vẻ dò hỏi của cô.

Sau hàng giờ liền mừng rỡ về cái chết thê thảm của cậu giờ đây giọng nói thân thiện của cậu khiến cơn tức giận bùng lên trong ngực cô. Cô túm lấy vật áo trước của cậu bằng cả hai tay và lắc mạnh người cậu. “Cậu đã dọa mình sợ đến chết đấy David Adam

Lawson!!! Cậu đã ở cái nơi quái quỷ nào vậy?”

David liếc về cuối hành lang ra phía cửa trước. “Ra khỏi đây đi,” cậu nói không trả lời câu hỏi của cô.

“Là sao?”

“Mình cùng đi đâu đó cho vui đi.”

Laurel liếc quanh rồi khẽ nói: “Trốn học sao?”

“Ôi thôi nào. Cậu sắp vào giờ Văn mà. Cậu còn muốn gì thêm nữa? thêm một điểm A cộng cộng nữa à? Đi nào!”

Cô ngẩng lên nhìn cậu, một bên lông mày nhướng lên nghi ngờ. “Cậu muốn trốn học chỉ để ‘đi đâu đó cho vui’ thôi à?”

David mỉm cười. “Đi với mình nhé,” cậu tha thiết nói. “Chỉ lần này thôi!”

“Được rồi,” cô nói. “Thì đi!” Trông thấy cậu ấy thế này là tốt lắm rồi, cậu ấy có muốn đi đâu cũng chẳng sao.

“Tuyệt lắm,” David nói rồi nắm chặt lấy bàn tay cô. Cậu gần như nhảy chân sáo. “Mình đi thôi!”

Laurel phải thừa nhận rằng sự háo hức của David có sức lan truyền rất nhanh. Cô thấy

mình dường như cũng cười vang theo cậu khi hai người thi nhau chạy ra xe của David.

“Chúng ta đi đâu đây?” Laurel hỏi khi thắt xong đai an toàn.

“Bí mật,” David nói, mắt lấp lánh vẻ tinh quái, rồi lôi ra một dải vải dài. “Nhắm mắt lại nào,” cậu nói dịu dàng.

“Cậu đang trêu mình đúng không?” Laurel hồ nghi.

“Thôi nào Laurel,” David nói. “Cậu có tin mình không đ

Laurel ngẩng lên nhìn cậu, cặp kính râm của cậu phản chiếu gương mặt của cô. “Cái thứ che mắt này để làm gì thế?” Laurel hỏi. “Mình không thể trông thấy đôi mắt cậu.”

“Hay ho là ở chỗ đó đấy đúng không?”

“Gì cơ, ngăn không cho bạn gái cậu nhìn vào mắt cậu thế này ah?”

“Không riêng gì cậu.” Cậu cười toe toét. “Dù sao thì mình nghĩ chúng rất tuyệt.”

“Mình thì nghĩ chúng chỉ tuyệt khi mình nhìn thấy đôi mắt cậu thôi, David.”

Không ngần ngại, David tháo kính ra và nhìn thẳng vào đôi mắt của cô, đôi mắt màu xanh dịu dàng của cậu rộng và đầy tha thiết. Tất cả những lo lắng của Laurel tan biến hết, cô quay người để cậu bịt mắt mình. “Mình tin cậu,” cô nói.

Sau khi mắt được bịt kín, Laurel ngồi ngay ngắn trên ghế hành khách và cố chú tâm vào những lần rẽ ngoặt của David, quyết tâm định vị xem mình đang ở đâu. Nhưng sau vòng năm phút thấy cậu cứ đi lòng vòng, thế là cô từ bỏ. Ngay lúc đó chiếc xe bỗng đâm sầm vào lề đường. Vài giây sau cửa xe chỗ cô ngồi bật mở và David nhẹ nhàng đỡ cô ra, một tay đặt trên eo lưng còn tay kia đặt lên vai trấn an cô.

“David,” Laurel ngậm ngừng nói, “mình ghét phải làm kẻ phá đám, nhưng mình hi vọng chúng ta đang đến một nơi an toàn. Sau buổi tối hôm trước... ừm... cậu biết đấy...”

“Đừng lo,” David nói, miệng cậu thì thầm sát bên tai cô. “Mình đã đưa cậu đến một nơi an toàn nhất thế giới này.” Cậu tháo tấm khăn bịt mắt ra cho cô, và trong khoảnh khắc, ánh mặt trời chói lòa chiếu qua nhưng kẽ lá khiến mọi vật trở nên lung linh như nơi tiên cảnh. Họ đang đứng trên một trảng cỏ xanh xắn với những bông hoa cuối cùng mùa thu được xếp vòng tròn xung quanh – những bông cúc Grorisa vàng cam, hoa cúc đại màu tía, và những bông xô thơm Nga màu xanh da trời đẹp mê hồn. Ở chính giữa, trên thảm cỏ dày xanh mướt là một tấm khăn với hai cái gối và vài đĩa quả tươi. Dâu tây, xuân đào, táo, và một chai rượu táo lấp lánh với những hạt nước nhỏ li ti ánh lên dưới ánh nắng dịu dàng. Laurel mỉm cười và quay bốn phía, xác nhận điều cô đang hồ nghi – ngay phía rìa hàng cây, cô có thể nhìn thấy sân sau của chính nhà mình. Đúng là nơi an toàn nhất thế gian này.

“David! Đẹp quá!” Laurel hầu như nín thở, cô kiễng chân lên hôn David, mừng thầm vì họ cách nhà một quãng đủ xa để phòng trường hợp bố hoặc cô xuất về nhà ăn cơm. “Cậu làm những thứ này lúc nào thế?”

“Đây là lí do vì sao cậu không thể tìm được mình sáng nay đấy,” cậu bẽn lẽn nói.

“David Lawson!” Laurel lên giọng một cách nghiêm khắc giả tạo. “Thế giới này sẽ đi về đâu nếu một học sinh siêu sao của thầy Del Norte lại trốn học thế này hử?”

Cậu chàng nhún vai, rồi cười toe toét. “Có một thứ quan trọng hơn nhiều so với điểm tổng kết của mình mà!”

Sau một thoáng ngập ngừng Laurel hỏi. “Mình có... có quên dịp đặc biệt không nhỉ?”

David lắc đầu. “Không. Mình chỉ nghĩ gần rằng gần đây chúng ta đã chịu rất nhiều căng thẳng đến mức chẳng có chút thời gian tuyệt vời nào bên nhau cả.”

Laurel quàng tay quanh cổ David và đặt một nụ hôn lên môi cậu. “Thế này tuyệt lắm rồi!”

“Thấy chưa,” David đáp. “Mình ngồi đi,” Laurel ngồi khoang chân trên tấm khăn còn David thả mình xuống phía sau cô. “Còn một thứ nữa,” cậu nói rồi tay lướt qua eo cô, ngay dưới lớp áo sơ mi. Laurel mỉm cười khi cậu lần tìm nút thắt trên chiếc khăn của cô, cuối cùng cũng cởi được nó ra và vén áo cô lên để bông hoa của cô lại bằng phẳng xòe rộng. “Thế này tốt hơn,” cậu nói rồi rót hai cốc rượu táo khi hai người ngã mình xuống, Laurel nép mình vào ngực cậu.

“Thật không thể tưởng tượng được,” Laurel nói một cách trề nải trong khi David ăn một quả xuân đào. Cô cười vang khi cậu tránh tay cô và đưa một quả lại gần miệng cô. Cô nghiêng đầu rồi há miệng. Khi miệng cô gần tới quả xuân đào, cô đột ngột cúi xuống và cắn nhẹ những ngón tay của David. Rồi cô buông tha chúng và ép môi mình lên môi cậu.

Những ngón tay cậu mơn trớn trên làn da lộ trần ra nơi eo lưng cô, ngay phía trên cặp quần jean và phía dưới mép áo, vuốt ve cô đầy dịu dàng, êm ái và khám phá. Gần một năm rồi mà cậu vẫn chạm vào cô theo cách ấy, như thể đó là một đặc quyền mà cậu hoàn toàn không biết mình được hưởng.

Lưỡi cậu có vị táo và xuân đào, còn hương cỏ đường như đang thấm qua quần áo cậu. Laurel thường nhận ra sự khác biệt về sinh học giữa cô và David, nhưng hôm nay họ như hòa làm một. Với mùi vị của tự nhiên bao quanh, David hầu như có thể trở thành một tiên nam.

“Bông hoa của cậu thế nào rồi?” David vừa hỏi vừa vuốt ve nó thật nhẹ nhàng.

“Nó ổn rồi,” Laurel đáp. “Hai ngày đầu nó vẫn đau, nhưng mình nghĩ nó sẽ ổn thôi.” Cô ngảnh cổ lại, cố nhìn về phía bên cánh hoa bị phá hủy. “Mình ghét cái cách nó làm lành vết thương. Viền cánh khô lại và ngả màu nâu. Chẳng được đẹp cho lắm.”

“Nhưng vết thương nào cũng thế mà,” David nói. “Thực ra nó rất giống quá trình đóng vảy”. Cậu hôn lên trán cô. “Sang năm nó lại nở và lại đẹp hơn bao giờ hết mà.”

“Wow, sang năm! Mình khó có thể tượng tượng ra sang năm thế nào. Đôi khi dường như năm nay sẽ chẳng bao giờ kết thúc vậy.”

“Cả năm ngoái nữa chứ, chẳng phải nó cũng như cách xa chúng ta đến cả thế kỉ rồi sao? Quá nhiều chuyện đã xảy ra” David cười vang. “Năm ngoái cậu có tưởng tượng được ngày hôm nay chúng ta sẽ nằm bên nhau thế này không?”

Laurel mỉm cười và lắc đầu. “Năm ngoái mình chỉ nghĩ là chúng ta sắp rơi vào cửa tử thôi!”

“Cậu nghĩ sang năm chúng ta sẽ làm những gì?”

“Mình chỉ hi vọng là được thế này thôi,” Laurel nép chặt mình hơn vào David.

“Ồ, phải hơn chứ.” David nằm lại, đầu tựa trên những ngón tay. Laurel xoay mình cho sát hơn vào người cậu. “Ý mình là, nhiều năm về sau ý. Chúng mình sẽ vào cao đẳng và làm vô số chuyện nữa.”

Tim Laurel chùng xuống và cô nhìn đi chỗ khác. “Mình không nghĩ trường cao đẳng sẽ là tương lai của mình.”

“Gì cơ? Sao lại không?”

“Họ đều muốn mình học cả ngày ở Học viện,” cô nói có phần chán nản.

David tựa hẳn đầu lên cổ tay để nhìn cô rõ hơn. “Mình muốn cậu sẽ có những chuyến đi học thường xuyên tại Học viện, nhưng điều đó đâu có nghĩa là cậu không thể vào đại học?”

“Nhưng như thế để làm gì cơ chứ?” Laurel nhún vai. “Mình không thể có một sự nghiệp sau này. Mình là tiên mà.”

“Thế thì sao?”

“Họ muốn làm những công việc của một ... tiên cây.” Bàn tay cô chỉ lơ đãng trong không trung.

David mím chặt môi. “Họ muốn thì có sao chứ? Quan trọng là cậu muốn điều gì?”

“Mình... mình thực sự không biết. Mình có thể làm được gì nữa đây?”

“Cậu còn hơn một nàng tiên, Laurel ạ. Cậu có cơ hội để làm một điều mà hầu hết các thần tiên không bao giờ có thể làm. Để sống như một con người. Để có quyền chọn lựa.”

“Nhưng họ không bao giờ thấy những điều đó là quan trọng. “Điều quan trọng nhất với mọi tiên ở Avalon là việc mình học để trở thành một tiên Mùa thu – và việc mình thừa kế mảnh đất kia.”

“Họ nghĩ điều đó quan trọng thì cũng chẳng sao. Cậu mới là người nói với họ điều gì là quan trọng. Những việc khác trong cuộc đời cũng vậy. Cái giá trị cậu trao cho chúng mình là cái giá trị duy nhất mà chúng ta có.” Cậu ngừng lại, hàm nghiến chặt. “Đừng để họ thuyết phục cậu rằng con người là không quan trọng,” cậu nói, giọng cậu hầu như chỉ là một lời thì thầm. “Nếu cậu nghĩ bọn mình là quan trọng, thì bọn mình sẽ quan trọng.”

“Nhưng mình biết làm nghề gì bây giờ?”

“Cậu từng muốn làm nghề gì trước khi phát hiện mình là một nàng tiên?”

Laurel nhún vai. “Mình chưa từng quyết định về chuyện đó. Mình từng nghĩ mình có

thể làm một cô giáo dạy Văn, hoặc một giảng viên đại học.” Cô cười toe toét. “Có lúc mình lại muốn làm một nữ y tá. Mình chưa từng nói với ai về điều này cả.”

“Sao thế?”

Laurel đảo mắt. “Mẹ mình sẽ phản đối ngay nếu mình làm việc trong một bệnh viện.” Cô trở nên nghiêm trang. “Mình luôn muốn làm một công việc đại loại có thể giúp đỡ mọi người, cậu hiểu không?”

“Thế sao cậu không làm một bác sĩ?”

Cô lắc đầu. “Vấn đề là ở đấy đấy. Mình không thực sự thích thú thuốc thang... hay giảng dạy. Nhưng giáo viên hay y tá thì giúp đỡ người khác, vì thế mình nghĩ đó có thể là những công việc mình sẽ làm. Nhưng mình thực sự không biết.”

“Ừm, nếu đã quyết định làm nghề gì, thì hãy làm nghề đó. Nhưng đó phải là thứ cậu muốn

“Đôi khi... đôi khi mình nghĩ mình không còn làm chủ được cuộc sống của mình nữa. Ý mình là, liệu mình có quyền được lựa chọn không theo ở Học viện hay không? Mình lúc nào cũng bị nhắm trước vào vai trò ấy David ạ!”

“Họ định làm gì? Lôi kéo cậu phản ứng lại với việc trở về Avalon à? Mình nghi ngờ điều này lắm.”

Laurel chậm chậm gật đầu. David nói đúng. Lẽ ra cô phải trở về Avalon ngay sau khi

học hết phổ thông, nhưng cô có thể không làm như thế. Có lẽ cô có thể ở lại.

Nhưng mình có muốn ở lại không?

Cho tới lúc này tất cả những gì cô muốn là đắm chìm trong những đam mê với David. Đường như cậu định nói điều gì đó, nhưng cô đã cắt ngang bằng một nụ hôn, đôi cánh tay quấn quanh cổ cậu. “Cảm ơn vì ngày hôm nay,” cô thì thầm sát bên miệng cậu. “Mình chỉ cần vậy thôi. Cậu hình như lúc nào cũng biết chính xác mình cần gì.”

“Đó là niềm vui, cũng là ước mơ của mình mà!” David mỉm cười dịu dàng. Không gian quanh họ tràn ngập không gian của nhựa thông và quả chín, len lỏi vào trong đó là mùi đất ẩm nồng nàn và thứ hương thơm dịu ngọt của bông hoa trên người Laurel. Mọi thứ thật hoàn hảo khi cậu hôn cô lần nữa, đôi môi cậu sao mà êm ái ngọt ngào. Đôi tay cậu luồn vào tóc cô, còn chân cô gác lên đùi cậu, người họ ép sát vào nhau. Laurel ước gì khoảnh khắc này kéo dài mãi mãi.

David lùi lại và say sưa ngắm nhìn cô, lâu đến mức cô cười bối rối. “Sao thế?”

Khuôn miệng David, vốn dĩ lúc nào cũng nở nụ cười rất nhanh, giờ trở nên nghiêm túc. “Cậu đẹp quá,” cậu thì thào. “Không chỉ vẻ bề ngoài đâu. Mọi thứ thuộc về cậu đều đẹp tuyệt vời. Đôi khi mình sợ đây chỉ là một giấc mơ lung linh nhất, ngoạn mục nhất, và mình sẽ phải tỉnh lại vào một ngày nào đó.” Cậu cười khúc khích. “Mà nói thẳng nhé, dù cậu là tiên đi nữa thì cũng chẳng giúp được gì đâu.”

Họ cùng cười vang, tiếng cười giòn tan vang khắp không gian. “Ừm,” cô nói, đầy duyên dáng, “thế thì mình sẽ chứng minh với cậu mình có thực đến mức nào nhé.” Nói rồi cô lại

ép sát vào mình vào lồng ngực cậu và say sưa đặt nụ hôn lên môi cậu.

Chương 20

Laurel nằm dài trên giường, nụ cười nở trên môi. Thật là một ngày tuyệt vời – và một sự thư giãn tuyệt vời – và một sự thư giãn tuyệt vời mà cô đang rất cần. David dường như luôn biết chính xác cô cần những gì. Thở dài khoan khoái, Laurel dang rộng cánh tay ra và bỗng một vật cứng nhọn đâm vào khuỷu tay cô. Cô liếc sang và bắt gặp mảnh giấy da hình vuông thắt ruy băng quen thuộc. Một cơn hoang mang chạy dọc người cô. Cô hy vọng đây không phải lệnh triệu tập sớm gọi cô trở lại Học viện trong kỳ nghỉ đông vào tháng Mười hai tới. Cô đã dành cả mùa hè ở Avalon, và cô không muốn toàn bộ quãng thời gian học phổ thông còn lại bị triệu tập tới Học viện mỗi lần được nghỉ. Cô cũng có cuộc sống riêng của mình chứ!

Ngập ngừng, cô kéo dải ruy băng và mở tờ giấy ra. Và, thay cho cảm giác lo sợ là một niềm hân hoan vui sướng.

Chúng tôi trân trọng mời em tới dự lễ hội Samhain để chào mừng Năm mới.

Em nên tới dự, và hãy trình diện ở cánh cổng vào buổi sáng trong ngày đầu tiên của tháng Mười Một.

Yêu cầu ăn mặc trang trọng.

Và, ngay phía dưới bên tay phải của lời mời là một dòng chữ được viết nguệch ngoạc như chữ trẻ con.

Anh sẽ hộ tống em. Tam.

Cô chạm vào dòng chữ ấy. Nó nói lên quá nhiều mà cũng quá ít ỏi. Không có sự kết thúc, không phải là “Yêu em, Tam” hay “Tam của em” hay thậm chí là “Thân mến, Tam”. Nhưng anh đã ký tên Tam, mà không phải Tamani. Có lẽ đề phòng khi có ai khác cũng mở tấm giấy mời ra. Hoặc có lẽ anh đã nhận thấy cô chỉ gọi anh là Tam mỗi lần họ ở trong những giây phút đặc biệt gần gũi.

Và có lẽ nó cũng chẳng có ý nghĩa gì cả.

Dù sao thì cô còn có mối quan tâm lớn hơn. Cô đi dự lễ hội đó như thế nào bây giờ? Cô không thể nói với David. Nhất là sau những gì cậu vừa phản ứng hôm nay. Đột nhiên cô tự hỏi rằng bao nhiêu cảm hứng của bữa trưa hôm nay được khơi nguồn từ cả một ngày thứ Bảy dài cô ở bên Tamani? Nói với David rằng cô muốn dành trọn một ngày nữa ở Avalon – đặc biệt là cho một thứ chẳng khác nào một cuộc hẹn hò – có lẽ không ổn lắm với David lúc nà

Nhưng, một lễ hội ở Avalon cơ đấy! Đây là một cơ hội cô không thể bỏ qua. Thậm chí nếu Tamani không thể đến đó thì cô cũng sẽ đến.

Cô không thích phải nói dối David, nhưng trong trường hợp này làm thế có lẽ là tốt hơn cả. Có những điều sẽ trở nên tốt hơn nếu bạn trai của bạn không biết. Với lại, David cũng rất say mê Avalon. Dường như thật ích kỷ nếu nói cho cậu biết rằng cô đang định đến một nơi mà cậu không thể đến. Các vị tiên sẽ không để cho một con người bước vào cõi Avalon. Có lẽ thực sự tốt hơn nếu cậu không biết chuyện này.

Càng nghĩ về chuyện này, Laurel càng cảm thấy lo lắng hơn. Cô nhét tấm giấy mờ xuống dưới gối, và, trong nỗ lực quên đi, cô ngồi xuống bên bàn và lôi ra đồng dụng cụ thủy tinh. Khi cái lọ đầu tiên tan vỡ như thể định mệnh, cô thở dài và bắt đầu lại từ đầu.

Ngày mừng một tháng Mười một là ngày thứ bảy, David có lẽ phải làm việc. Ít nhất thì điều đó cũng trở nên hữu ích. Nhưng đời sống xã hội của cô rõ ràng là bị hạn chế. Nếu cô không ở nhà, ở trường hoặc làm việc, thì cô cũng luôn luôn ở bên David. À, thi thoảng là với Chelsea.

Chelsea! Chelsea là cơ hội duy nhất của cô. Cô có thể nói là mình sẽ làm gì đó với Chelsea. Nhưng ý tưởng sáng láng của cô lập tức bị tắt ngóm ngay sau khi nó lóe lên trong đầu cô. Chelsea chưa bao giờ nói dối, tất nhiên cô ấy sẽ chẳng bao giờ nói dối cho Laurel.

Nhưng Laurel vẫn không thể chịu đựng được ý nghĩ là sẽ bỏ lỡ lễ hội. Cô không biết lễ hội sẽ ra sao, nhưng cô biết chính xác mình sẽ mặc gì. Đây sẽ là cơ hội hoàn hảo để diện bộ váy dài màu xanh sẫm cô chọn được trong những ngày cuối cùng ở Avalon mùa hè vừa rồi. Dù cô cảm thấy hơi tội lỗi khi nghĩ đến nó lúc này, nhưng dường như nó đã trở thành một định mệnh.

Khẽ mỉm cười, Laurel đặt chiếc ống thủy tinh xuống và sửng sốt nhìn lại thành quả của mình. Cô không hề suy nghĩ một cách có ý thức về cái công việc lặp lại ngớ ngẩn này kể từ khi chiếc ống đầu tiên vỡ vụn trong tay cô.

Ở đó, xếp đều đặn ngay ngắn trên mặt bàn, là bốn lọ thủy tinh đã thành hình hoàn hảo.

Thứ Sáu, Laurel ngồi bên quầy bếp, vật vã với bài tập tiếng Tây Ban Nha. Chỉ còn khoảng sáu tuần nữa là kỳ học kết thúc, vậy mà việc chia động từ ở thời quá khứ chưa hoàn thành với cô toàn mù mờ. Những cánh hoa bông bênh xòe rộng sau lưng cô, hai cánh đã rụng đi và cô cũng không còn mấy buồn chán nữa. Thật nguy hiểm khi nở hoa đúng lúc bọn quỷ khổng lồ đang săn lùng cô thế này. Hai tuần nay cô cũng bớt sợ hãi hơn, nhưng cô và David vẫn phải cực kỳ cẩn thận. Họ hiếm khi đi đâu, chỉ toàn ở trong nhà của Laurel, và thậm chí lúc ở trường Laurel cũng cất giữ đầy đủ bộ đồ nghề của mình dưới đáy ba lô và mang nó theo mọi nơi mọi lúc.

Cô cũng chăm chỉ thực hành những bài học ở Avalon cần mẫn hơn trước. Tuần này, việc chế tạo những chiếc lọ bằng thủy tinh thành công đã làm cô tự tin hơn, nhưng không may, lòng tin ấy lại xẹp đi nhanh chóng khi những nỗ lực pha chế thuốc nước tiếp tục thất bại. Cô thậm chí còn không làm thêm được chiếc lọ nào kể từ thứ Hai. Và giờ thì cô đã hết nhãn nguyên liệu chế tạo huyết thanh monastuolo, khiến cô chỉ còn biết thực hành pha trộn phân bón và thuốc diệt côn trùng – những thứ chẳng liên quan gì đến việc đối đầu với lũ quỷ khổng lồ. Nhưng cô không thể ngừng luyện tập, khi mà mạng sống của quá nhiều người phụ thuộc vào cô như lúc này.

Tối nay là lễ Halloween, mức độ xì trét của Laurel đã lên đến cực điểm. Cô không thích cái ý tưởng cả một đồng người nhảy nhót quay cuồng trong những cái mặt nạ một chút nào. Như thế thì làm sao ngăn nổi lũ quỷ khổng lồ bố cả thị trấn này đây? Mà bố mẹ cô còn xung phong tình nguyện cho chương trình Halloween nơi bọn trẻ đến dự bữa tiệc Trò bịp bợm-hay-Buổi thất đãi tại trung tâm thương mại địa phương nữa chứ! Laurel sẽ

quan tâm hơn nhiều nếu họ ở nhà, nơi mà cô – và quan trọng hơn, là những lính gác tiên của cô – có thể để mắt tới họ. Nhưng điều đó có nghĩa cô sẽ phải nói chuyện với bố mẹ về bọn quỷ khổng lồ, mà như thế thì mọi chuyện sẽ rối tung lên mất, nhất là khi cô đã được chứng kiến cảnh mẹ mình lên cơn sốc triền miên như thế nào khi biết về sự tồn tại của loài tiên. Không, tốt hơn hết là hãy cứ để họ sung sướng thanh thản như vậy. Vói lại, bọn quỷ săn lùng cô chứ đâu có săn lùng bố mẹ cô.

Như thế cảm nhận được suy nghĩ của cô, mẹ cô xuống nhà và cầm lấy bình cà phê, rót đầy ra chiếc cốc bọt. “Mẹ đi đến cửa hàng đây,” bà nói, đôi mắt cố tình tránh bông hoa của Laurel – hay những gì còn lại của nó. “Đến khuya mẹ mới về. Tối nay con mời các bạn đến nhà xếp kẹo phải không?”

“Khoảng nửa tiếng thôi mẹ ạ,” Laurel nói. Đó là ý tưởng nảy ra trong óc cô. Cô không thể bảo vệ được ai, nhưng ít nhất cô cũng giữ cho Ryan và Chelsea được an toàn. Không hẳn là Laurel thực sự cảm thấy lũ quỷ đang hiện diện như một mối kinh hoàng trước họ, nhưng tối nay có điều gì đó làm cô cảm thấy vô cùng bất an.

“Vui vẻ nhé,” mẹ cô đáp, mở nắp cốc rồi nhấp một ngụm cà phê, bà nhăn mặt. “Ôi, cái thứ này kinh quá. À, kẹo ở trên nóc tủ đấy nhé,” bà chỉ vu vơ về phía chiếc tủ bếp.

“Tuyệt quá! Cảm ơn mẹ đã để sẵn lên đấy cho con.” Laurel mỉm cười, thật khó khăn khi phải cố gắng làm thế, nhưng nó còn tốt hơn là không cố gắng chút nào.

“Có gì đâu. Có nhiều lắm đấy, nên các con có thể ăn một chút.” Bà ngập ngừng, rồi đôi mắt bà gặp mắt Laurel. “Ý mẹ là, không phải con. Hiển nhiên là con không ăn kẹo rồi. Nhưng, con biết đấy, David và Chelsea và... thôi mẹ đi đây.” Bà lướt qua Laurel, trốn chạy

nổi khó xử. Luôn là như thế, mọi thứ sẽ tốt đẹp trong giây lát, rồi thứ gì đó sẽ nhắc nhở mẹ cô rằng cuộc sống kỳ quặc thực sự đang diễn ra như thế nào. Laurel thở dài. Những khoảng khắc thế này luôn làm cô chán nản. Căn thất vọng vừa bắt đầu ập đến với cô thì mẹ cô hắng giọng ngay đằng sau.

“Ừm,” bà ngập ngừng nói, “dường như con lúc nào cũng khác biệt vậy.” Bà nhìn một cách lạ lùng xuống ba cánh hoa nữa vừa rụng xuống khi Laurel làm bài tập. Bà ngừng lại trong một giây và có vẻ định quay đầu ra cửa, song bà đổi ý và cúi xuống nhặt một cánh hoa lên. Laurel vẫn ngồi đó và nín thở, cố đoán xem đó có phải là một chuyện tốt đẹp hay không. Mẹ cô cầm cánh hoa dài trong tay – nó lớn hơn bất cứ cánh hoa thông thường nào bà từng nhìn thấy – rồi giơ nó lên về phía cửa sổ, ngắm ánh mặt trời xuyên qua nó. Sau một thoáng ngập ngừng, bà nhìn về phía cô. “Mẹ có thể... con không phiền nếu mẹ mang nó tới cửa hàng chứ?” Bà hỏi, giọng lặng lẽ, hầu như rụt rè.

“Tất nhiên ạ!” Laurel nói, xúc động khi giọng cô vang khắp căn phòng - quá vui sướng, quá hân hoan.

Nhưng mẹ cô dường như không nhận ra. Bà gật đầu và cất cánh hoa cẩn thận vào trong túi. Bà liếc đồng hồ và hít một hơi thật mạnh. “Giờ thì mẹ muộn thật rồi,” bà nói rồi lao ra cửa. Bước được hai bước, bà dừng chân và quay lại. Như thể phá vỡ được tấm rào chắn vô hình, bà nhào tới và ôm chặt lấy Laurel. Thực sự là ôm chặt lấy cô.

Khoảng khắc ấy quá ngắn ngủi – chỉ trong vài giây – nhưng nó là *sự thật*. Không nói một lời nào, mẹ cô sải bước ra cửa, gót chân bà nện trên sàn gỗ khi bà mở cửa rồi đóng sầm nó sau lưng.

Laurel ngồi trên chiếc ghế cao và mỉm cười. Là một bước tiến nhỏ, và đến ngày mai có thể sẽ chẳng còn ý nghĩa gì nữa, nhưng cô vẫn muốn đón nhận nó như nó đáng được đón nhận. Cô vẫn có thể cảm thấy bàn tay mẹ ôm lấy lưng mình, hơi ấm từ má mẹ, mùi nước hoa thoang thoảng của mẹ thân quen, như một người bạn thất lạc từ lâu nay trở về nhà.

Cửa trước thành linh bật mở và Laurel vò nát trang sách trong tay, cố gắng kìm một tiếng thét. Cô ngồi thụp xuống một chỗ khuất trong bếp và lắng nghe tiếng bước chân đang từ từ tiến về phía mình. Lẽ nào một tên quỷ đã vượt qua được hàng rào canh phòng quanh nhà cô? Jamison từng nói hàng rào ấy chưa chắc đã ngăn được những tên quỷ không lồ khỏe nhất, nhưng chúng không thể vượt qua dễ dàng như thế được?

Laurel nghĩ về những người lính gác ngoài kia. Họ ở đâu? Tiếng bước chân dừng lại ở chân cầu thang. Laurel chồm dậy thật nhanh để chớp lấy con dao trên chiếc thớt đặt ở quầy bếp.

Một con dao thái thịt. Thật khủng khiếp.

Có lẽ cô có thể làm cho hắn phải một phen khiếp vía bằng cách phi con dao vào người hắn rồi chạy ào ra cửa sau trước khi hắn tóm được cô. Làm thế là quá liều lĩnh, nhưng cô không còn lựa chọn nào khác. Nếu có thể ra ngoài cửa sau, cô sẽ được an toàn. Cô liếc quanh lối vào khu bếp và giờ con dao trước ngực.

David bước tới góc nhà. “Ôi trời ơi!” Cậu la toáng lên, nhảy lùi và giờ tay thủ thế trước ngực.

Laurel lạnh cứng người, con dao thái thịt vẫn lăm lăm trong tay khi nỗi sợ hãi, kinh

hoàng cùng sự nhẹ nhõm và xấu hổ cùng lúc ủa đến với cô. Làu bà một cách phần nộ, cô đặt con dao đánh sầm lên quày bếp. “Mình có gì không ổn hả?”

David vội bước về phía trước vào kéo cô lại gần, vuốt ve dọc cánh tay cô.

“Là lỗi của mình,” cậu nói. “Mình đến quá sớm. Mình thấy mẹ cậu ở lối xe chạy và mẹ cậu bảo đã bảo mình cứ vào đi. Lẽ ra mình phải suy nghĩ, và gõ cửa, và...”

“Đừng cố nhận mọi thứ về mình, David. Không phải lỗi của cậu, đó là lỗi của mình. Tất cả những chuyện này.”

“Không phải lỗi của cậu đâu, chỉ là... là mọi thứ. Bọn quỷ, Halloween, Klea...” Cậu luồn tay qua mái tóc cô. “Cả hai chúng ta đều bị tổn thương.”

“Mình biết,” Laurel nói, ngả đầu về phía trước và ôm lấy lưng cậu. Cố gắng chuyển chủ đề, cô nói: “Trước lúc cậu đến mình đã có một giây phút tuyệt vời với mẹ.”

“Ồ, thế à?”

Laurel gật đầu. “Gần một năm nay mình đã chờ đợi cho mọi thứ tốt đẹp lên. Có lẽ... có lẽ chúng đã bắt đầu rồi.”

“Rồi sẽ ổn mà.”

“Hy vọng là thế.”

“Mình biết,” David, đôi môi cậu mơn man trên khuôn mặt cô và vòng xuống dưới tai. “Cậu quá đẹp, đẹp đến mức không ai có thể nổi điên với cậu quá lâu được.”

“Mình đang nghiêm túc đấy!” Cô nói, hơi thở trở nên gấp gáp khi môi cậu mơn trớn một bên cổ của cô.

“Ờ, mình cũng nghiêm túc mà,” David nói, bàn tay vuốt ve khoảng lưng trần của cô. “Rất nghiêm túc.”

Cô cười vang. “Cậu chẳng *bao giờ* nghiêm túc cả.”

“Nghiêm túc với cậu mà,” tay David lúc này đang nghỉ ngơi trên hông cô.

Cô tan chảy vào trong cậu, rồi bàn tay cậu bắt đầu vòng ra sau lưng cô. Chợt cậu lùi lại.

“Sao thế?” Cô hỏi.

David chỉ xuống sàn. Thêm hai cánh hoa nữa nằm yên vị trên thảm. “Chúng mình nên nhặt chúng lên trước khi Chelsea và Ryan tới đây,” cậu trêu chọc.

“Không đùa đâu. Đến mai là chúng rụng hết ý mà. Ờn Chúa!”

“Chúng mình cố làm chúng rụng hết trong tối nay nhé,” David nói, nháy mắt về phía chiếc đi văng.

“Hay đấy nhỉ,” Laurel vừa nói vừa gõ nhẹ những ngón tay lên ngực cậu. “Chelsea và

Ryan có thể tới đây bất cứ lúc nào.”

“Họ chắc cũng không sốc lắm đâu – mà quái quỷ, họ chẳng quẩn lấy nhau suốt ngày ở trường còn gì,” anh chàng vừa nói vừa cười toe toét.

Laurel nhướn một bên mày lên nhìn cậu.

“Được rồi được rồi.” Cậu hôn cô lần nữa rồi đi về phía tủ lạnh. “Cậu không thể cất thứ gì khác ngoài Sprite à? Vài lon Moutain Dew chẳng hạn?”

“Chắc chắn rồi, để rồi nó sẽ làm c tóc và mắt mình lên màu *khủng khiếp* à?” Laurel mĩa mai. “Vớ lại, mùi caffein làm mình phát ốm!”

“Ai nói cậu phải uống chúng đâu?” David đáp, bật một lon Sprite đưa cho cô. “Chỉ cất ở đó nhờ ai muốn uống mà.” Cậu bật một lon nữa cho mình rồi trèo lên chiếc ghế cạnh quầy bếp. “Chelsea không muốn chúng ta ăn vận chỉnh tề để xếp kệ đâu nhỉ?” Cậu nhăn mũi hỏi.

“Ừ, mình đã kiểm tra lại thông tin rồi,” Laurel đáp. “Không ai được ăn vận chỉnh tề trừ mình.”

“Cậu ăn vận chỉnh tề ư?” David hỏi một cách hồ nghi.

“Ừ. Mình sẽ đóng vai một con người.”

David tròn mắt rồi nhìn xuống quyển sách tiếng Tây Ban Nha nhàu nát. “Cậu đang học

à?” Cậu hỏi. “Có vẻ cậu đang đọc nó rất say sưa thì phải.”

“Mình vẫn đọc nó say sưa cho đến khi mình bị xao lãng vì cố giết cậu bằng con dao thái thịt.”

“Ồ đúng rồi, vui quá cơ. Chúng mình phải thực hành lại chuyện này vài lần nữa nhỉ!”

Laurel rên lên, úp mặt vào lòng bàn tay. “Đáng ra mình phải giết cậu mới đúng!”

“Không thể được nữa rồi,” David cười toét miệng. “Mình đã hoàn toàn được vũ trang.” Cậu vói tay ra sau và khi đưa tay ra trước, một khẩu súng đen ngòm yên vị một cách thành thạo trong đó.

Laurel nhảy lên khỏi ghế. “David! Cậu mang súng vào trong nhà mình à?”

“Chắc chắn rồi,” David nói, hoàn toàn lãnh đạm.

“Mang nó ra khỏi đây ngay!!!”

“Nào nào, thôi nào,” cậu vừa nói vừa nhét khẩu súng trở lại bao súng đeo sau eo lưng rồi bước tới xoa xoa lên vai cô. “Không giống như mình nói trước đây đâu. Nhà cậu rất an toàn... ừm, an toàn như bất cứ thứ gì trong những ngày này. Nhưng...” Cậu liếc quanh phòng, như thể có ai đó đang ở đó và nghe ngóng vậy. “Chelsea và Ryan ở đây với chúng ta tối nay. Và cậu lo ngại về lễ Halloween làm chúng mình cũng thấy lo ngại đôi chút. Mình chỉ muốn đề phòng... chỉ là đề phòng thôi. Thực lòng, mình nghĩ nó có thể làm cậu thấy an toàn hơn đôi chút. Rõ ràng là mình đã sai rồi.”

Cậu và gặp ánh mắt của Laurel, cái nhìn chăm chăm của cô đối chọi với ánh mắt hối lỗi nhưng đầy cương quyết của David. Cô đầu hàng và nói trước. “Mình xin lỗi. Mình ghét những chuyện thế này.”

David ngập ngừng. “Nếu cậu thực sự muốn, mình sẽ mang nó ra xe.”

Lời nói của cậu làm Laurel dao động. Nhưng lòng căm ghét của cô với súng đã chiến thắng. “Mình đánh giá cao điều đó,” cô lạnh lẽ nói. Bỗng tiếng chuông cửa chói tai làm cô nhảy dựng lên. “Họ đến rồi đấy,” cô nói trong thất vọng rồi đề nghị: “Cất thứ này đi, mình không muốn nhìn thấy nó lần nữa đâu!”

Cô vừa bước khỏi cửa bếp thì David chớp lấy cánh tay cô. “Bông hoa của cậu,” cậu thì thào, “mình sẽ nhặt những cánh rơi trên sàn nhà.”

“Thật là... Mình ra đây!” Laurel gọi to lên về phía cửa trước. Cô tháo chiếc khăn ở cổ tay ra và vội vàng quàng nó quanh eo. Cô chỉ phải quăn gọng những cánh hoa đã bắt đầu mềm rũ rồi sẽ trồn vào nhà tắm sau để buộc lại đẹp để gọn ghẽ hơn.

David cất nốt những cánh hoa Laurel để lại trên sàn khi cô ra mở cửa cho Chelsea và Ryan với một nụ cười mà cô mong rằng không quá giả tạo. “Chào các cậu!”

Cả hai người đều cười toe toét, đội một chiếc mũ gắn đèn nê-ông ngó ngàng trên đầu với những con mắt to tướng sáng lòe đung đưa trên mấy sợi lò xo dài ngoẵng.

Laurel nhướn mày. “Ấn tượng đấy,” cô thờ ơ nói.

“Ấn tượng sao bằng cậu,” Chelsea nói và chỉ qua vai Laurel.

“Gì cô?” Laurel nói và quay phắt đầu lại, hoảng hồn khi thấy những ánh hoa vắn nhô lên. Ngay lúc ấy, có thứ gì đó chụp mạnh lên đầu cô. Cô trợn mắt lên nhìn thì thấy một bộ mũ mắt lồi tương tự đang lắc lư trên đầu mình. “Ôi, cảm ơn,” cô dài giọng chế nhạo.

“Ôi, thôi đi,” Chelsea nói. “Chúng ngộ lắm đấy!”

Laurel quay về phía Ryan, nhướn mày lên.

“Đừng có nhìn mình,” cậu chàng nói. “Đây là ý tưởng của Chelsea đấy.”

“Okey, mình sẽ đội nó,” Laurel vừa nói vừa cười bí ẩn. “Với điều kiện cậu phải mang một bộ cho David cơ.”

Chelsea lôi ra một chiếc mũ thứ tư.

“Hoàn hảo.” Laurel kéo Chelsea vào và liếc nhìn lại khoảng không chạng vạng khi cô đóng cánh cửa lại đằng sau Ryan.

Chương 21

Không khí sáng tinh mơ lạnh buốt, mặt trời chỉ còn là một vệt màu hồng sáng nơi chân trời dày đặc mây phía đằng đông. Laurel thu vai trong chiếc áo khoác đứng trước hiên nhà và lôi chìa khóa ra khỏi túi áo, cố gắng gây ra càng ít tiếng động càng tốt.

“Con định đi đâu đấy?”

Laurel hét toáng lên và đánh rơi cả chìa khóa.

“Bố xin lỗi,” bố cô lên tiếng rồi thò đầu ra khỏi cửa trước. Đầu tóc ông rối bù và trông chẳng khác nào một người say rượu – ông chẳng bao giờ chịu dậy sớm cả. “Bố không có ý làm con giật mình.”

“Không sao bố à,” Laurel nói rồi cúi xuống nhặt chìa khóa lên. “Con chỉ định tới nhà Chelsea.” Cô biết mình có thể nói với bố mình đang thực sự đi đâu, nhưng nói thế này sẽ dễ dng hơn.

“Ồ, ừ nhỉ, con nói với bố mẹ tối qua rồi mà. Nhưng sao con đi sớm vậy?”

“Tối nay Chelsea hẹn hò với Ryan,” Laurel nói, lời nói dối bật ra khỏi đầu lưỡi cô. Cô tự hỏi liệu nó có được thốt ra quá dễ dàng không. “Bọn con cần tận dụng mọi thời gian bố ạ.”

“Ừ, vậy thì đi đi. Vui vẻ nhé,” bố cô nói rồi ngáp dài. “Bố quên mất là sáng nay Maddie mở cửa hàng. Bố lại ngủ tiếp đây.”

Laurel chạy ào ra xe và đi nhanh nhất có thể để không ai chú ý đến mình. Rời khỏi thị trấn này càng sớm càng tốt cho cô.

Thực sự không có cách nào để nói với David về lễ hội ở Avalon, nhất là sau khi cô đã gần như tấn công cậu bằng con dao thái thịt tối hôm trước. Lễ ra đầu tuần này cô đã định nói mọi chuyện với cậu – cô ghét nói dối – nhưng rồi lại không thể. Cậu là người hay cả nghĩ, thế nào cậu cũng khẳng khẳng là cô quá chủ qu

Hoặc là cậu sẽ đòi hộ tống cô đi với cái khẩu súng ngó ngẩn ấy.

Cô ghét việc cậu cứ mang nó theo người, nhất là khi không ở trong nhà cô hoặc trong trường. Thực ra Laurel biết cô không thể chỉ trích cậu – cậu thậm chí còn không có cả những biện pháp phòng vệ thô sơ như cô – nhưng trong buổi tối hôm qua mấy lần cô đã thấy cậu chỉ chực rút súng ra khi nghe thấy ai đó gõ cửa. Như thể cái lễ Halloween đó cứ diễn ra năm phút một lần vậy. Tốt hơn hết là không nên nói với cậu chuyện cô đi đâu. Cả hai người bọn họ đều đang trở nên quá kích động rồi.

Đường tới Orick khá quang đãng, nhưng Laurel vẫn phải dôi đôi mắt tinh tường vào hai bên đường và gương chiếu hậu, đề phòng mình bị bám đuôi. Cô lái xe vào một cây xăng vắng vẻ, rồi sau khi nhìn kỹ chỗ đỗ xe, cô chạy ào vào trong nhà và vội vàng lao vào phòng tắm. Cô mở ba lô để lấy bộ váy ra. Ngoại trừ lần mặc thử thì Laurel vẫn chưa chính thức mặc nó lần nào, và bây giờ, khi lớp lụa sột soạt lướt qua đầu cô rồi từ từ bao quanh thân hình thanh mảnh của cô, cô cảm thấy một cơn rùng mình háo hức chạy dọc sống

lưng. Mấy cánh hoa cuối cùng đã rụng xuống trong đêm, và lúc này lưng cô đã nhẵn thín và mượt mà trở lại, chỉ còn lại một vết mờ mờ như vết sẹo ở chính giữa y như năm ngoái. Sau khi thò đầu ra khỏi phòng tắm để chắc chắn phòng để đồ hầu như trống rỗng, Laurel lao trở lại ra xe, những nếp váy sột soạt quanh mắt cá chân. Chỉ mất vài phút để xe chạy hết lối chạy xe nhà cô. Cô đỗ xe sau một cây linh sam lớn để nó khuất khỏi con đường chính.

Tamani đang đợi cô, không phải ở bìa hàng cây mà ngay trên sân của căn nhà gỗ nhỏ. Anh đang đứng dựa vào cánh cổng trước, chiếc áo choàng dài không tay màu đen choàng qua vai anh, chiếc quần ống túm dài đến đầu gối được nhét gọn ghẽ vào đôi ủng cao cũng đen nốt. Hơi thở của cô trở nên gấp gáp khi nhìn thấy anh trong tầm mắt mình.

Đây không phải lần đầu tiên Laurel tự hỏi không biết mình tới đây là đúng hay sai. *Quá muộn để mình đổi ý rồi.*

Khi Laurel chạy tới, Tamani vẫn đứng bất động, đôi mắt dõi theo cô. Anh lặng im cho tới khi cô dừng lại trước mặt anh, đủ gần để anh có thể với tay kéo cô vào lòng nếu anh muốn.

“Anh không chắc là em sẽ tới,” Tamani nói, giọng anh khàn khàn và đứt gãy, như thể anh đã không nói trong một thời gian dài. Như thể anh đã đứng đây trong giá lạnh cả đêm để chờ đợi cô vậy.

Có lẽ là

Cô có thể rời đi. Tamani có thể sẽ tha thứ cho cô. Cùng lắm là như thế. Đặc biệt là nếu

cô nói cho anh về bọn quỷ khổng lồ. Laurel ngẩng lên nhìn anh. Có gì đề phòng trong thái độ của anh, như thể anh cảm nhận được cô sắp sửa quay về vậy.

Một cơn gió mạnh thổi ào qua những hàng cây và thổi tung mái tóc Tamani khiến nó xòa xuống mắt. Anh đưa bàn tay đeo găng vén những lọn tóc ra sau tai. Chỉ trong một giây, sau khi bàn tay lướt trên khuôn mặt, đôi mắt anh hạ xuống và lướt người Laurel từ đầu tới chân – điều hầu như chẳng bao giờ anh làm trước đó. Trong khoảng khắc ấy, có những thứ gì đó đã thay đổi. Laurel không biết đó là thứ gì, nhưng có điều gì đó đã đổi khác. Và nguy hiểm nữa.

“Tới Avalon chứ?” Tamani ra dấu về phía hàng cây. Bàn tay anh nhẹ nhàng ấn vào eo lưng Laurel. Cô đang tiến tới cái điểm không thể quay đầu, một phần trong cô cảm nhận được điều ấy.

Cô nhìn Tamani, rồi nhìn về phía hàng cây.

Rồi cô bước về phía trước, và băng qua ranh giới.

Phố xá Avalon đông kín người. Ngay cả khi Tamani đã cẩn thận hướng dẫn cô đi, thì việc len lỏi qua đám đông vẫn thật khó khăn.

“Vậy chính xác là anh làm gì ở lễ hội?” Laurel vừa hỏi vừa đi vòng qua một vòng tròn kín đặc những vị tiên đang trò chuyện ở giữa phố.

“Còn tùy. Hôm nay bọn anh sẽ tới Nhà hát Grande ở Quảng trường Mùa Hạ để xem múa ballet. Sau đó bọn anh sẽ cùng tụ tập lại trên bãi cỏ chung. Ở đó sẽ có nhạc, đồ ăn, và cả nhảy múa nữa.” Anh ngập ngừng. “Rồi mọi người sẽ ở lại hoặc giải tán tùy nhu cầu, và cuộc vui sẽ kéo dài cho đến khi ai cũng được thỏa mãn và trở về với công việc thường ngày của họ. Lối này,” anh vừa nói vừa chỉ lên một ngọn đồi thoải thoải.

Khi họ trèo lên đồi, đại hý trường từ từ hiện ra trong tầm mắt. Không giống như Học viện nơi được xây hầu như bằng đá, cũng không giống nhà cửa của tiên Mùa Hạ hầu như toàn bằng kính, những bức tường của đại hý trường được tạo tác từ những thân cây sống, như nhà của mẹ Tamani vậy. Nhưng thay vì một thân cây tròn và rỗng bên trong, những cây có vỏ màu đen này vươn cao và phẳng lì, cây nọ chồng lên cây kia tạo thành một bức tường gỗ rắn chắc cao ít nhất mười lăm mét, tán lá rậm rạp có thể che kín bất cứ thứ gì ẩn giấu bên trong. Những súc lụa sáng màu, những bức tranh tạc rõ và những tượng đài bằng đá cẩm thạch hoặc đá granite tô điểm cho các bức tường khiến cả khối kiến trúc đồ sộ này mang một không khí lễ hội rất đặc trưng.

Sự háo hức của Laurel trở nên nản hần khi họ tới gần một hàng dài các vị tiên đang xếp hàng để chờ vào cổng. Họ đều ăn vận thanh lịch, dù Laurel thấy không có ai mặt đẹp bằng cô. Thật là chải chuốt quá mức. Laurel thở dài và quay sang Tamani. “Thế này thì phải xếp hàng cả năm trời mất.”

Tamani lắc đầu. “Lối vào của em đây cơ mà.” Nói rồi anh chỉ về phía bên tay phải của hàng tiên và tiếp tục dẫn cô đi qua đám đông. Họ tới một cổng vòm nhỏ của đại hý trường cách lối vào chính chừng mười bảy mét. Hai lính gác cao lớn trong bộ đồng phục màu xanh sẫm đứng ở hai bên.

“Laurel Sewell,” Tamani lặng lẽ nói với họ.

Một người liếc nhìn Laurel trước khi dán mắt trở lại Tamani. Không hiểu sao anh ta cứ nhìn lên nhìn xuống đôi cánh tay của Tamani và nói: “*Am fear-faire* của tiên Mùa thu à?”

“Fear-gleidhidh,” Tamani đính chính, rồi liếc về phía Laurel cao giọng. “Tôi là Tamani de Rhoslyn. Hỡi con mắt của Hecate, tôi nói đây là Laurel Sewell!”

(* Fear-gleidhidh: tiếng Xen-tơ, có nghĩa là người hộ tống. *)

Người lính gác đứng thẳng người lại và gật đầu với người kia – anh ta bèn mở cửa. “Các vị có thể qua.”

“Fear-glide ư?” Laurel nói, biết rằng kiểu gì cô cũng phát âm sai cái cụm từ ấy. Cô còn nhớ đầu mùa hè năm ngoái Jamison đã giải thích cho cô về *Am fear-faire*, nhưng đây là một từ hoàn toàn mới.

“Có nghĩa là anh là người... hộ tống của em ý mà,” Tamani nói và nhú mào. “Khi anh cho anh ta biết họ con người của em, anh nghĩ anh ta sẽ nhận ra em là ai không làm ầm lên nữa. Nhưng rõ ràng là anh chàng này chưa bao giờ được đào tạo ở thái ấp cả.”

“Thái ấp ư?” Sao mà cuộc trò chuyện nào với Tamani cũng biến thành một buổi học cấp tốc về văn hóa của loài tiên này?

“Không phải biết bây giờ,” Tamani nhẹ nhàng đáp. “Nó không quan trọng đâu.”

Mà quả thực, khi được tận mắt ngắm nghía kiến trúc bên trong của hý trường rộng mênh mông, bao nhiêu câu hỏi trong đầu Laurel bay biến hết. Cô tròn ngạc nhiên trong niềm thích thú.

Những bức tường của đại hý trường được dựng lên từ một triền dốc cheo leo trên đỉnh đồi. Giờ Laurel đang đứng ở đầu căn gác lửng rộng thênh thang, vốn là những cành nhánh được đan dệt chặt chẽ vào nhau và chìa ra khỏi những bức tường sống. Ngoài trừ ba chiếc ghế bằng vàng được tạo tác cầu kỳ kê trên chiếc bục ở chính giữa gác lửng, tất cả ghế ngồi đều bằng gỗ bọc lụa đỏ với tay vịn êm ái, liền một khối với mặt sàn. Rõ ràng chúng được sắp xếp với mục đích để nhìn ngắm chứ không phải để khán giả ngồi lên chập cứng.

Cách đó chừng mười bảy mét, Laurel thấy đám đông các vị tiên đang chen chúc ở lối vào và ngồi xuống nền đất, mà đúng hơn là nền cỏ của sườn đồi. Dưới gác lửng chẳng có ghế ngồi nào, nhưng các vị tiên tụ tập lại với nhau một cách vô cùng thân thiện, họ đứng sát gần nhau hết mức có thể để hướng về một sân khấu lớn nhất mà Laurel từng thấy. Những tấm rèm lụa trắng muốt sáng ánh lên với hàng nghìn hạt kim cương du đưa trong gió nhẹ, tạo thành những dải cầu vồng rực rỡ trên đầu. Bên trên, ánh sáng xuyên qua một bức màn mỏng nhẹ như sa bông bành theo làn gió. Nó làm dịu đi ánh mặt trời gay gắt nhưng vẫn không chặn lại những tia nắng có lợi.

Ở đâu Laurel cũng nhìn thấy những viên kim cương lấp lánh, những mẫu lụa vàng óng ả, những tấm thảm thêu cầu kỳ để kỷ niệm ngày hội lịch sử của Avalon. Các góc tối bùng sáng lên với những quả cầu giống quả cầu mà Tamani từng sử dụng trong lần Laurel bị ném xuống dòng sông Chetco hơn một năm về trước. Khắp nơi, những vòng hoa và từng

chồng quả chín tô điểm cho những cây cột bằng gỗ hoặc đá được dựng lên một cách đầy ngẫu hứng. Thật quá nhiều cho một lần thưởng ngoạn. Laurel biết nếu dành cả ngày ở đây, cô sẽ không thể chiêm ngưỡng kỹ càng thậm chí một nửa số đồ trang trí lung linh được bài trí khắp nhà hát này.

Hít một hơi thật sâu, cô bước về phía trước, phân vân xem nên ngồi ở đâu. Sau vài giây, cô nhìn lại sau lưng, cảm thấy Tamani không còn ở bên cô nữa. Anh vẫn đứng ở phía cổng vòm, như thể cứ định đứng mãi ở đó vậy.

“Này!” Cô nói rồi sải bước về phía anh. “Vào với em, Tam!”

Anh lắc đầu. “Nơi đó là để dành cho trình diễn. Anh sẽ đợi em ở ngoài này, rồi sau đó chúng ta sẽ đi dự những bữa tiệc chè chén no say.”

“Không,” Laurel hờn dỗi. Cô bước đến bên anh, nắm lấy tay anh. “Vào với em đi,” cô lặng lẽ nói.

“Anh không thĐó không phải chỗ của anh.”

“Em nói đó là chỗ của anh!”

“Hãy nói với Nữ hoàng ấy,” Tamani chế nhạo.

“Em sẽ nói!”

Giọng anh lúc này đầy hoảng hốt. “Không, Laurel. Anh không thể. Anh sẽ gặp rắc rối

mất.”

“Thế thì em sẽ luôn ở đây với anh.” Laurel nói, luồn tay vào trong tay anh.

Tamani lại lắc đầu. “Đây là chỗ của anh. Trên kia,” anh chỉ về phía những chiếc ghế ngồi bọc lụa đỏ trên rìa gác lửng, “mới là chỗ của em.”

“Jamison cũng ở đấy, Tam. Chúng ta sẽ cùng xin cho anh được phép ngồi cùng em. Em đảm bảo đấy.”

Đôi mắt Tamani hướng về phía trước rồi phía sau Laurel. Những tiên Mùa thu đang bước lên gác lửng, và một đoàn tiên Mùa xuân nữa ủa vào cửa chính. “Được rồi,” anh thở dài.

“Cảm ơn anh!” Laurel nói, hào hứng nhón chân lên hôn vào cổ anh. Ngay lập tức cô ước gì mình đừng làm thế. Cô lùi lại vài phân và dường như không thể lùi xa hơn. Tamani cũng lùi hẳn lại để nhìn thấy cả khuôn mặt cô. Anh ở quá gần, mũi họ gần như chạm vào nhau. Hơi thở của anh phả vào môi cô và cô thấy mình ngả dần về phía trước.

Tamani quay mặt đi. “Đi nào,” anh nói khẽ đến mức Laurel hầu như không nghe thấy.

Thế là Laurel dẫn Tamani bước lên những bậc thang căn gác lửng, và lần này thì anh theo cô. Nhưng chàng trai tên Tamani bồn chồn đầy sợ sệt này dường như quá xa lạ với cô. Sự kiêu hãnh của anh đã biến mất, sự tự tin của anh cũng hoàn toàn sụp xuống. Trông như anh đang cố tìm cách biến mất trong chiếc áo choàng vậy.

Laurel dừng lại và quay lại phía anh, bàn tay cô nắm lấy cánh tay anh, không nói gì cho đến khi anh rút cuộc cũng phải nhướng mắt lên với cô. “Anh sao vậy?”

“Lẽ ra anh không nên ở đây,” anh thì thào. “Anh không thuộc về nơi này.”

“Anh ở đây với em,” Laurel cương quyết nói. “Em cần anh ở đây với em.”

Tamani nhìn xuống cô, đôi mắt anh hằn lên một tia sợ hãi mà cô chưa từng trông thấy trước đó. Ngay cả khi tên Barnes bắn anh. “Đây không phải là chỗ của anh,” anh khẳng định lại lần nữa. “Anh không muốn trở thành loại tiên đó.”

“Loại tiên nào?”

“Loại tiên luôn leo đẹo theo sau những tiên nữ thuộc đẳng cấp cao hơn họ, tự hủy hoại mình vì những tham vọng như một loài động vật tầm thường. Anh không làm như thế, anh tuyên thệ với em là anh không làm như thế. Anh chỉ muốn gặp em thôi. Anh không tính trước những chuyện thế này.”

“Có phải bởi vì anh là một tiên Mùa xuân không?” Cô hỏi sắc lạnh. Tiếng ồn ào của đám đông khiến không ai nghe thấy cuộc đối thoại của họ, nhưng cô vẫn hạ giọng thật thấp.

Tamani từ chối ánh nhìn đăm đăm của cô.

“Đúng rồi còn gì nữa! Không chỉ *họ* nghĩ anh là đẳng cấp thứ hai - ồ, em xin lỗi, đẳng cấp *thứ tư* chứ - mà chính anh cũng nghĩ như vậy nữa. Tại sao chứ?”

“Vì mọi thứ nó là như thế,” Tamani lầm bầm, vẫn không chịu nhìn cô.

“Nhưng chúng không nên như thế!” Laurel rít lên. Cô chộp lấy hai vai Tamani và bắt anh phải nhìn cô. “Tamani, anh còn giỏi giang gấp hai lần bất kỳ tiên Mùa thu nào trong Học viện này. Em chẳng muốn ai ở bên hơn là anh trong toàn cõi Avalon!” Cô nghiêng chặt hàm răng trước khi tiếp tục, biết rằng điều cô nói có thể làm tổn thương anh, nhưng có lẽ đó là điều duy nhất anh cần phải nghe. “Và nếu chỉ cần anh quan tâm đến em bằng một nửa so với lời anh tuyên bố, thì anh đã quan tâm đến những gì *em* nghĩ hơn là những gì *họ* nghĩ!”

Đôi mắt đang nhìn cô chăm chăm trở nên u tối. Một khoảng dài trôi qua, và cuối cùng anh cũng gật đầu. “Được rồi,” anh nói, giọng vẫn hết sức lạnh lẽ.

Cô gật đầu nhưng không mỉm cười. Đây không phải là khoảng khắc đáng để mỉm cười.

Anh lê bước theo sau cô, tấm áo choàng đen quấn lấy chân anh. Lúc này anh lặng lẽ chìm vào suy nghĩ, nhưng dáng đi đã trở nên cương quyết.

“Laurel!” Một giọng nói quen thuộc cất lên. Laurel quay lại và trông thấy Katya lộng lẫy trong chiếc váy lụa. Những cánh hoa hồng nhạt rất tương xứng với màu váy đang xòe qua vai cô. Mái tóc màu vàng sáng được uốn thành từng lọn bao quanh gương mặt, bên trái là chiếc cài tóc bằng bạc

“Katya!” Laurel mỉm cười.

“Mình đã mong cậu sẽ đến lễ hội này!” Katya nói. “Đây là lễ hội tuyệt nhất trong năm

đấy!”

“Thật thế à?” Laurel vừa nói vừa mỉm cười.

“Chứ sao. Khởi đầu cho một năm mới mà! Những mục tiêu mới, những chương trình học tập mới, những lớp học mới nữa. Mình mong đợi nó cả một năm đằng đẳng rồi.” Cô bạn kéo tay Laurel và lôi cô về phía góc xa của gác lửng. “Mình nghĩ Mara sẽ được thăng lên cấp Thợ lành nghề vào ngày mai đấy,” cô vừa nói vừa cười khúc khích. Ánh mắt Laurel hướng về phía tiên nữ Mùa thu đang đứng trong một bộ váy màu tía có đường viền cổ thấp đến mức cô chẳng bao giờ dám mặc như thế ra nơi công cộng. Cũng như Katya, Mara đang kỳ nở hoa, một bông hoa e lệ sáu cánh giống như hoa thủy tiên càng tôn thêm màu sắc cho bộ váy.

Laurel ngoảnh lại để chắc chắn Tamani vẫn đi theo cô và mỉm cười với anh thật nhanh khi mắt họ giao nhau.

“Cậu mang cả anh ấy theo à?” Katya thì thào hỏi.

“Tất nhiên rồi,” Laurel nói đồng dục.

Katya mỉm cười, có phần hơi gượng gạo. “Ừ, mình ngốc thật, tất nhiên là cậu cần một người chỉ đường rồi. Cậu đã bao giờ đến một lễ hội thế này đâu. Lẽ ra mình phải nghĩ ra chứ. Chúng mình gặp nhau sau nhé?” Katya vẫy tay vui vẻ rồi biến mất vào trong một nhóm tiên Mùa thu nhỏ, hầu hết Laurel đều nhận ra từ hồi học trong Học viện. Mấy người trong số họ cứ nhìn chằm chằm vào cô mà không biết xấu hổ. Cô mãi nhìn vào quang cảnh xung quanh đến nỗi không nhận ra các tiên trên căn gác lửng đều đang lén

nhìn cô và Tamani rất lâu. Phải mất một lúc cô mới nhận ra vì sao.

Katya và mara không phải là hai tiên nữ duy nhất đang kỳ nở hoa. Những bông hoa tô điểm cho căn gác hôm nay nhỏ hơn và khiêm tốn hơn so với mùa hè năm ngoái – chúng thường có một màu và tạo thành những hình đơn giản. Nhưng tất cả họ đều đang nở hoa, tất cả những tiên nữ Mùa thu độc thân!

Trừ cô.

Laurel nghĩ về nhiệt độ ở Avalon, tiết trời có phần mát mẻ hơn so với hồi cô ở đây mùa hè năm ngoái, nhưng chỉ thế thôi. Cô băng khoăn không biết làm thế nào cơ thể của một tiên nữ có thể biết được khi nào cô ấy nở hoa. Có phải là do góc chiếu của mặt trời không? Hay là do sự thay đổi mong manh trong nhiệt độ? Có lẽ hậu ở Avalon đã làm cho mùa thu đến muộn – có thể nó còn kéo dài thời gian nở hoa nữa – nhưng trong bao lâu? Laurel chắc chắn phải tìm hiểu thêm về chuyện nở hoa khi cô đến học ở Avalon vào mùa hè năm tới. Giờ thì cô chỉ có thể kết luận rằng có gì đó khác biệt giữa Avalon và thành phố Crescent. Đột nhiên cô thầm ước rằng giá như năm nay nhiệt độ ở California đừng lạnh lẽo như thế - mùa đến sớm hai ngày, nhiệt độ thấp hơn hai độ - và cô sẽ không phải lúng túng thế này.

Ngẩng đầu lên một cách cương quyết, Laurel bước về phía mép ban công. Cô chạm vào cánh tay Tamani và nhìn xuống bàn tay anh. Anh đã tháo đôi găng tay bằng nhung đen ra từ lúc nào. Cố gắng không quá chú tâm vào đó, Laurel nhìn xuống nền cỏ phía dưới, chuyển hướng chú ý từ những món đồ trang trí sang những vị tiên. Quần áo của tiên Mùa xuân thật giản dị và Laurel không thấy nhiều đồ trang sức lấp lánh, nhưng họ trông hạnh phúc hơn nhiều so với đám tiên vận những bộ trang phục trang trọng lộng

lấy kiểu “cấp cao” ở phía trên. Họ chia sẻ những vòng ôm, bế những tiên cây nhỏ xíu, trao những lời chào, và thậm chí khi Laurel ở trên cao như vậy, từng tràng cười rộn rã của họ vẫn tìm đường đến được tai cô.

“Tất cả họ đều là tiên Mùa xuân hả anh?” Laurel hỏi.

“Hầu hết thôi,” Tamani đáp. “Có mấy người là tiên Mùa hạ vẫn còn quá trẻ để biểu diễn, còn hầu như những tiên Mùa hạ khác đều tham gia trình diễn.”

“Thế...” Cô ngập ngừng. “Rowen có ở dưới đó không?”

“Có. Nó đang ở đâu đó với em gái anh ý.”

Laurel gật đầu, không biết phải nói gì. Cô đã không nghĩ tới chuyện Tamani hộ tống cô nghĩa là anh không thể ngồi cùng với gia đình của mình. Một cảm giác tội lỗi quen thuộc dấy lên trong cô. Thật quá nông nổi khi tin rằng cuộc sống Tamani chỉ để dành cho cô, rằng nó sẽ không tồn tại ở nơi nào khác trừ nơi nào có cô. Cô đã quên rằng còn có những người khác cũng yêu anh vô hạn.

Tiếng ồn ào của đám đông chợt ngừng bật và các tiên bên dưới gác lửng đều nhìn lên trên đầy mong chờ.

Laurel cảm thấy bàn tay của Tamani nắm chặt lấy cánh tay cô, rồi đột ngột anh nửa như hộ tống, nửa như kéo cô về phía chỗ ngồi cách trung tâm căn gác chừng vài hàng ghế. “Chỗ đó là dành cho tiên Mùa đông.” Tamani thì thào. “Jamiso, Yasmine, và Nữ hoàng Marion.”

Cổ họng Laurel thít lại khi cô quay ra, sự chú ý của cô – cũng như tất cả các tiên khác – tập trung vào ía cổng vòm ở đầu gác lửng. Cô không chắc mình có ngạc nhiên hay không khi thấy họ chỉ có ba người, hoặc có những ba người. Trước đó cô chỉ nghĩ đến Jamison và Nữ hoàng vĩ đại.

Một đoàn tùy tùng mặc đồng phục màu xanh da trời bước vào đầu tiên, những người Laurel từng nhận ra trong lần cuối cùng gặp Jamison. Ngay khi họ chính là Jamison – ông khoác một bộ áo choàng màu xanh lam sẫm với nụ cười lấp lánh thường trực. Ông đang hộ tống một tiên nữ trẻ khoảng chừng mười hai tuổi có làn da óng ả mượt mà và mái tóc xoắn được chải chuốt kỹ càng làm tôn thêm tấm áo choàng cực kỳ trịnh trọng may từ lụa tía. Thế rồi toàn thể đại hý trường cùng nín thở khi Nữ hoàng bước vào.

Bà mặc một bộ đầm trắng lung linh viền những đường ren lông lấy uốn lượn trong làn gió nhẹ. Mái tóc đen huyền của bà đổ dài xuống lưng thành từng lọn bông bênh vừa chạm đến em. Một chiếc vương miện bằng kim cương thanh nhã đội cân xứng trên đầu bà với những chuỗi kim cương buông xuống mái tóc quăn sáng lấp lánh lên dưới nắng trời.

Như thứ mà Laurel không thể rời mắt khỏi chính là gương mặt của bà.

Đôi mắt màu xanh lá cây nhạt đầy nghiêm khắc quan sát đám đông với một vẻ khó chịu. Dù Laurel biết khuôn mặt ấy sẽ được coi là đẹp với bất kỳ tiêu chuẩn thời trang nào, nhưng cô vẫn không thể bỏ qua đôi môi mím chặt, đường nhăn nhỏ giữa hai con mắt cùng một bên lông mày nhíu lại như thể bà cô cùng ghê tởm khi phải nhận những cái cúi đầu thật thấp từ những thần dân xung quanh.

Kể cả Tamani.

Điều đó làm cô cứ đứng như trời trồng, một mình.

Cô vội vàng cúi xuống như mọi tiên khác trước khi Nữ hoàng nhìn thấy cô. Nó rõ là có hiệu quả, ánh nhìn của Nữ hoàng chỉ lướt qua đám đông không một lần dừng lại, những tiên Mùa thu bắt đầu ngẩng lên và lại rì rầm trò chuyện.

Marion quay đi làm tấm áo choàng phát ra tiếng kêu sột soạt rồi bước về phía tấm bục nơi ba chiếc ghế chạm trổ cầu kỳ nổi bật hẳn lên so với những chiếc khác. Laurel nhìn Jamison đỡ lấy tay tiểu tiên nữ, giúp cô bé bước lên bậc và ngồi vào chiếc ghế mềm mại bên trái Nữ hoàng. Laurel bắt gặp ánh mắt của ông và ông cười với cô bé kia, thì thầm điều gì đó trước khi quay đi và bước về phía họ. Đám đông vẫn cười nói khi Jamison đi qua họ, nhưng họ đều nhanh chóng giãn ra để lấy đường cho ông đi.

“Cháu gái yêu quý của ta, Laurel,” Jamison nói, đôi mắt ông “Ta thật vui khi cháu tới.” Ông vỗ vào vai Tamani. “Cả chàng trai của ta nữa. Không biết bao nhiêu tháng rồi ta mới gặp được cháu. Chắc là cháu phải vất vả lắm bên cánh cổng của cháu nhỉ!”

Tamani mỉm cười, xua tan đi dáng điệu ủ ê của mình. “Đúng thế, thưa ngài. Laurel làm bọn cháu bận tối mắt tối mũi với những trò nghịch ngợm của cô ấy.”

“Ta cũng hình dung như vậy,” Jamison cười thật tươi. Âm thanh của những cây đàn dây bỗng tràn ngập đại hý trường mênh mông. “Ta phải về chỗ thôi,” Jamison nói. Nhưng trước khi quay đi, ông đưa tay về phía Laurel, những ngón tay nhẹ nhàng chạm vào hai má cô. “Ta thực sự rất mừng khi cháu có thể hòa nhập với chúng ta,” ông thì thầm. Rồi

ông bước đi, màu xanh rực rỡ từ tấm áo choàng của ông nhanh chóng xuyên qua đám đông.

Tamani huých Laurel hướng về hàng ghế ngồi ở tận cuối ban công rộng, nơi Katya đang vẫy họ liên hồi.

“Cô bé đó là ai vậy?” Laurel hỏi, ngoảnh cổ lại nhìn Jamison đang đưa gì đó cho cô tiên nhỏ trước khi ngồi vào chỗ.

“Đó là Yasmine. Cô bé là tiên Mùa đông.”

“Ồ. Sau này cô ấy sẽ là Nữ hoàng à?”

Tamani lắc đầu. “Chưa chắc. Cô ấy quá gần tuổi với Nữ hoàng Marion. Điều tương tự từng xảy ra với Jamison và Cora, Nữ hoàng vừa mới mất.”

“Nhưng chỉ có ba tiên Mùa đông trong toàn cõi Avalon mà?”

“Chỉ có ba. Và thường còn ít hơn nữa.” Tamani mỉm cười. “Mẹ anh là Người làm vườn cho cả Nữ hoàng Marion và Yasmine. Yasmine nở hoa chỉ vài tháng trước khi mẹ anh về hưu. Rất ít Người làm vườn có vinh dự được chăm nom cho hai tiên Mùa đông như thế.” Anh nghiêng đầu về phía tiên nữ Mùa đông trẻ tuổi. “Anh cũng biết chút ít về Yasmine trước khi cô ấy được gửi tới cung điện Mùa đông. Cô bé rất đáng yêu. Và tốt bụng nữa, anh nghĩ thế. Jamison rất yêu quý cô bé.”

Ngay lúc đó một vị tiên nhỏ nhưng y phục cầu kỳ bước ra sau đám rèm đồ sộ chẳng

ngang sân khấu. Đám đông lập tức im bật.

“Bắt đầu rồi,” Tamani thì thầm bên tai cô. “Em chưa bao giờ được chiêm ngưỡng *thứ gì* như thế này đâu!”

Chương 22

Những tấm rèm mở ra hé lộ quang cảnh một khu rừng đẹp tuyệt vời với vô số chùm sáng rực rỡ sắc màu chiếu xuống thành những vòng tròn tinh tế. Laurel nhận ra rằng không có cách nào làm ánh sáng ấy đi trong nhà hát này, mà cũng không cần thiết phải làm như vậy. Mọi thứ trên sân khấu dường như bừng sáng lên từ bên trong, rực rỡ hơn, rõ ràng hơn, thậm chí còn thật hơn cả những thứ xung quanh Laurel. Cô say sưa ngắm nhìn, và chắc chắn đây là phép màu của tiên Mùa hạ.

Hai vị tiên quý ở chính giữa sân khấu, tay họ quàng vào nhau, rồi tiếng nhạc du dương êm ái cất lên từ dàn nhạc. Họ trông rất giống những nghệ sĩ ballet điển hình: vị tiên nam với làn da màu cà phê hoàn hảo, đôi cánh tay đẹp như tạc, mái tóc cắt ngắn, còn tiên nữ thì chân tay mảnh khảnh, mái tóc màu nâu vàng được buộc chặt phía sau. Cặp đôi vươn dậy và bắt đầu nhảy múa trên đôi chân trần mềm mại.

“Họ không đi giày múa àh?” Laurel thì thào với Tamani.

“Giày múa là gì?”

Được rồi, hiển nhiên là không có, Laurel nghĩ. Nhưng cô đã từng xem một điệu vũ ballet. Những chuyển động vô cùng thướt tha và duyên dáng, với những cú co duỗi và nhắc bóng không thua kém bất kỳ một nghệ sĩ uốn dẻo nào. Nhưng ở đây, dù là những diễn viên chính trong một buổi trình diễn quan trọng, nhưng dường như họ không được uốn chuyển cho lắm. Đôi chân họ có phần cứng nhắc và những chuyển động của họ

đường như rất nặng nề. Dù sao thì họ cũng trình diễn khá tốt. Chuyển sang bước vũ ballet hai người biểu diễn được vài phút, Laurel mới nhận ra được cái điều có vẻ không ổn.

“Bộ râu kia bị làm sao thế?” Cô hỏi Tamani. Nam vũ công đang đeo một bộ râu màu đen rất hợp với màu y phục của anh ta, nhưng hình như nó đã tuột xuống tận thắt lưng anh ta.

Tamani khẽ hắng giọng như thể anh định tránh câu hỏi của Laurel. “Em phải hiểu là,” cuối cùng anh cũng thì thào, “hầu hết các tiên ở đây đều chưa bao giờ nhìn thấy một con người thực sự. Hình dung của họ về một con người cũng lệch lạc như hình dung của con người về thần tiên. Loài tiên...” anh tìm một từ thích hợp, “bị hấp dẫn bởi ý tưởng con người mọc râu trên mặt. rất là... động vật.”

Laurel bỗng nhận ra cô chưa bao giờ trông thấy một tiên nam có râu. Cô nghĩ về gương mặt nhẵn nhụi và mềm mại của Tamani – không có chút dấu vết ram ráp nào của râu như David. Một điều đơn giản như thế mà cô chưa từng nhận thấy.

“Những vũ công đóng vai con người cũng di chuyển ít uyển chuyển hơn, để chứng tỏ rằng họ là một loài động vật chứ không phải thực vật,” Tamani tiếp tục.

Lại chú ý vào buổi diễn, Laurel xem những vũ công nâng mình lên rồi hạ mình xuống với một điệu bộ vụng về y như thế. Bây giờ khi biết đó là cố ý, cô đánh giá cao sự thông minh của họ - khắc họa lại một cách sinh động và khéo léo sự thiếu sinh động và khéo léo. Cô xua tan khỏi đầu những ý nghĩ giận dữ về các hình mẫu vĩnh cửu. Những thứ này cần phải chờ đợi.

Hai vũ công đeo râu nữa bước ra sân khấu và người phụ nữ cố lẩn trốn sau lưng người bạn diễn của cô. “Chuyện gì vậy?” Laurel hỏi.

Tamani chỉ về cặp đôi nhân vật chính. “Đó là Heather [4] và Lotus [5]. Họ yêu nhau bí mật, nhưng cha của Heather, kia kìa,” anh vừa nói vừa chỉ vào vị tiên già hơn với chòm râu màu nâu điểm những sợi xám, “bắt cô phải cưới Darnel[6]. Y phục con người của những ông bố bà mẹ sắp đặt hôn nhân cho con cái trông tức cười nhỉ?”

“À, giờ họ không mặc thế nữa đâu. Ít nhất cũng không phải nơi em sống.”

“Vẫn mà. Những trang phục ấy không bao giờ xuất hiện ở Avalon đâu.”

Hai người đàn ông trên sân khấu rời đi và Heather cùng Lotus tiến lại gần nhau trong một vũ điệu buồn thảm. Âm nhạc cất lên theo một giai điệu trước đây Laurel chưa từng nghe thấy, và cô cảm thấy nước mắt dâng lên trong mắt mình khi nhìn đôi tình nhân bị cấm đoán này múa quá đẹp trên nền nhạc đang cố kìm nén những tiếng ai oán đau thương.

Ánh sáng bùng lên và Lotus nhảy lên một tảng đá, dang rộng cánh tay trong một điệu bộ tuyên bố phức tạp. “Giờ thì là thế?” Laurel vừa hỏi vừa háo hức gút gật áo Tamani.

“Lotus đã quyết định sẽ chứng tỏ bản thân với cha của Heather bằng cách đi tìm quả táo vàng trên hòn đảo của Herperides. Cũng là Avalon này vậy,” anh thêm vào và mỉm cười.

Sân khấu trong chớp mắt trở nên sạch bằng và toàn thể quang cảnh sáng bừng lên trong khoảnh khắc trước khi chuyển sang hình ảnh một vườn hoa khổng lồ với hàng ngàn bông hoa nở rục rở phủ lên toàn bộ sân khấu. Laurel thở hổn hển. “Sao họ làm được vậy?”

Tamani mỉm cười. “Hầu hết là ảo giác thôi. Đó là lý do vì sao tiên Mùa hạ luôn đảm nhận vai trò tiêu khiển cho chúng ta.”

Laurel hướng về phía trước, cố gắng ngắm nhìn khung cảnh mới này, nhưng chưa kịp ngắm kỹ thì không gian đã bị lấp đầy bởi những vũ công con người mới thật là thô kệch và vụng về. Các vị tiên cùng xoay tít trong một vũ điệu cầu kỳ với một sự duyên dáng đến mức Pavlova [7] cũng phải cúi đầu xấu hổ. *Vũ đoàn* đẹp đến khó tin này trình diễn được vài phút thì một tiên nữ cao, khoác bộ đầm dài mỏng tang bước ra sân khấu từ cánh gà bên phải. Cả đoàn tiên quỳ gối xuống để tiên nữ ấy bước vào vị trí trung tâm diễn solo. Laurel đã từng tới những vũ đoàn ballet chuyên nghiệp ở San Francisco, nhưng cô chưa bao giờ được chiêm ngưỡng một tài năng và sự duyên dáng tinh khôi tuyệt vời đến nhường ấy.

“Ai vậy?” Cô thì thào nói với Tamani, mắt dán lên sân khấu.

“Titania,” Tamani đáp.

“Là Titania đó sao?” Laurel nín thở hỏi. Cánh tay anh ôm chặt lấy lưng cô khi hai người cúi đầu sát vào nhau để có thể nói thầm, nhưng Laurel hầu như không nhận ra.

“Không không. Ý anh là bà ấy đang diễn vai Titania[8].”

“Ồ,” Laurel nói, hơi thất vọng vì cô không định xem một buổi biểu diễn về huyền thoại của loài tiên. Ngay giữa lúc Titania đang múa những *đường lượn* tuyệt đẹp, một tiên nam – lần này thì không có râu – ra sân khấu từ cánh gà bên trái. *Vũ đoàn* tiên lao xao cả lên rồi quỳ rạp xuống sàn.

“Đó là vua Oberon hả?” Laruel hỏi, và Tamani cười toe toét: “Thấy chưa, em bắt nhịp được rồi đấy.”

Vị tiên đóng vai Oberon bắt đầu màn trình diễn solo, những chuyển động của anh ta dứt gãy, táo bạo và hầu như hung dữ, nhưng vẫn với sự uyển chuyển có kiểm soát như vị tiên đóng vai Titania. Ngay lúc hai vũ công múa cùng nhau, người này cố gắng vượt lên người kia, thì tiếng nhạc cất lên to hơn, mạnh mẽ hơn, đến khi tiếng kèn đồng vang lên cũng là lúc Titania ngã khụy xuống và nằm vật ra sàn. Với một cái vẩy tay và nhng bước chân giậm dữ nên thành thạch, cô cùng một vài người trong *vũ đoàn* tiên rời sân khấu, bị xua đuổi bởi những vị tiên của vua Oberon.

“Sao họ lại nổi giận với bà ấy hả anh?” Laaurel hỏi.

“Titania là một nhân vật cực kỳ không được ưa chuộng trong lịch sử,” Tamania đáp. “Bà ấy là một tiên Mùa thu lên ngôi nữ hoàng trong suốt một thời kỳ dài không có tiên Mùa đông. Oberon được sinh ra ngay sau đó và được lên ngôi vua khi ông mới hai mươi tuổi – gần như vẫn còn là một đứa trẻ - và vẫn chưa được lòng tất cả mọi người. Titania phải chịu trách nhiệm về vụ tàn sát thảm khốc ở Camelot.”

“Bọn quỷ khổng lồ đã... phá hủy nó, đúng không?”

“Đúng. Và thảm họa đó đã khiến Oberon băng hà khi ông vừa được tôn vinh là một trong những vị vua vĩ đại nhất trong lịch sử Avalon. Vì thế Titania bị toàn dân chỉ trích vì mất mát này.”

“Như thế dường như không công bằng!”

“Có lẽ thế.”

Sân khấu lại đổi cảnh lần nữa và trở về cảnh khu rừng. Lotus lao vào, theo sau là Heather – chàng trai cứ trốn sau những hàng cây mỗi lần Lotus quay lại. Họ cùn bị cuốn vào những vòng lẩn quẩn cho tới khi hai nhân vật nữa xuất hiện trên sân khấu: Darnel, và một tiên nữ xinh đẹp tuyệt trần.

“Giờ em lại lẩn lộn hết lên rồi,” Laurel nói khi tiên nữ ấy cứ cố bám lấy Darnel còn anh ta thì cứ đẩy cô ta ra.

“Đó là Hazel [9]. Cô ấy yêu Darnel. Darnel lại theo đuổi Heather – người theo đuổi Lotus và đang cố ngăn anh dẫn thân vào cuộc hành trình nguy hiểm tới đảo Hesperides. Hazel đang cố thuyết phục Darnel chỉ có cô mới làm anh ta hạnh phúc.”

Có thứ gì đó lóe lên trong đầu Laurel khi cô gái Hazel đáng thương níu lấy áo Darnel một cách khố sớ còn anh ta cứ gạt cô sang bên. “Đợi đã,” cô nói. “Đây là vở *Giấc mộng đêm hè* mà!”

“À, đây là những tình tiết rút cuộc sẽ trở thành *Giấc mộng đêm hè* đấy. Giống như hầu

hết những vở kịch xuất sắc nhất của Shakespeare, nó khởi nguồn từ một câu chuyện thần tiên.”

“Không thể nào!”

Tamani khẽ suyt cô khi vài tiên Mùa thu liếc về phía họ. “Thực lòng,” Tamani tiếp tục, giọng anh hạ thấp và khẽ khàng, “em nghĩ là tự ông ấy nghĩ ra Romeo và Juliet àh? Hàng nghìn năm trước đã có Rhoeo và Jasmine rồi, nhưng bản kể của Shakespeare nghe cũng tạm tạm.”

Mắt Laurel dán chặt vào bốn vị tiên đang múa những vũ điệu rượt đuổi títt mù đến chóng cả mặt. “Sao mà Shakespeare có thể biết được những câu chuyện thần tiên?” Cô liếc về phía Tamani. “Ông ấy là con người, đúng không?”

“Ồ, đúng rồi,” Tamani cười khúc khích. “Ông ấy sống vào cái thời những người cai trị Avalon vẫn còn can thiệp ít nhiều vào những sự kiện của con người. Họ rất ấn tượng với những vở kịch về vua Lear và Richard của ông ấy – anh tin là như thế. Những câu chuyện chán chết đi được, nhưng những áng văn của ông ấy thực sự tài hoa. Vì thế, đức vua đã đưa Shakespeare tới đây để trao cho ông ấy vài cốt truyện tươi mới, cho những ngôn từ đẹp đẽ của ông ấy được thăng hoa. Và họ hy vọng ông ấy có thể đính chính lại một số sai lầm trong thần thoại. *Giấc mộng đêm hè* là vở kịch đầu tiên của Shakespeare sau khi tới Avalon, nhưng không lâu sau ông ấy đã bức bối vì đức vua không cho ông ấy được đến và đi theo ý muốn. Thế là ông ấy ra đi và không bao giờ trở lại. Để trả thù, ông ấy không đưa chút yếu tố thần tiên nào vào những vở kịch của mình nữa. Ông ấy biến chúng thành những câu chuyện của con người và tuyên bố đó là do ông ấy sáng tác ra.”

“Có thật như thế không?” Laurel bắn khoản hỏi.

“Anh được dạy thế mà.”

Khung cảnh lại chuyển về một khu đất đầy hoa nơi Puck – một tiên Mùa thu với những xảo thuật khác thường, Tamani giải thích cho Laurel – đang được Oberon lệnh cho phải chế tạo ra một loại thuốc tiên có thể làm Titania yêu ngay sinh vật đầu tiên bà nhìn thấy, để trả giá cho việc bà đã đẩy Camelot vào thảm họa. Và kể từ khi trở thành một ông vua tốt bụng nhân từ, ông cũng luôn hết mình giúp đỡ con người. “Trên tất cả,” Tamani giải thích, “ông không thể để họ vào Avalon lấy đi quả táo vàng, nhưng ông cũng không thể để họ trở về tay không sau bao nhiêu nỗ lực và xương má

Laurel gật đầu và lại chú ý vào vở ballet. Câu chuyện tiếp tục theo một nội dung quen thuộc, và bây giờ cô đã hiểu vở kịch nói gì: Lotus và Dearnel lại cùng say đắm Hazel, còn Heather thì bị bỏ rơi. Mọi diễn viên đều đang múa những vũ điệu điên cuồng và phức tạp khiến đầu óc Laurel xoay như chong chóng.

Rồi khung cảnh lại thay đổi về khuê phòng của tiên nữ. Sau khi Puck nhỏ một giọt thuốc tiên vào mắt Titania, một con quái vật to lớn vụng về ì ạch bước vào. Laurel không thể nhìn ra con quái vật đó là ảo ảnh hay là một nhân vật được hóa trang kỹ lưỡng. “Cái gì thế anh?” Cô hỏi. “Không phải là một con người mang cái đầu lừa à?”

“Gã là một tên quỷ khổng lồ,” Tamani nói. “Không gì nhục nhã hơn với loài tiên là đi yêu một con quỷ. Chuyện này không thể xảy ra nếu không có một sự xáo trộn thực sự - hoặc là dưới một phép màu bắt buộc nào đó.”

“Thế còn cái đoạn những người công nhân định tổ chức diễn một vở kịch thì sao? Thế thì mới có chuyện gã kia xuất hiện chứ?”

“Shakespeare đã tự sáng tác ra đoạn đó đấy. Không có vở kịch kỳ cục nào trong câu chuyện gốc này.”

“Em luôn nghĩ đó là phần khập khiễng nhất trong truyện. Lẽ ra nó nên kết thúc ở đoạn những con người đang yêu tỉnh giấc và nhận ra mọi chuyện mới phải.”

“Sẽ là như thế mà,” Tamani cười toe toét.

Laurel im lặng xem một lúc nữa khi những vũ công tiếp tục biểu diễn và các tình tiết lại đi theo mạch truyện. Ngay trước cảnh cuối cùng, Titania trở lại sân khấu và múa một điệu solo đẹp nhất mà Laurel từng thấy trên nền nhạc ai oán buồn thương. Sau đó bà xoay tròn và ngất lịm dưới chân Oberon, dâng vương miện cho ông.

“Chuyện gì vậy?” Laurel hỏi khi người vũ nữ biểu diễn xong. Cô không thể cất tiếng hỏi trong màn độc diễn vừa rồi – nó đẹp đến mức cô không thể rời mắt dù chỉ trong một giây.

“Titania cầu xin Oberon tha thứ cho những tội lỗi của mình và thừa nhận vương miện của mình đã thuộc về ông. Điều đó có nghĩa bà đã thừa nhận mình không bao giờ là một nữ hoàng đích thực.”

“Bởi vì vụ Camelot sao?”

“Bởi bà ấy là một tiên Mùa thu.

Laurel cau mày khi nghe thấy điều đó. Nhưng cảnh sân khấu đã thay đổi nhanh chóng sang khoảng đất nơi những tình nhân vừa thức dậy sau một giấc ngủ mê man và đang nhảy múa hân hoan theo từng đôi một, rồi cả vũ đoàn cùng góp mặt ở cảnh cuối cùng. Khi họ bước lên phía trước để cúi chào, khán giả dưới nền cỏ dường như đều đứng lên khi một người vỗ tay hưởng ứng màn trình diễn. Tamani cũng đứng dậy và Laurel đứng lên luôn cùng anh, vỗ tay mạnh đến nỗi hai bàn tay cô đau nhói.

Tamani đặt bàn tay rắn chắc lên cánh tay cô và kéo cô ngồi xuống.

“Sao vậy anh?” Laurel vừa nói vừa kéo tay sa.

Tamani liếc trước liếc sau. “Không được đâu Laurel. Em không phải đứng lên vì bất cứ ai thấp hơn đẳng cấp của em. Chỉ những người bằng em, hoặc cao hơn em thôi.”

Laurel nhìn quanh. Anh nói đúng. Gần như mọi người trên ban công đều vỗ tay rất nhiệt tình, khuôn mặt họ bừng sáng với những nụ cười đẹp đẽ và rộng mở, nhưng không ai đứng lên trừ cô và Tamani. Cô nhướn mày với Tamani rồi quay mặt lại sân khấu, và vẫn đứng thẳng như thế, cô tiếp tục vỗ tay.

“Laurel!” Tamani vừa nín thở vừa nghiêm khắc nói.

“Đây là thứ tuyệt vời nhất mà em được xem và em sẽ biểu lộ sự tán thưởng của mình.” Laurel nói dứt khoát và vẫn vỗ tay. Cô bắn về phía anh một tia nhìn rất nhanh. “Anh định ngăn em sao?”

Tamani thở dài rồi lắc đầu, nhưng anh không bắt cô phải ngồi xuống nữa.

Những tràng vỗ tay tán thưởng lắng dần và những vũ công duyên dáng rời khỏi sân khấu. Sân khấu trở lại màu trắng bạc bình dị khi những khung cảnh tan biến đi. Khoảng hai mươi vị tiên trong trang phục màu xanh lá cây sáng xếp hàng trên đó.

“Nữa à anh?” Laurel hỏi khi cô và Tamani ngồi lại xuống ghế.

“Những vũ công của ánh sáng,” Tamani nói với nụ cười rạng rỡ. “Em sẽ thích cho mà xem!”

Một âm thanh trầm vang vang lên từ phía chiếc trống định âm lớn. Đầu tiên là những nhịp chậm rãi và ổn định. Những vị tiên màu xanh tiến lên phía trước thành một hàng rồi từng bước chậm chậm theo nhịp trống. Mỗi khi tiến đến mép sân khấu, họ lại giơ cao tay lên, phóng những ch rực rỡ nhiều màu sắc lên trời. Một giây sau, một trận mưa ánh sáng lấp lánh khổng lồ nổ bùng trên đầu đám đông – ngang tầm mắt với ban công - tạo thành những vòng cung rực rỡ, sống động đẹp tuyệt vời khiến Laaurel chớp mắt liên tục. Nó ấn tượng hơn bất cứ màn pháo hoa nào cô từng chiêm ngưỡng.

Chiếc trống thứ hai bắt đầu vang tiếng. Nhịp trống nhanh hơn và phức tạp hơn tiếng trống đầu tiên, và các vị tiên trên sân khấu cũng thay đổi theo. Họ chuyển sang nhào lộn, họ tung người lên và nhảy về phía trước sân khấu thay thế cho việc đi từng bước. Rồi tiếng trống thứ ba cất lên, rồi cả tiếng thứ tư nữa, nhịp điệu và chuyển động của những diễn viên ngày càng trở nên điên cuồng theo nhịp trống.

Laurel sửng sò nhìn những vũ công ánh sáng biểu diễn quay cuồng với những kỹ thuật xuất sắc đến khó tin. Mỗi khi họ tiến ra mép sân khấu, họ lại phóng lên những luồng sáng nữa. Những chùm sáng như mưa rơi xuống đầu khán giả và những quả cầu sáng xoay tròn bay lượn trong không gian mênh mông của đại hý trường, để lại một vệt sáng lấp lánh mờ dần trong những thứ đồ trang sức lung linh trước khi tan biến vào không trung. Laurel như bị tách làm đôi, vừa xem màn nhào lộn, rồi lại xem pháo hoa, thầm ước rằng mình có thể xem cả hai thứ cùng một lúc. Rồi, khi nhịp trống trở nên dồn dập đến mức Laurel không còn nhìn rõ động tác của những vị tiên được nữa, tất cả họ đồng loạt lộn một vòng về phía trước sân khấu và phóng ra một tràng pháo hoa tung bùng, tạo thành một tấm rèm lấp lánh chói lòa gần như ánh sáng mặt trời.

Với hơi thở còn nghẹn trong cổ họng, Laurel đứng phắt lên, vỗ tay tán thưởng những vũ công ánh sáng cũng nhiệt tình như tán thưởng những vũ công ballet. Tamani lặng lẽ đứng lên bên cô, và lần này không nói một lời nào về chuyện đứng lên của cô.

Những vũ công ánh sáng cúi chào khán giả và tiếng vỗ tay ngưng dần. Các tiên Mùa thu ở ban công đứng dậy và lục tục kéo ra phía cửa, các tiên Mùa xuân phía dưới cũng làm thế.

Laurel quay sang Tamani mỉm cười. “Ôi Tam, thật không thể tin được. Cảm ơn anh nhiều lắm khi đã mời em đến thế này!” Cô nhìn lại sân khấu giờ đã trống không và được che phủ bởi những tấm rèm lụa nặng trĩu của nó. “Thật là một ngày tuyệt vời!”

Tamani cầm lấy tay cô và đặt lên tay mình. “Lễ hội vừa mới bắt đầu! Còn nhiều thứ để ngắm và thưởng thức lắm.”

Laurel nhìn Tamani đầy ngạc nhiên. Cô lấy trong ví ra chiếc đồng hồ cô mang theo và liếc xem giờ. Chỉ c một tiếng nữa. Một nụ cười bùng lên trên gương mặt cô khi cô nhìn lại ra phía cửa, lần này thì tràn đầy háo hức. “Em đã sẵn sàng!”

Chương 23

“Ôi, kỳ diệu thật đấy!” Laurel nhắc lại lần nữa khi cô cùng Tamani nằm dài trên những tấm nệm bên cạnh dãy bàn thấp chất đầy hoa quả, rau tươi cùng những đĩa mật đủ màu sắc lấp lánh. Tiếng nhạc ngập tràn trong không gian khi các vị tiên thơ thần dạo chơi trên thảm cỏ xanh, và nhảy múa, và trò chuyện. “Em không biết một nhà hát lại có thể như thế này. Lại còn màn pháo hoa cuối cùng nữa chứ! Những chàng trai ấy thật đáng kinh ngạc!”

Tamani cười vang, thoải mái hơn rất nhiều khi giờ đây họ đang cùng nằm dài trên bãi cỏ, nơi các tầng lớp tiên đều hòa vào nhau một cách tự do. “Anh rất vui vì em thích nó. Một năm rồi anh mới lại dự lễ Samhain này đấy.”

“Sao lại thế?”

Tamani nhún vai, tâm trạng chuyển sang buồn rầu. “Anh muốn ở bên em,” anh nói mà không nhìn vào mắt cô. “Việc tới lễ hội không quan trọng bằng việc phải để lại em một mình đằng sau cánh cổng. Nhất là khi nghĩ tới màn chè chén lúc hoàng hôn nữa.”

“Màn chè chén nào?” Laurel hỏi, hơi xao lãng vì đang mài nhúng một quả dâu lớn vào đĩa mật màu xanh óng ả.

“Ừm... có lẽ em sẽ thấy nó khá là... đáng ghét.”

Laurel chờ đợi, trí tò mò lại nổi lên, và cô cười to khi Tamani không tiếp tục. “Anh nói

tiếp xem nào!” Cô thúc giục.

Tamani nhún vai và thở dài. “Anh nghĩ anh đã nói với em năm ngoái rồi mà. Thụ phấn là để sinh sản, còn sex là để vui vẻ.”

“Em nhớ,” Laurel nói, chưa biết điều đó thì liên quan gì.

“Vì thế, ở những lễ hội lớn thế này, hầu hết mọi người đều... vui... vui vẻ.”

Đôi mắt Laurel mở to và cô bật cười. “Thật sao?”

“Thôiào, chẳng phải con người chẳng bao giờ làm những thứ như thế hay sao?”

Laurel định nói với anh rằng còn người cũng có truyền thống hôn nhau vào lúc Giao thừa, nhưng rồi nghĩ lại, cô thấy dù sao hai chuyện này cũng không giống nhau cho lắm. “Vâng, chắc là thế.” Cô nhìn về phía đám đông xung quanh. “Thế không có ai để ý sao? Mà chẳng phải hầu hết những tiên này đều đã kết hôn rồi à?”

“Em sẽ không kết hôn ở Avalon. Em chỉ đính hôn thôi. Mà không, hầu hết học cũng chẳng đính hôn nữa. Ở Avalon, lý do chính để đính hôn là nuôi dưỡng những mầm cây. Hầu hết tiên không sẵn sàng làm điều đó cho đến khi họ...” anh ngừng lại, ngẫm nghĩ, “... tám mươi, hay một trăm tuổi gì đấy.”

“Nhưng...” Laurel bỏ lửng câu hỏi và quay đi chỗ khác.

“Nhưng sao?” Tamani khẽ hỏi.

Sau một thoáng ngập ngừng cô quay về phía anh. “Các vị tiên có đính hôn khi còn trẻ không? Như... như tầm tuổi chúng ta ấy?”

“Hầu như không.” Dường như anh biết cô định hỏi gì, dù cô không nói thẳng ra. Đôi mắt anh nhìn sâu vào mắt cô cho đến khi cô phải nhìn đi chỗ khác. “Nhưng điều đó không có nghĩa họ không gắn bó với nhau. Rất nhiều người ở đây là những cặp tình nhân tận tụy. Không phải là phần đông, nhưng cũng khá là phổ biến. Bố mẹ anh đã gắn bó với nhau trong gần một thế kỷ rồi mới đính hôn. Đính hôn nơi đây hơi khác một chút so với hôn lễ của con người. Nó không chỉ là tượng trưng cho một cuộc tình lãng mạn lâu dài, mà còn là thiên hướng muốn tạo dựng một gia đình – sinh ra những mầm cây và trở thành một đơn vị cấu thành xã hội.”

Laurel cười khúc khích, cổ xua tan không khí căng thẳng đang vây quanh họ. “Thật kỳ lạ khi nghĩ về những vị tiên có con khi họ đã hàng trăm tuổi!”

“Ở đây như thế mới là tuổi trung niên. Sau khi đến tuổi trưởng thành, hầu như chúng ta không thay đổi nhiều cho đến khi ta tầm một trăm bốn mươi hoặc một trăm năm mươi tuổi. Nhưng tuổi của chúng ta trôi đi khá nhanh – ít nhất cũng là theo tiêu chuẩn của loài tiên. Em có thể trông như một con người ba mươi tuổi cho đến khi trong như một con người sáu bảy mươi tuổi trong vòng chưa đầy hai mươi năm.”

“Có ai sống tới hai trăm tuổi không anh?” Laurel hỏi. Ý nghĩ sống tới hai thế kỷ khiến cô hơi... giật mình.

“Cũng có. Một số tiên sống lâu hơn, một số tiên lại sống ít hơn, nhưng cũng không

nhieu.”

“M người có bị ốm và chết đi không?”

“Hầu như là không.” Tamani cúi về phía trước và chạm nhẹ vào chóp mũi cô. “Đó là lý do vì sao mà em tồn tại.”

“Là sao ạ?”

“Không chỉ em, mà là tiên Mùa thu nói chung. Tiên Mùa thu giống như thể những bác... tài giỏi nhất thế gian vậy... ôi, em hay gọi là gì nhỉ? Bác gì nhỉ? Giúp anh nào!”

“Bác sĩ à?” Laurel gợi ý.

“Ừ đúng rồi!” Nói rồi Tamani lắc đầu. “Wow, lâu lắm rồi anh mới quên mất một từ ngữ của con người như thế này. Ý anh là, chúng ta đều nói tiếng Anh, nhưng những tiếng lóng của con người đôi khi giống như thể một ngôn ngữ khác vậy.”

“Trước đây anh không nói tiếng Anh với những người lính gác kia đúng không?”

“Em thực sự muốn học một bài lịch sử nữa vào hôm nay hả?” Tamani trêu chọc.

“Em không ngại đâu,” Laurel nói rồi nhấm nháp một xiên quả xuân đào chín mọng ngon lành. Mùa thu hoạch dường như chẳng bao giờ kết thúc ở Avalon.

“Đó là những từ tiếng Celt. Trong nhiều năm liền chúng ta đã liên lạc rất nhiều với thể

giới con người qua cánh cổng. Ví dụ, *Am fear-faire* về cơ bản là một từ tiếng Celt dùng để chỉ những người ‘canh gác’, nhưng chúng ta đã mượn nó từ lâu lắm rồi, khi những con người chúng ta gặp vẫn còn nói tiếng Celt cơ. Ngày nay hầu như nó được dùng như một từ trang trọng.”

“Thế tại sao tất cả mọi người đều nói tiếng Anh? Ở những cánh cổng tại Ai Cập hay Nhật Bản cũng thế à?”

“Tại Mỹ cũng thế nhé – đề phòng em quên,” Tamani vừa nói vừa mỉm cười. “Chúng ta đã có một vài liên hệ với người châu Mỹ bản địa cũng như với người Ai Cập và Nhật Bản.” Anh bật cười. “Ở Nhật cũng ta có mối liên hệ rộng rãi với người Ainu – chủng người từng sinh sống ở đó trước khi người Nhật đến.” Anh cười toe toét. “Dù thậm chí người Ainu chưa bao giờ biết được chúng ta đã ở đó trước họ bao lâu.”

“Hàng trăm năm ạ?” Laurel đoán.

“Hàng nghìn năm,” Tamani nghiêm trang nói. “Thần tiên cao tuổi hơn con người rất nhiều. Nhưng con người sinh sản và lan truyền nhanh hơn chúng ta. Và họ cũng khỏe mạnh hơn nữa. Họ có thể sống sót dưới những nhiệt độ cực kỳ khắc nghiệt. Những lính gác của chúng ta chỉ khi được tiên Mùa thu giúp đỡ thì mới sống nổi qua những mùa đông bên cánh cổng ở Hokkaido. Chính vì thế, con người mới dần dần thống trị thế giới này, và chúng ta phải học cách sống chung với họ, từ những thứ nhỏ nhất. Và ngôn ngữ là một phần lớn trong đó. Chúng ta được đào tạo ở Anh Quốc, nơi mà, như em biết đấy, họ đều nói tiếng Anh. Mọi lính gác giao tiếp với thế giới con người trước tiên đều phải được đào tạo ở đó.”

“Vậy anh và Shar cũng được học ở đó?”

“Cùng với những người khác nữa.” Tamani càng ngày càng trở nên sôi nổi, sự ngập ngừng không còn che phủ lên mỗi hành động của anh như lúc anh bước chân vào Avalon nữa. “Những Người lấp lánh thì có những màn trình diễn công khai, còn *rất* hiếm khi những Người pha trộn cần một nguyên liệu nào đó không được trồng ở Avalon này. Khu thái ấp được xây dựng quanh cánh cổng, ở chính giữa một khu vực cấm săn bắn lớn, vì thế nó sẽ bảo vệ cánh cổng cũng như hình thành một mối liên hệ an toàn và có kiểm soát với con người. Chúng ta giành được khu đất ấy từ nhiều thế kỷ trước, cũng giống như cách chúng ta đã lấy lại được mảnh đất của gia đình em.”

Laurel mỉm cười trước sự hăng hái rõ rệt của Tamani trong khi trò chuyện. Rõ ràng anh biết nhiều hơn về thế giới con người so với các tiên khác, không chỉ vì anh sống ở đó, mà còn vì anh dành cả đời *anh* để tìm hiểu về đời sống của *con người*.

Và vì thế anh có thể hiểu về cô.

Anh đã dành cả đời mình để hiểu về con người mà cô sẽ trở thành. Cô đã hy sinh những ký ức của mình để rời Avalon theo lệnh của Nữ hoàng đời trước, và Tamani đã đi theo cô bằng nhiều cách. Nhận thức ấy khiến cô không khỏi giật mình.

“Dù sao chẳng nữa,” Tamani kết luận, “thái ấp cũng là mối liên hệ chính của chúng ta với thế giới bên ngoài Avalon trong hàng thế kỷ, vì thế cũng là tự nhiên khi chúng ta nói thứ ngôn ngữ của những con người sống gần chúng ta. Nhưng ngay cả những người lão luyện trong thái ấp đôi khi cũng phạm phải những sai lầm tồi tệ, vì thế anh nghĩ anh cũng không cảm thấy quá tệ khi nhầm lẫn đây đó.”

“Em thấy anh thế là giỏi lắm rồi,” Laurel vừa nói vừa lướt ngón tay dọc cánh tay anh.

Hầu như theo bản năng, Tamani đưa tay lại và đặt lên bàn tay cô. Đôi mắt cô nhìn bất động trên bàn tay ấy. Trông nó thật vô hại lúc này, nhưng nó mang một ý nghĩa nhất định và Laurel biết điều đó. Cô nhìn lên và đôi mắt họ xuyên thấu vào nhau. Một khoảng dài im lặng căng ra giữa hai người, và sau vài giây Laurel rút tay lại dưới tay anh. Vẻ mặt của anh không thay đổi, nhưng Laurel cảm thấy một điều gì đó tồi tệ.

Cô che lấp khoảnh khắc khó xử này bằng cách rót một cốc đồ uống từ chiếc bình đầu tiên cô nhìn thấy và uống một ngụm lớn. Nó có vị như một thức chất lỏng pha đường khi trôi qua cổ cô. “Ôi chúa ơi, cái gì thế này?” Cô hỏi rồi nhìn chăm chăm vào thứ nước màu hồng ngọc trong cốc.

Tamani liếc qua. “Amrita đấy.”

Laurel sẫm soi đầy nghi ngờ. “Có giống như rượu tiên [10] không?” Cô hỏi khi cảm thấy thứ nước đó bắt đầu bốc lên đầu.

“Gần như thế. Mật của nó được lấy từ hoa của cây Yggdrasil [11]. Người ta chỉ lấy chúng trong lễ hội Samhain này. Đây là một cách truyền thống để nếm hương vị của năm mới.”

“Thật quá *tuyệt vời!*”

“Anh mừng là em đã uống được,” Tamani cười vang.

Laurel thở dài. “Em bị đánh lừa rồi”

“Bắt đầu ngấm à?” Tamani hỏi, vẻ ngập ngừng trở lại trong giọng nói của anh.

“Ồ vâng, nó ngấm rồi,” Laurel mỉm cười và ngả mình chút nữa xuống chõng nệm.

“Em...” Anh ngừng lại và nhìn ra phía giữa đồng cỏ xanh mướt. “Em sẽ nhảy với anh chứ?”

Laaurel đột ngột ngồi dậy. “Em thực sự khng biết nhảy thế nào,” cô ngập ngừng.

“Anh sẽ chỉ cho em... nếu em muốn.”

Laurel từ từ gật đầu. “Vâng.”

Tamani đứng dậy và chìa tay ra. Anh đã trút bỏ tấm áo choàng từ nhiều giờ trước, nhưng vẫn mặc chiếc quần ống túm và đi đôi ủng đ rất tương xứng với chiếc áo sơ mi trắng rộng thùng thình có những dải băng buông lơ lửng trước ngực, càng làm tôn thêm khuôn ngực trần rám nắng của anh. Trông anh hệt như một người hùng trong phim ảnh – Wesley trong phim *Công chúa – cô dâu* hay Edmun Dantes trong *Bá tước Monte Cristo* chẳng hạn. Laurel mỉm cười và nắm lấy tay anh.

Họ dạo bước tới gần một nhóm nhạc công, hầu hết họ đang chơi những chiếc đàn dây mà Laurel không thể gọi tên, nhưng cô có thể nhận ra những nhạc cụ hơi làm bằng gỗ – sáo, sáo bè, và một thứ gì đó trông như kèn clarinet. Tamani khéo léo dẫn cô nhảy từng

bước một và dường như cô có thể ghi nhớ được hết, đôi chân cô di chuyển với một sự uyển chuyển mà cô không nghĩ là mình có. Cô nhảy lên rồi đá chân rồi lại nhảy lên theo các cặp đôi khác, và ngay cả khi không được khéo léo bằng các tiên khác, cô cũng tự nhủ thầm rằng coi như mình đang ở giữa một nhóm người. Cô nhảy sang một bài hát nữa, rồi lại một bài hát nữa, cho đến khi cô không nhớ nổi là họ đã nhảy được bao nhiêu bài. Đồng cỏ xanh với hương thơm dịu ngọt càng lúc càng đông hơn khi những thiên khác cũng rời bàn ăn của họ để hòa mình vào điệu nhảy, và chẳng mấy chốc Laurel đã thấy mình bồng bềnh trôi giữa một biển toàn những cánh tay, những đôi chân mềm mại và những thân hình duyên dáng, tất cả xoay tròn và thậm chí tràn đi theo tiếng nhạc ngất ngây của tiên Mùa hạ, theo những bộ quần áo mỏng nhẹ như sa đang bay dập dờn trong không khí mùa xuân vĩnh cửu ở Avalon.

Tamani dẫn Laurel nhảy theo những vòng tròn bất tận cho đến khi đầu óc cô quay cuồng và cô đổ gục vào ngực anh, vừa cười vang vừa thở hổn hển. Mất một lúc cô mới nhận ra mình đang nép vào người anh chặt đến mức nào. Cảm giác thật khác biệt so với khi gần gũi David – trước tiên là Tamani không cao hơn cô là mấy. Khi đứng gần nhau, hông hai người chạm vào nhau khít khao, và ngực cô thì ghì sát vào ngực anh.

Cô cảm thấy đôi cánh tay anh đang ôm cô thật chặt. Có lẽ anh sẽ buông ra nếu cô lùi lại, nhưng cô không làm như thế. Những ngón tay anh luồn qua tóc cô, rồi nâng niu gáy cô, và mơn man trên gương mặt cô. Anh để mũi mình chạm khẽ vào mũi cô, hơi thở anh phả vào mặt cô ấm nóng khi những ngón tay cô ấn chặt vào làn da trần giữa những viền áo của anh.

“Laurel!” Tamani thì thầm quá đổi khẽ khàng đến mức cô hoàn toàn không chắc là mình vừa nghe thấy. Và trước khi cô có thể nghĩ đến chuyện phản ứng, anh đã hôn lên môi cô.

Miệng anh thật mềm mại và nhẹ nhàng. Hương vị ngọt ngào từ anh tan chảy vào trong cô. Điệu nhảy quanh họ giờ đã trở thành một điệu waltz thong thả khi trái đất dường như quay chậm dần rồi dừng lại, chỉ cho riêng cô và

Chỉ trong một khoảnh khắc.

Ảo ảnh vỡ tan khi Laurel quay đầu đi, phá vỡ sự gắn liền, rồi buộc mình bước vội. Ra khỏi thảm cỏ xanh mướt ấy, ra khỏi những cặp tình nhân đang khiêu vũ ấy. Ra khỏi Tamani.

Nỗi giận dữ, đau đớn và ngượng ngùng trào dâng theo mỗi bước cô đi. Tamani bước theo cô, nhưng không nói gì cả.

“Em nên đi,” cô nói mơ hồ, không quay lại phía anh. Và đó không hẳn là một lời bào chữa trống rỗng. Cô không chắc mình đã nhảy trong bao lâu, nhưng có lẽ là quá lâu rồi. Cô phải trở về. Cô hướng thẳng về phía cô đoán là lối chính để ra cổng, hy vọng rằng mình sẽ nhận ra khung cảnh xung quanh. Cô chờ đợi, một cách lạc quan, rằng bàn tay Tamani sẽ chạm vào eo lưng cô, nhẹ nhàng hướng cô đi đúng đường như anh vẫn làm rất nhiều lần trước.

Không có cơ may nào như thế.

“Ít nhất thì anh cũng phải xin lỗi em chứ,” Laurel nói, tâm trạng đột ngột trở nên nóng nảy mà không biết vì sao. Đầu óc cô lúc này cứ rối bưng lên.

“Anh không xin lỗi,” Tamani nói, giọng anh cũng chẳng có vẻ hối lỗi dù là nhỏ nhất.

“Anh nên làm thế!” Laurel nói, quay về phía anh trong đúng một giây.

“Tại sao?” Tamani hỏi, giọng anh bình tĩnh đến khó chịu.

Laurel quay hẳn lại phía anh.

“Sao anh phải xin lỗi? Chỉ vì anh hôn người con gái anh yêu à? Anh yêu em, Laurel. Sao điều đó lại sai trái chứ?”

Cô cố gắng không thở dồn dập khi nghe những lời lẽ ấy, nhưng cô hoàn toàn không chuẩn bị tinh thần để nghe chúng. Tamani không che giấu những ý định của mình – đôi lúc còn rất lộ liễu – nhưng anh chưa bao giờ nói thẳng với cô là anh yêu cô. Điều đó sẽ làm mối quan hệ vốn chỉ dừng lại ở những lời tán tỉnh của hai người trở nên quá ư nghiêm trọng. Quá ư tự mãn. Và quá ư gần gũi để có thể thành thực.

“Anh phải ngồi lại và chờ đợi cho đến khi em có tình cảm với anh sao? Nó không như thế đâu. *Anh* cũng sẽ không như thế đâu. Anh đã đứng quanh và để cho em quyết định. Anh đã kiên nhẫn. *Nhiều năm rồi* anh đã kiên nhẫn, Laurel thấy mệt mỏi.” Anh nhẹ nhàng ôm lấy vai cô, hơi cúi về phía trước để nhìn trọn khuôn mặt cô. “Anh mệt mỏi vì phải chờ đợi rồi, Laurel!”

“Nhưng David...”

“Đừng nói với anh về David! Nếu em muốn anh trở lại vị trí của mình vì *em* không

thích thì hãy cứ nói như thế. Nhưng đừng mong anh lo lắng cho cảm giác của David. Anh không quan tâm đến David, Laurel.” Anh ngừng lại, hơi thở gấp gáp, nặng nề. “Anh chỉ nghĩ đến em. Và khi em nhìn anh với sự dịu dàng trong đáy mắt,” anh nói, những ngón tay ấn vào vai cô mạnh hơn, “rồi em tìm kiếm cả thế giới như thể em muốn được hôn, thì anh sẽ hôn em! Quỷ tha ma bắt David đi!” Anh kết thúc câu nói của mình lặng lẽ.

Laurel quay đi, đầu cô đau nhức. “Anh không thể, Tam.”

“Vậy em muốn anh làm gì nào?” Anh hỏi, giọng anh đau đớn đến mức tất cả những gì cô có thể làm là nhìn thẳng vào anh.

“Hãy... chờ đợi.”

“Chờ điều gì chứ? Chờ bố mẹ em mất đi à? Hay là chờ David chết đi? Anh phải chờ đợi cái gì hả Laurel?” Câu hỏi của anh cất lên buồn bã.

Laurel quay đi và bắt đầu rảo bước, cố gắng trong tuyệt vọng rằng phải để lại những lời nói của anh ở phía sau. Cô bước lên một ngọn đồi dốc, và thay vì nhìn thấy những vị tiên ở quanh nhà, cô lại trông ra một bãi biển trắng tinh khôi với làn nước xanh trong như ngọc sapphire. Có gì đó khác lạ ở nơi ấy – nó không có mùi mặn mặn của đại dương – nhưng cô không thể quay lại. Tamani ở ngay sau cô. Vì thế cô vẫn bước tiếp, bàn chân chầm chậm bước đi trên nền cát lấp lánh như pha lê.

Cô khoanh tay trước ngực khi dừng lại rồi chạm vào làn nước. Không còn nơi nào để đi nữa. Gió lùa qua tóc cô, cuốn tung chúng về phía sau. “Anh không muốn em ở xa đến vậy,” Tamani cất tiếng sau một khoảng lặng dài. Giọng anh có vẻ đã bình thường trở lại,

không còn vẻ cay đắng nữa. “Anh thấy lo lắng. Anh biết em có những vệ sĩ, nhưng... anh muốn em ở lại khu đất. Anh không muốn tin tưởng những tiên khác bảo vệ cuộc đời em. Ước gì... ước gì anh có thể đến đó và tự mình làm việc ấy.”

Laurel lắc đầu. “Không được đâu,” cô nói kiên quyết.

“Em không nghĩ anh có thể làm tốt sứ mạng của mình sao?” Tamani vừa hỏi vừa nhìn cô với một vẻ nghiêm trọng mà cô không thích.

“Không như thế được đâu,” cô nhắc lại, biết rằng lý do của mình rất khác so với Tamani.

“Chỉ là em không muốn anh bước chân vào thế giới con người,” Tamani lặng lẽ nói, lời anh thoảng qua tai cô trong gió nhẹ.

Sự thật của lời buộc tội trở nên buốt nhói và Laurel quay đi chỗ khác.

“Em sợ rằng nếu anh trở thành một phần trong đời sống con người của em thì em có thể sẽ phải quyết định một cách thực sự. Cứ như thế này em sẽ có những điều tốt nhất của hai thế giới. Em đã có *David* của em,” anh nhắc đến cái tên ấy đầy khinh bỉ và nổi tức giận trào lên trong giọng anh. Nhưng như thế còn tốt hơn là sự đau đớn trước đó. Cô gần như mong anh có thể hét lên, thế sẽ dễ dàng hơn nhiều so với khi anh buồn, anh đau khổ. “Và khi em tới đây thì em sẽ có anh bất cứ khi nào em cần anh. Mỗi khi em vẫy tay, mỗi khi em gọi, anh đều có mặt ở đó, và em biết điều đó. Em đã bao giờ nghĩ tới cảm giác của anh chưa? Mỗi lúc em rời đi – và trở về bên cậu ta – em lại xé nát tim anh thành trăm nghìn mảnh. Đôi lúc,” anh thở dài, “đôi lúc anh ước gì em đừng đến nữa.” Anh thốt ra

tiếng lầm bầm vô vọng. “Không, anh thực sự không muốn thế, nhưng anh chỉ... thật khó khăn khi em ra đi, Laurel. Anh mong là em biết điều đó.”

Một dòng nước mắt chảy tràn xuống má Laurel, nhưng cô vội lau nó đi và buộc mình phải bình tĩnh. “Em không thể ở lại,” cô nói, mừng rằng giọng mình khá cứng rắn và mạnh mẽ. “Nếu em ở đây... *mỗi lần* em tới đây... cuối cùng em đều phải rời đi. Anh không thể có cả hai thứ. Có lẽ sẽ tốt hơn cho anh nếu em không trở lại đây nữa – thế sẽ dễ dàng hơn.”

“Em phải trở lại,” Tamani nói, sự lo lắng xuyên thấu giọng nói của anh. “Em phải học để trở thành một tiên Mùa thu. Đó là dòng dõi của em. Là định mệnh của em!”

“Em đủ biết cách để vượt qua điều này,” Laurel khẳng định. “Những gì em cần bây giờ là thực hành, và em có thể làm điều đó ở nhà.” Bàn tay cô run rẩy nhưng cô vẫn khoanh tay trước ngực để cố che giấu nó.

“Đó không phải là kế hoạch,” Tamani, giọng anh chỉ còn thiếu nước trở thành một lời khiển trách. “Em phải trở về đây.”

Laurel buộc mình phải nói thật điềm tĩnh. “Không, Tamani. Em sẽ không làm thế.”

Mắt họ giao nhau và dường như không thể rời đi.

Laurel nhìn đi chỗ khác trước. “Emi. Sẽ tốt hơn nếu em về đến nhà trước khi trời tối. Em cần anh đưa em tới cánh cổng.”

“Laurel...”

“Đưa em ra cổng!” Laaurel ra lệnh, biết rằng mình không thể chịu đựng được bất cứ lời nào anh nói nữa. Có vẻ như cô đã phá hủy tất cả ngày hôm nay và giờ cô chỉ muốn kết thúc nó.

Gương mặt Tamani đanh lại, nhưng trên đó đã hằn lên sự thất bại. Laurel quay đi. Cô không thể chứng kiến cảnh ấy. Anh đặt bàn tay lên lưng cô để cô tiến về phía trước, những ngón tay anh khẽ chạm vào eo cô, hướng cô đi từ vị trí của một người đi sau.

Khi họ tới những bức tường đá bao quanh cánh cổng, Tamani ra dấu cho những người lính bảo vệ đang đứng ở lối ra và một người trong số họ chạy đi.

Vài giây sau Tamani cất tiếng. “Anh... anh chỉ muốn em được an toàn,” anh nói vẻ hối lỗi.

“Em biết,” Laurel thì thầm.

“Thế còn người phụ nữ tên Klea thì sao?” Tamani hỏi. “Em có gặp lại cô ta không?”

Laurel lắc đầu. “Em đã nói là em không biết có nên tin tưởng cô ta hay không.”

“Cô ta có biết về em không?” Tamani hỏi, đột ngột quay lại để đối diện cô. “Cô ta có chút nghi ngờ nào em là một tiên nữ không?”

“Có đấy Tamani. Em đã để lộ tuốt ra mọi chuyện ngay cái khoảnh khắc gặp cô ta mà!”

Laurel nói về chế nhạo. “Ôi, tất nhiên là không! Em lúc nào chẳng cẩn thận...”

“Bởi vì lần sau cô ta tìm ra em,” anh tiếp tục, bỏ qua những lời cô nói, “cái *khoảnh khắc* mà cô ta biết, đời em sẽ rơi vào vòng nguy hiểm!”

“Cô ta không biết đâu,” Laurel la lên, khiến những lính gác quay đầu lại. Nhưng cô không quan tâm. “Mà ngay cả khi cô ta có biết, thế thì sao chứ? Cô ta sẽ đổi ý và bắt đầu lòng giết em hay sao? Em không nghĩ thế đâu.” Thật lạ lùng khi tranh cãi ở chính cái bên đối lập mà cô từng tranh cãi với David vài tuần trước, nhưng lúc này logic dường như bay biến đi đâu mất. “Em sẽ ổn!” Cô nói trong cơn giận sôi người.

Tiếng bước chân vọng tới khiến họ cùng quay đầu lại – đó là một nhóm lính bảo vệ. Đầu Tamani gục xuống và anh bước ra sau, trở lại vị trí sau vai cô. Nhưng cô có thể nghe thấy tiếng hơi thở anh nặng nề đầy

“Cuối cùng cũng tới lúc,” Laurel thì thầm.

Nhóm lính tách ra nhường đường cho Yasmine, tiên nữ Mùa đông trẻ tuổi.

“Ồ,” Laurel ngạc nhiên. “Em nghĩ là họ sẽ cử đến... một người khác,” cô kết thúc chẳng đâu vào đâu khi đôi mắt xanh biếc dịu dàng của cô gái hướng về phía mình.

Yasmine không nói gì, chỉ quay về phía bức tường.

“Cô ấy có thể tự mở nó không?” Laurel thì thầm với Tamani.

“Tất nhiên rồi,” Tamani đáp cụt lủn. “Đó không phải là một kỹ năng. Em chỉ cần làm một tiên Mùa đông.”

Những lính gác đưa họ đi xuống con đường tới bốn cánh cổng. Tamani lặng lẽ đi sau Laurel, không chạm vào cô nữa. Laurel ghét ở trong tình trạng thế này với anh, nhưng cô cũng không biết phải làm gì. Hai thế giới của cô, hai cuộc sống mà cô nỗ lực đến đau đớn để chia tách giờ lại xung đột với nhau lần nữa. Và cô cảm thấy hoàn toàn vô vọng trong việc ngăn nó lại.

Chương 24

Lặng lẽ và buồn bã, Laurel cùng Tamani bước qua cánh cổng. Đoàn lính canh quen thuộc chào đón họ. Shar bước tới và nhìn chằm chằm Laurel khi cất tiếng gọi Tamani. “Chúng ta có khách đấy.”

“Bọn quỷ à?” Tamani cứng người lại và đẩy Laurel trở về cánh cổng lấp lánh. “Laurel, quay lại Avalon ngay!”

Shar đảo mắt. “Không phải quỷ, Tam. Anh nghĩ là chúng tôi để hai người bước qua cánh cổng khi có bọn quỷ khổng lồ đang đợi sẵn à?”

Tamani thở phào và buông thõng hai tay. “Ừ, tất nhiên rồi. Tôi đã không nghĩ ra.”

“Đó là một chàng trai con người. Người từng ở đây mùa thu trước.”

“David?” Laurel hỏi, giọng yếu ớt. Làm sao cậu ấy biết?

Shar gật đầu khi hàm Tamani cứng lại. “Tôi sẽ đưa cô ấy đến chỗ cậu ta.” Tamani nói rồi bước về phía trước. “Cậu ta đâu?”

“Cậu ta muốn giữ khoảng cách,” Shar nói, chỉ mơ hồ về đằng xa. “Ở phía ngoài ngôi nhà ấy.”

“Tôi sẽ quay lại,” Tamani vừa nói vừa nắm lấy cánh tay Laurel và kéo cô ấy về phía căn nhà gỗ. Ngay sau khi cánh cổng ra khỏi tầm mắt, anh buông tay cô ra.

“Anh muốn nói chuyện với cậu ta,” Tamani hạ giọng.

“Không!” Laurel khẳng khái. “Anh không thể!”

“Anh muốn biết cậu ta sẽ làm gì để giúp cho em được an toàn,” Tamani nói và không nhìn vào mắt cô. “Thế thôi.”

“Tuyệt đối không được,” Laurel nói qua hàm răng nghiến chặt.

“Em muốn ném đi bao nhiêu thứ vì David hả?” Tamani hỏi trong cơn giận dữ. “Anh? Hiển nhiên rồi. Nhưng còn gì nữa? Cuộc đời em? Sinh mạng bố mẹ em? Thậm chí sinh mạng của chính David nữa, và vì thế mà anh không nên đến đó để ngăn cản cuộc tình lãng mạn nhỏ bé của hai người? Anh chỉ muốn đến nói chuyện với cậu ta mà thôi.”

“Anh muốn đe dọa cậu ấy. Đe dọa vị trí của cậu ấy. Em biết anh, Tamani.”

“Có lẽ anh sẽ làm như thế, vì cậu ta đang ở đây,” Tamani gầm gừ, liếc lên phía con đường nhỏ.

“Em không bảo cậu ấy đến,” Laurel nói, không chắc chắn vì sao cô buộc phải tự biện hộ cho chính mình.

Tamani im lặng.

“Cậu ấy không nên biết là em ở đây. Cậu ấy thậm chí cũng không nên bỏ việc.”

Tamani đột ngột dừng lại và quay lại. “Em đã nói dối cậu ta à?” Gương mặt anh thật khó đoán biết.

“Em...”

“Em đã nói dối cậu ta để tới gặp anh?” Tamani cười vang. “Em đã nói dối vì anh? Anh cảm thấy rất đặc biệt đấy!” Giọng anh sắc lạnh và cay nghiệt, nhưng có điều gì đó ẩn giấu đằng sau. Sự hãnh diện. Sự thỏa mãn.

Laurel giấu cột và bắt đầu cất bước. “Đừng có nghĩ vậy, em không làm thế vì anh.”

Tamani túm lấy cánh tay cô và cuốn cô vào nhanh đến nỗi cô ngã nhào vào ngực anh. Anh không cố ôm ghì lấy cô, chỉ giữ cánh tay cô khi cô dựa vào anh. “Thật thế sao? Hãy nói với anh rằng em không yêu anh đi!”

Laurel định mở miệng, nhưng rồi lại không nói được gì.

“Nói với anh đi,” giọng anh trở nên sắc gọn và đầy đòi hỏi. “Nói với anh David là tất cả những gì em cần, những gì em muốn trong đời!” Khuôn mặt anh cúi xuống gần cô hơn, hơi thở nhẹ nhàng mơn man trên da thịt cô. “Rằng em không bao giờ nghĩ đến anh khi em hôn cậu ta. Rằng em không bao giờ mơ về anh như anh luôn mơ về em. Nói với anh rằng em không yêu anh đi!”

Cô ngẩng lên nhìn anh, nỗi tuyệt vọng thiêu đốt cô. Miệng cô khô đắng, và những lời lẽ cô cố thốt ra lại chẳng chịu ra.

“Em thậm chí còn không thể nói ra điều đó,” anh nói, đôi cánh tay kéo cô lại gần hơn. “Vậy thì yêu anh đi Laurel! Chỉ yêu anh mà thôi!”

Gương mặt anh tràn đầy nỗi khát khao mong mỏi mà Laurel không thể chịu đựng được. Cô không thể rời xa anh lần nữa. Không phải như thế này – không phải bây giờ. Sao cô không thể che giấu điều đó tốt hơn? Sao cô cứ quay về đây trong khi không thể nào ở lại? Anh đau đớn nhiều hơn là cô đau đớn. Tình yêu này là thế nào vậy? Yêu đâu phải là ích kỷ cho riêng mình!

Đôi môi anh giờ đang mơn man trên mặt cô, trên tóc cô. Như thể mọi cảm xúc anh từng kìm nén, mọi khát khao anh từng cưỡng lại, giờ đây bùng tỏa như dòng sông cuộn sóng tung trời. Và dòng chảy ấy đang đe dọa cuốn phăng cô đi.

Laurel buộc mình mở mắt ra. Cô cảm thấy thế nào không quan trọng – cô không thể ở đây với anh nữa. Không phải lúc này. Chừng nào cô còn sống trong thế giới của con người thì mọi thứ với Tamani chỉ có đến nửa chừng. Cô ghét điều đó – dù cô biết anh sẽ không đồng tình – và cuối cùng anh sẽ oán giận cô. Nhưng cô chưa sẵn sàng rời bỏ đời sống con người sau lưng. Cô muốn tốt nghiệp phổ thông, và tự mình quyết định xem nên làm gì tiếp theo. Cô có một gia đình, có những người bạn và một cuộc đời để sống – một cuộc đời cô không thể sống với Tamani. Cô lại nhắm mắt lại, buộc mình xóa tan đi giấc mơ về anh. Không, nó không phải là một giấc mơ, nó không bao giờ có một kết cục đẹp đẽ. Cô phải rời xa anh. Bây giờ hoặc không bao giờ nữa.

“Em không yêu anh,” cô thì thào, hầu như hoảng sợ khi môi anh bắt đầu âu yếm cổ cô.

“Có, Laurel, em có,” anh cũng thì thào, đôi môi anh giờ ve vuốt đến tai cô.

“Em không,” cô nói, giọng cô giờ đã mạnh mẽ hơn, cuối cùng cô cũng chấp nhận điều phải làm. Cô đặt cả hai bàn tay lên ngực anh và kiên quyết đẩy anh ra. “Em không yêu anh. Em phải đi đây. Và anh đừng đi theo em.”

Cô quay đi trước khi có thể đổi ý.

“Laurel...”

“Không! Em đã nói là em không yêu anh. Em... em thậm chí còn biết rất ít về anh nữa, Tamani. Vài buổi chiều, những cuộc dạo chơi và buổi lễ hội, những thứ ấy chưa thể gọi là tình yêu!” Cô khẳng định. Cô không biết phải làm gì nữa. Anh nói đúng; việc cô bỏ lại anh với niềm hy vọng về tương lai sau mỗi lần gặp anh thật độc ác biết bao. Một sự độc ác không nói thành lời. Cô phải làm anh tin rằng điều đó sẽ không xảy ra nữa. Về lâu dài nó sẽ làm anh bớt đau đớn hơn. “Em đi gặp David đây,” cô nói, ném lời nói như dao nhọn cuối cùng vào anh trước khi kịp nhìn phản ứng của anh. Cô không chắc mình có chịu đựng nổi nó không.

Cô bước về phía căn nhà gỗ, mong Tamani sẽ dừng lại bất cứ lúc nào. Nhưng tới bìa rừng, anh vẫn đi lẻo đẻo như cái đuôi sau cô. “Đừng có theo em nữa,” cô rít lên.

“Anh không nghĩ là em có một vị trí nào đó để ra lệnh cho anh,” anh lạnh lùng nói.

Họ cùng dừng lại ở phía hàng cây, Tamani đứng ngay sau vai trái Laurel. Mắt cô chạm mắt David trong tích tắc... ngay trước khi cậu nhìn thấy Tamani. Đôi mắt cậu lại nhìn cô, ngập tràn đau đớn và buộc tội. Cậu bước ra khỏi chỗ cái cây cô giấu chiếc Sentra và bước về phía xe mình.

“David!” Laurel cất tiếng gọi và định chạy ào về phía cậu.

Bàn tay Tamani chộp lấy cổ tay cô rồi kéo cô lại gần trước khi cô có thể cưỡng lại. Đôi môi anh ép vào môi cô đau đớn, một nụ hôn khẩn thiết và khát khao và tràn đầy cuồng dại khiến Laurel như tê liệt trong hai giây trước khi cô đẩy anh một cách dữ dội ra khỏi mình.

Cô nhìn về phía David, hy vọng rằng cậu không nhìn thấy nụ hôn ấy.

Cậu đang nhìn chăm chăm về phía họ.

Mắt David và mắt Tamani giao nhau, và họ nhìn như đóng đinh vào nhau.

Tamani vẫn nắm lấy cổ tay Laurel. Cô giằng ra. “Đi đi!” Cô nói. “Em muốn anh đi đi!” Giọng cô bắt đầu run rẩy. “Ý em là thế đấy!” Cô gào lên. “Đi đi!”

Mặt anh căng ra, quai hàm nghiến chặt lại và anh nhìn cô trân trối. Cô khó có thể chịu đựng được việc nhìn thấy anh mắt anh thế này. Chúng tiết lộ cả một khoảng nội tâm mênh mông ở bên trong. Chúng dò xét cô, lục soát từ những dấu hiệu nhỏ nhất và cô không có ý như thế. Tia hy vọng ấy dường như chẳng bao giờ mất đi.

Cô vẫn giữ nguyên ánh nhìn đăm đăm của mình. Như thế sẽ tốt hơn. Một ngày nào đó, có lẽ... cô thậm chí không thể nghĩ về điều ấy. Anh phải đi. Anh phải rời đi. Thật không công bằng khi cứ mãi tiếp diễn thế này.

Xin anh hãy đi đi, cô thầm nghĩ trong tuyệt vọng. Hãy đi đi trước khi em đổi ý. Đi đi anh!

Như thế nghe thấy những ý nghĩ thầm lặng của cô, Tamani quay đi không nói một lời. Anh lặng lẽ bước vào hàng cây và biến mất ngay trước mắt cô.

Laurel không thể rời mắt khỏi nơi Tamani vừa đứng một giây trước đó. Nhưng cô biết mình cần phải làm thế. Càng nhìn lâu sẽ càng khiến cô khó xử với David hơn.

Cô buộc lòng phải quay đi. David đã đứng bên cửa xe của cậu.

“David!” Cô gọi. “David, chờ đã!” Cậu ngừng lại, nhưng không quay về phía cô. “David, đừng đi!”

“Sao lại không chứ?” Cậu hỏi, mắt nhìn đăm đăm vào ghế lái, từ chối nhìn vào cô. “Mình đã thấy chuyện gì xảy ra. Việc còn lại với mình là tưởng tượng về những gì mình không nhìn thấy.”

“Mọi chuyện không như thế đâu,” cô nói, cảm giác tội lỗi và xấu hổ trào lên.

“Không ư?” Cậu quay lại và giờ đã đối diện với cô, vẻ mặt phẳng lặng. Nếu cậu buồn, hoặc thậm chí giận điên lên, cô còn có thể hiểu được. Nhưng lúc này trông cậu hoàn toàn

vô cảm, như thể cậu chẳng hề quan tâm một chút nào.

“Ừ,” cô nói lặng lẽ.

“Thế thì nó phải thế nào hả Laurel? Mình sẽ nói cho cậu nghe mọi thứ trông ra sao từ góc nhìn của mình. Cậu nói dối mình để đi gặp anh ta; để vui vẻ cùng anh ta!”

“Mình không nói dối,” Laurel kháng cự yếu ớt.

“Cậu không nói những lời ấy, nhưng cậu cũng nói dối tất cả những chuyện tương tự.” David ngừng lại, quai hàm nghiến chặt, bàn tay căng ra trên vô lăng. “Mình đã tin cậu, Laurel. Mình luôn tin tưởng cậu. Và chỉ vì cậu không thực sự nói dối mình thì cũng không có nghĩa là cậu không phá vỡ niềm tin nơi mình.” Cậu ngẩng lên nhìn cô. “Mình nghĩ làm sớm vì mình lo cho cậu. Mình sợ cậu gặp nguy hiểm. Và khi mẹ cậu bảo mình cậu ở nhà Chelsea, mình đã gọi điện cho cô ấy và cô ấy không hiểu mình đang nói gì cả. Cậu biết mình đã nghĩ gì ngay lúc ấy không? Là cậu đã chết, Laurel! Mình nghĩ cậu đã chết rồi!”

Laurel nhớ lại cô cũng từng nghĩ thế về David vào buổi sáng thứ Hai hôm trước. Cô nhìn xuống chân, cảm thấy tội lỗi và xấu xa.

“Và rồi mình nhận ra còn một nơi nữa – một nhân vật nữa,” cậu nói một cách khinh bỉ, “cái người mà cậu phải lén lút đi gặp ấy. Thế là mình đến đây để chắc chắn rằng cậu không những an toàn mà lại còn đang hôn anh ta!”

“Mình không hôn anh ta!” Laurel kêu lên. “Là anh ta hôn mình!”

David im lặng, những cơ hàm của cậu trông thật dữ tợn. “Có thể lần này thì thế,” giọng cậu vang lên đanh như thép. “Nhưng mình đã nhìn thấy cái cách anh ta hôn cậu và mình cam đoan với cậu, Laurel ạ, đó chẳng phải là lần đầu. Nói tiếp đi, phủ nhận tiếp đi. Mình nghe đây.”

Cô nhìn xuống mặt đất, nhìn về phía chiếc xe, phía hàng cây, về bất cứ đâu với con mắt của người đang bị kết tội.

“Mình biết. Mình biết mà!”

Cậu chui vào trong ghế lái và đóng sầm cửa lại, động cơ xe gầm lên ngay lập tức. Cậu quay xe một cách nhanh chóng, bỏ qua Laurel lúc ấy đang đứng như trời trồng trên mặt đất, không thể bước đi. Cậu hạ cửa kính xuống. “Mình không...” cậu ngừng lại, dấu hiệu mềm lòng duy nhất trong toàn bộ cuộc đối thoại vừa rồi, “mình không muốn gặp cậu một thời gian. Đừng gọi điện. Khi nào... nếu mình thấy mình sẵn sàng, mình sẽ tìm cậu.”

Laurel nhìn David lái xe đi, những giọt nước mắt cuối cùng cũng được mặc sức rơiã chã. Trong một giây cô liếc trở lại hàng cây, nhưng chẳng còn gì ở đó cho cô cả. Cô chui vào xe và gục đầu xuống vô lăng thốn thức. Sao mọi thứ lại trở nên tệ hại thế này?

Laurel ngồi trên giường, cây đàn ghita để trong lòng, mắt nhìn những bóng đèn đang nhảy nhót trên trần nhà. Mặt trời đã lặn xuống và căn phòng dần tối lại, còn cô đã ngồi đó khoảng hai giờ liền, tay gảy những giai điệu lẩn lộn náo nùng, mà không hiểu sao nó lại gợi nhắc một cách lạ lùng đến thứ âm nhạc cô từng được nghe vào ngày hôm ấy ở

Avalon.

Sáng nay mọi thứ vẫn còn tốt đẹp – không, phải tuyệt vời mới đúng! Vậy mà bây giờ? Cô đã phá hủy mọi thứ.

Và đó là tội lỗi của chính cô. Cô đã chần chừ bên hàng rào quá lâu. Cô đã để sự lười cuốn của mình vào Tamani vượt ra ngoài tầm kiểm soát. Như thế là không đủ chung thủy với David, cậu xứng đáng được nhận những tình cảm thực sự chân thành.

Cô nghĩ về vẻ mặt của Tamani lúc cô nói với anh rằng cô không yêu anh; điều đó cũng không công bằng với anh. Cô đã làm tổn thương tất cả mọi người và bây giờ đây là hậu quả.

Ý nghĩ phải sống hết quãng đời còn lại – chỉ ít là hết tuần này – mà không có David khiến lòng cô tan nát. Cô nghĩ đến việc phải chứng kiến cảnh cậu đi bên người con gái khác, rồi cậu hôn người khác như Tamani hôn cô hôm nay. Cô rên lên và thu mình lại, để cây đàn trượt xuống giường. Ngày hôm nay như thế ngày tận cùng của thế giới. Cô không thể để chuyện đó xảy ra. Phải có cách nào khiến mọi thứ trở lại như xưa chứ!

Nhưng đã hai giờ chìm trong suy nghĩ mà cô vẫn chẳng nghĩ ra được gì cả. Cô chỉ biết hy vọng là cậu sẽ tha thứ cho cô. Vào phút cuối cùng.

Laurel cố chớp mắt đi một lát. Bình thường, mỗi khi trời tối là giấc ngủ đến với cô rất dễ dàng, nhưng hôm nay tất cả những gì cô có thể làm là ngồi đó và nhìn những con số trên đồng hồ thay đổi khi bóng tối dần xâm chiếm xung quanh.

8:22

8:23

8:24

Laurel xuống tầng. Tối thứ Bảy nào bố mẹ cô cũng kiếm hàng và ít nhất một tiếng nữa mới về nhà. Cô mở tủ lạnh. Vì thói quen nhiều hơn là vì đói – cô không thể ăn uống gì vào lúc này, nhất là khi đã nhồi nhét đủ thứ lúc ở Avalon. Cô đóng tủ lại và cho phép mình đổ lỗi cho David và Tamani một chút. Cô không muốn ai trong số họ tổn thương cả. Họ đều quan trọng với cuộc đời cô. Sao họ chứ khẳng khẳng bắt cô phải chọn lựa chứ?

Bỗng khung cửa sổ phía sau bếp đột ngột vỡ tan, những mảnh thủy tinh bay tung tóe trên sàn. Laurel hét lên thất thanh. Nhưng ngay sau khi cô ngừng hét, căn phòng lại trở về sự im lặng chết chóc, không tiếng kêu la, không có thêm cục đá nào, không có cả tiếng bước chân nữa.

Laurel nhìn trân trân vào những mảnh kính vỡ vụn trên sàn. Mắt cô dán vào một cục đá lớn vừa bay vào qua cửa sổ.

Một mảnh giấy được bọc quanh nó.

Laurel run rẩy nhặt lấy và mở tờ giấy ra. Hơi thở cô tắc nghẹn trong lồng ngực khi cô đọc được dòng chữ nguệch ngoạc màu đỏ máu.

Trong khoảnh khắc, cô vùng đứng dậy và chạy về phía cửa trước. Khi xoay nắm cửa,

cô ngừng lại và nhìn chăm chăm ra khoảng sân rộng. Nó khá bình yên – thậm chí còn sáng của và quang đãng- dưới ánh sáng đèn đường, Laurel sẫm soi từng góc ngách, từng khoảng tối để tìm kiếm những chuyển động dù nhỏ nhất.

Vạn vật vẫn đứng yên.

Cô nhìn về phía chiếc xe của cô, rồi nhìn lại mẫu giấy trong tay mình. Tamani đã đứng – cô phải luôn luôn cố tự mình làm mọi việc. Đến lúc này thì cô thừa nhận là mình cần giúp đỡ. Cô bắt đầu chạy, không phải tới chiếc xe, mà là tới hàng cây phía sau nhà. Cô ngừng lại ở bìa rừng, không chắc hàng rào canh gác đang ở cách đó bao xa. Sau một thoáng do dự cô bắt đầu hét to: “Cứu! Cứu với! Tôi cần sự giúp đỡ của các anh!”

Cô chạy dọc theo hàng cây đến bên kia khoảng sân, liên tục kêu gào sự giúp đỡ. Nhưng chẳng có gì đáp lại cô ngoài tiếng kêu của chính cô vọng lại. “Làm ơn đi!” Cô kêu lên một lần nữa, biết rằng sẽ chẳng có câu trả lời nào.

Những người lính gác đã đi. Cô không biết họ đi đâu và vào lúc nào, nhưng nếu dù chỉ một vị tiên có mặt ở trong rừng, chắc chắn họ sẽ trả lời tiếng gọi của cô. Cô hoàn toàn đơn độc.

Nỗi tuyệt vọng xuyên thấu qua người Laurel và cô phải ấn chặt các đốt ngón tay vào mắt mình để khỏi bật khóc. Điều cuối cùng cô còn có thể làm được lúc này là sụp xuống và vỡ tan thành hàng nghìn mảnh. Cô chạy về phía chiếc xe, chui vào trong ghế lái rồi đóng sầm cửa lại. Cô nhìn vào ngôi nhà tối om và trống rỗng. Nó đã bảo vệ cô nhiều tháng qua, ngay cả khi cô còn chưa biết về những người lính canh và hàng rào bảo vệ căn mật này. Dù không còn lính gác, hàng rào ấy vẫn sẽ bảo vệ cô. Nhưng cô không thể ở lại. Cô

phải rời vòng tay che chở của nó để cứu Chelsea. Cô biết đó là điều bọn quỷ khổng lồ muốn. Nhưng cô không còn lựa chọn nào khác, dù điều đó quá nguy hiểm và liều lĩnh. Đôi bàn tay run rẩy, cô nhét chìa khóa vào ổ và khởi động động cơ. Chiếc xe lăn bánh trên mặt đường nhựa khi cô vào số một và luôn hướng con mắt đề phòng vào gương chiếu hậu.

Quãng đường nửa dặm tới nhà David như thể mất hàng giờ lái xe ròng rã. Laurel dừng xe lại và nhìn đắm đắm vào những đường nét kiến trúc quen thuộc đã gần như là ngôi nhà thứ hai của cô.

Giờ đây cô cảm thấy mình giống như một người khách lạ.

Trước khi có thể bảo mình quay gót, Laurel đã ra khỏi xe và chạy ào tới bậc thềm. Cô nghe tiếng chuông cửa dội vang khắp phòng khách và cố nhớ xem lần cuối cùng cô nhấn chuông cửa nhà cậu là vào lúc nào. Nó dường như quá trang trọng và thừa thãi.

Mẹ David bước ra cửa. “Laurel à?” Bà vui vẻ nói. Nhưng nụ cười trên gương mặt bà tắt ngấm khi nhìn thấy khuôn mặt của Laurel. “Sao thế? Cháu có làm sao không?”

“Cháu gặp David được không ạ?”

Mẹ cậu có vẻ bối rối. “Tất nhiên rồi, cháu vào đi.”

“Cảm ơn bác ạ, cháu ở ngoài này cũng được,” Laurel khẽ nói, mắt nhìn chằm chằm xuống đất.

“Được rồi,” mẹ cậu ngập ngừng, “bác sẽ gọi nó ra.”

Một lúc lâu sau cánh cửa mới lại mở ra. Laurel ngẩng lên – sợ rằng đó sẽ lại là mẹ cậu. Nhưng đó là David, khuôn mặt cậu như hóa đá, đôi mắt bùng lên giận dữ. Cậu ngừng lại, hít một hơi sâu rồi bước ra hàng hiên, đóng cửa lại phía sau.

“Đừng làm thế Laurel. Mình chỉ ở đây vì mẹ mình ở nhà và bà không biết có chuyện gì xảy ra. Nhưng cậu cần phải...”

“Barnes bắt Chelsea rồi!”

Cơn giận dữ trong đôi mắt David tiêu tan ngay tức khắc. “Gì cơ?”

Laurel đưa cho cậu tờ giấy. “Ở ngọn hải đăng. Mình biết cậu đang rất giận mình, nhưng...” Cô ngừng ngang, hơi thở buốt nhói, nhưng cố gắng đẩy lùi cơn sợ hãi. “Nó lớn lao hơn chúng ta. Lớn lao hơn cả chuyện này. Mình cần cậu, David. Mình không thể đi một mình.”

“Những lính canh của cậu đâu?” David hỏi vẻ đề phòng.

“Họ không có ở đó! Mình đã gọi họ. Nhưng họ đã đi rồi!”

David ngập ngừng, rồi cậu gật đầu và trở lại trong nhà. Cô nghe thấy cậu la lên điều gì đó với mẹ, rồi cậu trở ra hàng hiên, xốc lại chiếc ba lô khi kéo lại áo khoác. “Đi thôi!”

“Cậu lái nhé?” Laurel đề nghị. “Mình có... vài thứ phải làm.”

Sau khi tóm lấy chiếc ba lô từ xe của mình, Laurel chui vào chiếc Civic cùng David.

“Chúng ta phải đi tìm Tamani,” David nói, giọng cậu rắn đanh.

Laurel lắc đầu.

“Laurel, mình không quan tâm đến chuyện cậu và anh ta. Lúc này anh ta là cơ hội tốt nhất của chúng ta.”

“Không phải như thế, chúng ta không còn thời gian nữa. Nếu mình không đến ngọn hải đăng lúc chín giờ, hắn sẽ giết Chelsea. Chúng ta chỉ còn...” Laurel liếc nhìn đồng hồ trong ô tô “... hai mươi phút nữa.”

“Vậy thì cậu đến ngọn hải đăng còn mình sẽ lái xe về khu đất và đưa anh ta đến đó.”

“Không còn thời gian, David!”

“Thế phải thế nào?” Cậu la lên đầy thất vọng.

“Mình có thể tự xoay sở được,” Laurel nói, hy vọng rằng cô đang nói thật với lòng mình. “Trước tiên mình phải đến cửa hàng của mẹ mình đã.”

Laurel lao đánh sầm qua cửa trước cửa hiệu Những phương thuốc từ Tự nhiên cho

tới khi mẹ cô bước ra, tay vẫn cầm đồng hồ sách giấy tờ. “Laurel, có chuyện gì...”

“Mẹ, con cần một ít rễ cây de vàng sấy khô, hạt dâm bụt và tinh dầu ngọc lan tay hòa vào trong nước chứ không phải trong rượu. Con cần chúng ngay bây giờ và mẹ đừng hỏi con bất kỳ câu hỏi nào nhé!”

“Laurel...”

“Con không được lãng phí một giây nào nữa mẹ ơi. Con hứa sẽ nói với mẹ mọi chuyện – mọi chuyện – khi con trở về, nhưng giờ xin mẹ hãy tin con!”

“Nhưng con đi...”

“Mẹ,” Laurel nói, nắm chặt lấy cả hai bàn tay mẹ. “Hãy chỉ nghe con thôi nhé! Làm một thần tiên thì không chỉ có bông hoa trên lưng. Tiên cũng có kẻ thù. Những kẻ thù hung tợn, và nếu con không có những nguyên liệu này từ mẹ ngay bây giờ, thì có những người sẽ phải chết. Con không có thời gian để nói với mẹ nữa, nhưng xin hãy tin con. Giúp con với. Con cần mẹ giúp con,” cô cầu xin.

Mẹ cô hoang mang đứng đó trong giây lát, rồi bà cũng chầm chậm gật đầu. “Chuyện này không dành cho những cảnh sát là con người, đúng không?”

Nước mắt dâng đầy trong mắt Laurel, cô thậm chí không biết phải nói gì. Cô không còn thời gian để tranh luận nữa.

“Được rồi,” mẹ cô nói một cách quyết tâm rồi bước về phía dãy chai nhỏ xếp trên

những chiếc giá ở hai bên lối đi. Bà chộp lấy những nguyên liệu Laurel cần và đưa chúng cho cô.

“Cảm ơn mẹ,” Laurel nói rồi quay gót.

Bàn tay chắc nịch và cương quyết của mẹ đặt lên vai cô. Laurel quay lại và bà ôm cô bằng cả hai cánh tay thật chặt. “Mẹ yêu con,” bà thì thầm, “cẩn thận con nhé.”

Laurel gật đầu bên vai bà. “Con cũng yêu mẹ.” Cô ngừng lại, rồi nói thêm. “Và nếu có chuyện gì xảy ra, thì mẹ cũng đừng bán mảnh đất nhé!”

Đôi mắt mẹ cô đong đầy nước mắt. “Ý con là sao?”

Nhưng Laurel không thể chần chừ được nữa. Cô cố gắng không nghe giọng nói tuyệt vọng của mẹ cô thì bà theo cô ra cửa. “Laurel?”

Laurel đã ra khỏi cửa và chui vào xe của David. “Đi thôi,” cô nói, cố gắng bỏ ngoài tai tiếng la lớn cuối cùng của mẹ.

“Laurel!!!”

Laurel nhìn lại, đôi mắt cô nhìn đắm đắm vào gương mặt trắng bệch của bà, cùng lúc đó bố cô chạy ra khỏi cửa hàng sách, và hai người cứ đứng đó nhìn chiếc xe lao vút đi.

Chương 25

“Cậu có thứ cậu cần chưa?” David hỏi khi lái xe hướng về ngọn hải đăng Battery Point.

“Mình có rồi,” Laurel vừa đáp vừa lôi ra bộ chày cối.

“Cậu định làm gì vậy?”

“Cậu cứ lái xe đi, còn mình sẽ cố không thổi bay cái xe này đi, được chứ?”

“Đã được rồi,” David nói, có vẻ không được tự tin cho lắm. Họ đi trong im lặng, chỉ có tiếng chày lạo xạo từ chiếc cối của Laurel hòa cùng tiếng bánh xe lao ầm ầm trên mặt đường nhựa. Họ lái xuống phía nam của thành phố Crescent và kim đồng hồ thì cứ quay đều về phía trước.

8:43

8:44

8:45

Họ đỗ lại ở bãi đỗ xe hoang vắng của ngọn hải đăng Battery Point và Laurel nhớ lại cô đã từng đến đây cùng Chelsea hơn một năm về trước. Nụ cười của Chelsea đã bùng sáng lên khi cô ấy giải thích cho cô nghe về cái mốc bờ mà cô ấy luôn gắn bó này. Khi họ đỗ lại

ở điểm đỗ xe gần nhất với hòn đảo, cổ họng Laurel như nghẹn lại khi cô nghĩ về khả năng sẽ chẳng còn được gặp Chelsea lần nào nữa.

Laurel xua tan ý nghĩ đó đi và cố gắng vớt vát lấy chút bình tĩnh cô tình cờ đạt được khi chế tạo thành công những lọ thủy tinh đầu tiên vào tuần trước. Cô bỏ một ít hạt dâm bụt vào và nghiền nó với tất cả quyết tâm, buộc mình phải nhớ về những kỷ niệm đẹp đẽ với Chelsea và cố gắng không để cho nỗi hoang mang xâm chiếm.

Cô chột giật mình khi thấy bàn tay của David đặt lên tay mình. “Chúng ta có nên gọi cảnh sát không?” Cậu hỏi.

Laurel lắc đầu. “Nếu cảnh sát đến, Chelsea sẽ chết mất. Mình đảm bảo đấy. Cả những người cảnh sát nữa.”

“Có lẽ cậu đúng.” David ngừng lại. “Thế còn Klea thì sao?”

Laurel lắc đầu. “Mình vẫn chưa thể tin tưởng cô ta. Có điều gì đó... điều gì đó không ổn ở cô ta.”

“Nhưng Chelsea...” Cậu ngừng ngang. “Mình chỉ mong chúng ta có thêm một ai khác... một người nào đó nữa.” Những ngón tay cậu nắm chặt cánh tay cô đến phát đau. “Đừng để chúng giết cô ấy Laurel nhé!”

Cẩn trọng, Laurel lắc hỗn hợp ấy cùng với bột gai xương rồng rồi giơ nó lên phía ánh sáng lờ mờ hiu hắt của ngọn đèn đường. Nó phản chiếu lại thứ ánh sáng tù mù ấy. “Mình sẽ cố hết sức,” cô nói lặng lẽ.

Sau khi trút hỗn hợp ấy vào một lọ thủy tinh, Laurel nhỏ vài giọt tinh dầu vào chiếc lọ thứ hai, làm thành huyết thanh monastuolo. Trông nó có vẻ giống. Cô hy vọng rằng những lời cô nói không phải là nói liều. Nếu nó hoạt động, Jeremiah Barnes cùng đồng bọn của hắn sẽ chìm vào giấc ngủ, và khi Chelsea được giải thoát, họ sẽ cùng đến chỗ Tamani. Anh sẽ biết cần phải làm gì. Laurel nhét những chiếc lọ vào túi áo khoác và bắt đầu mở cửa xe. Họ đã bỏ phí quá nhiều thời gian khi chỉ ngồi đây để chờ cô pha chế xong tiên dược.

“Chờ đã,” David nói, bàn tay đặt lên cánh tay cô.

Laurel liếc mắt lên bảng đồng hồ đường như đang gấp gáp chạy như thác lũ, nhưng cô vẫn dừng lại. David thọc tay vào trong ba lô, và khi rút ra, trên tay cậu là khẩu Sig Sauer nhỏ mà Klea đã đưa. Laurel dán mắt vào khẩu súng trong vài giây, rồi nhìn lên David.

“Mình biết cậu ghét nó,” David nói, giọng cậu bình lặng và vững vàng. “Nhưng đây là thứ duy nhất chúng ta biết chắc chắn có thể ngăn được Barnes. Và nếu nó có thể quyết định được mạng sống của hắn hay mạng của Chelsea...” cậu đặt khẩu súng lên bàn tay run rẩy của Laurel, “thì mình biết cậu đủ mạnh mẽ để có thể lựa chọn đúng đắn.”

Bàn tay Laurel run rẩy một cách tệ hại khi những ngón tay cô nắm quanh chuôi súng lạnh băng, nhưng cô vẫn gặt đầu và nhét khẩu súng vào lưng quần jean, che nó đi bởi diềm áo.

Họ ra khỏi xe và cùng nhìn chăm lên một điểm sáng chiếu hắt ra từ tầng thượng của ngọn hải đăng. Rồi họ bước tới con đường nhỏ dẫn tới nơi ấy.

Nó đang chìm sâu một mét dưới nước biển.

“Ôi không!” Laurel nói như ngừng thở. “Mình quên mất thủy triều!” Cô nhìn đắm đắm về phía ngọn hải đăng ở cách đó hàng trăm mét qua mặt biển đang nổi sóng. Cô sẽ làm chuyện đó – cũng không xa lắm – nhưng muối sẽ thấm vào các lỗ chân lông của cô. Nó sẽ làm suy kiệt sức mạnh của cô ngay tức khắc và sẽ khiến cô mệt mỏi ít nhất một tuần.

Vì Chelsea, cô nghĩ đầy quyết tâm. Cô hít một hơi thật sâu và bắt đầu bước về phía làn nước giá lạnh.

“Laurel.”

Cô ngừng bước và quay lại.

“Lại đây,” David nói dịu dàng.

Laurel bước tới và cậu nhắc bồng cô lên đôi tay mình. Không nói một lời, cậu đi tới mép nước và bước xuống, đôi chân dài mạnh mẽ của cậu sỏi bước dễ dàng qua những con sóng sủi bọt đục ngầu. Cậu thở hỗn hển khi dòng nước lạnh ngắt buốt nhói chồm lên đầu gối, lên đùi, lên hông cậu, và sau một phút Laurel đã nghe thấy tiếng răng cậu va vào nhau lập cập trong một giây trước khi cậu nghiêng chặt hàm lại. Nhưng David không thể ngăn nổi nhưng cơn run rẩy đang chạy dọc cơ thể mình. Laurel cố giúp cậu bằng toàn bộ cơ thể cô, với hai tay ôm chặt lấy cổ cậu, nhưng ngay cả những cơn gió cũng chống lại họ tối này, chúng quất mạnh vào áo khoác họ và thổi tung mái tóc của Laurel, khuấy động mặt biển thành những cơn sóng đục ngầu.

Ngay chính giữa chỗ nước sâu nhất – lên tới eo David – một cơn sóng lớn chồm lên làm cậu loạng choạng, và gần như đổ ụp xuống đầu họ. Nhưng chỉ sau một tiếng kêu đầy quyết tâm, David lại đứng vững trên đôi chân và lại kiên cường bước tiếp.

“Cảm ơn cậu,” Laurel nói, nhưng lời nói ấy của cô dường như không đủ.

“À, mình nghe nói rằng mỗi năm giảm nhiệt độ cơ thể một lần thì rất tốt cho tinh thần đấy,” David đáp, giọng cậu run lên theo những cơn rùng mình chạy dọc cơ thể.

“Mình...”

“Hãy cứ thôi đi, Laurel,” David cắt ngang. “Chúng có lẽ biết chúng ta ở đây rồi.”

Chẳng mấy chốc họ đã đứng ở trước cửa. Nó đang khép hờ. Có kẻ đang đợi sẵn bên trong.

“Chúng ta có gõ cửa không?” David thì thào. “Mình không nhanh lắm trong những tình huống trao đổi con tin đâu.”

Laurel đặt tay lên túi áo và nắm chặt một cách cương quyết nhưng cẩn trọng những thứ ở bên trong. “Cứ đẩy cửa ra thôi,” cô nói, ước rằng giọng mình đừng có run rẩy tệ hại đến thế.

David làm theo.

Tối om.

“Không có ai ở đây cả,” David thì thào.

Đôi mắt Laurel dò tìm khắp căn phòng. Cô chỉ vào một tia sáng mỏng manh đang hắt lên bức tường đối diện. “Chúng ở đây,” cô nói, lòng nhớ lại lời ẩn dụ của Jamison về loài cây bầy ruồi. “Nhưng chúng ta sẽ không thấy chúng cho đến khi chúng ta đã đi quá xa và hết đường quay lại.”

Dù vậy, họ vẫn chầm chậm bước qua tầng trệt, rồi cẩn trọng mở cánh cửa lên cầu thang. Ánh sáng yếu ớt hắt xuống từ phía đầu đó bên trên. Laurel đặt chân lên bậc thang đầu tiên.

“Không,” David nói, đặt tay lên vai cô. “Để mình đi trước.”

Cảm giác tội lỗi trào lên trong ngực Laurel. Sau tất cả những chuyện vừa qua, cậu vẫn sẵn lòng hy sinh đời mình cho cô. Cô lắc đầu. “Hắn muốn nhìn thấy mình trước.”

Laurel rút lại tay vào túi áo và leo lên những bậc thang. Chưa được năm bước, cô đã nghe thấy có tiếng động đằng sau và tiếng David thở gấp. Laurel liếc lại, và đúng như cô nghi ngờ, hai tên quỷ đã vào ngọn hải đăng ngay sau họ, đúng lúc họ bước chân lên cầu thang. Hai tên này không phải bọn ủy ban thủ nhếch nhác đuổi theo họ từ nhà Ryan hôm trước. Một tên nhìn lệch lạc một cách kỳ dị - thân trái thì gồ ghề xương xẩu, nhưng thân phải thì giống như một vận động viên đẳng cấp quốc tế. Khuôn mặt của tên còn lại thì giống người đến đáng kinh ngạc, nhưng xương vai của hắn thì cong gập lại và méo mó, khiến cho một bên vai thì chìa ra đằng trước còn một bên thì vẹo ra sau, kéo đôi chân

hắn cũng cong vẹo theo làm dáng đi của hắn lê lết một cách kỳ dị. Chúng đều mặc quần jean đen sạch sẽ và áo sơ mi đen dài tay, với những khẩu súng lục mạ chrome sáng bóng chĩa về phía lưng David – dù chúng chả cần thiết phải dùng đến súng. Laurel biết chỉ cần hai bước là chúng có thể bẻ gãy cô một cách dễ dàng.

David ngẩng đầu lên nhìn Laurel, mắt cậu mở to, nhưng cô lắc đầu và tiếp tục bước tiếp. Khi lên tới đầu cầu thang, hai tên quỷ nữa chào đón họ, chúng cũng được trang bị vũ khí và mặc trang phục màu đen sạch sẽ. Hai tên này trông tên tay sai từng ném Laurel và David xuống dòng sông Chetco năm ngoái, với xương má xệ xuống, cái mũi vẹo vẹo và hai con mắt thì chẳng liên quan gì đến nhau. Một tên còn có mái tóc đỏ trông phát khiếp được chải ngược ra sau khuôn mặt góm guốc. Nhưng tất nhiên chúng không phải là những tên hầu cận ngày trước của Barnes – Tamani đã trừ khử chúng rồi. Laurel chẳng chú ý nhiều đến chúng và rẽ vào một góc ở đầu cầu thang.

“Chelsea!” Cô thở gấp khi nhìn thấy bạn mình. Cô ấy đang bị bịt mắt và bị trói chặt vào một cái ghế với khẩu súng chĩa vào đầu, nhưng đó đúng là Chelsea.

“Cuối cùng thì cậu cũng đến,” Chelsea rên rỉ.

“Tao đã nói với mày là nó sẽ đến mà,” một giọng nói khàn khàn quá quen thuộc cất lên. “Laurel. Chào mừng mày đã đến!”

Đôi mắt Laurel rời khỏi Chelsea và hướng lên kẻ đang chĩa súng vào thái dương cô bạn. Cái khuôn mặt ấy từng ám ảnh những giấc mơ của cô, và dù đã hơn một năm trôi qua, nhưng đôi mắt ấy vẫn thường trực làm cô kinh hãi.

Jeremiah Barnes.

Hắn trông vẫn vậy – chính xác là vẫn vậy. Từ đôi vai to bè như cầu thủ bóng đá tới cái mũi vẹo khoằm xuống, và hai con mắt màu nâu sẫm trở nên đen ngòm khi nhìn từ phía bên này của căn phòng. Hắn thậm chí vẫn mặc chiếc áo trắng nhàu nát và chiếc quần âu khiến cô cảm thấy một nỗi sợ sệt kỳ quái ngờ ngợ như thể cô đang bị mắc kẹt trong một trong những cơn ác mộng tồi tệ nhất của chính mình.

“Quý cô bé nhỏ. Mà còn mang cả thằng bạn con người của mày tới đây để chết cùng mày à? Tao ấn tượng đấy!”

Lũ quỷ vây quanh cô và David cười khùng khục. Cố không gây sự chú ý, Laurel gập bàn tay lại, ép chặt những chiếc lọ trong túi áo vào nhau để hai loại tiên được trộn lẫn vào nhau. Thủy tinh đâm vào tay cô và cô cuộc mình phải thở đều đặn khi huyết thanh phản ứng, thiêu đốt những ngón tay cô khi nó trở thành một luồng hơi nóng mà cô hy vọng rằng Barnes sẽ không nhận ra. Cô chỉ cần vài phút... nếu nó hoạt động. Hãy hoạt động đi, cô thầm cầu xin. “Không ai đến đây để chết, Barnes. Ông muốn gì?”

Barnes cười vang. “Tao muốn gì ư? Trả thù, Laurel ạ.” Hắn nhìn xoáy vào cô và Laurel đông cứng người lại. “Hay là thế này? Tao sẽ bắn vào vai mày, và mày biết cảm giác là thế nào rồi đấy, rồi chúng ta sẽ cùng tới căn nhà gỗ của mày và mày sẽ chỉ cho tao cánh cổng ở đâu. Đến lúc đó mà mày chưa chết, thì có lẽ tao sẽ chấm dứt tất cả những đau kh lối đi cho mày, Laurel ạ.”

“Thế còn bạn tôi?” Laurel hỏi, hài lòng trước giọng nói vững vàng của mình.

“Laurel!” David kêu lên, những ngón tay cậu nắm chặt lấy cánh tay cô.

Laurel lờ cậu đi, ánh nhìn của cô vẫn điềm tĩnh hướng thẳng vào mắt Barnes đầy thách thức. “Nếu tôi đồng ý,” cô nói bình thản, “các bạn của tôi sẽ thế nào?”

Liều thuốc tiên thiêu đốt ngón tay Laurel và cô chỉ cần chờ lúc có thể rút tay ra và lau sạch thứ chất lỏng ấy. Nhưng như thế thì quá liều lĩnh. Cô nghiêng rặng và tiếp tục nhìn chăm chăm về phía tên quý to lớn nặng nề.

Barnes liếm môi và cười nham nhở. “Tao sẽ để chúng đi.”

Quá hiển nhiên là hắn nói dối, nhưng Laurel vẫn phải kéo dài trò chơi. “Hãy để họ đi ngay bây giờ,” cô nói, trì hoãn thời gian, “và tôi với ông sẽ đi tới khu đất.”

“Hay đấy. Nhưng tao không nghĩ thế đâu. Cái giống tiên chúng mày là một lũ con hoang xảo trá, nhất là khi chúng mày đã bị dồn tới chân tường. Mấy đứa bạn mày sẽ được thả đi khi và chỉ khi mày chỉ cho tao cánh cổng.”

“Không có thỏa thuận gì hết.”

Barnes giờ chĩa súng vào Laurel.

Cô không hề nao núng.

“Tao không nghĩ là mày có quyền mặc cả,” hắn nói. “Chúng ta sẽ làm theo cách của tao. Tao sẽ trói mày lại, quăng mày lên chiếc Hummer của tao, rồi chúng ta cùng đi tới Orick.

Như thế, hoặc là đêm nay mày sẽ chết ngay tại đây.Ồ, giờ thì chúng ta có thể chăm sóc cho đôi vai của mày nhỉ!” Hấn nói, hạ thấp khẩu súng xuống chìa vào vai cô. Laurel nhắm mắt lại và gập người xuống, chờ đợi cú bắn.

“Không!!!” David kêu lên, kéo mạnh cô lại và bước lên phía trước. “Tôi không để ông làm thế đâu!”

Barnes cất tiếng cười khan thô bỉ, gần như khùng khục khiến Laurel sởn da gà. Hơn một năm rồi mà cô vẫn nhớ như in tiếng cười khùng khiếp ấy. “Không để ư? Như thế mày có thể làm được điều gì ấy nhỉ, thằng nhãi!” Barnes chế nhạo. Hấn chỉ về phía những tên quỷ khác. “Đưa thằng nhãi này ra khỏi đây!”

Một tên túm lấy vai Laurel để giữ cô đứng yên. Tên tóc đỏ định kẹp chặt lấy cánh tay David, nhưng cậu đã phòng sẵn. Cậu xoay người lại phá vỡ vòng kẹp của tên quỷ và tung thẳng cú đấm vào mặt hấn. Một tiếng rắc vang lên và tên quỷ loạng choạng lùi lại hai bước.

Laurel kinh hoàng khi thấy David xoa xoa nắm tay và cố tung ra một cú đấm nữa. Cô không thể chuyển động – không thể hét lên với cậu rằng hãy chờ đợi, phải kiên nhẫn thêm chút nữa – mà không để lộ mình. Cậu đã cố cứu cô khỏi họng súng của Barnes và giờ thì chịu chết thay cho cô. Cô không thể làm được gì ngoài việc đứng nhìn trong lặng lẽ.

“David?” Giọng Chelsea vang lên yếu ớt và vô vọng khiến cổ họng Laurel như nghẹn lại.

Tên quỷ tiếp theo nhanh hơn, hấn đá thẳng vào ngực David. Laurel nhắm mắt và cố

gắng lùi lại khi cô nghe thấy ít nhất một cái xương sườn gãy rắc dưới cú đá ấy, và David thì rên lên thì đau đớn, nhưng tên quỷ vẫn kẹp chặt cô trong gọng kìm thép của hắn. Cô liếc về phía Barnes, hắn đang xem cảnh tượng trước mắt với nụ cười đắc ý trên mặt, tay vẫn chĩa súng vào cô. Cô ghét cái điệu cười tự mãn của hắn. Chỉ nhìn thấy hắn ta cũng làm cô bứt khó chịu hơn về khẩu súng đang cộm lên trong túi áo mình.

“David!” Chelsea hét lên lần nữa, và một tiếng rên tắc nghẹn thoát ra từ miệng David.

“Chelsea, sẽ ổn thôi,” Laurel nói, nhưng ngay cả cô cũng nhận ra nỗi kinh hoàng trong giọng nói của chính mình. “Cứ ngồi yên đấy nhé!” Hàm Chelsea nghiêng lại, nhưng được Laurel động viên, cô duỗi thẳng người và ngồi yên thay vì quần quai dưới những ngón tay thô kệch đang lèn chặt cổ mình.

Tên quỷ người ngợm lệch lạc kỳ dị định thụi một quả đấm vào David, nhưng nó trở nên chậm chạp và loạng choạng một cách lạ lùng, vì thế cú đấm chỉ sượt qua gò má David – dù vẫn đủ mạnh để làm rách da. Hắn quay đơ một cách khó hiểu, rồi đổ sập xuống sàn.

“Dậy đi thằng đàn kia!” Barnes gầm lên khi những tên quỷ khác túm chặt lấy tay David, nhưng tên quỷ trên sàn vẫn hoàn toàn bất động. Tên quỷ có đôi vai méo mó lòi ra một cái thong lọng định siết chặt vào cổ cậu. David giằng tay ra khỏi đôi tay đang túm chặt của hắn và xô mạnh hắn ra. Hắn cũng ngã vật xuống sàn, bất động.

“Cái quái...” Barnes lắp bắp, hoàn toàn bối rối. Tên quỷ tóc đỏ trối ngoặt cánh tay David ra sau và trối cậu vào cầu thang. David hét lên và giằng tay ra, cố tự giải thoát, nhưng sợi dây vẫn không rời lỏng. Cậu tuyệt vọng nhìn về phía Laurel, máu chảy ròng ròng trên mặt, nhưng còn nhìn đắm đắm vào tên quỷ bên cạnh cậu. Chậm rãi, chậm rãi

đến đau đớn, tên tóc đỏ ngã khụy xuống và nằm sõng xoài trên nền đất. Rồi cuối cùng, tên quỷ đang ghì chặt cô cũng ngã lả ra. Vài giây sau David đứng lên, vẫn bị buộc chặt vào tay vịn cầu thang, với bốn tên quỷ nằm ngổn ngang dưới chân.

Barnes nhìn chằm chằm vào lũ tay sai, rồi ngay lập tức chuyển hướng nhìn về Laurel.

Cô rút súng ra và chĩa thẳng vào đầu hắn. “Mọi chuyện kết thúc rồi, Barnes.” Cô nói, cố gắng kìm nén cơn kích động đang chực nổ tung. “Hạ súng xuống.”

“Ồ, mày không còn là con bé tao gặp năm ngoái nữa nhỉ?” Barnes thản nhiên nhìn Laurel. “Hồi đấy mày đã không thể bắn tao để cứu thằng bạn thực vật bé nhỏ của mày. Giờ thì mày đã hạ gục bốn tay chân đắc lực của tao.” Hắn cười nham nhở. “Mày vẫn đợi tao ngã xuống, đúng không Laurel?”

Laurel không nói gì, chỉ giữ thật chặt khẩu súng trong tay.

“Cái thứ này không có tác dụng với tao đâu,” hắn vừa nói vừa cười một cách lạ lùng. “Tao đã thỏa thuận với quỷ sứ và giờ tao miễn nhiễm với nó rồi.” Hắn ngừng lại, nhìn thẳng vào mặt Laurel. “Giờ thì sao hả?” Hắn nói với một vẻ mặt đầy nhạo báng quá mức chịu đựng của cô.

“Tôi muốn những câu trả lời,” Laurel nói, cố gắng không run tay chĩa súng vào ngực Barnes.

“Câu trả lời ư?” Hắn nói. “Mày muốn có thể thôi à? Những câu trả lời thì rẻ tiền lắm. Tao sẽ trao chúng cho mày, không cần phải chĩa súng như thế đâu.” Hắn ngừng lại rồi

nhìn Laurel vẻ quan tâm. “Hãy hỏi những câu hỏi đang thiêu đốt mày đi Laurel,” hắc mĩa mai.

“Những lính gác của tôi đâu? Ông đã giết họ rồi à?”

Hắc cười vang. “Giết à? Khó lắm. Chúng đã bị đánh lạc hướng. Một cú đánh lạc hướng hay ho lắm. Chúng nghĩ là chúng đã cứu được mày khỏi bàn tay tao. Rồi chúng sẽ trở về khi nhận ra vết máu tiên ấy chẳng dẫn đến đâu cả.”

“Máu của ai thế?” Laurel nói, giọng cô run rẩy.

Barnes cười khả ố. “Mày không muốn biết đâu.”

“Sao lại là lúc này?” Laurel hỏi, cố gắng gạt bỏ suy nghĩ về cái chết của những vị tiên ra khỏi óc. Cô không thể làm được gì để cứu vãn nó nữa. “Sao ông không bắt tôi từ một tháng trước? Hay từ sáu tháng trước ấy? Sao lại là lúc này, và sao lại là Chelsea?”

Hắc lắc đầu. “Mày nghĩ là mày đã nhìn thấy mọi thứ. Cái thế giới nhỏ bé của mày đơn giản quá. Mày nghĩ ở đó chỉ có tao cùng với băng đảng của tao, chống lại mày cùng đồng bọn của mày. Nhưng mày chỉ là một con oắt con thiện cận, một con tốt, một con rối mà thôi! Còn nhiều thứ nữa liên quan đến chuyện này hơn là mày tưởng đấy. Khi chỉ có một nhóm đối thủ thì việc sắp xếp mọi thứ trở nên dễ dàng một cách hoàn hảo. Nhưng khi mày có vô số đối thủ, với muôn vàn những tác nhân, thì cần phải có thời gian để mọi thứ đi vào trật tự.” Hắc nhún vai. “Vớ lại, đây là một trò chơi hay ho. Tao muốn tóm mày ngay từ căn nhà được bảo vệ cẩn thận của mày, nhưng lũ lính canh đã khiến tao gặp đôi chút trở ngại. Tao đã chán với việc cố đánh bại chúng ở trò chơi của chúng. Vì thế tao

không muốn đi đường khó nữa.” Hắn vuốt tóc Chelsea, bàn tay hắn xiết chặt quanh cổ cô khi cô cố oằn mình. “Chelsea không được bảo vệ tốt như mày. Tôm con bé thật dễ như trở bàn tay. Và mày thì lại quá mềm lòng, quá tử tế. Tao biết mày sẽ đến. Vì thế,” hắn vừa nói vừa ấn mạnh khẩu súng vào đầu Laurel, “chúng ta có một vụ đánh cược thú vị đây. Mày có thể bắn được một con quỷ khổng lồ hung tợn trước khi hắn bắn cô bạn bé nhỏ của mày không? Bởi vì, để tao nói cho mày Laurel ạ, tao nghĩ mày sẽ bắn tao thật đấy. Nhưng mày có làm được điều đó trước khi tao bắn con bé này không?”

“Laurel, dù hắn ta muốn gì thì cũng đừng đưa cho hắn nhé!” Chelsea gào lên.

“Câm ngay, con nhãi ranh!” Barnes quát. Hắn siết chặt thêm cò súng và Laurel tiến thêm một bước.

“Đợi, đợi, đợi đã,” Barnes nói. “Tao chưa định bắn nó đâu. Tao thấy như thế vẫn chưa đủ thú vị.” Rồi với một chuyển động nhanh đến mức Laurel hầu như không nhìn thấy, Barnes buông tha cổ Chelsea rồi lôi một khẩu súng khác từ bao súng giấu trong người ra, chĩa vào David.

Laurel đứng nhìn kế hoạch của mình giờ sụp đổ tan tành.

“Sau khi bị mày dồn vào chân tường năm ngoái, tao đã học được cách luôn luôn mang theo người hơn một khẩu súng, cô con gái nhà Sewell ạ.” Hắn lại hướng sự chú ý về cô, súng vẫn chĩa một cách thành thực về phía Chelsea và David. “Thấy chưa, tao đã ngờ rằng mày có thể mạo hiểm mạng sống của con bạn mày để đổi lấy mạng của mày và của thằng bạn trai mày, nhưng mày có dám mạo hiểm tính mạng của cả hai đứa bạn mày để cứu lấy mạng chính mày không? Nghĩ cho kỹ nhé Laurel.”

Cô đã ở vào bước đường cùng! Giây, không chỉ cô phải chết, mà cả David và Chelsea cũng sẽ phải chết theo cô. Có lẽ cô có thể mặc cả. Cô phải thử, cô không còn lựa chọn nào khác.

“Được rồi,” Laurel nói, thả khẩu súng xuống sàn “cạnh” một tiếng. “Tôi thua.”

“Laurel!” David kêu lên. “Đừng làm thế!” Cậu tiếp tục chiến đấu với đoạn dây thừng.

“Không!” Laurel ra lệnh, sự tuyệt vọng trào dâng trong toàn bộ cơ thể cô. “Không còn cách nào khác đâu.” Cô chậm chậm giơ tay lên phía sau đầu.

Một tiếng cọt kẹt âm ỉ vang lên dưới chân cầu thang. Barnes đổi súng – một chĩa về Laurel và một chĩa về phía đầu cầu thang. “Tao nghe thấy mày rồi đấy!” Hắn quát to lên. “Mày đang ở chỗ cầu thang, tao biết mày đang ở đó.”

Laurel nín thở nhưng chẳng nghe thấy gì cả. Cô thậm chí còn không nghe thấy tiếng thở của ai nữa.

Barnes đánh hơi trong không khí. “Tao biết mày có súng,” hắn la lên, “tao có thể ngửi thấy. Giờ tao đếm đến ba để mày vứt súng xuống sàn nhé. Tao đếm đến ba là tao giết cả lũ chúng nó đấy. Mày có nghe thấy tao nói không?”

Một khoảng lặng dài.

“Một.”

Hơi thở của David càng lúc càng dồn dập.

“Hai.”

Chelsea bắt đầu quần quai, và những tiếng thốn thức cô cố kìm nén từ đầu đến giờ bắt đầu run bần bật trên đôi vai cô. Laurel nhìn chăm chăm một cách tuyệt vọng vào khẩu súng trên sàn nhà trước mặt, tự hỏi có cách nào để lấy được nó không.

Có tiếng lạch cạch phía cầu thang.

Một khẩu súng khổng lồ trượt qua sàn nhà, kéo theo một dải đạn dài ngoằng. Barnes nhìn vào họng súng một cách thán phục rồi chậm chậm cúi xuống, thả khẩu súng trên tay xuống sàn rồi chuyển sang một thứ vũ khí khác khủng khiếp hơn.

“Thế này tốt hơn đấy,” hắn nói. “Giờ thì ra mặt đi. Ra mặt đi và có thể tao sẽ cho mày sống!”

Chẳng có gì cả.

“T phải đếm lại lần nữa không nhỉ?” Barnes hăm dọa. “Vì tao sẽ làm thật đấy.”

Có tiếng bước chân chạy ào lên cầu thang. Laurel quay lại và những dây thần kinh đang dần kiệt quệ của cô bỗng căng lên kinh hoàng khi thấy mái tóc đỏ rực của Klea xuất hiện ở góc phòng.

Barnes cũng tỏ ra sốc nặng. “Là người ư? Nhưng...”

Trong chớp mắt, Laurel nghe thấy tiếng xoạt một cái, rồi khi mở mắt ra, đập vào mắt cô là một vòng tròn đỏ nổ tung ngay giữa trán Barnes và tiếng súng rền vang bên tai cô. Khuôn mặt Barnes ngỡ ngàng nhìn khắp căn phòng trong một khoảnh khắc vô cùng ngắn ngủi trước khi viên đạn găm vào đầu hắn từ phía sau và hắn đổ sập xuống sàn nhà. Mùi cay nồng của thuốc súng nồng nặc trong không khí hòa cùng tiếng hét xé họng của Laurel và Chelsea. Mỗi giây trôi qua tựa như hàng giờ khi Laurel vừa thở gấp vừa run cầm cập còn Chelsea gục xuống ghế.

“Thế này người ta gọi là hạ gục vào phút cuối cùng,” Klea nói, mặt tỏ ra đầy tiếc thương cho Barnes.

Laurel quay về phía David và Klea. Cô ta đang nắm chặt khẩu súng quen thuộc trong tay, và Laurel có thể thấy áo David bị những vòng dây kéo ngược lên để lộ ra bao súng được giấu bên trong vạt áo.

“Th... th... thấy chưa Laurel,” David cất tiếng, răng va vào nhau lập cập vì lạnh và vì sốc. “Mình biết mang khẩu súng đó đi sẽ có ích vào một ngày nào đó mà!”

Laurel thậm chí không thể cử động được, người cô như đông cứng lại với bao nỗi sợ hãi, ghê rợn, kinh hoàng cùng nhẹ nhõm. Đôi mắt cô cũng không rời được khỏi cái vũng máu đỏ đang chảy lênh láng ra từ đầu Barnes, thân hình hắn đổ sập xuống trong một tư thế kỳ quặc vì một cái chết bất thành linh. Và mặc dù biết rằng thế giới sẽ tốt hơn khi tên quỷ ấy ra đi, nhưng cô vẫn ghét cái cảm giác mình trở thành người gánh vác trách nhiệm trực tiếp.

Laurel quay lại phía Klea, nhìn chăm chăm vào cặp kính râm lúc nào cũng chình ình trên mặt cô ta. Nổi nghi ngờ, sự từ chối không chịu gọi điện của cô, đột nhiên trở nên ngớ ngẩn. Lần thứ hai Klea đã cứu họ khỏi bờ vực tử thần. Và không chỉ có cô, mà cả hai người bạn tốt nhất trên đời của cô nữa. Laurel nợ Klea mạng sống của họ. Đó là một món nợ mà cô không bao giờ hy vọng có thể trả được.

Nhưng, dù vậy, có cái gì đó vẫn níu chân Laurel lại. Thứ gì đó thuộc về bản năng nói với cô rằng người phụ nữ này vẫn không đáng tin.

“Cầm lấy đi,” Klea vừa nói vừa đưa cho Laurel một con dao, giọng cô ta thật bình tĩnh. Bình tĩnh đến mức khó chịu, Laurel nghĩ, đối với một người vừa bắn một người khác vào đầu. “Cắt dây trói cho họ, rồi gặp ta ở dưới tầng. Ta phải tập hợp lại đội của ta đã.”

Không nói thêm lời nào nữa, cô ta quay đi và bước xuống cầu thang.

Laurel chạy đến bên David và bắt đầu chặt đứt dây thừng. Chúng dễ dàng đứt tung ra dưới lưỡi dao sắc như dao cạo. “Đừng nói gì cả,” cô thì thào. “Với Chelsea, và nhất là với Klea. Mình sẽ lo liệu mọi chuyện.” Cô cẩn thận chạm vào mạn sườn cậu. “Ngay sau khi chúng ta trở lại xe, mình sẽ chăm sóc cho xương sườn và tay cậu, được chứ? Giờ thì ra khỏi cái nơi chết tiệt này đã.”

Cậu gật đầu, khuôn mặt nhợt nhạt và nhăn nhó vì đau đớn.

Laurel vội vàng tới chiếc ghế nơi Chelsea bị trói vào và cũng nhanh chóng cắt đứt dây thừng. Chỗ cổ tay bị trói của Chelsea đỏ ửng lên và Laurel tự hỏi Barnes đã bắt cô ấy ngồi

đó bao lâu rồi, súng ấn vào đầu, cùng chờ đợi cô và David. Không nghĩ nhiều về chuyện đó, Laurel tháo khăn bịt mắt ra khỏi mắt Chelsea.

Chelsea chớp mắt liên tục dưới ánh sáng và xoa xoa cổ tay khi Laurel cắt nốt những vòng dây quanh cổ chân cô.

“Cậu đi được không?” Laurel nhẹ nhàng hỏi.

“Mình nghĩ là được,” Chelsea nói, cô lắc đầu đứng dậy. Cô nhìn vào David. “Trông cậu cũng không được khá lắm nhỉ?”

“Cậu nên nhìn những tên kia xem.” David nói và mỉm cười yếu ớt. Cậu kéo Chelsea vào mình, ôm cô chặt đến mức Laurel không nghĩ những cái xương sườn của cậu có thể chịu được. Nhưng cô không trách gì cậu. “Mình mừng vì cậu còn sống,” David nói với Chelsea.

Laurel vòng tay ôm lấy cả hai người bạn. “Mình vô cùng xin lỗi khi để cậu vướng vào chuyện này, Chelsea. Mình không bao giờ định... mình không bao giờ có ý...”

“Không bao giờ có ý gì?” Chelsea vừa hỏi vừa xoa những vết đỏ trên cổ. “Có ý để mình gần như bị giết ư? Chắc chắn mình không hy vọng thế rồi. Hãy nói với mình rằng chuyện này không phải là chuyện vẫn xảy ra thường ngày đấy chứ?” Cô bạn thở hắt ra. “Thế chuyện gì xảy ra ở đây vậy?”

Laurel David cầu cứu. “À, ừm, cậu biết đấy... chuyện là...”

“Đây,” Chelsea nói rồi ngồi xuống một cái ghế giống cái ghế cô vừa bị trối vào và vắt chân sang bên. “Cứ để mình ngồi đây trong khi các cậu nghĩ ra một lời nói dối.” Cô chỉ tay về một góc xa trong phòng. “Có lẽ cậu và David nên bàn bạc với nhau ở góc kia để câu chuyện của các cậu được ăn khớp. Thế sẽ hay hơn đấy. Hoặc là,” cô nói, một ngón tay giờ lên không trung, “cậu chỉ cần nói với mình là cứ đến mùa thu hàng năm, trên lưng cậu lại nở ra một bông hoa khổng lồ màu xanh, vì rõ ràng cậu thuộc một loài tiên nào đó. Và rồi cậu có thể giải thích những tên... - hình như hẳn nói là quỷ khổng lồ phải không – đang săn lùng cậu vì cậu đang giấu chúng một cánh cổng đặc biệt. Vì với cá nhân mình, mình thấy sự thật sẽ giúp cho cuộc sống này trở nên đơn giản hơn rất nhiều.”

Laurel và David chỉ biết đứng đấy, nhìn nhau.

Chelsea bối rối nhìn qua nhìn lại họ. “Ôi làm ơn đi,” cuối cùng cô nói. “Các cậu thực sự nghĩ là mình không biết gì à?”

Chương 26

Klea chở họ băng qua vùng nước trên một con thuyền rộng có đáy phẳng. “Người của ta sẽ để mắt đến mọi thứ quanh ngọn hải đăng,” cô ta nói. “Hai cháu hãy đưa cậu bạn này ra xe rồi về nhà nhé.”

Con thuyền chòng chành cập bờ và một tiếng rên rất khẽ thoát ra khỏi đôi môi David. Ba người bạn bước xuống, mỗi cô gái đỡ lấy một cánh tay của David, cố giúp cậu bước đi mà không để Klea biết cậu đau đớn đến mức nào. Dù Klea đã cứu mạng họ, họ vẫn nhất trí rằng cô ta càng biết ít về Laurel càng tốt. Điều đó có nghĩa David phải nhanh chóng thoát khỏi nơi này để Laurel có thể chăm sóc cho cậu mà không bị ai ngó quanh.

“Laurel,” Klea gọi.

“Cứ đi đi,” Laurel thì thào với David và Chelsea. “Mình sẽ trở lại ngay.” Rồi cô quay lại và bước về phía Klea.

“Ta xin lỗi vì đã không đến sớm hơn.

“Cô đã đến rất đúng lúc đấy chứ,” Laurel đáp.

“Nhưng ta mà đến chậm hai phút nữa thì...” Cô ta lắc đầu và thở dài. “Ta mừng vì vài chàng trai của ta đã theo dõi cháu tối nay. Ta mong...” Cô ta ngừng lại, rồi lại lắc đầu. “Ta đã mong cháu gọi cho ta. Dù sao thì,” cô ta tiếp tục trước khi Laurel có thể đáp lại, “làm

sao cháu hạ gục được bốn tên quỷ kia thế? Ta rất kinh ngạc đấy.”

Laurel ngập ngừng.

“Không cô gái trẻ nào có thể đánh gục được bốn tên quỷ như thế, Laurel. Chúng ta đều biết điều đó mà.”

Laurel định mở miệng nhưng Klea đã cắt ngang.

“Ta đã quan sát bọn quỷ đó. Không mảnh xương nào bị gãy, không vết đạn bắn, không một vết thương nào cả. Rõ như ban ngày vậy, và ta nghĩ vài giờ nữa bọn chúng cũng chưa tỉnh lại được. Cháu có định nói với ta chuyện gì đã thực sự xảy ra không?”

Laurel mím môi thật chặt khi tìm một lời nói dối. Nhưng cô chẳng thốt ra được lời nào cả. Cô đã quá mệt mỏi để nghĩ ra được một điều gì đó êm xuôi. Nhưng cô cũng không định nói cho Klea sự thật, vì thế cô đành nín thinh.

“Tốt thôi,” Klea nói với một nụ cười lạ lùng. “Ta hiểu rồi, cháu có những bí mật.” Cô ta nhìn Laurel một cách nghiêm túc. “Rõ ràng là cháu chưa tin ta,” giọng cô ta trở nên dịu dàng. “Nhưng ta hy vọng một ngày nào đó cháu sẽ tin. Thực sự tin ta. Không phải là cháu không tự lo liệu được, nhưng ta có thể giúp cháu rất nhiều... nhiều hơn là cháu nghĩ đấy. Không kể là,” cô ta nói, chuyển ánh nhìn đăm đăm về phía ngọn hải đăng, “có được những vật mẫu thật sự sẽ rất hữu ích. Rất hữu ích.”

Laurel không thích cái cách Klea nói về “những vật mẫu”. Nhưng cô vẫn im lặng.

Klea nhìn chòng chọc vào cô trong vài giây dài. “Ta vẫn sẽ giữ liên lạc với cháu,” cô ta nói kiên quyết. “Cháu là một cô bé tháo vát và ta có thể thực sự cần đến sự trợ giúp của cháu trong những chuyện khác không liên quan – nhưng việc này thì phải chờ cái đã.” Và trước khi Laurel có thể đáp lại, Klea đã quay gót và nhẹ nhàng nhảy lên thuyền, nắm chặt lấy câu sào trong đôi bàn tay lực lưỡng

Laurel đứng đó đủ lâu để nhìn Klea đi khuất khỏi bờ biển rồi vội vàng chạy lại chỗ David và Chelsea. Đúng lúc Laurel bắt kịp hai người thì họ vừa tới chỗ xe của David. David rên lên đau đớn khi chui vào ghế của hành khách còn Chelsea nắm chặt lấy cánh tay Laurel. “Chúng mình phải đưa cậu ấy đi bệnh viện. Xương sườn của cậu ấy bị gãy rồi, và vết rách dưới mắt kia có lẽ cũng cần phải khâu lại.”

“Chúng ta không thể đến bệnh viện,” Laurel vừa nói vừa thọc tay vào ba lô.

“Laurel! David bị thương nghiêm trọng lắm đấy.” Chelsea kêu lên, mặt cô trắng bệch. “Cậu ấy cần giúp đỡ mà!”

“Cứ thư giãn đi,” Laurel vừa nói vừa mở một lọ nhỏ đựng thứ chất lỏng màu xanh dương. “Làm bạn với tiên cũng có chút ích lợi đấy.” Cô *yêu* cảm giác được nói điều này trước Chelsea. Cô tháo nắp lọ và đưa chiếc ống nhỏ giọt lên, rồi cúi xuống David lúc bấy giờ đang thở những tiếng nặng nề khó nhọc. “Mở miệng ra đi,” cô nói nhẹ nhàng.

David mở một mắt và nhìn thấy cái lọ quen thuộc. “Ôi Chúa ơi,” cậu nói. “Đây là thứ đẹp đẽ nhất mà cả tối nay mình mới nhìn thấy đấy.” Rồi cậu mở miệng để Laurel nhỏ hai giọt vào.

“Giờ thì cứ ngâm như thế nhé,” cô nói rồi nhỏ một giọt lên ngón tay. Cô nhẹ nhàng xoa chất lỏng ấy lên vết thương trên mặt David. “Tốt hơn rồi,” cô thì thầm và nhìn da cậu bắt đầu liền khít lại.

Laurel đứng thẳng dậy và quay lại với Chelsea. “Cậu có bị thương ở đâu không?”

Chelsea lắc đầu. “Hắn có vẻ khá tử tế với mình...” Nhưng đôi mắt cô bạn đã hướng về phía David. “Đợi một giây nhé.” Cô cúi xuống và sẫm soi phần da dưới mắt cậu chàng. “Có lẽ mình nên làm một câu thề.”

Laurel bật cười, và thậm chí cả David cũng cười lặng lẽ. “Vài phút nữa xương sườn và tay cậu ấy cũng sẽ lành trở lại.”

“Cậu có đùa mình không đấy?” Chelsea hỏi với đôi mắt vừa ngờ ngác vừa

Điều đó nhắc Laurel nhớ về cái cách David từng phản ứng khi lần đầu cậu biết cô là một nàng tiên. Cô cười toe toét và giờ chiếc lọ màu xanh lên. “Nó tốt lắm đấy; David bị bọn quỷ tấn công bằng những đòn giống nhau cơ mà.”

David khịt mũi.

“Sao cậu không chữa cho tay cậu đi?” Chelsea hỏi.

Laurel nhìn xuống vết bỏng trên tay và tự hỏi cô đã từng nghĩ đến chuyện có thể giấu Chelsea mọi thứ như thế nào. Thật khó để nói rằng cô đang đau đớn, vì, không giống như con người, da cô không đỏ ửng lên khi bị bỏng. Màu da của cô thực sự không thay đổi

chút nào. Nhưng những bong bóng tí xíu – *những vết phồng rộp*, cô tự đánh chính lại – đã nổi lên trên lòng bàn tay và chạy dọc xuống hai ngón tay cô. Cô nhìn chăm chăm vào bàn tay đau một cách ngạc nhiên. Cô chưa từng bị phồng rộp thế này bao giờ.

Mà, cô không chỉ nhớ có thế.

“Nó không có tác dụng với mình đâu,” cô khẽ nói. “Mình cần một thứ khác cơ.” Cô ngáp ngừng trong giây lát. “Chelsea này,” cô cất tiếng.

Chelsea và David cùng ngẩng lên trước âm điệu nghiêm túc trong giọng nói của cô.

Laurel hít một hơi sâu. “Mình thực sự vui khi cậu biết mình là một nàng tiên. Sẽ tốt hơn rất nhiều khi mình không phải giấu điều đó với cả thế giới. Nhưng bất cứ ai biết điều này đều tự khắc rơi vào vòng nguy hiểm. Vì vậy...”

“Được rồi, Laurel,” Chelsea nói. “Mình hiểu mà. Cậu đang có trong tay cả may lẫn rủi.”

“Còn hơn thế,” Laurel nói. “Thật không may là những chuyện vớ vẩn thế này dường như lại xảy ra thường xuyên. Nếu cậu...” Cô ngừng lại và đặt một bàn tay lên vai David, mừng vì cậu không nhún vai gạt nó đi. “Nếu cậu làm việc này với chúng mình – tham gia với chúng mình – mình không thể đảm bảo rằng cậu sẽ an toàn. Mình là một nhân vật nguy hiểm cho bất cứ ai ở bên, không chỉ có cậu đâu. Ryan cũng có thể gặp nguy hiểm nữa. Ý mình là, hãy nghĩ về tối nay mà xem. Mình không nói gì với cậu cả, vậy mà cậu vẫn bị bắt. Vì thế hãy nghĩ – nghĩ cho thật kỹ – trước khi quyết định đây là điều cậu...”

Chelsea ngẩng lên nhìn cô với ánh mắt đôi chút e dè. “Ừm, mình nghĩ mọi chuyện đã

hơi muộn rồi. Giờ mình đã dính vào chuyện này, dù mình có muốn hay không, đúng không?”

“Ờ...”

Cả David và Chelsea cùng ngẩng lên nhìn Laurel chờ đợi.

“Mình có thể...” Laurel hít một hơi thật sâu rồi buộc mình phải nói ra điều đó. “Mình có thể khiến cậu quên đi mọi thứ xảy ra tối nay.”

“Laurel, không!” David kêu lên.

“Mình phải cho cô ấy lựa chọn,” Laurel nhấn mạnh. “Mình sẽ không bắt cô ấy phải tham dự vào chuyện này.”

“Cậu có thể khiến mình quên hết à?” Chelsea nói, giọng cô nhẹ và rất khẽ. “Cũng như thế kia sao?”

Laurel gật đầu, ngực cô đau nhói trước ý nghĩ phải thực sự làm việc đó.

“Nhưng đó là lựa chọn của mình, đúng không?”

“Lựa chọn của cậu,” Laurel nói chắc chắn.

Vài giây căng thẳng trôi qua rồi Chelsea bùng nổ một nụ cười rạng rỡ. “Chúa ơi, mình sẽ không đổi chuyện này lấy bất cứ thứ gì trên thế gian này!”

Một tiếng thở phào thoát ra từ lồng ngực Laurel. Cô dang rộng cánh tay ôm chầm lấy Chelsea. “Cảm ơn cậu,” Laurel nói, dù cô không chắc mình cảm ơn Chelsea vì cô ấy đã chia sẻ với cô bí mật cuộc đời, hay là vì cô ấy đã giúp cô khỏi phải dùng đến thứ thuốc tiên ký ức kia.

Họ cùng chui vào trong xe – Laurel cứ nhất định đòi lái xe dù mạng sườn của David hầu như đã lành hẳn – và đi về phía nhà Ryan vì Chelsea đang trên đường đến đó thì bị Barnes bắt cóc. Xe của mẹ Chelsea đang đỗ một cách cẩn thận bên vệ đường, cách biển báo hiệu dừng chừng vài thước. Trông nó thật khiêm nhường và. Không ai có thể đoán được dưới hoàn cảnh nào nó đã nằm lại nơi đây. Laurel ra ngoài cùng Chelsea và cả hai đi về phía chiếc xe.

“Mọi chuyện thật kỳ cục,” Chelsea nói. “Mình lại lên chiếc xe này và lái trở về cuộc sống thường nhật của mình như thể chưa có gì xảy ra. Và không ai đang mong đợi mình có thể biết rằng đó là một thế giới hoàn toàn mới.” Cô ngập ngừng. “Dù mình đã đoán ra toàn bộ câu chuyện thần tiên – vào năm ngoái cơ, thật đấy,” cô vừa nói vừa cười khúc khích, “mình vẫn còn cả đống câu hỏi, ý mình là nếu cậu không ngại.”

“Mình không ngại đâu,” Laurel nói, rồi cũng nở nụ cười thật tươi. “Mình *thích* chuyện cậu biết về nó, thật đấy. Mình ghét phải giữ bí mật với cậu lắm.” Cô điềm tĩnh nói. “Nhưng không phải tối nay. Về nhà đi,” Laurel vừa nói vừa đặt một tay lên vai Chelsea. “Ôm chặt bố mẹ cậu, rồi làm một giấc. Rồi lúc nào đó ngày mai hãy gọi cho mình, và chúng ta sẽ nói chuyện. Mình sẽ nói cho cậu bất cứ thứ gì cậu muốn biết,” cô nói chân thành. “Bất cứ thứ gì. Mọi chuyện. Không có bí mật nào nữa. Mình hứa đấy.”

Chelsea cười toe toét. “Okay. Kế hoạch thế nhé!” Cô tiến về phía trước và ôm siết lấy Laurel. “Cảm ơn vì đã cứu mình.” Cô nói, giọng cô trở nên nghiêm túc. “Mình đã sợ lắm đấy.”

Laurel nhắm mắt lại, những lọn tóc mềm mại của Chelsea lướt qua má cô. “Cậu không phải là người duy nhất đâu,” cô lặng lẽ nói.

Sau một cái ôm thật lâu, Chelsea lùi lại và tiến về phía chiếc xe. Cô dừng lại ngay trước khi chui vào xe và nhìn lại chỗ Laurel. “Cậu biết là mình sẽ gọi cho cậu vào khoảng sáu giờ sáng ngày mai, phải không nhỉ?”

Laurel cười vang. “Mình biết.”

“Cứ chờ đấy. Ồ,” cô bạn thêm vào, “và cậu sẽ kể cho mình nghe cậu đã thực sự đi đâu mùa hè này, phải không nhỉ?”

Đáng lẽ Laurel phải biết Chelsea sẽ chẳng bao giờ tìm mua một vùng đất hoang vu như mảnh đất của nhà cô. Cô cười vang và vẫy tay chào Chelsea một lần nữa khi cô bạn đóng cửa xe rồi li ầm ầm trong màn đêm tĩnh mịch.

Khi Laurel và Chelsea nói chuyện với nhau, David đã chuyển lên ngồi trên ghế lái. Laurel bước vòng ra ghế dành cho hành khách rồi chui vào. Họ đi trong im lặng, đường đèn chiếu từng đợt từng đợt lên khuôn mặt đăm chiêu của David.

Cô thầm ước cậu sẽ nói điều gì đó. Bất cứ điều gì.

Nhưng cậu vẫn lặng thinh.

“Cậu định nói với mẹ cậu thế nào?” Laurel nói, không mong gì hơn là phá vỡ sự yên lặng.

David vẫn im lặng một lúc lâu nữa cho đến khi Laurel bắt đầu nghĩ rằng cậu không định trả lời cô. “Mình không biết,” cuối cùng cậu cũng cất tiếng, giọng mệt mỏi. “Mình chán nói dối lắm rồi. Mình không nghĩ ra được câu chuyện gì nữa.” Mắt cậu liếc sang cô. “Mình sẽ bắt đầu từ đâu đó.”

David rẽ vào lối xe chạy, ánh đèn pha của cậu cắt ngang ngôi nhà. Cậu nhấn nút và cửa garage chậm rãi nâng lên để lộ ra hai chỗ để xe trống không.

“Ôi may quá,” cậu thở phào. “Mẹ mình đi rồi. May là mình không phải kể cho mẹ chuyện gì cả.”

Họ ra khỏi xe và đứng đó, tránh ánh nhìn của nhau trong một khoảng dài đầy khó xử.

“Ừm, tốt hơn là mình nên thay quần áo,” David nói, chỉ tay vào cửa ngách. “Mẹ mình tin mình lắm, nhưng ngay cả bà cũng sẽ bắn khoăn tại sao mình lại đi bơi vào giữa tháng Mười một này.” Cậu cười gượng. “Lại còn mặc nguyên quần áo nữa chứ.”

Laurel gật đầu và David quay đi.

“David?”

Cậu dừng lại, tay đặt trên nắm cửa. Cậu ngoảnh lại nhìn cô, nhưng không trả lời.

“Mai mình sẽ về lại mảnh đất.”

David nhìn xuống sàn.

“Mình sẽ nói với Tamai rằng mình không thể đến gặp anh ấy nữa. Thế thôi.”

Cậu ngẩng lên nhìn cô. Hàm cậu nghiến chặt lại, nhưng có điều gì đó trong mắt cậu khiến Laurel hy vọng.

“Mình cần trở lại Avalon mùa hè tới để đến học ở học viện, vì việc đó rất quan trọng. Có thể còn quan trọng hơn, khi Branes đã chết rồi. Mình không thích những gì hắn nói... rằng có những vật còn to lớn hơn hắn. Mình thậm chí còn không biết chuyện tối nay sẽ để lại hậu quả thế nào. Mình...” Cô buộc mình phải thôi đông dãi và hít một hơi thật sâu. “Điều mấu chốt là, mình sẽ cố không lưỡng lự giữa hai thế giới nữa. Mình sống ở đây. Cuộc sống của mình ở đây, bố mẹ mình ở đây. Cậu cũng ở đây. Mình không thể sống ở cả hai nơi. Và mình chọn thế giới này.” Cô ngừng lại. “Mình chọn cậu. Một trăm phần trăm vào lúc này.” Nước mắt chực trào ra, nhưng cô buộc mình phải tiếp tục. “Tamani, anh ấy không hiểu mình như cậu. Anh ấy muốn mình trở thành thứ mình không sẵn sàng trở thành. Có lẽ là mình chẳng bao giờ sẵn sàng cả. Nhưng cậu muốn mình trở thành thứ mà mình muốn. Cậu muốn mình lựa chọn cho bản thân mình. Mình yêu cái cách cậu quan tâm xem mình muốn gì. Và mình yêu cậu.” Cô ngừng lại. “Mình... mình mong cậu sẽ tha thứ cho mình. Nhưng ngay cả khi cậu không tha thứ, thì ngày mai mình vẫn sẽ đi. Cậu từng bảo mình là phải chọn lựa cuộc sống cho bản thân, và mình sẽ làm như thế. Mình chọn cậu, David ạ, ngay cả khi cậu không muốn chọn mình.”

David không nhìn đi chỗ khác, nhưng cậu cũng chẳng nói gì.

Laurel gật đầu trong thất vọng. Cô cũng chẳng dám mong một kết quả đến ngay tức khắc; cô đã làm tổn thương cậu quá nhiều. Cô quay đầu đi về phía chiếc xe.

“Laurel?”

Đúng lúc cô quay lại, David đã nắm chặt lấy cổ tay cô và kéo về phía mình. Môi cậu tìm môi cô – thật dịu dàng và ấm áp – trong khi đôi cánh tay cậu quấn chặt lấy cô, ôm cô sát vào mình, siết chặt cô đến mức cô hầu như không thở nổi.

Cô hôn lại cậu với tất cả đam mê và phóng túng, tất cả những hải hùng từ ban tối bất chợt ulla về, và cùng với đó là niềm thanh thản tràn ngập cơ thể cô. Barnes đã chết. Và dù ngày mai chuyện gì có xảy ra, thì tối nay họ đã được an toàn. Chelsea được an toàn. David được an toàn. Và cậu đã tha thứ cho cô.

Đó là phần tuyệt vời nhất.

Cuối cùng cậu cũng lùi lại và lướt một ngón tay lên má cô.

Cô ngả đầu vào ngực cậu và nghe tiếng tim cậu đập vững vàng, như thể nó dành riêng cho cô vậy.

David nâng cầm cô lên và hôn cô lần nữa. Laurel ngả người lên xe và David làm theo, cơ thể ấm nóng của cậu miết nhẹ nhàng lên người cô.

Bố mẹ cô có thể đợi thêm vài phút nữa.

Khi Laurel lê mình được tới cửa trước thì đã quá mười một giờ. Cô ngừng lại khi đặt tay lên nắm cửa. Khó có thể tin nổi mới sớm hôm đó cô còn rời nhà để đến lễ hội cùng với Tamani. Có thực là chỉ có mười lăm tiếng vừa trôi qua không? Thế mà dường như cả tháng trời vậy.

Hàng năm trời mới đúng.

Thở dài, Laurel xoay nắm cửa bước vào trong.

Bố mẹ cô đang ngồi trên đi văng ngắm trông cô. Mẹ cô nhảy dựng lên khi cánh cửa bật mở và lấy tay chùi nước mắt. “Ồi Laurel! Con đây rồi!” Bà lao tới và vòng tay ôm lấy cô. “Mẹ lo cho con quá!”

Lâu lắm rồi mẹ mới ôm cô thế này. Laurel ôm lại bà, siết thật chặt, lòng trào lên một cảm giác an toàn như thể chẳng còn việc gì phải làm với loài quỷ hay loài tiên. Một cảm giác được chở che như thể chẳng còn gì phải làm ở Avalon nữa. Một cảm giác yêu thương như thể chẳng còn gì phải làm giữa David và Tamani.

Laurel vui mặt vào vai mẹ. *Đây là nhà mình*, những ý nghĩ trở nên mãnh liệt trong tâm trí cô. *Đây là nơi mình thuộc về*. Avalon rất đẹp – thực sự là đẹp hoàn hảo – đầy diệu kỳ và say mê, nhưng nó không có điều này: sự chấp nhận và tình yêu mà cô tìm thấy giữa

gia đình con người và bè bạn. Avalon chưa bao giờ trở nên phù phiếm quá đỗi, giống như một ảo ảnh, như trong khoảnh khắc này. Đã đến lúc cô trở về ngôi nhà thực sự của cô. Ngôi nhà *duy nhất* của cô.

Cô nghe tiếng bố bước tới và cảm thấy vòng tay của ông bao quanh hai mẹ con. Cô lại càng chắc chắn hơn về lựa chọn đúng đắn của mình. Cô không thể sống trong hai thế giới, và đây là thế giới mà cô thuộc về. Cô mỉm cười với bố mẹ rồi thả mình xuống đi vắng. Hai người ngồi xuống bên cô.

“Thế chuyện gì đã xảy ra vậy hử?” Bố cô hỏi.

“Một câu chuyện dài bố ạ,” Laurel bắt đầu ngập ngừng. “Con đã không hoàn toàn thành thực với bố mẹ, trong một khoảng thời gian khá dài.”

Rồi hít một hơi thật sâu, Laurel bắt đầu giải thích về bọn quỷ khổng lồ, từ chuyện ở bệnh viện vào mùa thu năm ngoái. Cô giải thích vì sao Jeremiah lại cố mua bằng được mảnh đất, cô kể về những vị tiên canh gác đã giữ cho họ an toàn, về sự thật của vụ “lũ chó cắn nhau” trong những hàng cây sau nhà họ. Thậm chí cô còn kể cho họ về Klea mà chẳng giấu giếm điều gì cả. Khi Laurel thuật lại xong xuôi những chuyện xảy ra tối hôm đó, bố cô chỉ lắc đầu. “Và tự con đã làm tất cả đấy à?”

“Mọi người đều giúp con mà bố. David, Chelsea,” cô ngập ngừng, “cả Klea nữa. Con không thể làm việc đó một mình.” Laurel ngừng lại và nhìn sang mẹ.

Bà đã đứng dậy và bước về phía cửa sổ.

“Mẹ, con thực sự xin lỗi vì đã không kể cho mẹ sớm hơn,” Laurel nói. “Con chỉ nghĩ mẹ xoay sở với toàn bộ câu chuyện về loài tiên đã là quá đủ rồi, không cần phải ném thêm lũ quỷ vào mớ hỗn độn này nữa. Con cũng biết phải mất một thời gian nữa bố mẹ mới chấp nhận được chuyện này, nhưng từ giờ trở đi con sẽ kể với bố mẹ mọi thứ. Con hứa đấy, nhưng với điều kiện... nếu bố mẹ chỉ lắng nghe và vẫn...” Cô khịt mũi, cố ngăn những giọt nước mắt đang chực trào ra. “Vẫn yêu con.”

Mẹ cô quay lại và nhìn cô với một ánh mắt không thể giải mã. “Mẹ rất xin lỗi, Laurel.”

Dù Laurel đang mong chờ bất cứ điều gì, nó cũng không phải thế này. “Gì cơ? Không, con mới là kẻ nói dối mà.”

“Con có thể giấu bố mẹ những bí mật, nhưng mẹ nghĩ mẹ sẽ không chỉ lắng nghe đâu. Và mẹ xin lỗi về điều đó.” Bà cúi về phía trước và ôm chầm lấy Laurel. Laurel cảm thấy tâm hồn mình đang bay bổng trong một cảm xúc mà không bao giờ cô có thể cảm thấy lần nữa. Cô đã không nhận ra việc giấu giếm quá nhiều điều với bố mẹ lại khó khăn đến nhường này.

Mẹ cô ngồi lại xuống đi vắng và quàng một tay qua vai cô. “Khi con nói với chúng ta con là một nàng tiên, điều đó thật kỳ lạ và không thể tin nổi, nhưng còn hơn thế, nó làm mẹ cảm thấy hoàn toàn vô dụng. Con là một điều kỳ diệu, và con dành toàn bộ cuộc đời mình cho những vị tiên đó... những người bảo vệ, hoặc đại loại thế, hàng ngày để mắt đến con. Con không cần mẹ nữa.”

“Không, mẹ ơi,” Laurel kêu lên và lắc đầu. “Lúc nào con cũng cần mẹ mà! Mẹ là người mẹ tốt nhất. Luôn luôn là thế!”

“Đi đó làm mẹ rất tức giận. Mẹ biết chắc như thế là không đúng, nhưng mẹ đã cảm thấy như thế. Mẹ trút nó lên con. Mẹ không định như thế,” bà thêm vào. “Nhưng mẹ đã làm như thế. Và suốt một thời gian dài, con cứ e sợ cho cuộc sống của con và ôm lấy cái bí mật khổng lồ này.” Bà quay sang Laurel. “Mẹ xin lỗi. Mẹ sẽ cố... mẹ đang cố.”

“Con thấy rồi,” Laurel mỉm cười.

“Ừm, mẹ sẽ cố gắng hơn nữa,” bà hôn lên trán Laurel. “Khi con rời cửa hiệu của mẹ tối nay, mẹ đã sợ rằng mình chẳng bao giờ còn được gặp con nữa, và thậm chí mẹ không biết vì sao. Và điều duy nhất mẹ cảm thấy qua nỗi sợ hãi, là niềm hối tiếc ngập tràn khi con không biết mẹ yêu con nhiều đến thế nào. Mẹ luôn luôn yêu con nhiều đến thế nào!” Bà ngả đầu vào Laurel.

“Con cũng yêu mẹ, mẹ ạ.” Laurel nói, tay ôm chặt quanh eo mẹ.

“Cả bố cũng yêu con nữa này,” bố cô vừa nói vừa cười toe toét rồi ôm hai mẹ con thật chặt. Ba người cười vang, và Laurel cảm thấy bao nhiêu căng thẳng của những năm tháng qua như tan biến. Cần phải nỗ lực – không gì có thể ổn thỏa trong một buổi tối – nhưng đây sẽ là điểm khởi đầu. Thế là đủ rồi.

“Nhưng mà,” mẹ cô nói sau một phút, “con vẫn chưa kể với bố mẹ chuyện gì thực sự xảy ra ở Avalon hôm nay.” Bà ngập ngừng, lúng túng, nhưng giọng bà nghe thật chân thành.

“Tuyệt vời lắm ạ,” Laurel đáp ứng. “Những chuyện khó tin nhất mà con từng được

thấy.”

Mẹ cô vỗ nhẹ lên đùi và Laurel ngả đầu vào lòng mẹ. Bà luồn những ngón tay qua mái tóc dài của cô như bà vẫn thường làm từ hồi cô còn bé xíu. Và khi cả bố mẹ đã chăm chú lắng nghe, Laurel bắt đầu kể chuyện về Avalon.

Chương 27

Đứng ở bìa rừng chưa bao giờ giống với đứng bên rìa vách đá lúc này. Laurel hít vài hơi thật sâu và ngập ngừng bước thử vài bước trước khi cô buộc đôi chân mình đi xuống con đường nhỏ dẫn tới khu rừng phía sau căn nhà gỗ.

“Tamani?” Cô khẽ gọi. “Tam?”

Cô cứ đi, biết rằng dù mình có gọi hay không thì cũng không thành vấn đề; chắc chắn anh đã biết cô ở đó. Anh luôn luôn biết.

“Tamani?” Cô cất tiếng gọi lần nữa.

“Tamani không ở đây đâu.”

Laurel cố kìm một tiếng thốt lên ngạc nhiên khi cô quay lại phía giọng nói trầm trầm vừa cất lên đằng sau.

Là Shar.

Anh nhìn cô bình thản, đôi mắt cũng xanh và sâu thẳm như mắt Tamani, những lọn tóc thẳng màu vàng sáng với chân tóc màu xanh lá cây ôm lấy khuôn mặt anh và vừa chạm tới bờ vai.

“Anh ấy đâu rồi?” Laurel hỏi khi tìm thấy giọng mình.

Shar nhún vai. “Cô bảo cậu ấy đi đi, thế là cậu ấy đi rồi.”

“Ý anh là sao? Anh ấy đi rồi ư?”

“Cánh cổng không còn là chỗ gác của Tamani nữa. Cậu ấy hầu như luôn ở đây để dõi theo cô, nhưng cô đã bỏ đi. Cậu ấy có nhiệm vụ mới rồi.”

“Kể từ ngày hôm qua phải không?” Laurel kêu lên.

“Mọi thứ sẽ thay đổi rất nhanh chóng khi chúng ta muốn.”

Laurel gật đầu. Cứ cho rằng toàn bộ lý do cô đến đây là để nói với anh rằng họ không cần phải gặp nhau thêm nữa, nhưng cô muốn giải thích, muốn làm cho anh hiểu. Cô không muốn mọi thứ kết thúc *thế này*. Những lời cuối cùng cô hét lên với anh giờ dội lại đầu cô, vang vọng lại một cách rõ ràng khiến cô quay cuồng. *Em muốn anh đi đi. Ý em là thế đấy. Đi đi!* Cô không có ý đó, không phải vậy. Cô đang tức giận và sợ hãi và David thì đứng ngay ở đó. Cô thở dài rồi đưa tay xoa xoa thái dương.

Quá muộn rồi.

“Cô bị làm sao thế này?” Shar nói, cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

Anh cầm lấy tay cô, và cô cũng không thiết giằng ra. Những ý nghĩ của cô đang quay cuồng quanh Tamani và việc những lời lẽ của cô đã làm tổn thương anh đến mức nào.

Shar sẫm soi những vết phỏng. Anh ngẩng lên nhìn cô, mắt nheo lại. “Những vết phỏng này là do huyết thanh monastuolo. Cô đã chữa trị chúng chưa?”

“Quá nhiều chuyện đã xảy đến,” Laurel lẩm bẩm và lắc đầu.

“Đi với tôi,” Shar vừa nói vừa kéo tay cô.

Laurel bước theo, quá mệt mỏi và tê dại để có thể chống cự.

Shar dẫn cô tới một khoảng đất trống và cầm lên một chiếc túi giống như túi của Tamani. Cô ghét phải ở đây mà không có anh bên cạnh. Mọi thứ trước mắt cô đều gợi nhắc đến anh. Shar lôi ra một chiếc lọ đựng thứ chất lỏng màu hổ phách rồi để tay cô lên lòng anh. Anh bóp chặt chiếc lọ để nhỏ xuống mộ giọt dung dịch lớn màu đục mờ.

“Phải cẩn thận không sẽ nguy hiểm đấy,” Shar vừa nói vừa nhẹ nhàng xoa lên những vết bỏng nhạy cảm.

Thứ nước mát lạnh có tác dụng ngay lập tức, dù những ngón tay của Shar hơi thô ráp so với làn da nhạy cảm của Laurel.

“Xong rồi đừng băng lại mà cứ để ánh mặt trời chiếu lên chúng nhé.”

Laurel nhìn anh chăm chú. “Sao anh làm việc này?” Cô hỏi. “Anh vốn ghét tôi mà?”

Shar thở dài khi anh nhỏ một giọt nữa xuống bàn tay cô. “Tôi không ghét cô. Tôi chỉ

ghét cái cách mà cô đối xử với Tam.”

Laurel nhìn đi chỗ khác, không chịu nổi ánh mắt buộc tội của Shar.

“Cậu ấy sống là vì cô, Laurel. Và đó không phải là lời nói suông. Mỗi ngày cậu ấy đều sống vì cô. Ngay cả khi cô đã chuyển đến thành phố Crescent, hàng ngày cậu ấy vẫn nói chuyện về cô, lo lắng cho cô, băn khoăn không biết chuyện gì đang diễn ra, không biết có được gặp cô tiếp hay không. Và ngay cả khi tôi nói với cậu ấy rằng tôi đã phát ốm lên khi phải nghe về cô rồi, thì cậu ấy vẫn nghĩ về cô. Mỗi ngày, từng giây từng phút.”

Laurel nhìn đắm đắm vào những vết bọng trên tay.

“Còn cô thì sao!” Shar nói, giọng anh lớn hơn. “Cô chẳng coi trọng điều đó gì cả! Đôi khi tôi nghĩ cô thậm chí còn không nhận ra cậu ấy tồn tại trừ lúc cậu ấy ở bên cô. Như thế phần cuộc sống quan trọng duy nhất của cậu ấy là cái phần cô nhìn thấy vậy.” Anh ngẩng lên nhìn cô rồi đặt tay cô trở lại lòng cô. “Cô có biết cậu ấy đã mất cha vào mùa xuân năm ngoái không?”

“Có.” Laurel gật đầu dứt khoát, tự vệ trong tuyệt vọng. “Tôi biết rằng mình...”

“Đó là phần tồi tệ nhất,” Shar tiếp tục, cắt ngang lời cô. “Tồi tệ nhất từ trước tới giờ. Tamani đã vô cùng quần trí. Nhưng cậu ấy biết mọi chuyện sẽ ổn, vì cô sẽ tới gặp cậu ấy. ‘Vào tháng Năm’, Tamani nói với tôi như vậy. ‘Cô ấy sẽ đến vào tháng Năm.’”

Laurel cảm thấy ngực mình trống rỗng.

“Nhưng tháng Năm cô đã không đến. Tamani đã chờ cô từng ngày một Laurel ạ. Thế rồi, khi cuối cùng cô cũng xuất hiện vào cuối tháng Sáu, ngay cái giây phút cậu ấy nhìn thấy cô – cái *khoảnh khắc* cậu ấy nhìn thấy cô – cậu ấy đã tha thứ cho cô. Và mỗi lần cô đến rồi rời đi – trở về với anh chàng con người của cô – cô lại xé nát Tamani thành muôn mảnh.”

Shar lùi lại, tay khoanh trước ngực. “Và thành thực mà nói, tôi không nghĩ là cô quan tâm.”

“Tôi có,” Laurel nói, giọng tràn đầy xúc động. “Tôi có quan tâm!”

“Không, cô không quan tâm,” Shar nói, giọng anh vẫn đều đều và điềm tĩnh. “Cô *nghĩ* là cô có, nhưng nếu thực sự quan tâm, cô đã không làm như thế thêm lần nào nữa. Cô đã không đùa cợt với cậu ấy như một thứ đồ chơi.”

Laurel im lặng trong vài giây, rồi cô đột ngột đứng lên và bước đi.

“Tôi cho rằng cô đến để cầu xin sự tha thứ của Tamani và lại trao cho cậu ấy thật nhiều hy vọng đẹp để trước khi quay về với cậu bé - con người kia lần nữa,” Shar nói, ngay trước khi cô khuất khỏi tầm mắt.

“Sự thật là, không.” Laurel quay lại, lúc này cô thấy vô cùng giận dữ. “Tôi đến để nói với Tamani rằng tôi không thể sống trong hai thế giới nữa. Rằng tôi phải sống trong thế giới loài người và anh ấy phải sống tại thế giới của loài tiên.” Cô dừng lại và hít một hơi thật sâu, cố gắng kìm nén cơn bức tức. “Anh nói đúng,” cô nói tiếp, giọng đã trở nên bình tĩnh. “Thật không công bằng khi tôi cứ lướt qua lướt lại cuộc đời của Tamani. Và... và tôi

phải dừng lại.”

Shar nhìn chăm chăm vào cô một lúc lâu, rồi một nụ cười hiện diện nơi khóe miệng anh. “Laurel, đây là quyết định đúng đắn nhất mà tôi từng thấy ở cô đấy.” Anh hơi cúi về phía trước. “Và tôi cũng đã dõi theo cô ngay từ khi cô còn là một cô bé con.”

Laurel nhắm mắt. *Cảm ơn, người bạn lớn!*

“Sao cô lại bị bỏng tay vậy?” Shar đứng lên và vẫn khoanh tay trước ngực.

Laurel đảo mắt và quay đi.

“Đây không phải một trò chơi, Laurel.” Shar nắm lấy cổ tay cô, không hề nhẹ nhàng. “Chỉ có một lý do duy nhất để chế tạo huyết thanh monastuolo, và ‘vui vẻ’ không phải là lý do đó.”

Laurel nhìn anh chăm chăm. “Tôi vướng vào mấy rắc rối,” cô nói ngắn gọn. “Tôi xoay sở được rồi.”

“Xoay sở được rồi?”

“Đúng. Tôi không hoàn toàn vô dụng, anh biết đấy.”

“Cô sẽ nói với tôi chuyện gì đã xảy ra chứ?”

“Tôi đã giải quyết xong, nó không còn quan trọng nữa,” cô vừa nói vừa cố giăng tay ra.

“Có lẽ cô chưa nghe tôi nói, Laurel. Tôi nói đây không phải một trò chơi. Cô nghĩ nó là một trò chơi sao?” Shar chất vấn, đôi mắt anh ánh lên đanh thép. “Một cuộc đối đầu giữa cô và bọn quỷ khổng lồ sao? Vì tôi ngờ rằng cái ‘rắc rối’ nho nhỏ này chính là tên quỷ đã săn lùng cô năm ngoái. Chính là tên quỷ biết cánh cổng nằm ở mảnh đất này. Tên quỷ không nghĩ đến hai lần về việc giết hại cô và toàn bộ thần tiên của vương quốc này để chiếm đoạt Avalon. Cái *rắc rối* nho nhỏ của cô đang đe dọa mạng sống của chúng ta đấy, Laurel ạ.”

“Tôi có một cô con gái, cô có biết không? Một cô con gái mới hai tuổi, chỉ nhỉnh hơn một mầm cây chút xíu. Tôi muốn con bé có cha trong vòng một trăm năm tới, nếu cô không phiền. Nhưng những cơ hội của mong muốn đó đang trôi tuột dần xuống vực sâu chỉ bởi vì bộ não động vật của cô cứ quyết tâm phải *tự xoay sở* lấy mọi thứ. Vì vậy tôi hỏi lại cô một lần nữa, Laurel. Cô có định kể tôi

Giọng Shar không hề to hơn, nhưng Laurel cảm thấy tay cô cứ rung lên như thể anh đang hét vào đó vậy. Chuyện này vượt ngoài tầm kiểm soát của cô. Laurel lấy mu bàn tay chùi mắt, cố ngăn lại những giọt nước mắt, nhưng không thể. Cô mím chặt môi lại. Cô đã làm thất vọng tất cả những ai quan trọng với cô, dù ít dù nhiều. Kể cả Shar.

Lời thì thầm của Shar khiến Laurel ngẩng phắt lên. Anh nói điều gì đó bằng thứ ngôn ngữ mà cô không hiểu nổi, nhưng hình như anh không hướng vào cô. Nuốt nước mắt vào trong, đôi mắt cô liếc về phía những hàng cây bao quanh. Nhưng không ai lộ diện và Shar vẫn nhìn đăm đăm vào cô.

Laurel lặng lẽ gật đầu. “Được rồi,” cô khẽ nói. “Tôi sẽ kể cho anh.”

Shar nhìn Laurel rời khoảng đất trống và chui vào xe sau khi cô đã kể cho anh nghe về Barnes. Cô đã trả lời tất cả câu hỏi của anh.

Anh chờ đợi, vẫn đứng dựa vào một thân cây cho đến khi xe cô rẽ ra đường cao tốc, đèn xi nhan vàng vọt nhấp nháy đến nhức mắt.

“Anh có thể ra rồi, Tam,” anh gọi.

Tamani bước ra từ sau một thân cây, đôi mắt anh dán chặt vào đuôi xe của Laurel.

“Cảm ơn vì đã ở yên đó – dù thậm chí anh hầu như không chịu đứng yên,” Shar thêm vào đầy chế nhạo.

Tamani chỉ nhún vai.

“Cô ấy sẽ không kể cho tôi nhiều như thế khi anh ở bên. Cô ấy cần nghĩ rằng anh đã đi rồi. Giờ cô ấy đã thực sự kể cho chúng ta mọi thứ.”

“Laurel không có nhiều lựa chọn,” Tamani nói, giọng anh phẳng lặng. “Nhất là khi anh thăm vấn cô ấy như thế.” Anh ngừng lại trong vài giây. “Anh hà khắc với cô ấy quá, Shar.”

“Anh từng nhìn thấy tôi hà khắc với người khác mà, Tam. Như thế vẫn chưa hà khắc lắm đâu.”

“Ừ, nhưng...”

“Cô ấy cần phải nghe thấy điều đó, Tamani,” Shar nói sắc nhọn. “Cô ấy có thể là bốn phận của anh, nhưng cánh cổng là bốn phận của tôi. Cô ấy cần biết điều này quan trọng đến mức nào.

Tamani nghiêng chặt hàm, nhưng cũng không tranh cãi.

“Tôi xin lỗi vì đã làm cho cô ấy khóc,” Shar nói miễn cưỡng.

“Vậy chúng ta thống nhất những chuyện cần làm tiếp theo nhé?”

Shar gật đầu.

Tamani mỉm cười.

“Phải mất nhiều tháng trời đấy Tamani. Anh phải có một nỗ lực khổng lồ đấy.”

“Tôi biết.”

“Và cô ấy đến đây để nói lời tạm biệt.”

“Tôi biết,” anh nói, giọng rất khẽ. Anh quay lại nhìn Shar. “Nhưng anh sẽ trông nom cô ấy chứ? Anh sẽ đảm bảo rằng cô ấy sẽ an toàn chứ?”

“Tôi hứa.” Shar dừng lại. “Tôi sẽ điều động thêm lính canh tới nhà cô ấy. Nếu Barnes có thể đánh lạc cả một đội lính tối qua thì lượng người như thế là chưa đủ. Tôi đảm bảo là lần tới sẽ có đủ.”

“Sẽ có lần tới à?”

Shar gật đầu. “Tôi chắc đấy. Barnes là một cây con, có lẽ là một cành nhánh, nhưng giống cỏ dại như thế sẽ vẫn mọc lên từ gốc rễ. Tôi chẳng tự hào chút nào khi phải thừa nhận rằng tôi thấy sợ trước những gì chúng ta chưa nhìn thấy.” Anh liếc sang Tamani. “Nếu tôi không chắc chắn như thế, tôi đã không để anh lo liệu tất cả chuyện này.”

Họ nhìn đăm đăm lên phía con đường nhỏ hướng về căn nhà gỗ trống rỗng già nua với khoảng sân um tùm cỏ dại.

“Anh sẵn sàng chưa?” Shar hỏi.

“Rồi,” Tamani nói, một nụ cười rạng rỡ trên gương mặt anh. “Ôi, rồi!”

Hết phần 2

[1] Người Brito – một dân tộc sống ở vương quốc Anh thời Lã đô hộ, cách đây khoảng 2000 năm.

[2] Freesia: Một loài hoa thuộc họ Diên vĩ (Lay ơn), mọc lên từ củ, lá nhỏ và có hoa màu vàng tươi, đỏ tím hay trắng.

[3] Brigadoon là bộ phim ca nhạc khởi chiếu vào năm 1954 do Vincente Minnelli làm đạo diễn. Bộ phim kể về một chàng trai trong một ngày đi săn đã lạc trong rừng và tình cờ đi đến một ngôi làng huyền bí sau hàng trăm năm chìm trong sương mù đến ngày hôm đó bỗng hiện ra. Chàng

trai đem lòng yêu một cô gái xinh đẹp trong làng, nhưng ý nghĩ phải ở lại ngôi làng cả đời khiến anh hoảng sợ và tìm cách trở về thế giới bên ngoài. Tuy nhiên, khi đã tìm được đường về, anh lại không thể quên được cô gái kia, và vì thế anh đã quyết định trở lại ngôi làng và sống bên cô gái đến suốt đời.

[4] Cây thạch nam.

[5] Cây hoa sen.

[6] Cây cỏ lồng vực.

[7] Anna Pavlovna Pavlova (12/1/1881 – 23/1/1931) là nữ diễn viên ballet Nga nổi tiếng vào đầu thế kỷ 19 và cuối thế kỷ 20. Pavlova được biết đến rộng rãi như một huyền thoại, đặc biệt qua tác phẩm Cái chết của con thiên nga, và cũng bởi chính bà là nữ nghệ sĩ ballet đầu tiên đi vòng quanh thế giới và đem ballet đến cho những người chưa bao giờ được thưởng thức.

[8] Titania là một nhân vật trong vở kịch Giấc mộng đêm hè của đại văn hào Shakespeare. Bà là vợ của vua Oberon, là nữ hoàng của loài tiên. Theo của Shakespeare, những nhà văn sau này thường lấy tên "Titania" để chỉ nữ hoàng của thế giới thần tiên.

[9] Cây phi, một loài cây thuộc họ bạch dương.

[10] Trong tiếng Phạn, amrita là thức uống của thần linh được chế biến từ mật hoa nhằm giúp cho họ được trường sinh bất tử.

[11] Trong thần thoại Bắc Âu, Yggdrasil (còn được gọi là Mímameiðr hay Lérað) là "Cây thế giới", một cây sồi khổng lồ nối liền chín thế giới trong vũ trụ.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>